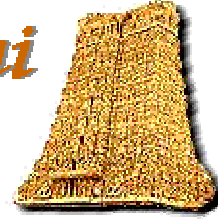

Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்நொதுப்புத் திட்டம்

அகநானூறு: களிற்றியானை நிரை
பாகம் 1 செய்யுள் 1-60
பொ.வே. சோமசுந்தரனார் விளக்கவுரைகளுடன்

akanAnUru - part 1 (verses 1-60)
with commentaries of po.vE. cOmacuntaranAr
In tamil script, unicode/utf-8 format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to the Digital Library of India for providing online a scanned image version of this work .

This work was prepared using the Distributed Proof-reading Implementation and we thank the following volunteers for their help in the preparation of this etext:

Anbu Jaya, V. Devarajan, R. Navaneethakrishnan, P. Thulasimani, Thamizhagavan,
V.Ramasami , S.C. Thamizarasu, G. Pugazendhi, S. Kalyankumar & V. Jambulingam

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2015.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

அகநானூறு: களிற்றியானை நிரை
பாகம் 1 செய்யுள் 1-60
பொ.வே. சோமசுந்தரனார் விளக்கவுரைகளுடன்

Source:

கழக வெளியீடு: 1389

"அகநானூறு : களிற்றியானை நிரை"

பெருமழைப் புலவர் திரு பொ வே சோமசுந்தரனார் எழுதிய

பதவுரை விளக்கவுரைகளுடன்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்தியசைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.

சென்னை - 1 - திருநெல்வேலி - 6 மதுரை - 1 கோயமுத்தூர் - 1

1970

பொன்னுசாமி வேலுத்தேவர் சோமசுந்தரனார் (1909 -)

(c) 1970 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTHA WORKS
 PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.

Ed 1 May 1970

AGANAANOORU

Appar Achakam, Madras -1. (1/6)

Note: அகநானூறு: களிற்றியானை நிரை (முதல் 120 பாக்கள்)

இந்நூல் முதலில் உள்ள 120 பாக்கள் களிற்றியானை நிரை எனவும், 121 முதல் 300 முடியவுள்ள 180 பாக்கள் மணிமிடை பவளம் எனவும், 301 முதல் 400 முடியவுள்ள 100 பாக்களுக்கு நித்திலக் கோவை எனவும் பெயர் கொடுத்து மூன்று பகுதிகளாகப் பகுத்திடப்பட்டுள்ளது.

பதிப்புரை

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு என்னும் ஆறு நூல்களும் அகப்பொருள் பற்றி யெழுந்த பாக்களைக் கொண்டு தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன.

பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு என்னும் இரு நூல்களும் புறப்பொருள் பற்றி யெழுந்த பாக்களைக் கொண்டு தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன.

அகப்பொருளை விளக்குவதில் அகநானூறும், புறப்பொருளை விளக்குவதில் புறநானூறும் மிகச் சிறந்துள்ளன என்பது அவற்றின் பெயராலேயே நன்கு விளங்கும்.

அகநானூற்றுப் பாக்களை வரிசைப்படுத்தி அமைத்த அமைப்பு வியத்தற்குரியதும், தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததுமாகும். 1,3,5,7,9 என ஒற்றைப்படை எண் பற்றி வரும் பாக்கள் அனைத்தும் பாலைக்கே உரியனவாகவும், 2,8,12,18,22,28 என்னும் முறைபற்றி வரும் பாக்கள் அனைத்தும் குறிஞ்சிக்கே உரியனவாகவும், 4,14,24,34 என்னும் முறை பற்றி வரும் பாக்கள் அனைத்தும் முல்லைக்கே உரியனவாகவும், 6,16,26,36 என்னும் முறை பற்றி வரும் பாக்கள் அனைத்தும் மருதத்திற்கே உரியனவாகவும், 10,20,30,40 என்னும் முறைபற்றி வரும் பாக்கள் அனைத்தும் நெய்தலுக்கே உரியனவாகவும் அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

எனவே பாலைக்கு இரு நூறு பாக்களும் குறிஞ்சிக்கு எண்பது பாக்களும், முல்லைக்கு நாற்பது பாக்களும், மருதத்திற்கு நாற்பது பாக்களும், நெய்தலுக்கு நாற்பது பாக்களும் இந்நூலில் அமைந்திருத்தல் புலனாம்.

முதலில் உள்ள 120 பாக்களும் களிற்றியானை நிரை எனவும், 121 முதல் 300 முடியவுள்ள 180 பாக்களுக்கு மணிமிடை பவளம் எனவும், 301 முதல் 400 முடியவுள்ள 100 பாக்களுக்கு நித்திலக் கோவை எனவும் பெயர் கொடுத்து இந்நூலை மூன்று பகுதிகளாகப் பகுத்திருப்பதும் போற்றுதற்குரியதே. இவற்றில் 'களிற்றியானை நிரை' தற்பொழுது கழகவழி வெளியாகின்றது. தொடர்ந்து 'மணிமிடை பவளம்' 'நித்திலக்கோவை' ஆகிய இரு பகுதிகளும் தனித்தனியே வெளிவரும்.

இந்நூலுக்குப் பழையவுரை ஒன்று உண்டு. அதனை எழுதியவர் பெயர் தெரியவில்லை. பின்னர், திருவாளர்கள் நாவலர் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்களும், கரந்தைக் கவியரசு ஆர். வேங்கடசாலம் பிள்ளையவர்களும் சேர்ந்து பதவுரையும் விளக்கவுரையும் எழுதி உதவினார்கள். அவர்கள் உதவியைத் தமிழகம் என்றும் மறவாமல் இனிது போற்றும்.

அப்பாக்களின் பொருளையும், நயத்தையும் தமிழ் பயிலும் மாணவரும் ஏனையோரும் தெள்ளிதின் உணர்ந்து இன்புறுமாறு தமக்கெனவே வாய்த்த ஒப்புயர்வற்ற செவ்விய இனிய தமிழ் நடையில் திரு. பெருமழைப் புலவர் பொ.வே. சோமசுந்தரனார் அவர்கள் களிற்றியானை நிரையில் உள்ள நூற்றிருபது பாட்டுக்கு விளக்கவுரையும் ஆராய்ச்சி முன்னுரையும் எழுதி உதவியுள்ளார்கள். இவர்கள் முன்னரே குறுந்தொகை, பரிபாடல் ஐங்குறுநூறு ஆகிய மூன்று தொகை நூல்கட்கும் எழுதிய விளக்கவுரை கழகவழி

வெளிவந்திருப்பது தமிழுலகு நன்கு அறியும். அயராவுழைப்போடு தமிழ்ப்பணி செய்துவரும் அப்புலவர் பெருமகனாரை அனைவரும் பாராட்டி வாழ்த்துவோமாக.

இவ்விளக்கவுரை தமிழ் பயிலும் மாணவர்க்கும், ஏனையோர்க்கும் பயன்படவேண்டும் என்னும் பெருவிருப்பத்தால் இதனை நாங்கள் வெளியிடலானோம். எல்லாரும் வாங்கிப் பயின்று பயன்பெறுவார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

அணிந்துரை

அகநானூறு, என்னும் இவ்வினிய இலக்கியம் நமது செந்தமிழ் மொழியில் திகழும் சங்க விலக்கியங்கள் என்று பாராட்டப் பெறுகின்ற பழம் பேரிலக்கியங்களுள் ஓர் இலக்கிய நூலாகும். சங்கவிலக்கியங்களே, தொன்மைசான்ற நமது தமிழ்க் குடியின் பலங்காலத்து வாழ்க்கைப் பண்பாட்டிற்கும், அறிவுடைமையினாலாகும் பெருமைக்கும் பிற சிறப்புக்கும் அழியாத நற்சான்றுகளாய் நின்று நிலவுகின்றன.

"நல்லாண்மை யென்ப தொருவற்குத் தான்பிறந்த இல்லாண்மை யாக்கிக் கொளல். (குறள் 1026) என்று நிகழ்கின்ற ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார் அறிவுரைக்கிணங்க, இத் தமிழகத்திலே தோன்றிய தமிழ்மகன் ஒவ்வொருவனும் தான் பிறந்த தாயகத்தின் மாண்பினைப் பிற நாட்டினர் உணருமாறு இப் பேரிலக்கியங்களை நன்கு பேணி உலக அரங்கிலே பெருமையுடன் வைத்து மகிழும் கடப்பாடுடையன். அங்ஙனம் வைத்துழி இவற்றை ஆராயும் வரலாற்று நூலோர், இவ்வுலகத்தில் வாழும் பல்வேறு வகைப்பட்ட குடிமக்களுள் வைத்து, பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே இத்தகைய பேரிலக்கியங்களைப் படைக்கும் வியத்தகும் அறிவாற்றல் பெற்றிருந்த இத் தமிழ்க்குடியே தலைசிறந்த பண்பாடு மிக்க பழம் பெருங்குடியாகும். இக்குடிப் பிறந்தோர்,

"பொய்யகல நாளும் புகழ்விளைத்தல் என்வியப்பாம்
வையகம் போர்த்த வயங்கொலிநீர்- கையகலக்
கற்றோன்றிமண் தோன்றாக் காலத்தெள வாளோடு
முற்றோன்றி மூத்த குடி" (பு. வெ. கரந். 14)

என்று பலபடப் பாராட்டித் தமது வரலாற்று நூலின்கண் பொன்னெழுத்தாற் பொறித்து வைப்பது ஒருதலை.

இனித் தமிழ்ப் பழங்குடியின் தனிப் பெருஞ்சிறப்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக இற்றை நாளும் நின்று திகழுகின்ற அச் சங்கவிலக்கியங்கள் தாமும் பாட்டும், தொகையும், கீழ்க்கணக்கும் என மூன்று வகைப்படுவனவாம். இம்முத்திறத்து நூல்களுள் நடுநென்ற தொகை நூல்கள் எட்டனுள் இவ் வகநானூறும் ஒரு தொகை நூலாகும். அத் தொகை நூல்கள் எட்டனையும்,

"நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறு நூ
றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தோ ரேத்துங் கலியோ டகம்புறமென்
றித்திறத்த எட்டுத் தொகை"

என வரும் பழைய வெண்பாவான் இனிதின் உணர்க.

மிகப் பழங்காலத்தே இப் பேருலகத்தே அமைந்த பல்வேறு நாடுகளிலும் தோன்றிப் பெருகிய மக்கட் கூட்டம் தாந்தாம் தோன்றிய நாடுகளிலே உணவு முதலிய வாழ்க்கைக்குரிய வசதிகள் கிடைக்கப் பெறாமல் அவை கிடைக்கும் நாடுகளை நாடி, நாடோடிகளாகித் திரிந்தன என்பதும், அவைகள் வாழ்க்கை வசதியுடைய பிறநாடுகளில் தங்கி வாழ்ந்தன என்பதும் வரலாற்று நூல் கூறும் வாய்மையாகும். வாழ்க்கைக்குரிய வசதிகள் அனைத்தும் நிரம்பிய இத்தமிழகத்து மாந்தர் அவ்வாறு நாடோடிகளாய்த் திரிவதை இகழ்ச்சியாகவே கருதினர். "பதியெழு வறியாப் பழங்குடி" என்று தம்மை அவர் பாராட்டிக் கொள்ளுதலைச் சங்க விலக்கியங்களிலே காணலாம். தோன்றிய நாட்டிலேயே வரலாறு அறியாத பழங்காலந் தொட்டு வேருன்றி வாழ்ந்து வந்த அப்பழைய தமிழ்ச் சான்றோர் தமது வாழ்க்கைக்கென வகுத்துக்கொண்ட தனிச்சிறப்புடைய தத்துவங்களை அவர்களியற்றிய பொருளியல் நூல்களிற் காணலாம்.

பொருளியல் நூல் என்பது உலகிலுள்ள வேறெந்த மொழியிலும் காணப்படாததொன்றாம். இந்நூல் உயர்தனிச் செம்மொழியாகிய நந் தமிழ்மொழிக்கே சிறந்துரிமையுடையதொரு நூலாகும். எனவே இந்நூலே பண்டைக் காலத்துத் தமிழரின் சமய நூலுமாகும்; தத்துவ நூலுமாகும் என்க.

பண்டைக் காலத்துத் தமிழ்ச் சான்றோர், மாந்தர் வாழ்க்கைக்குரிய பொருள்களை 'அகப்பொருள்' என்றும், 'புறப்பொருள்' என்றும், இருவகையாகக் கூறுபடைத்தோதுவர். இவற்றுள் அகப்பொருள் என்பது மக்கள் வாழ்க்கைக்கியன்ற குறிக்கோள் ஆகும். புறப்பொருள் என்பது அக்குறிக்கோளை எய்துதற்கியன்ற கருவிகளேயாகும்.

இனி, மக்கள் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்தான் யாது? வாழ்க்கையின் குறிக்கோள், இன்புற்றமர்ந்து இனிது வாழ வேண்டும் என்பதொன்றேயாகும். இக்குறிக்கோள் அஃறிணை உயர்திணை என்னும் இருவகை உயிர்கட்கும் பொதுவேயாகும். ஆயினும் அக் குறிக்கோளை நெறியறிந்து எய்தும் அறிவுச் சிறப்பு மக்கட் பிறப்பிற்கே யுளது. இவ்வின்பத்தை எய்தவேண்டும் என உயிர்களை இடையறாது தூண்டி வருகின்ற ஆற்றலொன்று எல்லாவுயிர்களிடத்தும் அகப்பண்பாக உறைவதைக் காணலாம்.

இவ்வாற்றலையே 'அவா' என்கின்றோம். அவாவானது இப்பேருலகத்திலுள்ள பொருள்கள் அனைத்தையும் தன்னுடைய இன்பத்தின் பொருட்டுத் தன்னுடையனவாக ஆக்கிக் கொள்ளப் பெரிதும் முயல்கின்றது. அஃறிணை உயிர்கட்கு இன்பந்தரும் பொருள்கள் வயிறு நிரம்பத் தின்னுதற்கு வேண்டிய இரைகளும் தம்முள் ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றனை ஒன்று அவாவிக் கூடும் கூட்டமுமேயாம். ஆகவே அவ்வவாவின் தூண்டுதலாலே இவற்றை அவை எளிதில் பெறுகின்றன. எஞ்சிய பொழுதெல்லாம் அமைதியாக உறங்குகின்றன.

இனி, உயர்திணையாகிய மக்கட்கும் இவ் வொழுக்கங்கள் இன்றியமையாதனவேயாகும். மக்கட்கும் உணவு இன்றியமையாததே; அங்ஙனமே, இணை விழைந்து கூடும் கூட்டமும் இன்றியமையாததே ஆகும்; ஆயினும் - உயர்திணையாகிய மக்கட்கு உணவிற்பொருட்டு ஈட்டும் பொருள்செயல் வகையினுங் கூட வறிய அவ்வாவின் தூண்டுதல் கூடாது. அவாவிற்கு மாறாக அன்பின் தூண்டுதலாலேயே அவர்பால் பொருள்செய்வினையும் இணைவிழைச்சொழுக்கமுமாகிய இருவகை யொழுக்கங்களும் நிகழ்தல் வேண்டும் என்பது இத்தமிழகத்து மெய்க்காட்சியாளர் கண்ட காட்சியாகும். அஃறிணை உயர்திணை என்னும் வேறுபாட்டிற்கும் இவ்வேற்றுமையே காரணம் ஆகும்.

இனி, அகம் எனப்படும் இன்பமானது மக்கட்கு அன்பின் தூண்டுதலாலேயே எய்த வேண்டும் . அதற்குக் கருவியாகிய பொருளீட்டலும் அறஞ் செய்தலும் கூட அவ்வன்பொடு புணர்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதனை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்,
காமக் கூட்டம்" (தொல். -களவி-1)

என்று விதந்து கூறுமாற்றாலுமுணர்க. அகப் பொருள் நூல்களிலே காமம் என்பது அன்பொடு புணர்ந்த காமத்தையே குறிப்பதாகும்.

இனி, அவர் வழிவந்த திய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார் தாமும்,

"அறத்தான் வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்

புறத்த புகழு மில" (குறள். 39)

எனத் தேற்றேகாரத்தோடு கூறி, மீண்டும்

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது" (குறள். - 45)

எனவும், பொருளீட்டும் பொழுதும்,

"அருளொடு மன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்" (குறள். 755)

எனவும் அறிவுறுத்துதலுணர்க.

இனி, மெய்யான பேரின்பத்தை அறநெறி நின்று நுகர்தற்கு அவ்வன்புப்
பிழம்பேயான ஆடவன் ஒருவனும், பெண்மகள் ஒருத்தியும் அவ்வன்பின்
தூண்டுதலாலேயே தம்முள் மனமொன்றிக் கூடுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் நிகழும்
கூட்டத்தால் பிறந்த இன்பத்தையே பழைய நூல்கள் அகப்பொருள் என்று
கூறுகின்றன. இக் கூட்டத்திற்கு அன்பு தானே முதலாக அமைதலால், ஆடவன்
தன்னை அவளுக்காக முழுதும் துறந்து வாழ்பவன் ஆவன்; அங்ஙனமே அவளும்
தன்னை அவனுக்கே முழுதும் துறந்து வாழ்பவள் ஆவள்.

"உன்னருந் துறவுபூண்ட உணர்வுடை யொருவனேபோல்
தன்னையுந் துறக்குந் தன்மை காமத்தே தங்கிற்றன்றே"

என்பது கம்பநாடர் பொன்மொழி யாகும்.

தன்னைப் பிறருக்கு வழங்குவதே அன்பினது செயலாகும்; அவாவினது செயல்
இதற்கு நேர்முரணானது. அஃது உலக முழுவதையுமே தனக்குரிமை ஆக்கிக்
கொள்ளுமியல்-புடையதாகும்.

"புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே" (தொல். அக- 16)

எனவரும் தொல்காப்பியத்தானுணர்க.

இனி, இவற்றையே நிரலே, குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்னும் குறியீடுகளால் வழங்குவது புலனெறி வழக்கமாகும். (அஃதாவது புலவர்கள் படைத்துக் கொண்ட நூல் வழக்கு)

இனி, இவ்வகப்பொருளையும் புறப்பொருளையும் நுதலிய நூல்களும், தனிச் செய்யுள்களும் சங்கவிலக்கியங்களிலே ஆற்றவும் பலவாம். அவற்றுள் தனிச் செய்யுள்களைப் பொருள்பற்றி ஒவ்வோரளவுபடத் தொகுத்தவையே தொகை நூல்கள் என்று கூறப் படுகின்றன. மேலே தொகைநூல் கூறிய வெண்பாவினுள் முழுவதும் அன்பொடு புணர்ந்த இன்பம் நுதலிய அகப்பொருட்சியுள்களைத் தொகுத்த நூல்கள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு என்னும் ஐந்து நூல்களுமாம். (பதிற்றுப்பத்தும் புறநானூறும் முழுதும் புறப் பொருட்செய்யுளா லியன்ற தொகை நூல்களாகும். பரிபாடல் ஒன்றும் அகமும் புறமும் விரவித் தொகுத்ததாகும்)

இனி, இந்நூலுக்கு அமைந்த 'அகநானூறு' என்னும் பெயர் காரணப் பெயராகலின், அக்காரணம் பற்றி நோக்குமிடத்து நானூறு நானூறாக அகப்பொருட் பனுவல்களைத் தொகுக்கப்பட்ட குறுந்தொகைக்கும், நற்றிணைக்கும் இப்பெயர் பொருந்துதல் வேண்டும். அவற்றை அகநானூறு என்று வழங்குதலில்லை; இந்நூலை மட்டுமே அகநானூறு என்று வழங்குவர். மற்றும், இந்நூலுக்கும், குறுந்தொகை என்பது போன்றும் நற்றிணை என்பது போன்றும் நெடுந்தொகை என்று மற்றொரு பெயரு முளது. ஆயினும் அப்பெயர் பண்டைக்காலந் தொட்டுப் பயில வழங்கி வந்ததாகத் தோன்றவில்லை. யாண்டேனும் அப்பெயர் பழைய நூல்களில் அருகித் தோன்றுமிடது நெடுந்தொகை என்பது இவ்வகநானூறல்லாத பிறிதொரு நூலின்பெயர் போலும் என்று கருதினாரும் உளர். அகநானூறு என்னும் இப்பெயர் இந்நூற்கே உரியதாதற்குக் காரணம், இந்நூல் அடி நிமிர்ந்தோடி அகப்பொருட் பனுவலுக்கியன்ற முதல் கரு உரி என்னும் முப் பொருளையும் அப்பொருட்கேயுரிய உள்ளுறையுவமைகளையும் இறைச்சிப் பொருளையும் விரித்தோதும் சிறப்புடைத்தாதலேயாம். குறுந்தொகையையும் நற்றிணையையும் நோக்கின் இந்நூலை நெடுந்தொகையென்பதே ஏற்புடைத்தாம். புறப்பொருட்டொகையாகிய புறநானூற்றை நோக்கின், அதற்கிணையாகிய அகப்பொருட்டொகை நூல் இதுவே ஆகும் என்று கருதி இதனை அகநானூறு என்று வழங்குவாராயினர் போலும். இவ்விரண்டு நூலையும் முற்கூறிய வெண்பாவில் 'அகம் புறம்' என ஒருங்கிணைத்துக் கூறுதலும் காண்க. நம்மனோர்க்கும் அகநானூறு என்று எண்ணும் போது, அதற்கிணையாகப் புறநானூறு என்னும் நூலே நினைவுக்கு வரும். குறுந்தொகை முதலியன அங்ஙனம் நினைவில் வாரா.

சங்ககாலத்துச் சான்றோர் நூல் பயில்வார்க்கு அந்நூல் கைக்கு அடக்கமாக இருத்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்தினாலேயே, குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு என்னும்

இம்மூன்று தொகைநூலும் செய்யுளானும் பொருளானும் ஒரே தன்மையுடையனவாகவும் இவ்வாறு மூன்று நூல்களாக அடிகளின் சிறுமை பெருமைகளைக் காரணமாகக் கொண்டு அமைத்துள்ளனர். இவற்றிலடங்கிய செய்யுள்கள் எல்லாம் பல்வேறு காலத்தில் பல்வேறுபடங்களில் வாழ்ந்துவந்த பல்வேறு புலவர்களால் தனிச் செய்யுளாகப் பாடப் பட்டனவே ஆகும். இவ் வகநானூற்றில் உள்ள செய்யுள்கள் நூற்று நூற்பத்தைந்து புலவர்களால் பாடப் பட்டன. இப்புலவர் பெயர்களுள் மூவர் பெயர் காணப்படவில்லை. எஞ்சிய புலவர்களின் பெயர்களை இந்நூலிற் காணலாம். தனிச் செய்யுள்கள் இவ்வாறு நூலுருவம் பெறாமல் தனித்தே கிடப்பின் அவை அக்காலத்திலேயே இறந்தொழியும் என்பது கூறாமலே அமையும். "காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கனிகள்" என்று கம்பநாடர் கூறுமாப்போலே "செவிப் பொறியாலே நுகர்தற்குரிய கற்பகக்கனிகள்" போன்ற இச் செய்யுள்கள் காலத்தை வென்று என்றென்றும் நிலைபெறுதற்கு இவ்வாறு ஒருவழி கண்டு இவற்றை நூல்களாக்கி வைத்த அச்சங்கச் சான்றோரையாம் வாழ்த்தி வணங்குவதன்றிக் கைம்மாறு செய்யவேண்டின், அவற்றை யாம் ஓதி அவற்றாலாய பயனை எய்துவதும், அவற்றைப் பேணி வைத்து நம் வழித் தோன்றல்களுக்கு வழங்குவதுமே யாம் செய்யற்பாலன. இவற்றை விரும்பியே அவரும் இவ் வரும் பணியைச் செய்தனர் ஆகலான், என்க.

இனி, நூல் பயில்வோர்க்குக் கையடக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்று கருதியே தனிச் செய்யுட்களைத் தொகுக்குங்காற் பலவாகத் தொகுத்தனர் என்றாம். அவற்றுள் இவ் வகநானூறு பதின்மூன்றடிச் சிறுமையும் முப்பத்தோரடிப் பெருமையுமுடைய நெடிய நானூறு செய்யுள்களின் கோவையாதலால், இதுதானும், அவர் தருத்திற்கிணங்கக் கைக்கடங்கும் நூலாகாமல் பெரியதொரு நூலாகக் காட்சி தந்தது. ஒரு சுவடி இத்துணைப் பெரிதாக விருத்தலும் கூடாது என்று கருதியே இந்நூலையும் மூன்றாக வகுத்து நிரலே களிற்றியானை நிரை, மணிமிடை பவளம், நித்திலக்கோவை என்னும் அழகிய பெயர்களையும் சூட்டி மூன்று சுவடிகளாக்கி வைத்தனர். இந்நூற்குப் பாயிரம் வரைந்த பழங்காலத்துச் சான்றோர் ஒருவர், இவற்றிற்கு இங்ஙனம் பெயர் சூட்டுதற்குக் காரணம் என்னையோ? என்று ஆராய்ந்து, இவை இவற்றிற்குக் காரணப் பெயர்கள் என்று துணிந்துரைத்தனர். ஆயினும், அவர் கூறுகின்ற காரணங்கள் அப்பெயர்கட்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. அவர், களிற்றியானை என்பதற்குப், 'பொருள் காரணமாம்' என்றும், மணிமிடை பவளம் என்பதற்கு, 'செய்யுளும் பொருளும் ஒவ்வாமை காரணமாம்' என்றும், நித்திலக்கோவை என்பதற்கு, 'செய்யுளும் பொருளும் ஒத்தல் காரணமாம்' என்றும் கூறியுள்ளனர். இக் காரணங்கள் நமக்கு நன்கு விளங்கவில்லை. ஆய்ந்துணர்வாருணர்க.

இனி, இப்பகுதிகட்கு இந்நூலிற் போந்துள்ள அழகிய சொற்றொடர்களையே ஆராய்ந்தெடுத்துப் பெயராக அமைத்தல் வேண்டுமென்று இப்பெயர்களைச் சூட்டியவர் முயன்றுள்ளனர் என்று ஊகித்தற்கிடனுளது. "மணிமிடை பவளம்" என்னுந் தொடர்

இந்நூலகத்து ஒரு செய்யுளிற் காணப்படுகின்றது. இத்தொடர் தானே ஒரு பகுதிக்குப் பெயராக அமையும் என்று கருதி இதுபோன்று பெயர்த்தன்மையுடைய வேறு இரண்டு தொடர் பெறுதற்கு முயன்றும் கிடைக்கப் பெறாமையால் நிரலாகத் தொடுக்கப்பட்ட கோவையாகலின் அப் பொருளமைந்த 'களிற்றின நிரை' என இந்நூலுள் போந்த தொடரினையே 'களிற்றியானை நிரை' என்று சிறிது திருத்தி அதனை ஒரு பகுதிக்குப் பெயராயமைத்தனர் என்றும், எஞ்சிய பகுதிக்கு 'நித்திலக் கோவை' என்னும் பொருள்பட இந்நூலிற் போந்துள்ள அழகிய சொற்றொடர் பலவற்றையும் கருதி அப் பொருள் பயப்ப நித்திலக் கோவை எனப் பெயரமைத்தனர் என்றும் கொள்ளலாம். இனி, இவ் வகநானூற்றின் முற்பகுதியில் சார்த்து வகையால் வருகின்ற அக்காலத்து மன்னர் போரும் புகழும் அமைந்த செய்யுள்களை ஆராய்ந்தெடுத்துக் கோத்து அவற்றினூடே களிற்றி யானையின் பெயர்களும் மறப் பண்பும் மிக் குத் தோன்றுதலால் அம் மறப்பண்பு இப் பெயரினும் தோன்றல் வேண்டும் என்று கருதி 'களிற்றியானை நிரை' என்னும் இப் பெயரை அம் முற்பகுதிக்கிட்டனர் எனலாம். இப்பெயர் மறப்பண்புணர்த்தும் தன்மை யுடைத்தாதலும் நினைக. இங்ஙனமே மணிமிடை பவளத்தில் சார்த்து வகையாற் கூறப்பட்ட புறப் பொருளும், நூல் நுவலும் அன்பறமாகிய அகப்பொருளும் விரவி வருமாறு கோவை செய்து அச் செய்கை தோன்ற மணிமிடை பவளம் எனப் பெயர் இட்டனர் எனலாம். நித்திலக் கோவையில் முழுவதும் இன்ப நுதலிய செய்யுள்களே காணப்படுகின்றன. முற்பகுதிகளிற் போலச் சார்த்துவகையால் மன்னருடைய போரும் புகழும் கூறுகின்ற செய்யுள்கள் இல்லை. ஆதலான் இஃது இன்பமாகிய ஒரு பொருளே நுதலி வருகின்ற பண்பு தோன்ற நித்திலக்கோவை என்னும் இனிய இப்பெயரை இட்டனர் எனலாம். எங்ஙனமாயினும் இவை மூன்றனையும் இடுகுறிப் பெயர் என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இனி, குறுந்தொகை, நற்றிணை, நெடுந்தொகை என்னும் இம் மூன்று தொகை நூல்களும் ஒரு காலத்தே தொகுக்கப் படவில்லை என்பதும், முன்னர்க் குறுந்தொகையைத் தொகுத்துப் பின்னொரு காலத்தே நற்றிணையைத் தொகுத்தனர் என்பதும், நெடுந்தொகை என்னும் இத் தொகைநூல் இறுதியாகத் தொகுக்கப்பட்டது எனவும் கருதவிடலுள்ளது. இவற்றைத் தொகுப்பித்தோர் பெயரும் தொகுத்தோர் பெயரும் வேறு வேறாகவும் அவர் வெவ்வேறு காலத்து வாழ்ந்தவராகவும் காணப்படுவதே இங்ஙனம் கருதுதற்குக் காரணமாகும் என்க.

இனி, இவ் வகநானூற்றின் பழைய பாயிரத்தில்-

"வழக்கத்தாற் பாட்டாராய்ந்து தொகுத்தான் மதுரையுப்பூரி கிழான் மகனாவான் உருத்திர சருமன்; தொகுப்பித்தான் பாண்டிய னுக்கிரப்பெருவழுதி." என்று வரையப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். இவ்வுருத்திரசன்மனை முருகப் பெருமான் என்றே இறையனார் களவியலுரை பெரிதும் பாராட்டும். மற்றுத் தொகுப்பித்தவனாகிய உக்கிரப் பெருவழுதி என்னும் மன்னவனும் சங்கப் புலவர்களுள் ஒரு புலவனாவான்.

இந் நெடுந்தொகை பேரறிஞரால் தொகுக்கப்பட்டமையின் முந்திய தொகைகளிற் காணப்படாத சீர்திருத்தமும் பெற்றிருக்கக் காண்கின்றோம். அவற்றுள் இந்நூலின்கண் திணைகளை முறைப்படுத்துக் கோத்துள்ள முறை பெரிதும் சிறப்புடையதாகும்.

அதனை,

"ஒன்றுமூன் றைந்தேழொன் பான்பாலை யோதாது
நின்றவற்றி னான்கு நெறிமுல்லை - யன்றியே
ஆறாமருத மணி நெய்த லையிரண்டு
கூறா தவைகுறிஞ்சிக் கூற்று"

எனவரும் (பாயிரம்) வெண்பா இனிதினுணர்த்துகின்றது.

அஃதாவது - அகநானூறாகிய இந் நூலின்கண் பாலைத்திணையெல்லாம் ஒற்றை எண்களிலும், குறிஞ்சித் துணையெல்லாம் இரண்டாமெண்ணிலும் எட்டாமெண்ணிலும் முல்லைத் திணையெல்லாம் நான்காமெண்ணிலும் மருதத் திணையெல்லாம் ஆறாமெண்ணிலும் நெய்தற் திணையெல்லாம் பத்தாமெண்ணிலும் நிற்குமாறு முறைப்படுத்துக் கோவை செய்யப்பட்டன என்பதாம். இவ்வாற்றால் இந் நூலின்கட் செய்யுள்கள் நின்றநிலை பிறழாது நின்றற்கு ஒரு காப்பமைந்துளது. யாதானும் ஒரு செய்யுளின் எண் தெரியுமளவில் அஃது இன்ன திணைச் செய்யுள் என்று எளிதில் உணரலாம்.

இன்னும், இதனால் இவ் வகநானூற்றில் பாலைத்திணைச் செய்யுள் இருநூறும், குறிஞ்சித்திணைச் செய்யுள் எண்பதும், முல்லை மருதம் நெய்தல் என்னும் மூன்று திணைகளும் தனித்தனியே நாற்பது செய்யுள்களும் பெற்றுள்ளன என்பதும் அறியப்படும்.

இனி, அகப் பொருட் பனுவலை நாடக வழக்கத்தான் உலக வழக்கைப் பெரிதும் தழுவிப் புனைதல் வேண்டும் என்னும் விதி யொன்றுமுளது. நூல்கள் அறிவை வளர்ப்பனவும், சுவை பயப்பனவும் என இருவகைப்படும். அறிவை வளர்ப்பன பொருள்களின் இயல்பை அறிவுறுப்பன; அவை இன்பம் பயவா. (தத்துவ நூல்களும் இலக்கண நூல்களும் இன்னோரன்ன பிறவும் இவ்வகை நூல்களாம்). சுவை பயப்பன எண்வகைச் சுவையையும் பயந்து பயில்வார்க்குப் பேரின்பம் தருவன. அறிவை வளர்ப்பதில் இவற்றிற்குக் குறிக்கோள் இல்லை. (சிந்தாமணி முதலிய காப்பியங்களும் நாடக நூல்களும் பிறவும் இவ்வகை நூல்களாம்). அறிவு நூல் அறிவை வளர்க்கும். நாடகவழக்கத்தாற் செய்யப்படும் நூல்களும் விறல்பட நடிக்கின்ற நாடக அரங்கிற் சென்று காண்டற்குரிய நாடகங்களும் சுவையுடையன ஆதலை அநுபவத்தாற் காணலாம். காண்பவர் எண்வகைச் சுவைகளையும் பெற்றுப் பெரிதும்

மகிழ்வதனாலேதான் கல்லூரி மாணவரும் தாம் பயிலும் நூற்பயிற்சியில் ஆர்வமின்றி நிழற்படக் காட்சிக்கு விரைகின்றனர்.

நாடகம் கண்டிப்புறக் கருதுபவர் அந்நாடகத்தின் கதையை முன்னரே அறிந்தாராதல் வேண்டும். அங்ஙனமே சங்க விலக்கியங்களைப் பயின்று பயன் பெற விழைவோரும் அவ்விலக்கியங்களுக்குரிய கட்டுக்கோப்புக்களை ஓரளவேனும் அறிந்திருத்தல் வேண்டும், அஃதாவது அவ்விலக்கியங்களுக்கென நம் முன்னோர் வகுத்துள்ள பொருளிலக்கணங்களை இயலுந்துணையும் பயின்றிருத்தல் வேண்டும். பயின்றிராதோர் அவ்விலக்கியங்களைப் பயின் றின்புறுதல் இயலாது. அகப்பொருள் புறப்பொருள் என்னும் இருதிறத்து நூல்களினும் அகப்பொருள் நூல்களே மக்கட்குப் பேரின்பம் பயந்து அவர் உயிருக்கே ஆக்கந்தரும் இயல்புடையன. இக்காரணத்தால் அகப்பொருள் நூல்கள் மிகமிக நுணுக்கமான பொருள்களைத் தம்மகத்தே பொதிந்து வைத்திருக்கின்றன. இவ் வகநானூறு முதலிய எல்லா அகப்பொருள் நூல்களுக்கும் இது பொருந்தும். அகப்பொருட் செய்யுட்கள் வெளிப் படையாக வுணர்த்தும் பொருளைவிடக் குறிப்பினாலும் உள்ளுறை யுவமத்தாலும் இறைச்சிப் பொருளாலும் உணர்த்தும் பொருள்களே சிறப்புடையன; ஆற்றவும் இன்பமுடையன; ஆதலால் இவற்றைப் பயில்வோர் ஆழ்ந்து பயிலுதல் வேண்டும். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இவ் வகநானூற்றினின்றும் சிறியதொரு செய்யுளைமட்டும் ஈண்டு எடுத்துக்காட்டி அதன்கண் கரந்துறையும் நுண்பொருள்களையும், சுருக்கமாக எடுத்துக்காட்டி இவ்வணிந்துரையை முடிப்பாம்.

"யாயே கண்ணினும் கடுங்கா தலளே
எந்தையும் நிலனுறப் பொறாஅன் சீறடிசிவப்ப
எவனில குறுமகள் இயங்குதி என்னும்
யாமே, பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பின்
இருதலைப் புள்ளின் ஒருயி ரம்மே 5

ஏனலங் காவலர் 'ஆனா தார்த் தொறுங்'
கிளிவிளி பயிற்றும் வெளிலாடு பெருஞ்சினை
விழக்கோட் பலவின் பழுப்பயன் கொண்மார்
குறவர் ஊன்றிய குரம்பை புதைய
வேங்கை தாஅய தேம்பாய் தோற்றம் 10

புலிசெத்து வெரீஇய புகர்முக வேழம்
மழைபடு சிலம்பிற் கழைபடப் பெயரும்
நல்வரை நாட நீவரின்
மில்லியல் ஒருந் தான்வா ழுலளே."

என்பது, இந்நூலிற் போந்த கபிலர் பாடிய 12 ஆஞ் செய்யுளாகும். பதின்மூன்றடிச் சிறுமையுடையது இந்நூலாகலின், 14-அடிகளையுடைய இச் செய்யுள் இதன்கட் சிறியதொரு செய்யுளேயாகும்.

இனி, இந்நூலை யாராய்ந்த நம்முன்னோர் இச்செய்யுளைப் பயில்வோர்க்கு இன்றியமையாத சிறிய விளக்கமும் இதன்கீழ்த் தந்துள்ளனர். அஃதாவது- இச்செய்யுள்,

"பகற்குறி வாராநின்ற தலைமகள் தோழியாற் செறிப்பறி வுறுக்கப்பட்டு
இரவுக்குறிவாரா வரைவல் என்றாற்கு அதுவும் மறுத்து வரைவு கடாயது."

இப்பாட்டினுள் 'நீவரின்' என்றது வரவுமறுத்தது. 'சீறடி சிவப்ப' என்றது செறிப்பறிவுறீஇயது" என்பதே அவ்விளக்கமாகும்.

இச்செய்யுளின் பொருள் உணர்தற்கு இவ்விளக்கம் பெரிதும் உதவுவதாம். இவ் விளக்கந்தானும் அரிதின் உணரப்படுமியல் பிற்றாயிருத்தலின் இவ் விளக்கத்தையே இக்காலத்தே பயில்வார்க்கு விளங்கும்படி யாமும் சிறிது விளக்கிப் பின்னர்ச் செய்யுளிற் புகுவேம்.

அஃதாவது - களவொழுக்கம் நிகழ்த்திவருகின்ற தலைவன் பகற்பொழுதிலே தோழியாற் குறிப்பிடப்பட்ட பூம்பொழிலினகத்தேயுள்ள மறைவான ஓரிடத்திற்கு நாள்தோறும் வந்து அங்குத் தோழியால் அழைத்துக் கொணர்ந்து நிறுத்திய தலைவியோடு இனிது அளவளாவிக் கூடி மகிழ்ந்து மீள்பவனாயிருந்தான். இந்த இன்பமே எமக்கு அமையும். திருமணஞ் செய்து கோடல் இப்பொழுதைக்கு மிகை என்பது அவ்விளைஞன் கருத்து. ஆதலால் அவன் திருமணம் செய்வதற்குச் சிறிதும் முயலாமல் வழக்கம்போல பகற்குறியிடத்திற்கு வருவதும் போவதுமாகக் காலந்தாழ்த்தி வந்தான்.

இனி, தலைவிக்கு இவ்வொழுக்கம் பலப்பல இன்னலுக்கு இடமாயிருந்ததோடு, திருமணம் புரிந்து கொண்டு அவனோடு இல்லத்திருந்து மனையறம் நடத்துதலே நல்வாழ்க்கை என்றும் அறஞ்செய்தற்கியலாத இக்களவொழுக்கம் வாழ்க்கையாகாது என்றும் கருதுபவனாயிருந்தான். 'என்னை மணந்துகொண்டு உன் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போ' என்பதுவும் மாண்புடைய மகளிர்க்குப் பொருந்தாது. எனவே அவள் உபாயங்களாலேயே தலைவனை மணந்து கொள்ளுமாறு செய்யவேண்டும். இத்தகைய உபாயங்களுள் ஒன்றுதான் இங்கு அவட்கு உசாஅத்துணையாகியதோழி தலைவனுக்குக் கூறுவது. இதன்கண், அவனை மணஞ்செய்து கொள்ளத் தூண்டுதற் பொருட்டே அவள் வழக்கம் போலத் தலைவியை அழைத்து வாராமல் தானே தமிழளாய் வந்து தலைவனைக் கண்டு கூறுபவள். தலைவி இல்லத்தினின்றும் புறம் போகாமல் எம் சுற்றத்தாரால் காக்கப்பட்டிருக்கின்றனள்.; ஆதலால் நீ இனி இவ்வாறு

பகற் பொழுதிலே வருவது பயனில் முயற்சியாதலால் பகலிலே வாரற்க! என்று அறிவித்தாள். அது கேட்ட தலைவன், "அப்படியானால் யான் இன்னுஞ் சில நாட்கள் இரவிலே வந்து வந்து செல்வேன் பின்னர் மணத்தற்கு ஆவன செய்வேன்" என்றான். அதுகேட்ட தோழி, "நீ இரவில் வந்தால் இன்னும் தலைவிக்குப் பெருங்கேடு விளைந்து விடும். ஆதலின் நீ இரவின் வாராதே" என இரவுவரவும் மறுத்துக் குறிப்பாக வரைந்து கொள்ளுமாறு தூண்டியது என்பது அவ்விளக்கத்திற்கு விளக்கமாகும். இனிச் செய்யுளை நோக்குவோம்.

இச் செய்யுளின் இறுதியிலமைந்த இரண்டடிகளிலேயே இதன் கருத்து அடங்கிவிட்டது. இவ்வடிகளில் 'நாட! நீவரின் தலைவி உயிர்தரியாள்!' என்பதுதான் தோழி தலைவனுக்கு வெளிப்படையாக அறிவித்த செய்தியாகும். நீவரின் தலைவி உயிர் விடுவாள் என்பதனாலே நீ வாரற்க என்பது குறிப்பெச்சப்பொருளாய் இது வரவு விலக்கியவாறு மாயிற்று. நன்று! இச்செய்யுளில் முற்போந்த செய்திகள் எல்லாம் இங்ஙனம் வரவு-விலக்குதற்குரிய காரணங்களாதல் வேண்டும். ஆதலின் மீண்டும் அச்செய்யுளை ஒருமுறை ஓதிப்பாருங்கள்; அவற்றில் ஒன்றேனும் வரவுவிலக்குதற்கியன்ற காரணமாகத் தோன்றவில்லை. மேலும் அவை அதற்கு முரணாகவும் தோன்றுகின்றன. இத்தோழி கூறுங் காரணங்கள்:

(1) எங்கள் தாய் மிகவும் தலைவியின் பால் அன்புடையவள்; (2) தந்தையோ அத் தாயினும் சிறந்த அன்புடையவர். (3)யாமோ சிறிது பொழுதேனும் பிரிந்திருக்க வியலாத பெருங்காதலர்களாகி விட்டோம் என்னும் இம் மூன்றுமேயாம். ஆதலால் நீ வரின் தலைவி இறந்துபடுவாள், வாரற்க என்று இத்தோழி கூறுகின்றாள்,.

இதன்கண் அவள் கூறும் காரணங்கள் மூன்றும் வரவு விலக்கற்கும் பொருத்தமற்றவை. இவையல்லாமல், இத்தோழி நல்வரை நாட என்பதற்கு அடைமொழியாக ஏழடிகளை வீணாக நிரப்பிவைத்தனள். இது வெற்றெனத் தொடுத்தல் என்னும் நூற்குற்ற மாகவும் தோன்றுகின்றது.

இனி, தாயும் தந்தையும் தலைவியின்பால் பேரன்புடையவர் என்பது தலைவன் அறியாத செய்தியும் அன்று. காக்கைக்கும் தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சு ஆகுமே. உயர்குடிப்பிறப்புடைய தலைவியின் தாய்தந்தையர் அவள்பால் அன்புடையராயிருப்பர் என்பதனை அறிவுசான்ற தலைவனுக்குத் தோழி சொல்லித்தான் தெரியவேண்டுமோ. இனிக் காதலர் தம்முள் உயிரொன்றிய கேண்மையுடையராயிருப்பதனை அவர் தம்முள்ளே ஒருவருக்கொருவர் கூறுவதும் குற்றமாமே. இவ்வாறு இச் செய்யுளை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து இத் தோழி பேதையருள்ளும் தலை சிறந்த பேதை போலும் என்ற துணிவே தோன்றுகின்றதன்றோ.

இன்னும், இத் தோழி "யாமே , பிரிவின்றியைந்த துவரா நட்பின் இருதலைப்புள்ளின் ஒருயிரம்மே" என்புழி, 'யாம்' என்னும் உள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை ஒருயிரம் என அம் மீற்றுக் குறிப்பு வெனைமுற்றான் முடிதலின், அம்மீறு முன்னிலை யாரைமட்டுமே உள்படுத்துமாகலின் இத்தோழி நீயும் நானும் என்றாளாயிற்று.

இடவழுவமைதியாய்க் கொண்டு, நீயும் யானும் அவளும் எனத் தலைவியையும் உள்படுத்திற்றெனினும் தோழியை விலக்குமாறில்லையாகவே, இவள் முத்தலைப்புள்ளின் ஒருயிரம்மே என்று உவமை கூறியிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு கூறாமையின் இவள், நீயும் நானும் இருதலைப்புள்ளின் ஒருயிரம்மே என்று கூறிப் பெரிதும் இழுக்குடையளாயினள். இப்பொழுது இப்பேதை என்கருதி என்ன கூறினள் என அறியாது திகைக்கின்றோம்.

இங்ஙனம் வெளிப்படையாகத் தோன்றுகின்ற இம்முரண்பாடுகளும் பொருட் குற்றங்களும் சொற் குற்றங்களும் ஆகிய இவைகளே இச்செய்யுளை ஆழ்ந்து அவற்றின் பொருளையுணர்வார்க்குச் சொன்னலங்கடந்த பேரழகுகளாய்ப் பேரின்பம் பயப்பனவாக மாறிவிடுகின்ற வித்தகப்புலமையை இனி ஆராய்வாம்.

முதன்முதலாக உலகியலோடொத்து இந்த அறிவு சான்ற தோழி தலைவியின் தாய் தந்தையர் எத்துணைப் பேரன்புடையரா யிருக்கின்றனர் என்று தலைவனை அறிவுறுத்தற் கன்று அவரன்பினை விதந்து கூறுவது. அவ்விருவரும் இப்பொழுது அன்பு காரணமாக அவட்கும் தமக்கும் குடிப்பழி நேராவண்ணம் அவளை இற்செறித்து அவளைப் பண்டு போலாது சிறப்பாகக் காவல் செய்து வருகின்றனர், என்பதே இவளறிவுறுத்ததாகும். இதனாற் போந்த பயன் - அவர் தம் கூர்த்தகண்கட்குத் தப்பி யான் வழக்கம் போன்று பகற்குறியிடத்திற்குத் தலைவியை கொணருதல் சாலாது; ஆதலால் இனி நீ பகற்குறியிடத்திற்கு வருதல் பயனில் செயலாம்! வாராதேகொள்! எனப் பகற்குறி மறுத்தலே யாம் என்றுணர்தல் வேண்டும். அதனாலன்றே யாய் கண்ணினும் கடுங்காதலள் என்கின்றாள். கடிசொல் ஈண்டுச் சிறப்பின் மேற்று.

ஆதலால், யாய் பண்டுபோலன்றி அவளைத் தன் கண்ணைக் காப்பதினும் சிறப்பாகப் பேணுங் கடுங் காதலுடையளாய் மாறி விட்டாள். அவள் தன் கண்களில்

துகள்படராமல் பகலில் நொடிக்கு நொடி இமைத்துப் பேணுவள்; இரவில் நன்கு துயின்று அவற்றைப் பேணுவள். இப்பொழுதோ இவளையே பகலில் கண்ணிமையாமல் குறிக்கொண்டு புறம்போகாமற் பார்த்துக் காவல் பேணுகின்றனர். இரவிலும் தன் கண்கள் கெடும் என்றெண்ணாது துயிலாமலிருந்தும் தலைவியைப் பாதுகாக்கின்றனர், என்று அத்தாயைத் தலைவன் முன்னர் இகழுங்குறிப்போடுதான் அவள் கண்ணினும் கடுங்காதல் உடையளாகிவிட்டாள்., என்கின்றனர்.

இனித் தந்தையும் அவள் இல்லினின்றும் முன்றிலிலே அடி வைத்துவிட்டாலும் பொறாதவராய் "ஏடி! சிறுமி நீ ஏன் இவ்வாறு நின் சீறடி செவப்ப இயங்குதி?" என்று, நனி நாகரிகமாகக் கடிந்து பேசுகின்றனர். அத்துணைக் குறிக்கொண்டு எந்தையார்

அவளைப் புறம்போகவிடாமல் காக்கின்றனர் என்பதே அவள் அறிவுறுத்தியது. இவ்விரண்டு காரணங்களும் இற்செறிப்புணர்த்துதற்குரியன.

இனி, 'யாமே இருதலைப்புள்ளின் ஒருயிரம்மே!' என்பதன் பொருள் நீயும் தலைவியும் இருதலைப்புட் போல பிரிவின்றியைந்த துவராநட்புக் காரணமாக ஒருயிரே உடையீர் என்பதேயாம்." இச் செய்யுளில் படர்க்கை யிடத்தாளாகிய தலைவியையே தோழி யான் எனத் தன்மைப் பெயரால் தானாகவே கொண்டு கூறுகின்றாள். இவ்வாறு தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையற வொன்றிய நட்புரிமை காரணமாகத் தோழி தலைவியை அவள் என்னாது யான் எனக் கூறுதலும், அங்ஙனமே தலைவி தோழியை அவள் என்னாது யான் எனவே கூறுதலும், வழுவாயினும் , அகப் பொருட் புலனெறி வழக்கில் அவ்வாறு கூறுதலுண்டு. ஆதலால் அதனை வழுவமைதியாகக் கொள்ளுக என்று தொல்காப்பியனார் அறிவுறுத்துவர். (பொருளியல் சூ-27) கலித்தொகையில் (18) "என்தோள் எழுதிய தொய்யிலும் யாழநின் மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கும் நினைத்துக் காண்" எனத் தோழி தலைவி தோளையே என் தோள் எனக் கூறுதலுமுணர்க.

இனி, யாமே இருதலைப்புள்ளின் ஒருயிரம்மே என்பது நட்பின் சிறப்பைக் கூறியது அன்று. ஒருயிரேயாய் ஒன்றிவிட்ட நுமக்கு உடனுறையும் பொழுதினும் பிரிந்துறையும் பொழுதே நீடிய இன்னல் மிக்க இக் களவொழுக்கம் பொருந்துவதன்று, என்றறிவுறுத்தவாறாம். இதனாற் போந்தபயன் - நீவிர், பிரிவின்றியைந்து வாழுதற்கு இவளை நீ இப்பொழுதே வரைந்து கொள்ளல் வேண்டும். வரையாவிடின் அவள் பிரிவாற்றாது இறந்துபடுவாள் என வரைவு முடுக்குவதாம்.

இனி, "எனலங்...நல்வரை நாட" என இத் தோழி நாட்டை வருணிப்பாள் போலக் கூறிய ஏழடிகளும் பொதுநோக்கிற்கு மிகையாகத் தோன்றுமாயினும் ஆழ்ந்து நோக்குவார்க்கு இவற்றினூடே இறைச்சியும் உள்ளுறையுமாய்ப் புதைந்து கிடக்கும் பொருள்கள் நிரம்பக் காணப்படும். அவை வருமாறு:-

இத் தோழி, குறவர் ஊன்றிய சிறுகுடிசையின் மேல் வேங்கை மலர் உதிர்ந்து கிடத்தலால் அங்குவருகின்ற யானை அதனைப் புள்ளிகளையுடைய புலிகிடப்பதாகக் கருதி மிகவும் அஞ்சி மூங்கிற் புதருக்குள் புகுந்து மூங்கில் சடசட ஒலியுடன் முறியும்படி புறமிட்டோடுகின்ற வரை நாட! என்பதனுள்ளே 'நீயும்' அந்த யானை போலவே அஞ்சத்தகாத எஞ்சுற்றத்தார்க்கஞ்சி வந்துவந்து வாளாது ஓடிப் போகின்றனை.! இதனால் இவ்வூரில் அலர் எழுகின்றது காண்! என்பது பொதிந்துவைத்த பொருளாம். இவ்வாறு கருப்பொருளினூடு புதைக்கும் பொருளை உள்ளுறை உவமம் என்று கூறுவர். இதன் பயன் அலர் அறிவுறுத்து வரைவொடு வருமாறு அறிவுறுத்துதலாம்.

இனி, இதன்கண் கழைபடுங்கால் எழும் ஒலி அலரால் எழும் ஒலிக்குவமையாகும்.இனி, இத் தொடர்தானே உன்னுடைய நாட்டின்கண் புலியும்

யானையும் பிறவுமாகிய கொடிய விலங்குகள் திரியும் என்பது தோற்றுவித்தலின் இத்தகைய இன்னாமையுடைய நெறியில் நீ இரவில் வரின் நினக்கு ஏதம் நிகழ்தல் கூடும் என்னும் அச்சத்தால் தலைவியின் உயிரே போய்விடும் என்று அறிவித்து இரவினும் வாராதே கொள்! என இதனால் இரவில் வருதலையும் விலக்கி வரைவு கடாவினாளாயிற்று.

இனி, இதன்கண் உள்ளுறை உவமமாக வந்த குரம்பைக்கு அடையாக இவள் புணர்த்த 'ஏனலங்காவலர் ...குரம்பை' என்ற தொடரில் பெருஞ்சினை விழுக்கோட் பல (பலாமரம்) என்றது தலைவிபிறந்த குடிக்கு உவமையாகும். சிறந்த குடிக்குத் தன்னை நாடி வருபவர்க்கு நறுநிழல் தந்து பருத்த நறுஞ் சுவையுடைய கனிகளையையும் நுகர்வித்துப் பெரிய கிளைகளோடும் மிக்க காய்ப்பினையும் உடைய இப்பலாமரத்தினும் சிறந்த உவமை காணுதல் அரிதன்றோ! இங்ஙனம் சிறந்த உவமையைக் கண்டுழி நாமும் பேரின்பம் எய்துகின்றோமல்லமோ! இனி அதன்கண் பழுத்த பழம் தலைவிக்குவமை. அதன்பயன் கோடற்குக் குறவர் ஊன்றிய குரம்பை என்றது மணப்பருவ மெய்திய அத்தலைவி வயிற் பழி பிறவாமற் பேணி வைத்து அவளை மனையறம் படுத்து மகிழ்தலாகிய பயன் பெறுதற் பொருட்டே எம் சுற்றத்தார் இற் செறிப்பு முதலிய கடுங் காவலை மேற்கொண்டுள்ளார். இயல்பாக அவர் கொடியவர் அல்லர் என்று அறிவுறுத்து மிகவும் சான்றாண்மை மிக்க எம்மிருமுதுகுரவரும் நீ வரைவொடுவரின் மகிழ்ந்து வரவேற்பர் என்றறிவுறுத்த படியாம். இனி, குரம்பை புதைய வேங்கைமலர் உதிரும் என்றாளன்றோ இதன் பயன், வேங்கை மலரும் காலமே கானவர் மணவிழா நிகழ்த்தும் காலம் அக்காலமும் முதிர்கின்றது என்றறிவுறுத்தபடியாம்.

இனி, வெளிலாடு பெருஞ்சினை என்றது, தலைவியின் மணப் பருவம் முதிர்ந்தால் மகட்பேசி எம்மில்லத்திற்கு வந்து போவாரும் சிலர் உளா என்று அறிவித்து மகள் நலம் நாடும் எம் சுற்றத்தார் தலைவி கற்புக்கடம் பூண்டமை யறியாராதலின் அவர்களில் யாருக்கேனும் மகட்கொடை நோதலும் கூடும். அங்ஙனம் நிகழா முன்னர் நீ வரைவொடு வருதி என வரைவு முடுக்கிய படியாம். அப்பெருஞ்சினைக் கண்ணிருந்து ஏனல் காவலர் ஆர்த்தொறும் கிளி விளிபயிற்றும் என்றதும் வீணுக் கன்று. ஈண்டுக் கிளி என்றது கூறுவாள் குறிப்பொடு படுத்து நோக்குழிப் பெடைக்கிளி என்றாகும். ஏனல் காவலர் ஆர்த்தல் அவ்வூர்மாக்கள் அலர்கூறும் ஆரவாரம். எனவே அதுவும் அவ்வாரவாரம் கேட்டு அஞ்சி எளிய மகளிராகிய யாங்கள் எங்கள் துணைவனாகிய நின்னை வரைவொடு வந்து அளிசிய்யுமாறு கூவியழைக்கின்றோம். என்னும் பொருளைத் தோற்றுவித்து நின்றலும் உணர்க. இவ்வாறு இத் தோழி கூற்றில் பதர்ச் சொல் ஒன்றேனுமின்றி அனைத்தும் பொருள் பொதிந்த சொல்லாகி ஆற்றவும் இன்பம் நல்குதல் உணர்க. இவள் காதலர் உறவிற்குக் கூறிய "யாமே, பிரிவின்றியைந்த துவரா நட்பின் இருதலைப் புள்ளின் ஒருயிரம் மே" என்ற உவமை இத்தமிழ் மொழி நின்றுலவும் காலமெல்லாம் நிலைத்து நின்று காலந் தோறும் பயில்வோர்க் கெல்லாம் கழிபேரின்பம் வழங்கும் சிறப்புடைத்தாகும் என்பது தேற்றம்.

இனி, எடுத்துக்காட்டிற்காக ஈண்டு இச்செய்யுளை எஞ்சிற்றறி விற்கேற்ப ஆராய்ந்து காட்டினாம். இங்ஙனமே இவ் வகநானூறு என்னும் பேரிலக்கியத்தை ஆழ்ந்து பயின்று இத்தமிழ் கூறு நல்லுலகம் இன்புற வேண்டும் என்பதே எமது வேணவா.

மேலைப்பெருமழை

30-11-1966

இங்ஙனம்

பொ.வே. சோமசுந்தரன்

உரையாசிரியன்

உ

**எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றாகிய நெடுந்தொகை என்னும் அகநானூறு
(செய்யுளும் சொற்பொருள், விளக்கவுரைகளும்)**

கடவுள் வாழ்த்து.

திணை: பாடாண்

துறை: பாடாண் திணையினது வகை எட்டனுள் ஒன்றாகிய கடவுள் வாழ்த்து வகை என்க.

(துறை விளக்கம்) இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணையும் நுதலிய இந்நூல் உலகின்கண் அழிவின்றி நின்று நிலவுதற் பொருட்டும், இன்பமாகிய இந்நூல் நுதலிய அகப் பொருளைப் பயின்று அதனை இவ்வுலகத்தே இனிது துய்த்து வாழுகின்ற மக்கள் தமக்கு அவ்வின்பத்தைத் தனக்கியல்பாக உள்ள பேரருள் காரணமாக உணர்த்தி வருகின்ற கடவுள் உண்மையை யுணர்ந்து அவன் தமக்குச் செய்துவரும் நன்றியைப் பேணி அவன்பால் அன்பு செய்தற் பொருட்டும் இந்நூலின் முடிந்த பயனாகிய "அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீடு" என்னும் பேரின்பப் பெருவாழ்வினை எய்தி உய்தற் பொருட்டும் இந்நூற்குப் புறத்துறுப்பாகப் பாடி நிறுத்திய கடவுள் வாழ்த்து என்க.

இனி, அகநானூறு என்னும் இந்நூல் இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்னும் மூன்றுவகை உறுதிப் பொருள்களுள் வைத்து முன்னின்ற இன்பம் ஒன்றையே நுதலிய பொருளாகக் கொண்டெழுந்ததாயினும், அவ்வின்பந்தானும் அன்பென்னும் பண்பும் அதன் செயலாகிய அறன் என்னம் பயனும் அப்பயனை விளைவிக்கின்ற பொருளும் உடங்கியைந்தவழியன்றி உயிர்கட்குத் கைகூடாமையால் இவற்றிற்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கின்ற கடவுள் உணர்ச்சியும் கடவுள் வழிபாடும் ஆகிய இவை இந்நூலோதுவார்க்கும் இன்றியமையாமையால் புறத்திணைப்பாற்பட்ட இக் கடவுள் வாழ்த்து அகத்திணையாகிய இந்நூற்குப் புறவுறுப்பாக இயற்றி நூன்முகப்பில் அமைக்கப்பட்டது என்றுணர்க. இதனை,

"இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின் காமக்கூட்டம்."

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் ஓதுமாற்றானும் (தொல்-களவி-1)

"அறத்தான் வருவதே இன்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புகழு மில"

எனவரும், திருக்குறளானும் (36) உணர்க.

இனி, நூலோதுதலின் முடிந்த பயன் கடவுளை வழிபடுதலே என்பதனை,

"கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
எற்றா டொழாஅ ரெனின்"

எனவருந் திருக்குறளானும் உணர்க.

(இலக்கணம்) "பாடாண்பகுதி கைக்கிளைப் புறனே, நாடுங்காலை நாலிரண்
டுடைத்தே" எனவரும் (தொல். புறத்திணை-25) நூற்பாவில் "நாலிரண்டெனப்பட்ட
வாழ்த்து வகை-எட்டனுள் இது கடவுள் வாழ்த்து வகையாகும் என்க.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இச் செய்யுளை "அமரர்கண் முடியும் அறுவகை"
என்பதனுள் வகை என்னும் இலேசினாற் அமைக்கவென் றறிவுறுப்பர்.

இனி, "வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாக்கு முரித்தே" என்னும் விதிபற்றி இஃது
ஆசிரியப் பாவால் இயன்ற கடவுள் வாழ்த்து என்க.

இனி, இவ்வகநானூற்றுச் செய்யுள்கள் பதின்மூன்றடிச் சிறுமையும், முப்பத்தோரடிப்
பெருமையும் உடைய ஆசிரியப்பாக்களின் தொகுதியாகும். இவ்வமைப்பிற்கிணங்கவே
இக் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளும் பதினாறடியளவு நிமிர்ந்தோடிய நெடுஞ்
செய்யுளாயிருத்தலும் குறிக்கொண்டுணர்க. (இதனைப் பாடிய புலவர் பெருமான்
குறுந்தொகை, நற்றிணை என்னும் இரண்டு நூல்களினும் அதனதன்
அடியளவிற்கேற்பவே கடவுள் வாழ்த்துப் பாடியிருத்தலும் உணர்க)

பேராசிரியர், இச் செய்யுளை, எடுத்துக்காட்டி (தொல்-செய்யு-109) வாழ்த்தியல் வகையில் இது "உலகிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது" என்பர்.

கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த் தாரன் மாலையன் மலைந்த கண்ணியன் மார்பி னஃதே மையி னுண்ணா ணுதல திமையா நாட்ட மிகலட்டுக் கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்	5
வேலு முண்டத் தோலா தோற்கே யூர்ந்த தேறே சேர்ந்தோ ளுமையே செவ்வா னன்ன மேனி யவ்வா னிவங்குபிறை யன்ன விலங்குவால் வையெயிற்	10
றெரியகைந் தன்ன வவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை முதிராத் திங்களொடு சுடருஞ் சென்னி மூவா வமரரு முனிவரும் பிறரும் யாவரு மறியாத் தொன்முறை மரபின் வரிகிளர் வயமா னுரிவை தைஇய	15
யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன் றாவி றாணிழற் றவிர்ந்தன்றா லிலகே.	

--பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்.

(உரை)

15-16-அந்தணன் ...உலகே.

(இதன் பொருள்) உலகு-உயிர்ப் பொருளும் உயிரில் பொருளுமாகிய இருவேறு வகைப்பட்ட பொருள்களின் கூட்டரவானியன்ற உலகமானது; அந்தணன் தா இல் தாள் நிறல் தவிர்ந்தன்று - அறவாழி அந்தணனாகிய இறைவனுடைய கேடிலாத துருவடி நீழலிலே எஞ்ஞான்றும் உறையும் இயல் புடைத்து என்க.

(விளக்கம்) எனவே, ஆதலால் இவ்வுலகிற்கு இடையூறில்லை என்பது குறிப்பெச்சத்தாற் போந்த பொருள் என்க.

இனி, காணப்பட்ட உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின் 'உலகு அந்தணன் தாள் நிழல் தவிர்ந்தன்று, என உலகின்மேல் வைத்துத் கூறினாரேனும் இவ்வுலகினை அந்தணன் ஆகிய இறைவன் தன் தாள்

நிழலிலே வைத்துப் பேணுகின்றான் என இறைவனது இயல்புணர்த்துதலே ஆசிரியர் கருத்தாகக் கொள்க.

இனி, இறைவன் அவ்வாறு உலகினைப் பேணுதற்குக் காரணம் யாதென வினவுவார்க்கு விடையாதற்பொருட்டு அந்தணன் என்னும் பெயரால் அவ்விறைவனைச் சுட்டினார். என்னை? அந்தணன் என்போன் எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகுதலைத் தனக் கியல்பாகவுடைய அறவோன் என்னும் பொருளை அப் பெயர்தானே தன்னுட் கொண்டிருத்தலான் அப் பெயரே அவன் உலகினைத் தன் தா இல் தாள் நிழலில் வைத்துப் பேணுதற்குரிய காரணத்தையும் உணர்த்துதலாலென்க. இதனை ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார்,

"அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்"

எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அருமைத் திருக்குறளானும் (30) மற்று அவர் தாமே இறைவனை "அறவாழியந்தணன்" என அவனியல்பு தோன்றத் திருப்பெயர் சூட்டி அழைத்தலானும் உணர்க.

12-13. : மூவா...மரபின் (அந்தணன்)

(இ-ள்) மூவா அமரரும் முனிவரும் பிறரும் யாவரும்- (இன்னும் அவ்வந்தணன் எத்தகையனோவெனின்) மூவாமையை யுடைய திருமாலும் பிரமனும் முதலிய தேவர்களாலும், இவ்வுலகினைத் துவரத் துறந்த துறவோர்களாலும் பல்வேறுவகைப்பட்ட சமயக் கணக்கரும் ஏனையோருமாகிய யாவராலும் அறியாத்-தொல்முறைமரபின் (அந்தணன்) - அறியப்படாத பழைதாகிய முறைமையினையுடைய தன்மையுடைய (அந்தணன்) என்க.

(வி-ம்) அமரர் என்றது, திருமால் முதலியோரை; முனிவர் என்றது உலகினைப் பற்றறத் துறந்த துறவோரை; பிறர் என்றது தத்துவ ஆராய்ச்சி வாயிலாய் இறைவனைக் காண முயலுகின்ற பல்வேறு சமயக் கணக்கர்களையும் என்றுணர்க. இனி அமரர் காண மாட்டாமையைத் திருமாலும் பிரமனும் நிலன் அகழ்ந்தும், விண்ணிற் பறந்தும் தோடியும் காணார் ஆயினர் என்னும் பௌராணிகர் கூற்றான் உணர்க.

இனி உலகினைத் துறந்து அவன்றா ணிழலிற் றஞ்வம் புக்க முனிவரும் காணமாட்டாமையை,

"கடல்அலைக்கே ஆடுதற்குக் கைவந்து நின்றும்

கடலளக்க வாராதாற் போலப்-படியில்
அருத்திசெய்த அன்பரைவந் தாண்டதுவும் எல்லாம்
கருத்துக்குச் சேயனாய்க் காண்"

எனவரும் திருக்களிற்றுப்படியாரான் (90) உணர்க.

இனிப் பிறர் என இகழ்ச்சி தோன்றக் கூறப்பட்ட சமயக் கணக்கரான் அறியப்படாமையை, "சமயவாதிகள் தத்தம் மதங்களில் அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர்" எனவரும் மணிவாசகத்தானும் (போற்றி-51-2) உணர்க.

அறியாத் தொன்முறை என்புழிப் பெயரெச்சத்தீறு கெட்டது.

இதனால் அந்தணன் என்னப்பட்ட இறைவனது தன்மை யாவரானும் அறியப்படாததொன்று என்றுணர்த்தி அங்ஙனம் ஆயினும் அவன் தன் அன்பராயினார்க்கு அருள்கூர்ந்து அவர் மனங்கொண்ட வடிவையே தன்வடிவாகக் கொண்டருளி அவர்க்கு அணுக்கனாகி அவர்தம் மனக்கோயிலில் எழுந்தருளுவன் என்பது போதர அத்தகைய அவன் அருட்டிருவடிவம் இவ்வாறிருக்கும் என்றுணர்த்துகின்றார்.

8-10 : செவ்வான்...சென்னி.

(இ-ள்) செவ்வான் அன்ன மேனி- இனி அம்முதல்வன்றான் அமரர் முதலாயினார் அறியாத் தொன் மரபினன் ஆயினும் தன்பால் அன்புடைய அடியார்க்கு, அந்திமாலைப் பொழுதின்கண் மேற்றிசையிற் றோன்றாநின்ற செக்கர்வானம் போன்று சிவந்த காண்டற்கினிய திருமேனியையும்; அவ் வான் இலங்குபிறை அன்ன விலங்கு வால் வை எயிற்று- அச் செக்கர்வானத்தே தோன்றி விளங்குகின்ற வெள்ளிய பிறையினது நிறம் போன்ற நிறத்தோடு வளைந்துள்ள கூர்த்த பற்களையும் ; எரி அகைந்தன்ன அவிரந்து விளங்கும் புரிசடை- தீயானது கொழுந்துவிட்டெரிவது போன்று விரிந்து விளங்கா நின்ற முறுக் கேறிய சடையானது; முதிராத் திங்களோடு கூடரும் சென்னி- இளம் பிறையாகிய திங்களோடு ஒருங்கே கூடருகின்ற முச்சியினையும் உடையவனாய் என்க.

(வி-ம்) செவ்வான்-செக்கர்வானம். அழித்தற் றொழிலுமுடைமையின் பிறைபோன்ற வளைபற்களுடைமையும் கூறப்பட்டது. புரி- முறுக்கு. முதிராத்திங்கள் என்றது எப்பொழுதும் இளம்பிறையாகவே இருந்து அவன் சடைக்கு அழகு செய்யும் என்பது பற்றி என்க. நாம் காணும் இளம் பிறைபோல் நாளுக்கு நாள் முதிராத பிறைத்திங்கள் என்பது கருத்து.

14-15: வரிகிளர்....அந்தணன்.

(இ-ள்) வரிகிளர் வயமான் உரிவை தைஇய- கோடுகள் விளங்குகின்ற புலியினது தோலை உடுத்த; யாழ் கெழுமணி மிடற்று- யாழினது நரம்பினது இசையோடு இரண்டறக் கலக்கும் குரலையும், நீலணி போன்ற நிறத்தினையும் உடைய மிடற்றினையும் உடையவோர் அந்தணனாக அவர் மனக்கண் முன்னர்க் காட்சி தந்தருளவும் அருளுவன் என்க.

(வி-ம்) அவ்விறைவன் தனக்கென ஒருவடிவும் உடையானல்லன், ஆயினும் அன்பராயினார் தன்னை நினைந்துய்தற் பொருட்டுச் செவ்வான் அன்ன மேனி முதலியவற்றையுடையவோர் அந்தணனாக அருட்டிரு மேனியும் கொண்டு அவர் அகக்கண் முன்னர்த்தானே காட்சிதந்தருளவன் என்பது கருத்து. இங்ஙனம் கூறவே இறைவன் மனமொழிகட்குச் சேயனே ஆயினும் இவ்வாற்றால் அவன் அன்பராயினார் மனமொழிகட்கு மிகவும் அணியனும் ஆகும் பேரருள் உடையன். ஆதலால் இவ்வாறு அவன் திருவுருவினை நினைந்துய்க! என்றறிவுறுத்தவாறாயிற்று என்க.

1-7: கார்.....உமையே.

(இ-ள்) கார் கொன்றைப் பொன் ஏர்விரி புதுமலர்த்தாரன்-இனி, அம்மணிமிடற்று அந்தணன்றானும், கார்ப் பருவத்தே செழித்தோங்கும் கொன்றையினது பொன்போன்ற நிறமுடையவாய் அழகாக மலர்ந்த நாள் மலரானியன்ற தாரினை மார்பகத்தே தானே முதல்வன் என்பதற்கு அடையாளமாக அணிந்தவனாகவும், மாலையன்- அக்கொன்றைப் புதுமலரையே அழகின் பொருட்டுப் பல்வேறுவகை மாலைகளாகப் புனைந்தணிந்து கொண்டவனாகவும்; மலைந்த கண்ணியன்- அக்கொன்றையினது நாண்மலரையே கண்ணியாகவும் தலையிற் சூடியவனாகவும்; (இவ்வாற்றால் நினைத்தற்-கினியனாகவுமிருப்பன்) மை இல் நுண் ஞாண் மார்பினஃது- குற்றமற்ற நுண்ணிய பூணூலும் அவன்மார்பின்கட் கிடந்து அழகு செய்யும் கண்டீர்; இமையா நாட்டம் இகலட்டு நுதலது- இமைத்தலில்லாத நெருப்புக்கண் ஒன்று தான் தோன்றுதற்குக் காரணமான பகைவரை யழித்த பின்னரும் அவ்வந்தணனுக் கொருசிறப் பழகீந்து அவனுடைய நுதலின்கண்ணதாகும் . மழு இகல்- அட்டுக் கணிச்சியொடு கையது- மழுவானது பகைவரைத்துவர அழித்தபின்னரும் அவனுக்கோர் அணியாக்குந்தாலியோடே அவன் திருக்கையின்கண்ணதாம்; அத் தோலாதோற்கு மூவாய் வேலும் உண்டு- அந்தத் தோல்வியில்லாத வரம்பி லாற்றலுடைய அந்தணனுக்குக் கையில் மூன்றுதலையையுடைய சூலப்படையொன்றும் சிறந்துரிமையுடையதாக உளது; ஊர்ந்தது ஏறே- அவ்வந்தணன் அன்பர்க்குக் காட்சி தர ஊர்ந்துவரும் ஊர்திதானும் காண்டற்கினிய ஆனேறே யாகும்;

சேர்ந்தோள் உமை- இவ்வந்தணனுக்கு வாழ்க்கைத்துணைவியாக இவனோடு கூடியவள் உமை என்னும் திருப் பெயரையுடைய இறைவியாரேயாவர்.; என்பதாம்.

(வி-ம்) மழையே இறைவன் உலகோம்பற்குச் சிறந்த கருவியாதல் கருதி- இவ்வந்தணனே உலகினைப் படைத்து அதன்கண் கார்ப்பருவம் முதலியவற்றைப் படைத்து உலகத்தை ஓம்புபவன் என்பதற்கு அறிகுறி யாகவே பருவங்களிற் றலைசிறந்த கார்ப்பருவத்தே மலருகின்ற கொன்றையினது பொன்னேர் புதுமலரையே தாராகவும் மாலையாகவும் கண்ணியாகவும் அணிகின்றனன். இக்கொன்றை இவனே முதல்வன் என்பதற்கு அடையாளமாம் என்பது குறிப்பாகப் புலப்படுத்தற்குக் கார்விரி ...கண்ணியன் என்றார். ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் கடவுள் வாழ்த்தை அடுத்து வான்சிறப்புக் கூறுதலும் உணர்க.

இனி, மாலையும் கண்ணியும் அக்கொன்றைமலர்களாலே இயன்றவை என்பதனை இவர் "கண்ணி கார் நறுங் கொன்றை, காமர் வண்ண மார்பிற் றாருங்கொன்றை" எனப் புறநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்திற் கூறுவதனால் பெற்றாம்.

இனி, மார்பினஃதே என்புழி ஆய்தம் விரிக்கும்வழி விரித்தல். ஞாண், போலி. இகல்- பகை. இகலட்டு என்பதனை இமையா நாட்டத்திற்கும் கூட்டுக. கணிச்சி- குந்தாலி. மூவாய் வேலென்றது சூலப்படையை. இஃது இறைவனுக்குச் சிறந்துரிமை யுடைய படைக்கலம். தோலாதான் என்றது வரம்பிலாற்றலுடைமையாகிய அவன் முழுமுதற்றன்மையைக் கருதிக் கூறியதாம். தோலாதானாகவிருந்தும் மூவாய் வேலும் உடையான் அஃது அவனுக்கோர் அடையாள மாத்திரையே என்பது கருத்து.

இனி, கார்விரி என்பதுமுதலாக உமையே என்பதீறாக அவன் அடியார்க்கருளும் அருட்டிருமேனியின் காட்சி இவ்வாறிருக்கும் என்றறிவித்தவாறாம்! அவனருட் காட்சி பெற்ற மெய்யடியார் அவன் உருவத்தை இவ்வாறு கூறுவர் என்பது குறிப்பு; எனவே யாமும் அவனை அவ்வாறே நினைந்து வழிபாடு செய்வோம்; என்பது இதனாற் போந்த குறிப்பெச்சமாயிற்று.

இனி, இறைவன் நினைவுமாத்திரையானே ஒன்னாரைத் தெறுகின்ற பேராற்றலுடையானாய்த் தானே குறைவற்ற இன்பப் பிழம்பாகவும் இருக்கவேயும், மாந்தர்போன்று படைக்கலன் ஏந்திப் பகை தெறுதலும், பெண்ணைக் காழுற்றுப் புணர்ந்து இன்பம் எய்துதலும், தானே அழகுக்கெல்லாம் உறைவிடமாகவும் ஆடையாலும் மாலை முதலியவற்றாலும் அணிசெய்து கோடலும் அவன் தன் பொருட்டாகச் செய்வன அல்ல; தன்னால் பிறப்பிலீடுபடுத்தப்பட்ட மக்கள் படைக்கலங்கொண்டு தம்பகை வென்று மறத்தினாற் சிறப்புற்றுத் திகழற் பொருட்டும், ஆடையணிகளால் அணிசெய்துகொண்டு இனிது வாழ்தற் பொருட்டும், தம்முள்

ஆணும், பெண்ணுமாகி ஒருவரையொருவர் காதலுற்றுக் கூடிக்களித்து வாழ்தற் பொருட்டுமாம் என்க. மாந்தர் வீரவாழ்க்கை மேற்கொள்ளற்குத் தோலாதான் படைக்கலம் ஏந்துகின்றான் எனவும், ஆண் பெண் என்னும் வேற்றுமை யில்லாத அறிவுப்பிழம்பாகிய அவன், மாந்தர் இவ்வுலகிலேயே காதற் பேரின்பம், எய்துதற் பொருட்டுத் தன்னுள்ளேயே ஆண்மைத் தன்மையையும் பெண்மைத்தன்மையையும் படைத்துக்கொண்டு அம்மையப்பனாம் இருவேறுருவின் ஒருவனாய்த் திகழ்கின்றான் எனவும் கொள்க; ஆதலின் இந்நூல் நுதலிய காதல் வாழ்க்கையும் உமை அவ்விறைவனோடு சேர்ந்தமையாலேதான் மக்கட்கும் எய்திற்று. இத்தகைய இன்ப வாழ்க்கையை நமக்களித்த அவ்வந்தணனை வழிபடுதல் நமது தலையாய கடன் என்பது இவ்வாசிரியரின் கருத்தென்று நுண்ணிதின் உணர்ந்து கொள்க. இக்கருத்துக்களோடு,

"படைப்பாதித் தொழிலும் பத்தர்க் கருளும்பா வனையும் நூலும்
இடப்பாகம் மாத ராளோ டியைந்துயிர்க் கின்பம் என்றும்
அடைப்பானாம் அதுவும் முத்தி அளித்திடு மியோகும் பாசந்
துடைப்பானாந் தொழிலும் மேனி தொடக்கானேற் சொல்லா ணாதே"
(சிவஞானசித்.-சுப-74)

எனவும்,

"சத்தியுள் சிவமு மாய தன்மையிவ் வுலக மெல்லாம்
ஒத்தொவ்வா ஆணும் பெண்ணும் உணர்குண குணியு மாகி
வைத்தனன் அவளால் வந்த ஆக்கமிவ் வாழ்க்கை யெல்லாம்
இத்தையும் அறியார் பீட லிங்கத்தின் இயல்பு மோரார்" (சித்-சுப-89)

எனவும் வரும் மெய்கண்ட வித்தக நூலோர் கருத்தைஒப்புக் கண்டுணர்க.

இனி, இச் செய்யுளை, "உலகு அந்தணன் தாள் நிழல் தவிர்ந்தன்று. அவன்றானும் அமரர் முதலியோரால் அறியப்படாத மரபினையுடைய அந்தணன் ஆவான். ஆயினும், அவன் தன் அன்பராயினார்க்கருளும் பொருட்டு அருட்டிரு மேனி கொள்ளுங்கால் தாரனாய் மாலையனாய்க் கண்ணியனாய்த் தோன்றுவன். மேலும் அவன் நுதலது இமையா நாட்டம்; கையது கணிச்சியொடு மழு. அத் தோலாதோற்கு மூவாய் வேலுமுண்டு.; அவன் ஊர்ந்தது ஏறு, அவனிடப்பாகத்தே சேர்ந்தோள் உமை. இவ்வாறு அவனைக் கண்ட சிவாநுபூதித் செல்வர் கூறுவர். யாமும் அவ்வாறே அவனை அகத்தே கண்டு வழிபடுவோமாக! என்றியைபு காண்க.

(பாட வேற்றுமை) உ. மிலைந்த. 9. விளங்குவால்.

13. தொன்முறை. 14. வரியுடை

இந்நூலின் புறத்துறுப்பாகிய கடவுட் வாழ்த்து முற்றிற்று.

செய்யுள் 1

திணை: பாலை

துறை: பிரிவிடை ஆற்றாளாய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

(துறை விளக்கம்) அஃதாவது : தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்தமையால் ஆற்றாளாய தலைவி தோழியை நோக்கித் தலைவன் வாய்மை பேணா வன்கண்ணன் ஆயினான் என்று கூறி வருந்தியது என்றவாறு.

(இலக்கணம்) இஃது "எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதல் இலவே" (தொல்-அகத்-42.) எனவரும் நூற்பாவினால் அமையும்.

வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி யொண்கழ
லுருவக் குதிரை மழவ ரோட்டிய
முருக னற்போர் நெடுவே ளாவி
யறுகோட்டி யானைப் பொதினி யாங்கட்

சிறுகா ரோடன் பயினொடு சேர்த்திய
கற்போற் பிரியல மென்ற சொற்றா
மறந்தனர் கொல்லோ தோழி சிறந்த
வேய்மருள் பணைத்தோ னெகிழ்ச் சேய்நாட்டுப்
பொலங்கல வெறுக்கை தருமார் நிலம்பக

வழல்போல் வெங்கதீர் பைதறத் தெறுதலி
னிழறேய்ந் துலறிய மரத்த வறைகாய்
பறுநீர்ப் பைஞ்சனை யாமறப் புலர்தலி
னுகுநெற் பொரியும் வெம்மைய யாவரும்
வழங்குந ரின்மையின் வெளவுநர் மடியச்

சுரம்புல் லென்ற வாற்ற வலங்குசினை
நாரின் முருங்கை நவிரல் வான்பூச்
சூரலங் கடுவளி யெடுப்ப வாருந்
றுடைதிரைப் பிதிர்விற் பொங்கிமுன்
கடல்போற் றோன்றல காடிநந் தோரே.

--மாமூலனார்.

7: தோழி...

(இ-ள்) தோழி-ஆற்றியிருந்திடுக! என்று வற்புறுத்துகின்ற தோழி! கேள்! என்க.

(விளக்கம்) வினைவயிற் பிரிதல் ஆடவர்கடன். ஆதலின் நம்மைப் பிரிந்து போன தலைவன் வருந்துணையும் ஆற்றியிருத்தலே நின்கடன் என்று ஆற்றுவிப்பாளாகிய தோழியைத் தலைவி விளித்தபடியாம்.

7-19. சிறந்த... .காடிற்றதோரே.

(இ-ள்) சிறந்த வேய் மருள் பணைத்தோள் நெகிழ- அழகினாற் சிறப்புற்ற மூங்கிலோ இவை என்று கண்டோர் வியந்து பாராட்டும்படி பருத்திருந்த என்னுடைய இந்தத் தோள்கள் இவ்வாறு மெலிந்துபோம்படி; சேய் நாட்டுப் பொலங்கல வெறுக்கை தருமார் - தொலைவிலுள்ள நாட்டிற் சென்று இத் தோள்கட்குப் பொன்னாலியன்ற அணிகலன்களையும் பிற செல்வங்களையும் ஈட்டி வருதற் பொருட்டு; அழல்போல் வெம் கதிர் நிலம் பைது அற பகத் தெறுதலின்- தீயினால் சுடுவது போன்று வெவ்விய ஞாயிற்றின் கதிர்கள் நிலமானது பசுமையற்றுப் போகவும் பிளந்து போகவும் சுடுதலாலே; நிழல் தேய்ந்து உலறிய மரத்த - நிழல் குறையப்பெற்று வற்றிய மரத்தையுடையவாய் ; அறைகாய்பு நீர் அறுபைஞ்சுனை ஆம் அறப் புலர்தலின் உகுநெல் பொரியும் வெம்மைய- பாறை நிலத்தின்கண் அக்கதிர்களால் காயப்பெற்று நீர் அற்றுப்போன பசிய சுனைகள்தாமும் ஈரம் சிறிதும் இல்லையாம்படி உலர்ந்து கிடத்தலாலே தம்முள்ளே உதிர்கின்ற மூங்கிலின் நெற்கள் பொரிதற்குக் காரணமாய் மிக்க வெப்பத்தை யுடையதும்; வழங்குநர் யாவரும் இன்மையின்- தன்பால் ஆறு செல்வோர் யாருமின்மையாலே; வெளவுநர் மடிய- ஆறலைப்போரும் தந்தொழிலைத் துறந்து மடிந்திருத்தலாலே.சுரம் புல் என்ற ஆற்ற-தனக்கியன்ற பாலைத்தன்மையும் பொலிவழிந்து வறிதே கிடக்கின்ற வழிகளையுடையதும்; சூரலம் கடுவளி ஆர்வுற்று எடுப்ப- சுழன்றடிக்கின்ற கோடைக்காற்று ஆரவாரித்து எடுத்தலாலே, நார் இல் முருங்கை நவிரல் வான் பூ-நார் இல்லாத முருங்கையின் குலைதலையுடைய வெள்ளிய மலர்கள் உதிர்ந்து; கடல் பொங்கி உடை முன் திரைப்பிதிர்வில் தோன்றல காடு இறந்தோர் - கடலானது பெருகி உடைக்கின்ற கரையின் கண் அதன் அலைகள் சிதறிப் போகட்ட நுரைகளைப் போன்று தோன்றுதலை யுடையதும் ஆகிய காட்டைக் கடந்து சென்ற நம்பெருமான் ; என்க.

(வி-ம்) அழகினாற் சிறந்த வேய் என்க. பணைத்தல்-பருத்தல் பிரியும் பொழுது நினக்குப் பொலங்கலம் கொணர்வல் என்று பிரிந்தானாகலின் பொலங்கல வெறுக்கை என அவன் கூற்றைக் கொண்டு கூறுகின்றான். தருமார்-தர. அழல் தெறுதல் போல் கதிர் தெறுதலின் என்க. தேய்தல்-நாளாக்கு நாள் சுருங்குதல். அறையின் கண்ணதாய்

காய்ந்து நீர் அறுசினை என்க. பைது-பசுமை.; ஈண்டு ஈரமுடைமை மேனின்றது. சுனைமருங்கு நின்ற மூங்கிலினின்றும் அச்சுனைக்குள் உசுகின்ற நெல் என்க. வழங்குநர் ஈண்டு ஆறுசெல்வோர். மடிதல்- தொழில் செய்யாமற் சோம்பியிருத்தல். பாலை நிலமக்கட்கு ஆறலைத்தலும் தொழிலாகலின் அது செய்யாது மடிந்திருப்ப என்றவாறு. சுரம்- பாலைத்தன்மை. நவிரல்-குலைதல். வான்பூ-வெள்ளியபூ. இதற்குத் திரைப்பிதிர்வு (நூரை) உவமை. கடல்முன் என மாறுக. அஃதாவது கரை. தோள் நெகிழத் தருமார் காடு இறந்தோர் என இயையும்..

1-7. வண்டு....கொல்லோ.

(இ-ள்) வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி ஒள் கழல் உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டிய - வண்டுகள் மொய்க்கும்படி செறிந்த மலர்களையுடைய கண்ணியையும் ஒள்ளிய வீரக்கழலையும் பகைவர்க்கு அச்சமுண்டாக்கும் குதிரைகளையும் உடைய மழ நாட்டு மறவரைப் போர்க்களத்தே வென்று புறங்கொடுத்த தோடச்செய்த; நற்போர் நெடுவேள் ஆவி- சிறந்த போர்த்திறமுடைய நெடிய வேளிர்குலத் தோன்றலாகிய ஆவி என்னும் மன்னனுக்குரிய; அறுகோட்டு யானை-அறுத்துத் திருத்திய மருப்பினையுடைய யானை நிற்கின்ற; முருகன் பொதினி யாங்கண்- முருகப்பெருமான் எழுந்ருளியிருக்கின்ற பொதினி மலையின் சாரலாகிய அவ் விடத்தே; சிறு காரோடன் - தோல் துன்னுதலாகிய சிறு தொழிலையுடைய உறைகாரன்; பயினொடு சேர்த்திய கல் போல் பிரியலம் என்ற சொல் மறந்தனர்-அரக்கொடு சேர்த்துச் செய்த சாணைக்கல் போன்று நின்னிற் பிரியேம் என்று முன்பு சூறறவோடு கூறிய சொல்லை மறந்தொழிந்தனர்காண்! யான் எங்ஙனம் ஆற்றியிருப்பேன்! என்க.

(வி-ம்) கண்ணி-தலையிற் சூடம் மாலை. உருவக்குதிரை என்புழி, உரு-அழகு எனினுமாம். இது தமிழ்ச்சொல். உரு-உருவ என ஈறுதிரிந்து என்பர் பழைய உரையாசிரியர். ஈண்டு 'அ' அசை எனலே பொருந்தும். திரிந்தது எனல் பொருந்தாமை யுணர்க. மழவர்-மழநாட்டினர். இது மலைநாட்டிலுளதென்பர் . முருகன் பொதினி எனக் கொண்டு கூட்டுக. முருகன் எழுந்தருளியுள்ள பொதினி என்க. பொதினி-பழனி. இப்பொதினி மருங்கில் ஆவி என்பவன் நகரெடுத்தலான்இது திருவாவி நன்குடி என்று வழங்கப்படுதலுமறிக. அறுகோட்டியானை என்றது, முருகன் கோயில் யானையை. சிறுகாரோடன்-சிறுமையுடைய தோல் துன்னும் சக்கிலியன். இவன் படைக்கலங்கட்குத் தோலினால் உறை துன்னுதலின் உறைகாரன் என்றும் கூறப்படுவான். இச்செய்யுளால் இவ்வுறைகாரரே சாணைக்கல்லும் செய்வர் என்பது பெற்றாம். பயின்- அரக்கு. கொல், ஒ, அசைச்சொற்கள்.

காடிறந்தோர் பிரியலம் என்ற சொல் மறந்து விட்டனர். அங்ஙனம் ஆயபின்னர் யான் ஆற்றியிருத்தல் எங்ஙனம் என்பது குறிப்பெச்சம்.

இச்செய்யுள் "பாலைக்குரிய முதலும் கருவும் வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது," என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல். அகத்-3-உரை)

இனி, இதனை, தோழி, தோள்நெகிழ்ச் சேய்நாட்டு வெறுக்கை தருமார் காடிநந்தோர் பண்டு பயினொடு சேர்த்திய கற்போல் பிரியலம் என்ற சொல் மறந்தார் போலும் யான் எங்ஙனம் ஆற்றுவல் என இயைக்க.

(பா-வே) துறை: (தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழி.....)

செய்யுள் 2

திணை: குறிஞ்சி

துறை: பகற்குறிக்கட் செறிப்பறிவுறீஇத் தோழி வரைவு கடாயது.

(து-ம்) அஃதாவது -தலைவன் களவின்பமே காமுற்று வரைந்து கோடற்கண் கருத்தின்றி நாளும் பகற்குறிக்கண் வந்தொழுகாநிற்பத் தோழி அவனுக்குத் தலைவியை இற்செறித்தமை அறிவுறுத்தி, இனி நீ வரைந்துகொள்க என்று முடுக்கியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதனை "நாற்றமுந் தோற்றமும்" எனவரும் நூற்பாவின்கண், "களனும் பொழுதும் ....அனைநிலைவகையால் வரைதல் வேண்டினும் " என்பதனாற் கொள்க. (ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும் இதற்கு இச்செய்யுளைக் காட்டுவர்)

கோழிலை வாழைக் கோண்மிகு பெருங்குலை

யூழுறு தீங்கனி யுண்ணுநர்த் தடுத்த

சாரற் பலவின் சுளையொ டூழ்படு

பாறை நெடுஞ்சுனை விளைந்த தேற

லறியா துண்ட கடுவ னயலது

5

கறிவளர் சாந்த மேறல்செல் லாது

நறுவீ யடுக்கத்து மகிழ்ந்துகண் படுக்குங்

குறியா விற்ப மெளிதி னின்மலைப்

பல்வேறு விலங்கு மெய்து நாட

10

குறித்த விற்ப நினக்கெவ னரிய

வெறுத்த வேளர் வேய்புரை பணைத்தோ

ணிறுப்ப நில்லா நெஞ்சமொடு நின்மாட்

டிவளு மினைய ளாயிற் றந்தை

யருங்கடிக் காவலர் சோர்பத னொற்றிக்

கங்குல் வருதலு முரிமை பைம்புதல்
வேங்கையு மொள்ளினர் விரிந்தன
நெடுவெண் டிங்களு மூர்கொண் டன்றே.

15

--கபிலர்.

1-9 : கோழிலை .....நாட

(இ-ள்) பாறை நெடுஞ்சனை- பாறையின் கண்ணதாகிய நெடிய சனைநீரிலே கோழி இலை வாழைக் கோள் மிகு பெருங்குலை ஊழ் உறு தீங்கனி- கொழுவிய இலைகளையுடைய காய்ப்பு மிகுந்த பெரிய குலையினின்றும் உதிர்ந்த இனிய பழங்களும்; உண்ணுநர்த் தடுத்த சாரல் பலவின் சுளையொடு- தம்மையுண்டவர் பிறவற்றை உண்ணாதபடி தம் சுவை மிகுதியால் தடுக்கின்ற மலைச்சாரலின் கண்ணுள்ள பலாப்பழத்தின் சுளையினின்றும் ஒழுகிய தீஞ்சாரும் கூடி; விளைந்த ஊழ்படு தேறல் - உண்டான முறைமைப்பட்ட கள்ளை; அறியாது உண்ட கடுவன்- கள்ளென்று அறியாமல் சனைநீர் என்று கருதிப் பருகிய ஆண் குரங்கானது; அயலது கறிவளர் சாந்தம் ஏறல் செல்லாது- அணித்தாக நிற்பதாகிய மிளகுக்கொடி படர்ந்த தனக்குரிய சந்தன மரத்தின்கண் அத்தேறல் மயக்கத்தாலே ஏறமாட்டாமல்; நறுவீ அடுக்கத்து மகிழ்ந்து கண்படுக்கும் - நறுமணமிக்க மலர் அடுக்குக்களாலியன்ற படுக்கையின்கண் இன்புற்றுத் துயில்வதற்குக் காரணமான ; குறியா இன்பம் - நினையாமல் தானே வந்தெய்து மின்பத்தை. நின் மலைப் பல்வேறு விலங்கும் எய்தும் நாட- நினக்குரிய மலையிலே வாழ்கின்ற பல வேறு வகைப்பட்ட விலங்குகளும் பெறுதற்கியன்ற சிறப்பினையுடைய நாட்டையுடைய பெருமானே! என்க.

(வி-ம்) தலைவனுடைய திருவுடைமையைப் பாராட்டுபவள் அவன் நாட்டின் கண்ணுள்ள வாழையைக் கோழிலை வாழை என்றும் குலையைக் கோள் மிகு குலையென்றும் பெருங்குலை என்றும் கனியைத் தீங்கனி என்றும் விதந்து கூறுகின்றாள். ஊழறு தீங்கனி - உதிர்ந்த இனிய பழம். இடைநின்ற உண்ணுநர்த்தடுத்த என்னும் அடைமொழியைத் தீங்கனிக்கும் சுளைக்கும் பொதுவாகக் கொள்க.

நன்கு கனிந்த வாழைப்பழத்தின் சாரும் பலாச்சுளையின் சாரும் சனை நீரிற் கலந்து முறைமைப்பட்ட தேறல் என்பது கருத்து. கடுவன் இயற்கையிலே விளைந்திருக்கின்ற தேறலைத் தேறலென்றறியாமல் நீர் என்றே கருதிப் பருகிப்பின் மயக்கத்தால் தான் ஏறியிருத்தற்குரிய சாந்தத்தில் ஏறமாட்டாமல் மலர் அடுக்கத்தில் கண்படுக்கும் இன்பம் என்பது கருத்து. எதிர்பாராமலிருக்கும் பொழுது தானே வந்தெய்தும் இன்பம். ஊழ்படு தேறல் எனக் கூட்டுக. தேறல் கூட்டுமுறைப்படி கூட்டுண்ட கள் என்பது கருத்து. தேறல் சமைப்பவர் பழமுதலிய வற்றை நீரில் ஊறவைத்துப் புளிப்பேற்றுதல் மரபு. இந்தத் தேறலும் அவ்வாறு இயற்கையிலேயே முறைமைப்பட்டது என்றவாறு.

நாள்தோறும் மலர்கள் உதிர்ந்து அடுக்கடுக்காக அமைதலின் நறுவீ அடுக்கம் எனப்பட்டது. மலர்ப்படுக்கையிலும் இவ்வாறு பல்வேறு மணமுடைய மலர்களை அடுக்கடுக்காகப் பரப்புவர். ஆகவே இதுவும் இயற்கையிலேயே அமைந்த படுக்கையாதலறிக.

10-17. குறித்த....ஊர்கொண்டன்றே.

(இ-ள்) குறித்த இன்பம் நினக்கு அரிய எவன்- அங்ஙனமாகவும் பெருந்தகையாகிய நீ குறிக்கொண்டெய்த நினைக்கும் இன்பங்களில் எய்தற்கரியனவும் நினக்கு உளவாமோ? நின்மாட்டு வெறுத்த ஏள் வேய்புரை பணைத்தோள் இவளும் நிறுப்ப நில்லா நெஞ்சமொடு இனையள் ஆயின்- இனி நிந்திறத்தில் , மிக்க அழகையுடைய மூங்கிலை ஒத்த பருத்த தோளையுடைய எம்பெருமாட்டி தானும் நிற்கும் நிலையிலே நிறுத்தி வைத்தற்குப் பெரிதும் முயன்றும் நில்லாத நெஞ்சத்தையுடையளாய்க் காமம் கைம்மிக்கவளாயினள்; இங்ஙனமிருத்தலால், அவள் நின்னை யின்றியமையாமையின் ; தந்தை அருங்கடிக் காவலர் சோர்பதன் ஒற்றிக் கங்குல் வருதலும் உரியை- எங்கள் தந்தையினது இல்லத்தில் யாவரும் எய்துதற்கரிய காவற்றொழிலையுடைய காவன் மறவர் தந்தொழிலை இகழ்ந்திருக்கின்ற செவ்வியை நீ அறிந்து அவர் அறியாதபடி இரவுக் குறியிடத்தே வந்து இவளை அளி செய்தற்கும் உரியையாகுவை; பைம்புதல் வேங்கையும் ஒள் இணர் விரிந்தன-உதோ பார் பசிய புதர்களினூடே நிற்கும் இவ்வேங்கை மரங்களும் ஒளிமிக்க தம் பூங்கொத்துக்களில் அரும்பற மலர்ந்தன. ; நெடு வெண் திங்களும் ஊர் கொண்டன்று- மேலும் நெடிய வெண்கதிர்களையுடைய திங்கள் மண்டிலமும் வளர்பருவத்தை எய்தியது; இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து இனி நீ செய்யக்கடவதனைச் செய்தருளுக! என்க.

(வி-ம்) குறித்த இன்பம் என்றது, தலைவியொடு கூடிமகிழ்தற்கு நீ குறித்த இன்பம் என்றவாறு,. நின்மலைப் பல்வேறு விலங்கும் குறியா இன்பம் பெறுவனவாக அந்தமலைநாட்டிற்கே தலைவனாகிய நீ நினைத்த இன்பம் மிகவும் எளிதாகவே எய்துவையல்லையோ என்பாள் இறைச்சியில் குறிப்பாக ஏதுக்காட்டினாள். இங்ஙனம் கூறவே நீ நினையின் விரைவிலேயே வரைவொடு வந்து எம்பெருமாட்டியை மணந்து பேரின்பம் எய்துதல் எளிதாமே அங்ஙனமின்றி நீ குறித்த அவ்வின்பத்தை இடையூறுமிக்க இக்கள வொழுக்கத்திலேயே நின்று இருவகைக் குறிக்கண்ணும் இங்ஙனம் வந்து வருந்துவானேன்? என்று தலைவனுக்குப் பேதைமை யூட்டினாளாதல் நுண்ணிதின் உணர்க.

இனி வேங்கையும் இணர்விரிந்தன என்றது தினையரியப்பட்டமையால் இனித் தலைவியை நீ இப்புனத்தில் காண்பதும் கூடாது என்று குறிப்பாகவுணர்த்தியபடியாம்.

இனி, கங்குல் வருதலும் உரியை என்றது, பகற்குறியிடத்தே தலைவிவர
வொண்ணாதபடி இற் செறிக்கப்பட்டனள் என்று குறிப்பால் அறிவுறுத்தியவாறாம்.

இனி, தந்தையின் கவலர் சோர்பதன் பெறுதலும் நினக்கியலா தென்பாள்
அக்காவலர் தாமும் அருங்கடிக்காவலர் என்றாள். எனவே அவர் காவலில்
சேர்வாரல்லர், என்பது கருத்தாயிற்று. இவ்வாற்றால் இரவுக்குறியும் மறுத்தாளாயிற்று.

இனி, நிறுப்ப நில்லா நெஞ்சமொடு நின்மாட்டு இவளும் இனையள் என்றது நீ
விரைவில் வரைவொடு வந்து மணந்து கொள்ளாயெனில் எம் பெருமாட்டி
பிரிவாற்றாமையால் இறந்துபடுதலும் கூடும் என்று வரைவு முடுக்கியபடியாம்.

இனி, வெறுத்த ஏர் புரைபணைத்தோள் இவளும் இனையள் என்றதும் அத்தோள்கள்
இப்பொழுது பிரிவாற்றாமையால் அழகழிந்து மெலிந்துள்ளனகாண்! என்று
தலைவியின் ஆற்றாமை மிகுதியைக் குறிப்பாலுணர்த்தியபடியாம்.

இனி, திங்களும் ஊர்கொண்டதென்றது, மணவினைக்குரிய காலமும் வந்தெய்தியது;
இக்காலத்தைக் கைகடக்க விடின் மீண்டும் திங்கள் ஊர் கொள்ளுந்துணையும்
எம்பெருமாட்டி உயிர்வாழ்தலரிது ஆகலின் இப்பொழுதே வரைதற்கு ஆவன செய்தி
என்று முடுக்கியவாறாம். இவ்வாறு இச்செய்யுள் ஆசிரியர் கபிலருடைய புகழ்போன்று
எண்ணுந்தோறும் எண்ணுந்தோறும் பொருள் சுரந்து மிகவும் சிறப் புடையதாதலறிந்து
மகிழ்க.

இனி, இச்செய்யுளின்கண் பழையவுரையாசிரியர் கூறும் உள்ளுறையும் ஒதி மகிழற்
பாலதாம். அது வருமாறு "கடுவனானது தேனையறியாது நுகர்ந்து, பின்பு தனது
தொழிலாகிய மரமேறலுமாட்டாது, வேறோரிடத்துச் செல்லவுமாட்டாது தனக்கு
அயலதாகிய சந்தனத்தின் நிழலிற் பூமேலே உறங்குகின்றாற்போல, நீயும் இக்கள
வொழுக்கமாகிய இன்பம் நுகர்ந்து, நினது தொழிலாகிய அறநெறியையும் தப்பி
இக்களவினை நீங்கி வரையவுமாட்டாது, இக்களவொழுக்கமாகிய இன்பத்திலேயே
மயங்காநின்றாய் என்றவாறு" என்பதாம்.

இனி, இதனை "நாட! நினக்குக் குறித்த இன்பம் எவன் அரியவாம்; இவளும்
இனையள் ஆகலின் கங்குல் வருதலும் உரியை; வேங்கையும் இணர்விரிந்தன,
திங்களும் ஊர்கொண்டது; நீ செய்யக்கடவது செய்க! என இயைக்க.

(பா-வே) 1. கோண்முதிர். 8. மெளிதென. 11. வேய்மருள்.

செய்யுள் 3

திணை: பாலை

துறை: முன்னொரு காலத்து நெஞ்சினாற் பொருள்வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்தான் தலைமகன்; பிரிந்து இடைச்சுரத்தினின்று அவள் நலநயந்து மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறிப்போய்ப் பொருண் முடித்துவந்தவன் பின்னும் பொருள்வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.

(து-ம்) அஃதாவது : தலைவன் தலைவி யிருவரும் மணந்து கொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்திவரும் பொழுது தலைவன் நெஞ்சம் நல் வாழ்க்கைக்குப் பொருள் எத்துணை இன்றியமையாதது என்பதைப் பல்லாற்றானும் நினைவுறுத்தித் தூண்டிற்றாக. அவனும் அந்நெஞ்சோடிணங்கித் தலைவியைப் பிரிந்து பொருள் தேடப் புறப்பட்டான். போகும் வழியில் அந்த நெஞ்சமே தலைவியைப் பிரிந்தமையால் பெரிதும் வருந்தி, புல்லிய அப்பொருள் கிடக்கட்டும். அவளைப் பிரிந்து போதல் எனக்கியலாதென்று தலைவனைக் குழப்பி மீளும்படி வற்புறுத்தலாயிற்று. அந்நிலையில் தலைவன் அந்நெஞ்சினை இகழ்ந்து தான் மேற் கொண்ட பொருளீட்டுதலையே கடைப்பிடியாகக் கொண்டு சென்று நினைத்தாங்குப் பொருளீட்டியும் வந்தனன். பின்னொரு காலத்தில் அந்த நெஞ்சம் பொருளீட்டவேண்டும் என அவனை வருத்தலாயிற்று. அஃதுணர்ந்த தலைவன் அந்த நெஞ்சினைக் கடிந்து அதன் வேண்டு கோளைப்புறக்கணித்துத் தலைவியோடு தங்கியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதனை "ஒன்றாத் தமரினும் " எனவரும் (தொல்-அகத்திணையியல்41) நூற்பாவின்கண் , "ஒன்றாப் பொருள்வயின் ஊக்கியபாலினும்" என்பதனாற் கொள்க.

இருங்கழி முதலை மேளந்தோ லன்ன
கருங்கா லோமைக் காண்பிற் பெருஞ்சினைக்
கடியுடை நனந்தலை யீன்றிளைப் பட்ட
கொடுவாய்ப் பேடைக் கல்கிரை தரீஇய

மான்றுவேட் டெழுந்த செஞ்செவி யெருவை
வான்றோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅற்
றுளங்குநடை மரையா வலம்படத் தொலைச்சி
யொண்ணெங் குருதி யுவறியுண் டருந்துபு
புலவுப்புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை

5

கொள்ளை மாந்தரி னானாது கவரும்
புல்லிலை மராஅத்த வகன்சே ணத்தங்
கலந்தர லுள்ளமொடு கழியக் காட்டிப்
பின்னின்று துரக்கு நெஞ்ச நின்வா
வாய்போற் பொய்ம்மொழி யெவ்வமென் களைமா

10

கவிரித முன்ன காண்பின் செவ்வா

15

யந்தீங் கிளவி யாயிழை மடந்தை
கொடுங்குழைக் கமர்த்த நோக்க
நெடுஞ்சே ணாரிடை விலங்கு ஞான்றே.

--எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்.

1-5: இருங்கழி.....எருவை.

(இ-ள்) இருங் கழி முதலை மேளம் தோல் அன்ன- பெரிய கழியின்கண் வாழ்கின்ற முதலையினது முதுகிலே பொருந்திய தோல் போன்ற, கருங்கால் ஓமைக் காண்பு இல் பெருஞ்சினைக் கடியுடை நனந்தலை ஈன்று இளைப்பட்ட- பொருக்கமைந்த கரிய அடிப்பகுதியையுடைய ஓமை என்னும் மரத்தினது வேடரும் காணுதலில்லாத பெரிய கிளையின்கண் ஏறுதற்கருமையால் காப்புடைத்தாய் அகன்றதோரிடத்தே முட்டைகளையிட்டு வைத்து அவற்றை அடைகாத்தற் றொழிலிலீடுபட்ட ; கொடுவாய்ப் பேடைக்கு அல்கு இரை தரீஇய வேட்டு- வளைந்த அலகினையுடைய தன் பெடைக்கழுகின் உடலின்கண் உயிர் தங்குதற்குக் காரணமான இரையைத் தேடித்தருதற்கு விரும்பி மான்று எழுந்த செஞ்செவி எருவை-அதனைப் பிரிவதன்கண் மயங்கிப்பின் ஒருவாறு தெளிந்து அச்சேக்கையினின்றுமெழுந்து பறந்துபோன சிவந்த செவிகளையுடைய சேவலாகிய கழுகு என்க.

(வி-ம்) இருங்கழி- கரியகழியுமாம். முதலைக்குப் பெருமை தோன்ற அது வாழ்கின்ற கழிக்குப் பெருமை கூறப்பட்டது. மேவும் என்னும் செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சத்தீற்றுயிர் மெய்கெட்டு மேம் எனநின்று 'இன்னிசைநிறைப்பமேளம்,' என அளபெடுத்தது. ஓமைமரத்தினது பொருக்கரைக்கு முதலையின் முதுகுத்தோல் உவமை. காண்பு- காண்டல். காண்பு இல் பெருஞ்சினை எனக் கண்ணழித்துக் கொள்க. பிறவுயிர்கள் காண்டல் இல்லாத எனினுமாம். காண்பு இல் நனந்தலை, கடியுடை நனந்தலை, பெருஞ்சினை நனந்தலை எனத் தனித்தனி கூட்டுக. ஈனுமிடமாகலின் பிறவுயிர் காண்டல் இல் நனந்தலை வேண்டிற்றென்க. கடி-காவல். உயரத்தால் ஏற வொண்ணாமையற்றி என்பர் பழைய உரையாசிரியர். உயரங்காரணமாகப் பாதுகாப்பிடமாக அமைந்தது என்பது கருத்து. காண்பின்மைக்கும் இது பொருந்தும். அல்குதல் - தங்குதல். ஈண்டு அப்பெடை உயிருடன் அல்குதற்குக் காரணமான இரை என்க. இரைதரீஇய வேட்டு எழுந்த எருவை; பெடையைப் பிரிதற்கு மான்று எழுந்த எருவை, எனத் தனித்தனி யியைக்க. கழுகினம்பல; அவற்றுள் எருவை என்னும் இனத்திற்கு அடையாளங் கூறுவார் செஞ் செவி எருவை என்றார்.

6-11: வான்.....அத்தம்

(இ-ள்) புலவும் புலி- புலானாற்றமுடைய புலியானது; வான் தோய் சிமைய விறல் வரைக் கவாஅன் - ஏனை மலைகளினுங் காட்டில் உயர்ந்து வானத்தைத் தீண்டுகின்ற

உச்சியுடைமையால் வெற்றியையுடைய மலையினது பக்கத்திலே; துளங்கு நடைமரை ஆ வலம்படத் தொலைச்சி- அசைந்து நடக்கும் மரையாவினைத்தனது வலப்பக்கத்திலே வீழும்படி தாக்கிக் கொன்று; ஒள் செங்குருதி உவறி உண்டு அருந்துபு துறந்த- அதன் ஒள்ளிய சிவந்த செந்நீரை ஊற்றிக்குடித்துத் தன்வயிறு நிரம்புதலாலே போகட்டுப் போன; கலவுக்கழி கடுமிடை- மூட்டினின்றும் கழிக்கப்பட்ட மிக்க ஊனை; கெள்ளைமாந்தரின் ஆனாது கவரும்- கள்வர் போன்று ஒழியாது கவர்ந்துகொண்டு போதற்கிடனான; புல் இலை மராஅத்த அகன் சேண் அத்தம் - பொலிவற்ற இலைகளையுடைய மராமரங்களையுடைய அகன்ற நீண்ட வழிகளையுடைய பாலைப்பரப் பின்கண்; என்க.

(வி-ம்) சிமையம்- குவடு; உச்சி. வான்றோய் சிமைய முடைமையால் விறலையுடையவரை என்க. மரை ஒருவகைக் காட்டுக்குதிரை. ஆனென்றமையால் - பெண்மரை என்க. புலி தான் தாக்கிய விலங்கு தனக்கு இடப்பக்கமாக வீழ்ந்தால் அதனைத் தோல்வியாகக் கருதி உண்ணாதொழியும் என்பது ஒரு நூல் வழக்கு; ஆகலின் வலம்படத் தொலைச்சி எனப் புலிக்கும் விறல்படக் கூறினர். உவறுதல் பல்லாற் கடித்து உறத்தல் என்க. பழையவுரையில் ஊற்றி என்பதும் இக் கருத்துடையதேயாம். அருந்துபு என்பது ஆர்ந்து என்பதன் குறுக்கல் விகாரம் என்பது பழைய வுரையாசிரியர் கருத்து. கலவு-என்புகளின் மூட்டுவாய். முடை: ஆகுபெயர். ஊன் என்க. கொள்ளைமாந்தர் - கள்வர். அவ்வூன் எருவைக் குரித்தன்றாகலின் அதனைக் கவரும் கழுகிற்குக் கள்வர் உவமையாயினர்.

12-18: கலந்தரல்.....ஞான்றே.

(இ-ள்) கலந்தரல் உள்ளமொடு கழியக் காட்டிப் பின் நின்று துரக்கும் நெஞ்சம்- நங்காதலிக்கு அணிகலன் கொணர் தலைத் தலைக்கீடாகக் கொண்டு பின்னும், பொருளின் சிறப்பை மிகுதியாக எனக்கு எடுத்துக்காட்டி என் பின்னாக நின்று என்னை உந்துகின்ற என் பேதை நெஞ்சே கேள்!; நெடுஞ் சேண் ஆர் இடை- நின்தூண்டுதற் கிணங்கி யான் பொருளீட்டுதற்கு நம் மாருயிர்க் காதலியைப் பிரிந்து மிகவும் தொலைவுடைய கடத்தற்கரிய அப்பாலை வழியிலே செல்லுங்காலத்தே; கவிர் இதழ் அன்னகாண்பு இன் செவ்வாய் அம் தீம் கிடவி ஆய்இழை மடந்தை- முண்முருக்க மலர்போன்ற காண்டற்கு இனிய சிவந்த வாயினையும் அழகிய இனிய மொழியினையும் தனதியற்கை யழகிற்குப் பொருத்தமாக ஆராய்ந்தெடுத்த அணிகலன்களையும் உடைய அக்காதலியினுடைய; கொடுங்குழைக்கு அமர்த்த நோக்கம் விலங்கும் ஞான்று- வளைந்த குழையொடு மாறுபட்ட விழிகள் நம்மகக் கண் முன்னர்த்தோன்றி நமது செலவினைத் தடுக்கின்ற பொழுது; நின் வாய் வாய்போல் பொய்ம்மொழி எவ்வம் களைமா என்- நீ நின் உள்ளத்துள் சிறிதும் ஆராய்தலின்றி வறிய வாயான்மட்டும் கூறுகின்ற கேட்போர்க்கு மெய்போலத் தோன்றுமிந்தப் பொய்ம்மொழிகள் யா மெய்தும் துன்பத்தைத் தீர்க்கும் வழியாமோ? இயம்புதி! என்பதாம்.

(வி-ம்.) தன்னெஞ்சத்தின் குறிக்கோள் பொருளீட்டுதலேயாகவும், தான்மறாதுடன்படற்பொருட்டுக் காதலிக்கு அணிகலந் தேடி வருதல் வேண்டும் என்னுமொரு கொள்கையை முற்படவைத்துப் பின்னர்ப் பொருளின் பிற சிறப்பை மிகமிக எடுத்துக் காட்டித் தன்னை அமைந்திராதபடி அந்நெஞ்சம் உந்தித் தள்ளுகின்றது என்கின்றான் தலைவன். இங்ஙனம் நுண்ணிதின் உரைகாணமாட்டாது இவற்றிற்கு வேறு கூறுவாருமுளர். நெஞ்சம்- விளி. கேட்கும்பொழுது உண்மை போலத் தோன்றுகின்ற பொய்ம்மொழி என்க. நின்மொழி நீ நின் உள்ளத்தே ஆராய்ந்து துணிந்து கூறாமல் நின்வாயால்மட்டும் பேசப் படுகின்ற பொய்ம்மொழி என்பது தோன்ற நின்வாய் வாய்போற் பொய்ம் மொழி என்றான். இது, வேண்டா கூறி வேண்டியது முடித்தல் என்னும் உத்தி. களைமா-களையும் ஆறு;செய்யுள் விகாரம். இனி "கவிரிதழ்..... அமர்த்த நோக்கம்" எனத் தலைவியைத் தலைவன் தன்னகக் கண் முன்னர்க் கொணர்ந்து நிறுத்திப் பேசுதலால், பேராசிரியர் "இன்பத்தை வெறுத்தல்" என்னும் (தொல்.மெய்ப்.22) நூற்பாவுரையில் தலைமகனுக்கு "எதிர் பெய்து பரிதல்" என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு இவ்வழகிய பகுதியை எடுத்துக் காட்டினார்.

இனி, இதனை, கலந்தரல் உள்ளமொடு கழியக் காட்டித் துரக்கும் நெஞ்சமே இதழ் வாய் கிளவி இழை முதலியவற்றையுடைய மடந்தை நோக்கம் ஆரிடை விலங்கு ஞான்று எவ்வம் களையுமாறு என்? என வியைக்க.

(பா-வே) 6.சிமையவுயர்வரை;11.புல்லிலையாஅத்த.

செய்யுள் 4

திணை:முல்லை

துறை:தோழி தலைமகளைப் பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

(து-ம்.) அஃதாவது-வினைவயிற்பிரிகின்ற தலைவன் யான் கார்ப் பருவத் தொடக்கத்தே மீண்டுவருவல்.*அதுகாறும் ஆற்றியிருந்திடுக! என்று தேற்றுகரை கூறிச் சென்றானாக; தலைவி அவனது பிரிவாற்றாது மிகவும் வருந்தினள். அதுகண்ட தோழி தலைவன் குறிப்பிட்ட கார்ப் பருவ வரவினைத் தலைவிக்குக் காட்டி நம்பெருமான் இன்னே வருவர் நீ வருந்தற்க என்று அவளை வற்புறுத்தியது என்றவாறு.

(இ-ம்.)இதனை, "பெறற்கரும் பெரும்பொருள்" என வரும்(தொல்.கற்பி.9.) நூற்பாவின்கண் "வகைபட வந்த கிளவி" என்பதனால் அமைத்துக் கொள்க.இதனை

"முல்லைக்கு முதலும் கருவும் வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது" என எடுத்துக் காட்டினர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல்.அகத்.3.)

முல்லை வைந்நுனை தோன்ற வில்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி யவிழ
விரும்புதிரித் தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப

மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புபுறக் கொடுப்பக் 5

கருவி வானங் கதழுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கவின்பெறு கானங்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்த் தன்ன வாங்குவள் பரியப்

பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த 10

தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேர
னுவக்காண் டோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணாது

நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தட் 15

போதவி ழலரி னாறு
மாய்தொடி யரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே.

--குறுங்குடி மருதனார்.

(உரை)

14-17: கறங்கிசை.....படர்ந்தே

(இ-ள்) ஆய்தொடி அரிவை- அழகிய வளையலையுடைய எம்பெருமாட்டியே கேள்!
இசை கறங்கு விழவின் உறந்தை குணாது- இன்னிசை முழங்குதற்குக் காரணமான
திருவிழாக்களையுடைய உறையூரிற்குக் கிழக்கின்கண்ணமைந்த; நெடும் பெருங்
குன்றத்து அமன்ற- நெடிய பெரிய மலையிடத்தே அடர்ந்து செழித்த; காந்தன் போது
அவிழ் அலரின் நாறும்- காந்தளின் நாளரும்பு விரிந்த புதுப்பூப்போன்று பெரிதும்
நறுமணம் கமழ்கின்ற; நின் மாண் நலம் படர்ந்து- நின்னுடைய மாட்சிமைமிக்க
பெண்மை நலந்தரும் பேரின்பத்தை நினைந்து; என்க.

(வி-ம்) இசை கறங்கு விழவின் என மாறுக. உறந்தை- உறையூர். இது சோழமன்னர்
தலைநகரமாதலின் இன்னிசை முழக்கத்தோடு விழா நாட்கள் மிக்கிருக்கும் என்க.
உறந்தையின் குணாது நெடும்பெருங்குன்றம் என்றது திரிசிராமலையை என்பர் பழைய
வுரையாசிரியர். இம்மலை வளமிக்கதாகலினாலும் கடவுட்டன்மை

யுடையதாகலினானும் அதன்கண் காந்தள் அடர்ந்திருக்கும் சிறப்புடையனவாகவும் இருக்கும். ஆதலின் அதனை விதந்தெடுத்துக் கூறியபடியாம். போது- நாளரும்பு. நாளும் என்பதற்குத் தோன்றும் எனப்பொருள் கொண்டு அரிவையே நெடும் பெருங்குன்றத்துக் காந்தள் மலர்கின்ற நாளம்மலர் போன்று புதிதாக மலர்ந்து தோன்றுகின்ற நின் மாண்புடைய நலம் எனினுமாம். நலம் பெண்மைநலம். (அந்நலத்தைப் பண்டு நுகர்ந்தவனாகலின் அவன் அவ்விற்பத்தை மறந்தமைகுவா னல்லன் என்பது குறிப்பு.

13: உவக்காண்.....நாடன்.

(இ-ள்) குறும்பொறைநாடன்- குறிய மலைகளையுடைய நாட்டினையுடைய நம்பெருமான்; உவக்காண் தோன்றும்- உவ்விடத்தே வந்து தோன்றுவன் நீ வருந்தற்க! என்க.

(வி-ம்) குறும்பொறை- சிறியமலை. உவக்காண்-உவ்விடத்தே என இடத்தின் அணிமையைச் சுட்டுமாற்றால் காலவண்மையைச் சுட்டி ஒட்டிநின்றதோர் இடைச்சொல். இதனை, 'உவக்காண் எங்காதலர்' என வருந்திருக்குறளானும் அதற்குப் பரிமேலழகர் கூறும் விளக்கவுரையானும் உணர்க.

1-7: முல்லை.....கானம்

(இ-ள்) கருவி வானம்- உதோ பார் மின்னல் இடி முதலிய தொகுதிகளையுடைய முகில்; முல்லை வை நுனைதோன்ற- முல்லைக் கொடிகளிலே கூர்த்த நுனையையுடைய அரும்புகள் தோன்றா நிற்பவும் ; இல்லமொடு பைங்கால் கொன்றை மெல் பிணி அவிழ- தேற்றா மரங்களினும் பசிய அடியையுடைய கொன்றை மரங்களினும் அரும்புகள் தோன்றித் தமது மெல்லிய கட்டவிழ்ந்து மலராநிற்பவும் ; இரும்பு திரித்து அன்ன மா இரு மருப்பின் இரலைபால் அவல் அடைய தெறிப்ப- இரும்பினைக் காய்ச்சி முறுக்கி விட்டாற் போன்ற கரிய பெரிய கொம்புகளையுடைய இரலைமான்கள் நீர் வேட்கையால் பரற்கற்களையுடைய பள்ளங்களைச் சென்றடையா நிற்பவும் அங்கு அவை நீர் பருகிய மகிழ்ச்சியாலே துள்ளியாடா நிற்பவும்; மலர்ந்த ஞாலம் புலம்பு புறக்கொடுப்ப- விரிந்த இவ்வுலகத்தில் வாழுமுயிர்கள் நீர் பெறாமையால் வருந்திய வருத்தம் அவற்றைவிட்டகன்றொழியா நிற்பவும்; கதழ் உறைசிதறி- விரைந்து வீழும் மழைத்துளிகளை வீழ்த்தி; கார் செய்தன்று- கார் பருவத்தைத் தோற்றுவித்துவிட்டது; கானம் கவின் பெறும் -இந்த முல்லை நிலத்திலுள்ள காடுகள் அழகுற்றுத் திகழ்கின்றன; நம்பெருமான் குறித்துப்போன பருவமும் இஃதன்றோ! என்க.

(வி-ம்) வைந்நுனை- கூர்த்த நுனியையுடைய அரும்பு. இல்லம்- தேற்றாமரம். அரும்பித் தளியவிழ்ந்து மலர என்க. இல்லம்,கொன்றை இரண்டும் அவ்வவற்றின் மலர்க்கு ஆகுபெயர். மருப்பின் இரலை என இயைத்துக் கொள்க. இரலை அவலடையவும் நீருண்டபிறகு நீர்பெற்ற மகிழ்ச்சியால் தெறிப்பவும் என்பது கருத்து. தெறித்தல்- துள்ளுதல். ஞாலம் உயிர்க்கு ஆகுபெயர். புலம்பு- நீர் பெறாமையா லுற்றதுயர். கதழுறை- வினைத்தொகை. வானம்- முகில். கார்- கார்ப்பருவம்.

8-13: குரங்குளை.....நாடன்.

(இ-ள்) குரங்கு உளைப் பொலிந்த கொய்சுவல் புரவி வாங்குவள் நரம்பு ஆர்த்து அன்ன பரிய- வளைந்த தலையாட்டத்தினால் பொலிவுற்றனவும் கத்தரிகையால் கொய்து மட்டஞ் செய்யப்பட்ட பிடரிமயிரினையுடையனவும் ஆகிய குதிரைகள் விரைதற் பொருட்டு வலவன் வலித்திழுக்கின்ற வார்கள் யாழினது நரம்புகள் ஒலித்தாற்போன்று விண்ணென்று ஒலிக்கும் படியாகப் பாய்ந்து செல்லும் செலவினையுடையனவாக ; பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த தாது உண் பறவை பேது உறல் அஞ்சி, அத்தேர் வருகின்ற வழியிலுள்ள மலர்ந்த சோலையின்கண் அம்மலர்களின்மேல் தத்தம் காதற்பெடைகளோடுகூடி யுறைகின்ற தேன் உண்ணும் அறுகாற் சிறு பறவைகள் தம் காதற்கூட்டம் கலைந்து வருந்து மென்பதற்கு அஞ்சி; மணிநா ஆர்த்த மாண் வினைத்தோன்- ஒலி செய்யாவண்ணம் மணிகளின் நாக்களைக் கட்டிய மாட்சிமையுடைய கலைத்தொழிலமைந்த தேரினையுடையனாய்; குறும்பொறை நாடன் (உவக்காண் தோன்றும் - குறிய மலைகளையுடைய நாட்டையுடைய நம்பெருமான் உந்தப்பொழுதே உங்கே வந்து தோன்றுவன்காண்.) என்பதாம்.

(வி-ம்) குரங்குதல்-வளைதல். தலைவன் அதுகாறும் வந்திலாமைக்குக் காரணம் கூறுவாள் அவன் வருகின்ற வழிமருங்கே துணையொடுவதியும் வண்டுமுதலிய சிற்றுயிர்களும் பேதுறாவண்ணம் கூர்ந்து நோக்கிக் குதிரைகளின் செலவடக்கி மணிநாவார்த்து வருகின்றமை கூறினாள். இதனால் அவனுடைய அன்பின் பெருக்கத்தையும் அறிவின்

சிறப்பினையும் விதந்து குறிப்பாக இத்தகைய பேரன்பும் பேரறிவுமுடையவன் அவனை இன்றியமையா நின்னைப் பேதுறச் செய்கு வானல்லன்; இன்னே வருகுவன் என்று தலைவியை ஆற்றுவித்தாளாதலறிக. இனி ஈண்டு,

"அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை யஞ்சுவ
தஞ்ச லறிவார் தொழில்" (குறள் 328)

எனவும் ,

"அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிரிதினோய்
தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை" (குறள் 315.)

எனவும் வருந் திருக்குறள்களையும் நினைக.

தலைவன், வண்டுகட்குச் செவியறிவின்மையறிந்தும் அவைபேதுறும் என்று
அஞ்சினான் என்றது தலைவனது அன்புமடம் தோழி கூறியவாறாம். என்னை உடாஅ
போராஅ தாதலறிந்தும் மயிலுக்குப்

படாஅமீந்த கொடைமடம் போன்று இம்மடமும் தலைவனுடைய

அன்புப்பெருக்கத்தையே உணர்த்துவதாம் என்க. இனி,இது தோழி தலைவியை
ஆற்றுதற் பொருட்டுக் கூறுகின்ற படைத்து மொழிக் கிளவி யாகலான் அவள் தன்
பேதைமையாலிங்ஙனம் கூறினள் எனினுமாம். இந்நுணுக்க

முணராது,நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணி யுரையில் இச் செய்யுளில் வரும் பூத்த....
தேரன் என்பதனை எடுத்துக் காட்டி "வண்டிற்குச் செவியறி வுண்டென மயங்கிக்
கூறுவாராயினர்.

இனி,இச்செய்யுள் மொழிமாற்றுப் பொருள் கோளுக்கு எடுத்துக் காட்டாகுந்
தன்மைத்து ஆதலால் ஏற்ற பெற்றி மொழிகளை மாற்றியமைத்து அழகுறப் பொருள்
காண்க.

இன்னும் பேராசிரியர் தமது தொல்காப்பிய உரையில்(செய்யுளியல் சூ.104) (நோக்கு
என்னும்) செய்யுளுறுப்பிற்கு இச் செய்யுளை எடுத்துக்காட்டி இதன் நுணுக்கங்களை
நன்கு விரித்துக் கூறியிருத்தலையும் அவ்வுரையிற் கண்டுனர்க.

இனி இதனை,அரிவை வானம் தோன்ற அவிழத் தெரிப்பப் பிறக்கொடுப்ப உறை
சிதறிக் கார் செய்தன்று இஃதே அவன்குறித்த பருவமாதலால் துணையொடு வதிந்த
பறவை பேதுறல் அஞ்சி ஆர்த்த தேரன் நாடன் நின்நிலம் படர்ந்து தோன்றும்
வருந்தேல் என இயைக்க.

(பா-வே.)1.வைந்நுதி; 5.புறங்கொடுப்ப;6.நரம்பார்ப்பன்ன;
12.யாத்த,தேரவன்;13.உதுக்காண்.

செய்யுள் 5

திணை:பாலை
துறை:பொருள் வயிற் பிரியக் கருதிய தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழுங்கியது.

(து-ம்.)அஃதாவது:- வினையே ஆடவர்க்குயிர் என்பதுபற்றித் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து சென்று பொருளீட்டிவரக் கருதியவன் அவ்வாறு நாம் பிரிவோமாயின் எல்லையற்ற பேரன்புடைய நங்காதலி உயிர்வாழாள் என்றுணர்ந்து அவள் தன்மையைத் தன்னெஞ்சிற்கு எடுத்துக்கூறிச் செலவுதவிர்ந்தது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதற்கு "ஒன்றாத்தமரினும்" என வரும் நூற்பாவின்கண் (தொல்-அகத்-41.) 'அன்பின தகலுமு மகற்சிய தருமையும் ஒன்றாப் பொருள்வயின் ஊக்கியபாலினும்" என வரும் விதிகொள்க.

இனி,செலவு அழுங்குதலும் தலைவியை ஆற்றுவித்துப் பிரிதற் பொருட்டாகலின் பிரிதனிமித்தமாய்ப் பாலைத்தினையே யாகும். இதனை தொல்.கற்பி.44 ஆம் நூற்பாவினாலுணர்ந்து கொள்க.

அளிநிலை பொறாஅ தமரிய முகத்தள்,
விளிநிலை கொள்ளா டமியண் மென்மெல
நலமிகு சேவடி நிலம்வடுக் கொளாஅக்
குறுக வந்துதன் கூரெயிறு தோன்ற
வறிதகத் தெழுந்த வாயன் முறுவலள்
கண்ணிய துணரா வளவை யொண்ணுதல்
வினைதலைப் படுதல் செல்லா நினைவுடன்
முளிந்த வோமை முதையலங் காட்டுப்
பளிங்கத் தன்ன பல்காய் நெல்லி

5

மோட்டிரும் பாறை யீட்டுவட் டேய்ப்ப
வுதிர்வன படுஉங் கதிர் தெறு கவாஅன்
மாய்த்த போல மழுகுநுனை தோற்றிப்
பாத்தி யன்ன குடுமிக் கூர்ங்கல்
விரனுதி சிதைக்கு நிரைநிலை யதர

10

பரன்முரம் பாகிய பயமில் கானம்
மிறப்ப வெண்ணுதி ராயி னறத்தா
றன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
யன்ன வாக வென்னுநள் போல
முன்னங் காட்டி முகத்தி னுரையா

15

வோவச் செய்தியி னொன்றுநினைந் தொற்றிப் 20
 பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொ
 டாகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புன்றலைத்
 தூநீர் பயந்த துணையமை பிணையன்
 மோயின ளுயிர்த்த காலை மாமலர்

மணியுரு விழந்த வணியழி தோற்றங் 25
 கண்டே கடிந்தனஞ் செலவே யொண்டொடி
 யுழைய மாகவு மினைவோள்
 பிழையலண் மாதோ பிரிதுநா மெனினே
 --பாலை பாடிய பெருங்கடுங் கோ

(உரை)

4-7:கண்ணிய .....நினைவுடன்

(இ-ள்.)ஒன் நுதல் கண்ணியது உணரா அளவை-- நெஞ்சமே! ஒள்ளிய
 நெற்றியையுடைய நம்மாருயிர்க்காதலி; தன்னை யான் மிகுதியாகப்
 பாராட்டியதனாலே யான் பொருள்வயிற் பிரியக் கருதியிருப்பதனை உணர்ந்து
 கொண்டவளவிலே;வினை தலைப்படுதல் செல்லா நினைவுடன்-யான் அவ்வாறு
 பொருளீட்டுதலின்கண் முயல்வது நடைபெறாவண்ணம் தடுக்கும் கருத்தோடு என்க.

(வி-ம்.)யான் வழக்கம் போலன்றி மிகுதியாக அளிசெய்தமையால் யான் வினைவயிற்
 பிரியக் கருதுவதனை அவள் அறிந்தனள் என்பது கருத்து. தலைவியைப் பிரியக் கருதுந்
 தலைவன் தன் ஆற்றாமை காரணமாக மிகுதியாக அவளைப் பாராட்டுதல் இயல்பு.
 இதனை,

"காழ்விரி வகையார மீவரு மிளமுலை
 போழ்திடைப் படாமன் முயங்கியும் அமையார்என்
 தாழ்கதுப் பணிகுவர் காதலர் மற்றவர்
 சூழ்வதை யெவன்கொல்? அறியே ளென்னும்"

என்றற்றொடக்கத்துத் தாழிசை மூன்றானும் அறிக.(கலித்:பாலை-3)

யான் கண்ணிய வினையை யான் மேற்கொள்ளாதவாறு செய்யும் நினைவுடன்
 என்க.

1-5 அளிநிலை.....முறுவலள்

(இ-ள்.) அளிநிலை பொறாஅது அமரிய முகத்தள்-யான் அவ்வாறு மிகைபடத் தன்னைப் பாராட்டுகின்ற அந்நிலையினைப் பொறுக்கமாட்டாமைக்கியன்ற மெய்ப்பாடு பொருந்திய முகத்தை யுடையளாய்; விளிநிலை கொள்ளாள்-யான் தன்னை அன்புடன் அழைத்தற்கியன்ற தொரு சூழ்நிலையைக் கொள்ளாதவளுமாய்; தமிழள்- தன்னுசரஅத்துணைத்தோழியோடும் கூடிவாராமல் தமிழளாக; மென்மெல நலம் மிகு சேவடி நிலம்வடுக் கொளாஅக்குறுக வந்து - இயல்பாக மெல்ல இயங்கும் அழகு மிக்க சிவந்த தன் அடிகளை நிலத்தில் சுவடுபடும்படி இட்டு விரைந்து வந்து என்னையனுகி; தன் கூர் எயிறு தோன்ற வறிது அகத்து எழுந்த வாய்அல் முறுவலள்- பண்டு எயிறு தோன்றாமல் முறுவலித்து நகுந் தன்னியல்புக்கு மாறாகத் தன்னுடைய கூர்த்த பற்கள் தோன்றுமாறு சிறிது தன்னிடத்தே தோன்றிய பொய்யாகிய நகைப்பினையுடையளாய் என்னை நோக்கி என்க.

(வி-ம்.)பொறாஅது-பொறாமைக்கியன்ற மெய்ப்பாடு; அஃதாவது- வெறுப்புக் குணம் முகத்திற் றோன்றுதல். அமரிய-அமர்ந்த விளிநிலை.- தான் அன்புடன் அழைத்தற்கேற்ற சூழ்நிலையைத் தான் மேற்கொண்டிருத்தல். தமிழள் என்பதற்கு நாண்முதலான குணங்கள் ஒழியத்தானே யாதல் என்பர் பழையவுரையாசிரியர். இது நுண்ணுரைபோலத் தோன்றினும் பொருந்தாவுரையேயாகும். என்னை? பண்டுதன்பால் ஒன்றை வினவ வேண்டின் உசாஅத்துணைத்தோழியோடு வந்து அவளை வினவிப்பவள் இப்பொழுது அத்தோழியை உடனழைத்துக்கொடு வந்திலள் தானே தமிழளாய் வந்தாள் என்பதே தலைவன் கருத்தாதல் ஏனையவற்றோடு இயைய நோக்குவார்க்குப் புலனாம். மென்மெல இயங்கும் நலம் என ஒரு சொல் வருவித்துக்கொள்க. நிலம் வடுக்கொள என்பதன் ஈற்றகரம் நெடிலாகிச் செய்யுளிசை நிறைப்ப அளபெடுத்துக் கொளாஅ என நின்றது. வடு - சுவடு. வறிது - சிறிது. வாயல் முறுவல் - பொய்யாக நகுதல்.

8-16: முளிந்த .....எண்ணுதிராயின்

(இ-ள்.) முளிந்த ஓமை முதையல் (அம்) காட்டு - காய்ந் துலறிய ஓமை மரங்களையுடைய முதிர்ந்த காட்டின் கண். நெல்லி பளிங்கு (அத்து) அன்ன பல்காய் மோட்டு இரும் பாறை ஈட்டு வட்டு ஏய்ப்ப உதிர்வன படுஉம் - நெல்லியானது பளிங்கினை ஒத்த பலவாகிய காய்கள் உயர்ந்த பாறை நிலத்தின் மேல் ஓரிடத்தே சேர்த்துவைக்கப்பட்ட வட்டுக் காய்களைப் போல உதிர்ந்து கிடக்கின்ற; கதிர்நெறு கவாஅன் - ஞாயிற்றினது கதிராகிய வெயில் சுடுகின்ற மலைப் பக்கத்தில்; மாய்த்தபோல மழுகி நுனைதோற்றி - அராவப்பட்டவை போன்று தேய்ந்த நுனிகளை மேலே தோன்றும்படி செய்து; பாத்தி அன்ன கூர்ங் குடுமிக்கல் - பதித்துவைத்தாற் போன்ற கூர்த்த நுனியையுடைய பரற்கற்கள்; விரல் நுதி சிதைக்கும் நிரைநிலை அதர - ஆறுசெல்வோருடைய கால் விரலின் நுனியைச் சிதைக்கும் படி நிரல்பட அமைந்துள்ள

நிலைமையினையுடைய வழிகளையுடைய; பரல்முரம்பு ஆகிய பயம் இல் கானம் - பரலாலியன்ற வன்னிலமாகிய பயனில்லாத காட்டினை; இறப்ப எண்ணுதிராயின் - என்னைக் கைவிட்டுக் கடந்து போகக் கருதுவீராயின், என்க.

(வி - ம்) முளிதல் - காய்தல். முதையல் - முதுமை. அம் - சாரியை. பளிங்கத்து : அத்து, சாரியை. நெல்லி - பாலைக் கருப்பொருள். ஈட்டுதல் - ஓரிடத்தே சேர்த்துவைத்தல். உதிர்வனபடுஉம் கவாஅன், கதிர்தெறும் கவான் எனக்கூட்டுக. பாத்தியன்ன - பதித்துவைத்தாற் போன்ற.

16-19 : அறத்தாறு .....உரையா

(இ - ள்.) அறத்து ஆறு அன்று எனத் தொன்றுபடு கிளவி அன்ன ஆக என்னுந்ந் போல - யான் நினைப்பிரிகிலேன் பிரிவது அறநெறியும் அன்று எனப் பண்டொரு காலத்தே நும்வாயிற் பிறந்த மொழி அம் மொழியளவாகவே அழிந்தொழிவதாக! என்று எனக்குக் கூறுபவள் போன்று; முகத்தின் முன்னங்காட்டி உரையா - தன் முகத்தின்கண் குறிப்புக் காட்டி அறிவித்து; என்க.

(வி-ம்.) அறத்தாறு அன்று என மொழிந்ததொன்றுபடு கிளவி என்றது தலைவன் இயற்கைப் புணர்ச்சி எய்திய பொழுது இவன் நம்மைப் பிரிவனோ என்று ஐயுற்று நின்றதனை உணர்ந்த தலைவன் அவளைத் தேற்றுதற் பொருட்டு அன்புடையோய் யான் நினை ஒரு காலத்தும் பிரிகிலேன் காண் அன்புடையாரைப் பிரிவது அறத்தாறும் அன்று காண்! என்று கூறியதனை. முன்னம்- குறிப்பு. முகத்தின் உரையா - முகக் குறிப்பினாலறிவித்து.

20-26: ஓவச்செய்தியின்.....செலவே

(இ-ள்.) ஓவச் செய்தியின் ஒன்று நினைந்து ஒற்றி- ஓவியத்தின் முகத்திற் காணப்படும் அதன் உளக் குறிப்புப் போன்று என் முகத்திலே மெய்ப்பாடு மாத்திரையாகத் தோன்றும் என் கருத்தினைக் காணக் கருதி யான் அறியா வண்ணம் ஆராய்ந்துணர்ந்து; பாவை மாய்த்த பனிநீர் நோக்கமொடு- அதனை உணர்ந்தவளவிலே தன் கண்ணிற் பெருகிப் பாவையை மறைத்துத் ததும்புகின்ற தன் நடுக்கத்திற்குக் காரணமான துன்பக் கண்ணீரோடு பொருந்திய நோக்கத்தோடே; ஆகத்தொடுக்கிய புதல்வன் புல்தலை-தன் மார்பிலே அணைத்த தன் மகனுடைய புல்லிய தலையிற் சூடப்பட்ட; தூ நீர் பயந்த துணை அமைபினையல்-தூய நீர் தோற்றுவித்த இரட்டையாக அமையும்படி தொடுத்த செங்கழுநீர் மலர்மாலையினை;மோயினள் உயிர்த்த காலை-மோந்து நெடு மூச்செறிந்த பொழுது; மாமலர் மணிஉரு இழந்த அணி அழிதோற்றம்- அம் மாலையின்

கண்ணமைந்த பெரிய மலர் வெப்பத்தாற் கருகி மாணிக்கமணி போன்ற தன்னிறத்தை
இழந்தமைக்குக் காரணமான அவளுடைய அழகெலாம் அழிந்த தோற்றத்தை யாம்;
கண்டே செலவு கடிந்தனம்-கண்கூடாகக் கண்டமையாலேதான் இப்பொழுது
அவளைப் பிரிந்து போதலைத் தவிர்வேமாயினேம்;என்க.

(வி-ம்.) ஓவம்-ஓவியம். அதன் செய்தியாவது-அதன் முகத்திற்றோன்றும்
மெய்ப்பாட்டினால் மட்டும் அதன் உள்ள நிகழ்ச்சி காண்போர்க்குப் புலனாதல். ஈண்டு
அவள் என் பிரிவை என் முகத்திற்றோன்றிய மெய்ப்பாட்டினாள் உணர்ந்தனள் என்பது
தலைவன் கருத்து. ஒன்று என்றது பிரிவும் பிரியாமையும் ஆகிய இரண்டனுள்
ஒன்றாகிய என் கருத்தினை என்றவாறு. ஒற்றி-யான் அறியாவண்ணம் என்
முகக்குறிப்பினால் என் கருத்தினை அறிந்துகொண்டு. அஃதாவது யான்
ஒருதலையாகப் பிரிகுவேன் என்பதைக் குறிப்பினாலாறிந்து கொண்டு என்றவாறு.
பாவை-கண்ணிற் பாவை.மாய்த்தல் - மறைத்தல். பனி நீர்-துன்பக் கண்ணீர்.பனி-
ஆகுபெயர். பிணையல்-செங்கழுநீர்மாலை. மோயினள்; முற்றெச்சம்.மணி-
மாணிக்கமணி. இழந்த தோற்றம்- இழப்பதற்குக் காரணமான அவள் தோற்றம்.
அணியழி அவள் தோற்றம் எனத் தனித்தனி இயைத்துக் கொள்க.தோற்றம் காட்சி.

26-28:ஒண்டொடி.....எனினே.

(இ-ள்.)உழையம் ஆகவும்--ஆதலால் நெஞ்சமே யாம் அவள் பக்கத்திலே
இருப்போமாகவும்; இணைவோள்--இவ்வாறு நாம் பிரிகுவம் என்று நினையுமளவிலே
வருந்துமியல்புடையவளாகிய; ஒள் தொடி-ஒள்ளிய வளையலையுடைய நங் காதலி;
நாம் பிரிதும் எனின்- யாம் கருதியவாறே இவளைப் பிரிந்து செல்வேமாயின்.
பிழையலள் - உயிவாழ்கிலள் என்பது தேற்றங் காண்!என்பதாம்.

இதனை,அளிநிலை பொறாது அமரிய முகத்தள் குறுகவந்து கானம் இறப்ப
எண்ணுதிராயின் கிளவி அன்னவாக என்னுநள் போலக் காட்டி உரையா
உயிர்த்தகாலை மலர் உருவிழந்த அவள் தோற்றங் கண்டு நாம் பிரிதும் எனின்
பிழையலள் எனச் செலவு கடிந்தனம்,என இயைத்திடுக.

(பா-வே.) 2.விளிநிலை கேளாடமி, மேன்மேனலமிகு;(5) 16.வெண்ணீனிராயி. 20.
ஏற்றி

செய்யுள் 6

திணை: மருதம்.

துறை: பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகற்குக் கிழத்தி கூறியது.

(து-ம்.) அஃதாவது - தலைவன் பரத்தையரோடு சென்று நீராட்டயர்ந்து மீண்டு வந்து தலைவியைப் பாராட்டுங்கால் தலைவி அவன் செயலைத் தன் பாங்காயினார் கூறக் கேட்டறிந்திருந்தமையால் அவனோடு ஊடிக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதற்கு, "அவனறிவு ஆற்ற அறியுமாகலின்" என வரும்(தொல்.கற்பு.6) நூற்பாவின் கண் "புகன்ற வுள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்ககன்ற கிழவனைப் புலம்புநனி காட்டி, யியன்ற நெஞ்சந் தலைப்பெயத் தருக்கி யெதிர் பெய்து மறுத்த வீரத்து மருங்கினும்" எனவரும் விதிகொள்க.

அரிபெய் சிலம்பி னாம்பலந் தொடலை
யரம்போ ழவ்வளைப் பொலிந்த முன்கை
யிழையணி பணைத்தோ ளையை தந்தை
மழைவளந் தரூஉ மாவண் டித்தன்

பிண்ட நெல்லி னுறந்தை யாங்கட்
கழைநிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தங்
குழைமா ணொள்ளிழை நீவெய் யோளொடு
வேழ வெண்புணை தழீஇப் பூழியர்
கயனா டியானையின் முகனமர்ந் தாஅங்

5

கேந்தெழி லாகத்துப் பூந்தார் குழைய
நெருந லாடினை புனலே யின்றுவந்
தாக வனமுலை யரும்பிய சுணங்கின்

10

மாசில் கற்பின் புதல்வன் றாயென,
மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றியெம்

முதுமை யெள்ளலஃ தமைகுந் தில்ல
சுடர்ப்பூந் தாமரை நீர்முதிர் பழனத்
தந்தூம்பு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கி
வாளை மேய்ந்த வள்ளெயிற்று நீர்நாய்
முள்ளரைப் பிரம்பின் மூதரிற் செறியும்

15

பல்வேன் மத்தி கழாஅ ரன்னவெம்
மிளமை சென்று தவத்தொல் லஃதே
யினிமையெவன் செய்வது பொய்ம்மொழி யெமக்கே.

20

-பரணர்.

(உரை)

1-5 அரிபெய்.....ஆங்கண்

(இ-ள்.) அரிபெய் சிலம்பின் ஆம்பல் அம் தொடலை அரம் போழ் அவ் வளைப்பொலிந்த முன்கை இழை அணி பணைத்தோள் ஐயை தந்தை- மணிகள் உள்ளிடப்பட்ட சிலம்பினையும் ஆம்பல் மலராற் றொடுக்கப்பட்ட மாலையினையும் அரத்தாலரிந்தியற்றப்பட்ட அழகிய வளையலோடு பொலிவு பெற்றுள்ள முன்கைகளையும், பொன்மணி முதலியவற்றாலியன்ற அணிகலன்களையுடைய மூங்கில் போன்ற தோள்களையுமுடைய கற்புடைமையால் புகழ்பெற்ற ஐயை என்பாளின் தந்தையாகிய; மா வண் தித்தன்- சிறந்த வள்ளன்மையுடைய தித்தன் என்னும் மன்னனுக்குரிய; மழை வளந்தரும் பிண்டநெல்லின் - மழைவளம் தோற்றுவித்த குவியலாகிய நெல்லுடைமையாற் சிறந்த; உறந்தை ஆங்கண்- உறையூர் என்னும் அவ்விடத்தே என்க.

(வி-ம்.) அரி-சிலம்பினுள் ஒலித்தற் பொருட்டிடப்படும் மணி. ஆம்பல் - ஒருவகை நீர்ப்பூ. அரம்-வாளரம். பணைத்தோள்- பருத்த தோளுமாம். ஐயை கற்புடைமையாலுலகறி புகழ்படைத்தவளாகலின் அவளுடைய தந்தை என்று தித்தனைச் சிறப்பித்தபடியாம். மழை வளந்தரும் ஐயை எனக் கூட்டினுமாம். மழைபோன்று பொருள் வழங்கும் மாவண் தித்தன் எனினுமாம். பிண்டம்- குவியல். "சோணாடு சோறுடைத்து" என்பதற்கிணங்கச் சோழர் தலைநகராகிய உறந்தையை நெல்லுடைமை கூறிச் சிறப்பித்திருத்தல் உணர்க.

6-11: கழை: .....ஆடினை புனலே.

(இ-ள்) கழை நிலை பெறாஅ காவிரி நீத்தம்- ஓடக்கோலும் நிலைபெறாமெக்குக் காரணமான காவிரிப் பேரியாற்றின் வெள்ளத்தின்கண்; நெருநல்- நேற்று; நீ மாண் குழை ஒள் இழை வெய்யோளொடு - நீ மாட்சிமைமிக்க குழை முதலிய ஒள்ளிய அணிகலன்களையுடைய நின்னால் விரும்பப்பட்ட பரத்தையோடு; வேழ வெள் புனை தழீஇ - வேழக்கரும்பாலியன்ற வெள்ளிய தெப்பத்தைத் தழுவிக்கொண்டு; பூழியர் கயன் ஆடு யானையின் - பூழி நாட்டாருடைய குளத்தின்கட் பிடியோடு சென்று நீராடுகின்ற களிற்றியானை போன்று; முகன் அமர்ந்து- முகமலர்ந்து, ஆங்கு - அவ்விடத்தே; ஏந்து எழில் ஆகத்துப் பூந்தார் குழைய- நினது உயர்ந்த அழகுடைய மார்பிலணிந்த பூமாலை குழையும்படி, புனல் ஆடினை- நீராடினை அல்லையோ?

(வி-ம்) கழை- மூங்கிலாகிய ஓடக்கோல். அவளுடைய மாண்புக்குக் காரணம் அவளுடைய அணிகலன்களே என்பாள் மாண்குழை ஒள்இழை வெய்யோள் என்றாள், நினைவை அவள் விரும்புவாளல்லள் என்பது குறிப்பாகத் தோன்றுமாறு நீ வெய்யோள் என்றாள். வெய்யோள்- விரும்பப்பட்டவள். வேழம்- ஒருவகைக் கரும்பு. வெண்புணை என்றமையால் வேழக்கரும்பு வெண்ணிறமுடையது என்பது பெற்றாம். பூழியர்- பூழி நாட்டினர். பாண்டியர் எனினுமாம். பூழியர் யானை; கயனாடும் யானை எனத் தனித்தனி இயையும். நீ வெய்யோளொடு ஆடினை என்றமையால் யானை களிற்றியானையின் மேற்று. பிடியோடாடும் களிற்றியானை என்பது கருத்தாயிற்று.

ஏந்தொழில் ஆகத்துப் பூந்தார் குழைய ஆடினை என்றது அப்பரத்தையினது ஆகத்து அழுந்தி நின் பூந்தார் குழைய ஆடினை என்றவாறுமாம். முகத்தான் விரும்பி அப்பரத்தையை நோக்கிப் பூந்தார்

குழைய ஆடினை என்றாளுமாம். ஈண்டுத் தலைவிகூற்று நின் விருப்பமெல்லாம் பரத்தையர்பாலதாம். எம்மைச் சிறிதும் விரும்புகின்றிலை எனத் தலைவி ஊட்டினமை புலப்படுத்து நின்றலுணர்க.

11-15: இன்றுவந்து.....தில்ல.

(இ-ள்) இன்று வந்து - இவ்வாறு பெரிதும் பரத்தையர் கேண்மையுடைய நீ தூயைபோல இற்றைநாள் இங்குவந்து; சாயினை ஆக வனமுலை அரும்பிய சுணங்கின் மாசு இல் கற்பின் புதல்வன் தாய் என மாயப் பொய்ம் மொழி பயிற்றி- எம்மைப் பணிந்து "மார்பின்கண்ணவாகிய அழகிய முலையின்மேல் அழகிய தேமலையுடைய குற்றமற்ற கற்பினையுடைய நம் மரும் பெறல் மகனுக்குத் தாயே" என்று எம்மைப் பாராட்டுவாய்போல வஞ்சகமாகப் பொய்ம் மொழிகள் பல பலகாலுங் கூறி; எம் முதுமை எள்ளல்- எமது முதுமையைச் சுட்டி எம்மை இகழாதே கொள்;

அஃது அமைகும் - அம்முதுமைக்கு யாம் அமைவோம்; நாணுவே மல்லேம்; என்க.

(வி-ம்) ஆகம்- மார்பு; சுணங்கின் தாய் கற்பின்தாய் புதல்வன் தாய், எனத் தனித்தனி கூட்டுக., ஆக வன முலை அரும்பிய சுணங்கின் தாய் என்றது எழில் நலம் பாராட்டியது. கற்பின்தாய் என்றது குணநலம் பாராட்டியது; புதல்வன் தாய் என்றது உரிமைச் சிறப்புப் பாராட்டியது என்க. தாய் என்றமையால் தலைவி நீ எம் முதுமையை எள்ளா நின்றனை என்கின்றாள். மாயம் ஈண்டு வஞ்சகம். அமைகும்- தன்மைப்பன்மை. அமைவோம் என்றது அதுபற்றி யாம் நாணுவேமல்லேம் என்றவாறு.

தில்- விழைவுகுறித்து நின்றது எனவேயாம். அத்தாய்மைத் தன்மையையே பெரிதும் விரும்புகின்றோங்காண் என்றாளாயிற்று.

16-22: சுடர்.....எமக்கே.

(இ-ள்) சுடர்ப் பூந்தாமரை நீர் முதிர் பழனத்து - நெருப்பின் பிழம்புகள் போன்ற அழகிய தாமரை மலர்களையுடை நீர்மிக்க பொது நிலத்தின்கண் படர்ந்த ; அம் தூம்பு வள்ளை ஆய் கொடிமயக்கி - அழகிய உட்டுளை பொருந்திய வள்ளையினது நுண்ணிய கொடிகளை உழக்கித் திரித்து; வாளை மேய்ந்த வள் எயிற்று நீர்நாய் - வாளைமீனைப்பற்றித் தின்ற கூர்த்த பற்களையுடைய நீர்நாயானது; முள் அரைப் பிரம்பின் மூது அரில் செறியும் - முட்கள் பொருந்திய அடிப்பகுதியையுடைய பிரம்பினது பழைய கொடிப்பிணக்கத்தினூடு புகுந்துறைதற்கிடனான; பல்வேல்மத்தி-பலவாகிய வேற்படைகளையுடைய மத்தி என்னும் வேந்தனுடைய ; கழாஅர் அன்ன - கழாஅர் என்னும் மூதூரை ஒத்த; எம் இளமை- ஐம்புலவிற்பங்களும் நிரம்பத் தருகின்ற எம்முடைய இளமையானது; சென்று தவத் தொல்லஃது எம்மைக் கைவிட்டுச் சென்று மிகவும் பழையதாயிற்று; எமக்கு பொய்ம்மொழி செய்வது இனிமை எவன் - ஆகவே எமக்கு நின்மாயப் பொய்ம்மொழி செய்வதற்கியன்ற இன்பம் யாதோ? கூறுதி? என்பதாம்.

(வி-ம்) சுடர்-நெருப்பு. நெருப்புப்பிழம்புபோன்ற தாமரை மலர் தாமரை ஆகுபெயர். பூந்தாமரை-அழகிய தாமரைமலர். பழனம்- ஊர்ப் பொதுநிலம். - இஃதுள்ளுறைக்குப் பரத்தையர் சேரிக்குவமை என்க. வள்ளைக்கொடி பரத்தையர்க்குப் பாங்காயினார்க் குவமை. ஆய்- நுண்ணிய . வாளை- இழிதகைமையுடைய பரத்தைக்குவமை. பிரம்பின் மூதரில் - தலைவியின் முதுமைக்குவமை. தொல்லஃதே என்புழி ஆய்தம் விரித்தல் விகாரம்.

இனி இதன்கண்டங்கிய உள்ளுறையை "நீர் நாய் வாளைக்குக் காவலாகிய வள்ளையினது நிலையை நெகிழ்த்து. இழிந்ததாகிய வாளையை நுகர்ந்து பிரம்பாகிய முதிய தூற்றிலே தங்கினாற்போல நீயும் பரத்தையர்க்குக் காவலாகிய தாய் முதலாயினாரது நிலைமையை நெகிழ்த்துக் குலமகளிரல்லாத விலைமகளிரை நுகர்ந்து முன்பு நுமக் குண்டாகிய எங்கள் பழமையைப்பற்ற ஒருபயன் கருதாது தங்குதன் மாத்திரத்திற்கு எம்மில்லில் வந்தீர் என்றாளாம்" எனப் பழையவுரையாசிரியர் கூறுமாற்றால் உணர்க.

இனி இதனை, "நீ வெய்யொளொடு நெருநல் காவிரி நீத்தத்து முகன் அமர்ந்து குழையப்புனலாடினை. இன்று தூயோய் போல வந்து சாயினை! தாய் எனப் பொய்ம்மொழி பயிற்றி எம்முதுமை எள்ளல்.அஃது அமைகும். ; எம்மிளமை சென்று தவத் தொல்லஃது; எமக்கு நின் பொய்ம்மொழி செய்வதாகிய இனிமை யாது? என இயைபு காண்க.

செய்யுள் 7

திணை: பாலை.

துறை: மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் பின் சென்று தான் கானகத்தே கண்டதோர் மகளைக் கண்டு சொல்லியது; நவ்விப் பிணாக்கண்டு சொல்லியதூஉமாம்.

(து-ம்) அஃதாவது -தலைவன் தலைவியை உடன் கொண்டு அவள் தமரறியாமற் சென்றமையால் வழிநாள் தலைவியைக் காணாமல் வருந்திய செவிலித்தாய் அவர்தம் மடிச்சுவடுபற்றிப் பின் தொடர்ந்து செல்பவள் தன்னெதிர்ப்பட்ட குறமகளைக் கண்டு வினவியது (நவ்விப் பிணாக்கண்டு சொல்லியதெனக் கொண்டு அதற்கியையக் கூறுவாறுமுளர்) என்றவாறு.

(இ-ம்) இதனை "எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதல் இலவே" எனவரும் (தொல் அகத்திணையியல் -42) நூற்பாவின்கண் அமைத்துக் கொள்க. (ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும் இந்நூற்பாவின்கண் செவிலி கூற்றிற்கு இச்செய்யுளை எடுத்துக்காட்டினர்)

முலைமுகஞ் செய்தன முள்ளெயி றிலங்கின
தலைமுடி சான்ற தண்டழை யுடையை
யலமர லாயமொ டியாங்கணும் படாஅன்
மூப்புடை முதுபதி தாக்கணங் குடைய

காப்பும் பூண்டிசிற் கடையும் போகலை
பேதை யல்லை மேதையங் குறுமகள்
பெதும்பைப் பருவத் தொதுங்கினை புறத்தென
வொண்சுடர் நல்லி லருங்கடி நீவித்
தன்சிதை வறித லஞ்சி யின்சிலை

யேறுடை யினத்த நாறுயிர் நவ்வி
வலைகாண் பிணையிற் போகி யீங்கோர்
தொலைவில் வெள்வேல் விடலையொ டென்மக
ளிச்சுரம் படர்தந் தோளே யாயிடை
யத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப்

பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி
மெய்த்தலைப் படுதல் செல்லே னித்தலை
நின்னொடு வினவல் கேளாய் பொன்னொடு
புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி
யொலிக்குழைச் செயலை யுடைமா ணல்கு

5

10

15

லாய்சுளைப் பலவின் மேய்கலை யுதிர்ந்த
துய்த்தலை வெண்காழ் பெறாஉங்
கற்கெழு சிறுகுடிக்கானவன் மகளே.

20

-கயமனார்.

(உரை)

16-22: இத்தலை.....கானவன் மகளே

(இ-ள்) பொன்னொடு புலிப்பல் கோத்த புலம்பு மணித்தாலி- பொன்னாலியற்றி
அதனொடு புலிப்பல்லையும் கோத்த தனி மணிபதித்த தாலியினையும் ; ஒலிக்குழைச்
செயலை உடை மாண் அல்குல்- தழைத்த அசோகந் தளிராற் புனைந்த உடையினால்
அழகு மாண்புற்றுத் திகழும் அல்குலினையும் உடையையாய்; மேய்கலை பல ஆய் இன்
சுளை உதிர்ந்த - இரை தேடுகின்ற முசுக்கலைகள் பலாக்கனியின்கண் ஆராய்ந்
தெடுத்த சுளைகளினின்றும் உதிர்த்துப் போகட்ட ; துய்த்தலை வெண்காழ் பெறாஉம் -
ஆர்க்கென்னும் உறுப்பைத் தலையிலேயுடைய வெள்ளிய விதையை எளிதாகப்
பொருக்கி எடுக்கின்ற கல்கெழு சிறுகுடி கானவன் மகளே- மலையிலமைந்த
சிறுகுடியில் வாழ்கின்ற குறமகளே; இத்தலை நின்னொடு வினவல் கேளாய்-
இவ்விடத்தே யான் நினை வினவி அறியற்பால தொன்றுடையேன் அதனைக்
கேட்பாயாக! என்க.

(வி-ம்) பொன்னொடு.....மகளே! என்னுந் துளையும் செவிலி தான் எதிரே கண்ட
கானவன் மகளியல்பு கூறி விளித்தவாறாம். செவிலி மகளைத்தேடிச் செல்பவள் தான்
வாழுகின்ற வளமிக்க குறிஞ்சி நிலத் தெல்லையிலே பலா விதை பொருக்குகின்ற
கானவன் மகளைக் கண்டு வினவுகின்றாள் என்றுணர்க. அப்பாற் கிடப்பது குறிஞ்சி
திரிந்த பாலை யாகலின் (13) இச்சுரம் படர்தந்தோள் என்று அண்மைச் சுட்டாற்
சுட்டுதலும் உணர்க. இனிச்சுரத் தெதிர்ப்பட்ட நவ்விப் பிணையை நோக்கிக் கூறியது
எனின் (1?) என் மகள் என்றும் கானவர் மகள் என்றும் தலைவியை ஈரிடத்துச் சுட்டுதல்
சிறுவாமையுணர்க.

பொன்னாலியற்றிப் புலிப்பல் கோத்து நடுவிடத்தே தனிமணி பதித்த தாலி என்பது
கருத்தாகக் கொள்க. செயலை- அசோகு. துய்.பலாவிதையின் றலையிலமைந்த ஓர்
உறுப்பு. இதனை, 'ஆர்க்கு' என்பர் பழைய உரையாசிரியர்.

1-7: முலைமுகம்.....புறத்தென

(இ-ள்) (அதுதான் யாதோ வெனின் யான் புறம் போந்து ஆடிவந்த என் மகளை நோக்கி) மேதையங் குறுமகள் – அறிவுமிக்க சிறுமியே கேள்! முலைமுகம் செய்தன - இப்பொழுது நின் முலைகள் பருத்துக் கண்டாரைக்காமுறுத்துவனவாக நிரம்பின; முள் எயிறு இலங்கின நின்னுடைய பற்கள் தாமும் புத்தொளி பெற்றுத் திகழ்கின்றன; தலைமுடி சான்ற- நின் தலைமயிர் கூழையாகாமல் கூந்தலாகி ஐம்பாலாக வகுத்து முடிப்பதற் கேற்றனவாயினகாண்; அலமரல் ஆயமொடு யாங்கணும் படாஅல்- இனி நீ அங்குமிங்கு மலமந்து ஓடியாடும் நின் தோழியரோடு கூடி எவ்விடத்திற்கும் போகாதே கொள்! மூப்புடை முதுபதி தாக்கு அணங்கு உடைய- இக்குறிஞ்சியிலமைந்த மிகப்பழைய இடங்கள் தம்பால் வருவாரைத் தீண்டி வருத்தும் தெய்வங்களையும் உடையனகாண்! காப்பும் பூண்டிசின் கடையும் போகலை- ஆதலால் இனி நீ, நின்னையே காக்கும் காவலையும் மேற்கொள்வாயாக! நம் முன்றிலிலும் போகாதே கொள்; பேதை அல்லை கட்டுங்காவலுமின்றி மனம்போனபடி திரிதரும் பேதைப்பருவத்தினள் அல்லையே! பெதும்பைப் பருவத்து- இல்லினுள் அடங்கியிருத்தற்கியன்ற இப்பெதும்பைப் பருவத்தினும்; புறத்து ஒதுங்கினை- புறத்தே செல்லா நின்றனை, இது நங்குடிக்குப் பழியுண்டாக்குங்காண்; என்று கடிந்துகூற; என்க.

(வி-ம்) முலைமுகஞ் செய்தலாவது- கண்டாரைக் காமுறுத்தும் பக்குவத்தனவாதல். எயிறு-விழுந்து எழுந்த பற்கள். இப்பற்களும் ஒளியுடையனவாய்க் கண்டாரைக் காமுறுத்தும் என்பாள் முள்ளெயிறு இலங்கின என்றாள். பேதைப்பருவத்து மகளிர் தலைமயிர் முடியின் கண்ணடங்கா, ஆதலின் கூழை எனப்படும். பெதும்பைப் பருவத்து மகளிர் தலைமயிர் கை செய்தற் கேற்ப வளர்ச்சியுற்றுக் கூந்தல் எனப் பெயர் பெறும் என்க. தழையுடை முலைமுதலியவற்றை மறையாது; தண்டழையுடையை உடையையாய் இவ்வாறு யாங்கணும் திரியற்க என்பாள் தண்டழையுடையை என விதந்தோதினள். காப்பும் பூண்டிசின் என்றது இனி நீ காவலையும் மேற்கொள்ளவேண்டும் என அறிவுறுத்தவாறு. ஈண்டுக் காப்பு என்றது அணங்குகள் தாக்காமைக்கு மறைமொழியோடு கையிற் கட்டுங்கயிற்றையும், நிறையினால் தன் கற்பினைக் காக்குங் காவலையும், வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் குறித்தபடியாம். நிறைகாத்துக் கொள்ளுதி என்பது நாகரிகமன்மையின் தற்காத்துக்கோடற்கு ஓர் ஏதுக்காட்டுவாள் மூப்புடைமுதுபதி தாக்கணங்குடைய என்றாள். கடையும் போகலை என்புழி உம்மை சிறப்பு. பேதையல்லை என்றது பருவத்தையும் அறியாமையையும் குறித்துநின்றது. பெதும்பைப் பருவத்துப் புறத்தேபோதல் கூடாதென்பாள் பெதும்பைப் பருவத்துப் புறத் தொதுங்கினை என்று கடிந்தனள்.

8-13: ஒண்கூடர்....படர்தந் தோளே.

(இ-ள்) ஒண் சுடர் நல் இல் அருங்கடி நீவி- (யானிவ்வாறு கடிந்து கூறி அவள் புறம் போகாவண்ணம் இற்செறித்தவழி) அவள் தான் ஒள்ளிய விளக்குகளோடு திகழுகின்ற எமது நன்மைமிக்க இல்லத்தினது கடத்தற்கரிய காவலையும் யாமறியாவாறு கடந்து; தன் சிதைவு அறிதல் அஞ்சி- தனது குற்றத்தை ஊர்மாக்கள் அறிதற்கு அஞ்சியவளாய்; வலைகாண் இனத்த இன்சிலை ஏறு உடை நாறு உயிர் பிணையிற் போகி- தன்னை அகப்படுத்தற்கு வேட்டுவர் விரிக்கும் வலையைக் கண்டஞ்சி இனிய விளியோசையை யுடைய தன்னினத்ததாகிய கலைமாயையுடைய உயிர்க்கின்ற நவ்வியாகிய பிணைமான் வெருவி ஓடுதல் போன்று ஓடிப்போய்; ஈங்கு ஓர் தொலைவு இல் வெள் வேல் விடலையொடு- இவ்விடத்தினின்ற பகைவர்க்குத் தோலாத வெள்ளிய வேலையுடைய நம்பி யொருவனோடு கூடி; இச்சுரம் படர்தந்தோள் - உதோ நம் மெதிர்கிடக்கின்ற கொடிய பாலை நிலத்திலே சென்றனள்காண்! என்க.

(வி-ம்) தலைவியின் ஒழுக்கத்தில் ஐயுற்றபின்னர் அவள் இரவின் கண் தனக்குத் தெரியாமல் புறம்போகாமைப் பொருட்டு இல்லில் யாண்டும் விளக்கேற்றி வைத்தமையும் இல்லத்தின் திண்மையும் அதன்கட் காவலர் திறமும் தோன்ற ஒண்சுடர் இல் எனவும் நல்லில் எனவும் அருங்கடி எனவும் விதந்தாள். தன் சிதைவு என்றது தலைவியின் களவொழுக்கத்தை. அதனை ஊரவர் அறிந்து பழிதூற்றுதற்கு அஞ்சி என்பது கருத்து. வலைகாண் இனத்த இன்சிலை ஏறு உடை நாறு உயிர் நவ்விப் பிணையிற் போகி என்று உவமையை அடைமொழிகளால் விதந்தது. இற்செறிப்பிற்கு அஞ்சி அவளும் தன் இல்லின் பக்கலிலே வந்து அழைத்தேகிய தலைமகன் ஒருவனுடைய கேண்மையுடையாள் என்று குறிப்பாலறிவித்தற்காம். நாறுயிர் - தோன்றுகின்ற உயிர்ப்பு,(நெட்டுயிர்ப்பு)

அவ்விடத்திலேயே தலைவன் தலைவியர் இருவருடைய அடிச்சுவடும் கிடத்தல் காண்டலின் ஈங்கு என்று அவ்விடத்தைச் சுட்டினாள். அடுத்துக் கிடக்கும் நிலம் பாலையாகலின் இச்சுரம் என்று அண்மைச் சுட்டாற் சுட்டினாள். படர்தந்தோள்: ஒருசொல்.

13-16: ஆயிடை.....செல்லேன்

(இ-ள்) ஆயிடை- அப்பொழுது, அத்தக் கள்வர் ஆதொழு அறுத்து என- அருஞ்சுரத்துக் கள்வராகிய வெட்சி மறவர் ஆக்களைத் தமது தொழுவினின்றும் தாம்பறுத்துக் கைக்கொண்டார் என்றறிந்துழி; பின் படு பூசலின் வழி வழி ஓடி- கரந்தை மறவர்பால் பின்னர் உண்டாகும் பூசல் போன்ற பூசலையுடையேனாய் அவள் செல்லும் நெறியென்று யான் கருதிய வழிகளிலெல்லாம் ஓடிஓடிப் பார்த்தும் ; மெய்த்தலைப் படுதல் செல்லேன்- அவள் உருவத்தைக் காணப் பெற்றிலேன்காண். அவ்விருவரும் கூடிச்சென்றமையை நீ கண்டதுண்டோ? உண்டாயிற் கூறுதி என்பதாம்.

(வி-ம்) யான் மெய்த்தலைப்படுதல் செல்லேன் என்றமையின் நீ கண்டதுண்டோ உண்டாயிற் கூறுதி! என்பது குறிப்பெச்சப் பொருளாயிற்று. வெள்வேல் விடலையொடு படர்தந்தாள் என்றது உசாஅத்துணைத் தோழி கூற்றால் செவிலி அறிந்து கூறியபடியாம். ஆ தொழுவறுத்தலாவது- வஞ்சிமறவர் கரந்தையார் ஆக்களைத் தொழுவிற்பறுத்துக் கைப்பற்றிப்போதல் என்க. பிற்படு பூசல்-ஆக் கொண்டபின்னர் கரந்தையாரிடத்துண்டாகும் பூசல். தலைவி போயினள் என்றறிந்த பின்னர்ப் பல வழிகளினும் ஓடித் தேடினேன் என்பாள் வழி வழியோடி என்றாள். அவ்விடத்தே இருவரடியுங் காணப்படுதலானும் அவ்வடிச்சுவடுகள் தொடர்ந்து காணப்படுதலானும் ஈங்கு விடலையொடு என்மகள் இச்சுரம் படர்தந்தாள் என்று தேற்றமாகக் கூறினள்.

இனி இதனை, கானவன் மகளே! யான் என் மகட்குக் குறுமகள் நினக்குச் செய்தன ; இலங்கின; சான்ற ; உடையையாய் யாங்கணும் படா அல்! பதி அணங்குடைய பூண்டுசின் போகலை. புறத்து ஒதுங்கினை என , அவள் கடிநீவி அஞ்சிப் போகி விடலையொடு படர்தந்தாள் ஆயிடை (யான்) வழி வழியோடித் தலைப்படுதல் செல்லேன். நீ தலைப்பட்டனையோ? பட்டாயென்ற கூறுதி என இயைபு காண்க.

(பா-வே) 11. பிணையினொதுங்கி; 16. செய்யேன்.

செய்யுள் 8

திணை: குறிஞ்சி

துறை: தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகள் சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது- தலைவன் களவொழுக்கமே காழுற்று வரைதலிற் கருத்திலனாய் ஒழுக அவன் வருகின்ற நெறியின்னாமை முதலியன நினைந்து வருந்தியிருக்கும் தலைவி, தலைவன் ஒருநாள் இரவுக் குறியிடத்தயலே வந்து நின்றல் அறிந்து தனது வருத்தந்தோன்ற அவன் கேட்கும்பொருட்டு அவன் வரவறியாதாள் போன்று தோழிக்குக் கூறுவாளாய்க் கூறியது என்பதாம்.

(இ-ம்) இதற்கு "உயிரினுஞ் சிறந்தன்று" எனவரும் (தொல் களவி-22) நூற்பாவின்கண் "தாவினன் மொழி கிழவி கிளப்பினும்" எனவரும் விதி கொள்க.

இனி, களவொழுக்கத்தில் தலைவி தலைவனிருக்குமிடத்திற்குச் செல்லுதல் அவள் பெருமைக்கிழுக்காம்; ஆயினும் , இவ்வாறு கூறுவன பொருட்பயமுடைத்தாகவரின் அமைக என்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் (பொருளியல்-24)

ஈயற் புற்றத் தீர்ப்புறத் திறுத்த
 குறும்பி வல்சிப் பெருங்கை யேற்றை
 தூங்குதோற் றுதிய வள்ளுகிர் கதுவலிற்
 பாம்புமத னழியும் பானாட் கங்குலு
 மரிய வல்லம னிகுளை பெரிய 5
 கேழ லட்ட பேழ்வா யேற்றை
 பலாவம லடுக்கம் புலவ வீர்க்குங்
 கழைநரல் சிலம்பி னாங்கண் வழையொடு
 வாழை யோங்கிய தாழ்கண் ணசும்பிற்
 படுகடுங் களிற்றின் வருத்தஞ் சொலியப் 10
 பிடிபடி முறுக்கிய பெருமரப் பூசல்
 விண்டோய் விடரகத் தியம்பு மவர்நாட்
 டெண்ணரும் பிறங்கன் மானதர் மயங்காது
 மின்னுவிடச் சிறிய வொதுங்கி மென்மெலத் 15
 துளிதலைத் தலைஇய மணியே ரைம்பால்
 சிறுபுறம் புதைய வாரிக் குரல்பிழியூஉ
 நெறிகெட விலங்கிய நீயி ரிச்சுர
 மறிதலு மறிதிரோ வென்னுநர்ப் பெறினே.

-பெருங்குன்றூர்கிழார்.

(உரை)

5-12: இகுளை.....அவர்நாட்டு

இகுளை- தோழி!; பெரிய கேழல் அட்ட பேழ் வாய் ஏற்றை- பெரிய ஆண்பன்றியினைக் கொன்ற பெரிய வாயிணையுடைய ஆண் புலியானது; பலா அமல் அடுக்கம் புலவ ஈர்க்கும் - நறுமணங்கமழும் பலா மரங்கள் செறிந்துள்ள பக்கமலைகள் புலானாறும்படி அப்பன்றியினுடலை இழுத்துச் செல்லுதற்கிடனாய்; கழை நரல் சிலம்பின் ஆங்கண்- மூங்கில்கள் ஒன்றனோடொன்றுராய்ந்து ஒலிக்கின்ற மலைநிலமாகிய அவ்விடத்தே; வழையொடு வாழையோங்கிய தாழ்கண் அசும்பில் படும்- சுரபுன்னையும் வாழையும் வளம்பெற்று ஓங்கி வளர்தற்குக் காரணமான தாழ்ந்த இடத்தில் நீர்க்கசிவுடைய குழியிலகப்பட்டு ஏறமாட்டாமல் வருந்துகின்ற தன்

காதலனாகிய; கடுங் களிற்றின் வருத்தம் சொலிய- கடிய களிற்றியானையின் துன்பத்தைப் போக்குதற்கு; பிடிபடி முறுக்கிய பெருமரப்பூசல்- அதன் காதற்றுணையாகிய பிடியானை அக்களிறு சறுக்காமல் அடியிட்டேறும் படியாக இடுதற்பொருட்டு மரத்தை முறிப்பதனால் உண்டான பேரொலி; விண் தோய் விடரகத்து இயம்பும் அவர் நாட்டு- வாணைத் தீண்டுகின்ற மலைமுழைஞ்சிற் சென்று எதிரொலி எடுத்தற்குக் காரணமான நம்பெருமானுடைய மலைநாட்டின் கண் என்க.

(வி-ம்.) 'பெரிய கேழலட்ட' என்பது முதலாகப், 'புலரவிர்க்கும்,' என்பதிறுதியாக நின்ற சொற்கள் உள்ளுறை உவமம்.

கேழல்-பன்றி. பேழ்-பெரிய. ஏற்றை ஈண்டுப் புலியேற்றின் மேற்று. பலாவமல் அடுக்கம் என்றது இனியராகிய தமர்கட்குவமை. புலர என்பதும் பாடம். புலவ என்பதே சிறந்த பாடமாம். அம்பல் தூற்றும் வம்பமாக்களும் தாமும் ஒருங்குவாழுந் தன் சிற்றார்க்குவமையாக வழையொடு வாழையோங்கிய தாழ்கண் அசும்பு என்ற நுண்மை உணர்ந்து மகிழற்பாலது. சொலிய-நீக்குதற்கு. அவர் என்றது தலைவனை.

இனி வழையொடு வாழையோங்கிய என்பது முதலாக விண்டோய் விடரகத்தியம்பும் என்பதிறுதியாக நின்ற உள்ளுறை உவமத்திற்குப் பழையவுரையாசிரியர் கூறும் விளக்கம் வருமாறு:

"வாழை நுகர வந்த யானை அதன் அயலதாகிய அசும்பின் குழியிலே விழுந்ததாகப் பின்பு, அக்குழியினின்றும் ஏறமாட்டாது வாழையாகிய உணவையும் இழந்துழிப்பிடி அஃது ஏறுதற்குப் படியாக மரமுறிக்கின்ற வோசைவிண்டோய் விடரகத்து இயம்பினாற் போல, அவரும் நமது நலம் நுகரவந்து, களவொழுக்கமாகிய குழியிலே விழுந்து, இக்களவொழுக்கமாகிய விதனைவிட்டு வரையவுமாட்டாது நமது காவலருமையால் இக்களவொழுக்கத்தினை நுகரவுமாட்டாது துயரப்படுகின்றழி அறத்தொடு நிலைமுதலாகிய இவற்றால் மகளிராகிய நாமே வரைய முயலும்வழி அம்முயற்சியானே ஊரெல்லாம் அறியும்படி பண்ணினார்," எனவரும்.

இதன்கண், வாழையும் பிடியானையும் தலைவிக்குவமை. களிறு தலைவனுக்குவமை என்க.

13-14: எண்ணரும்.....மென்மெல

(இ-ள்.) எண் அரும் பிறங்கல் மான் அதர் மயங்காது மின்னுவிட-- எண்ணிறந்த மலைகளினிடையே மான்கள் இயங்குதலாலியன்ற வழிகள் இருளில் மயங்காமல், இடைஇடையே முகில்கள் விடுகின்ற மின்னல்களின் ஒளி நமக்கு வழிகாட்டிச்

செலுத்தாநிற்ப, சிறிய மென்மெல வொதுங்கி- யாமும் மின்னுதொறும் மின்னுதொறும் சிறிதுசிறிதாக மெத்தென நடந்து என்க.

(வி-ம்.) பிறங்கல்-மலை.இது பிறங்குகல் என்பதன் விகாரம் என்பர் பழைய வுரையாசிரியர். யாம் இருளில் வழிதெரியாது மயங்காது மின்னுமின்னி வழிவிட என்பது கருத்து. சிறுநெறியென்பாள் மானதர் என்றாள். மானதர்-- விலங்குகளியங்குதலாலுண்டான சிறியவழி. சிறுமை அடியீடுகளின் மேற்று.

அஃதாவது, அணுக அணுக அடியிட்டென்பாள் சிறிய வொதுங்கி என்றாள். மான் ஈண்டு விலங்குப் பொதுப்பெயர். எனவே தலைவன் நாடொறும் வரும் வழி அரிமான் முதலியன திரியும் கொடுநெறியாதல் குறித்தாளாயிற்று. இத்தைகய நெறியில் அவன் வரவிற்கு யாம் அஞ்சி ஈண்டிருந்து வருந்துவதைவிட யாமே அவனிக்குமிடத்திற்குச் செல்வதே நன்று என்றாளாயிற்று.

1-5:ஈயல்.....அல்லமன்

(இ-ள்.) ஈயல் புற்றத்து ஈர்ப்புறத்து இறுத்த குறும்பி வல்சிப் பெருங்கை ஏற்றை - ஈயல் உறைகின்ற புற்றினது ஈரமான மேற்பகுதியிலே தங்கியிருக்கின்ற புற்றாஞ்சோற்றை அகழ்ந்து உணவாகக் கொள்கின்ற பெரிய கையினையுடைய ஏற்றைக் கரடியானது; தூங்குதோல் துதிய வள்ளுகிர் கதுவலின்- புற்றினை அகழும்பொழுது நீண்டு தொங்குகின்ற தோலாகிய உறையினின்றும் நீட்டிய கூரிய நகங்கள் பற்றுதலாலே; பாம்பும் மதன் அழியும்- அப்புற்றாஞ் சோற்றினூடுறையும் பாம்பும் வலியழிதற்குக் காரணமான; பால் நாள் கங்குலும் அரிய அல்லமன்- இந் நள்ளிரவிலும் யாம் செல்லுதற்கு அரியன அல்ல காண்; எளியவே;

(வி-ம்.) (13) மானதர் செல்லுதற்கு அரிய வல்ல என ஒரு சொல் வருவித்து முடித்துக்கொள்க. இனி பழைய வுரையாசிரியர் "இப்பாட்டினுள் ஏற்றையினது வள்ளுகிர் கதுவலின் பாம்பு மதனழியும் என்ற இறைச்சிப் பொருள்: ஏற்றையானது பாம்பை வருத்தவேண்டும் என்னும் கருத்தில்லையாயினும்,அது தன் காரியம் செய்யவே வள்ளுகிர்படுதலாகிய அவ்வளவிற்குப் பாம்பு வலியழிந்தாற் போல,அவர் நம்மை வருத்தவேண்டும் என்னும் கருத்தில்லையாயிருக்கவே தமது காரியமாகிய களவிற்பத்திலே ஒழுகவே ஆறின்னாமை ஊறின்னாமை முதலாகிய இவ்வளவிற்கே நாம் வருந்தும்படியாய் விட்டது என்றவாறு என்று இனிதினோதுவர். துளிதலைஇய கூதிர்ப்பருவமாதலால் புற்று ஈர்ப்புறம் உடைத்தாயிற்றென்க. குறும்பி- புற்றாஞ் சோறு.வல்சி- உணவு. ஏற்றை ஈண்டு ஆண் கரடி.துதி-உறை.பானாள், ஈண்டு நள்ளிரவு. மன்-ஒழியிசை; அவ்வாறு சென்றும் பயன்பெறேம் என ஒழிந்த பொருள் குறித்து நின்றது.

பயன் பெறாமைக்குக் காரணம் பின் கூறுகின்றாள்.

15-18: துளி..... பெறினே

(இ-ள்.) துளி தலைத் தலை இய மணி ஏர்ஐம்பால் சிறுபுறம் புதைய- யாம் அங்ஙனம் செல்லுங்கால் மழைத்துளி இடந்தொறும் வீழ்ந்து நனைந்த நீலமணியின் நிறம்போன்ற நிறமுடைய கூந்தல்படிதலாலே நம் முதுகு மறையா நிற்ப; குரல் வாரிப் பிழியூஉ - அதுகண்டு பரிந்து அக்கூந்தலைக் கொத்துக் கொத்தாகத் தங்கையில் வாரி எடுத்து முறுக்கி நீரைப் பிழிந்துவிட்டு: நீயிர் நெறிகெடவிலங்கிய இச்சுரம் அறிதலும் அறிதிரோ என்னுநர்ப்பெறின் - மகளிராகிய நீயிர் இயங்குவோர் வழி தவறிப் போம்படி விலக்கி விடுகின்ற கவர்களையுடைய இவ்வரு நெறியில் வருவதற்கும் அறிந்துளிரோ? என்று அன்புடன் முகமன் கூறுவாரைப் பெறுவோமாயின்: அங்ஙனம் கூறுவாரில்லையே என்பதாம்:

(வி-ம்) மழைத்துளி வீழ்தலால் நனைந்த கூந்தல் முதுகோடு ஒட்டிக் கிடத்தல் இயல்பாகலின் துளிதலைத்தலைஇய ஐம்பால் சிறுபுறம் புதைய என்றாள் புதைய - மறைய. குரல் - கொத்து. நனைந்து புறம் புதையக் கிடக்கும் கூந்தலைக் கையால் கொத்துக் கொத்தாக வாரி எடுத்துப் பிழிந்து என்பது கருத்து. விலக்கிய நெறி - கவர்த்துக் கிடக்கும் நெறி. இந்நெறி இயங்குவோர் வழிதவறிப் போதற்குக் காரணமாகலின் "நெறிகெட விலங்கிய இச்சுரம்" என்றாள். இது தன்வயினுரிமையும் அவன்வயின் பரத்தைமையும் (அயன்மையும்) தோன்றக் கூறியபடியாம்.

இனி, இதன்கண் ஆறின்னாமையும் பிரிவின்னாமையும் குறிப்பாகத் தலைவனுக்குணர்த்தி அலரறிவுறுத்திய நுணுக்கங்களை உள்ளுறை முதலியவற்றால் உணர்ந்துகொள்க.

இனி இகுளை "இகுளை யாம் இப்பானாட்கங்குலும் செல்லுதற்கு அவர்நாட்டு மானதர் அரியவல்ல; செல்வேமாயின் நங்கூந்தலைக் குரலாக வாரிப் பிழிந்து நீயிர் இச்சுரம் அறிதிரோ என்று முகமன் கூறுவாரிலர்: ஆதலால் செல்லாமையே நன்று என இயைபு காண்க.

(பா-வே.) 3.வள்ளுகிர்க் காலில்; 7.புலரவீர்க்கும், 10. படிகடுங்; 11. பிடியடி; 15. மழையேரைம்பரல். (8)

செய்யுள் 9

திணை: பாலை.

துறை: வினைமுற்றி மீண்ட தலைமகன் தேர்ப்பாகன் கேட்பச் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது - வேந்தற் குற்றுழிப் போர்வினை மேற்சென்ற தலைவன் அவ்வினை முற்றிய பின்னர்த் தலைவியை நினைந்து விரைந்து மீண்டு வருபவன் பாகன் தேரினை விரைந்து செலுத்துதற் பொருட்டு அவன் கேட்பத் தன்னெஞ்சியல்பு கூறியது என்பதாம்.

(இ-ம்.) இதனை "ஒன்றாத் தமரினும்" என்னும் நூற்பாவின் கண்(தொல்-அகத்-44) "முடிந்தகாலத்துப் பாகனொடு விரும்பிய வினைத் திறவகையினும்" என்னும் விதியால் அமைத்துக் கொள்க. (இளம்பூரணர் கருத்துமிது)

இனி, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இதனை "கரணத்தினமைந்த காலை" என்னும் நூற்பாவில் (தொல்-கற்-5) மீட்டுவரவு ஆய்ந்த வகையின் கண்ணும்" என வரும் விதியில் இரட்டுற மொழிதல் என்னும் உத்தியாலமைப்பர்.

கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் புழுகின்,
வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
அப்புநுனை யேய்ப்ப வரும்பிய விருப்பைச்
செப்பட ரன்ன செங்குழை யகந்தோ

றிழுதி னன்ன தீம்புழற் றுய்வா 5

யுழுதுகாண் டுளைய வாகி யார்கழல்
பாலி வானிற் காலொடு பாறித்
துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி
னெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கு

மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்க் 10

கொடுநுண் ணோதி மகளி ரோக்கிய
தொடிமா னுலக்கைத் தூண்டுரற் பாணி
நெடுமால் வரைய குடினையோ டிரட்டுங்
குன்றுபின் னொழியப் போகி யுரந்தூரந்து

ஞாயிறு படினு மூர்சேய்த் தெனாது 15

துனைபரி துரக்குந் துஞ்சாச் செலவி
னெம்மினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மா
ணோங்கிய நல்லி லொருசிறை நிலைஇப்
பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்

கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்திக் 20

கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நானொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத

லந்தீங் கிளவிக் குறுமகள்
மென்றோள் பெறநசைஇச் சென்றவென் நெஞ்சே.

25

-----கல்லாடனார்.

(உரை)

24-26: நானொடு .....னெஞ்சே

(இ-ள்.)நானொடு மிடைந்த கற்பின் வாள் நுதல்- நாணம் என்னும் பண்போடு
கலந்தமைந்த கற்பு என்னும் திண்மையையும், ஒளி மிக்க நுதலையும்; அம் தீம் கிளவிக்
குறுமகள்-அழகிய இனிய மொழியையும் இளமையையும் உடைய எங்காதலியின்;
மெல் தோள் பெற நசைஇ-மெல்லிய தோளைப் பெற்று மகிழ்தற்குப் பெரிதும்
விருப்பமுற்று; சென்ற என் நெஞ்சு-*எம்மைக் கைவிட்டுப் போன எம்முள்ளம் என்க.

(வி-ம்.)வினை முற்றி மீளுந் தலைவன் உள்ளம் தலைவியை நினைத்தலின்றிப்
பிறிதொன்றனையும் நினையா தொழிதலின். தலைவன் அதனை உறுப்புடையதுபோல்
உணர்வுடையது போல் தன்னின் வேறாகக் கண்டு இங்ஙனம் கூறுகின்றான். இவ்வாறு
கூறுவது புலநெறி வழக்கில் வழுவமைதியாகக் கொள்ளப்படும். இதனைத் தொல்
பொருளியல் 2 ஆம் நூற்பாவாலுணர்க.

1-10 : கொல்வினை.....சீறார்.

(இ-ள்.) வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த-வில்மறவர் தங்கள் அம்புக்கூடு
புடைக்குமாறு செறித்த; கொல்வினைப் பொலிந்த -கொல்லுந் தொழிலாற் பொலிவு
பெற்ற; கூர் குறும் புழுகின்-கூர்மையையும் அக்கூர்மை மழுங்காமைப் பொருட்டுச்
செருகப்பட்ட குறிய குப்பியையும் உடைய; அப்பு நுனை ஏய்ப்ப அரும்பிய-
அம்புகளின் நுனிகள் போன்று ஒருங்கே செறிந்து அரும்பியுள்ள; இருப்பை செப்பு
அடர் அன்ன செங்குழை அகந்தோறு-இருப்பை மரத்தினது செப்புத் தகடு போன்ற
சிவந்த தளிரையுடைய குழைகளின் உள்ளிடனெல்லாம்; இழுதின் அன்ன-வெண்ணெய்
போன்ற; தீம் புழல் துய்வாய்- தேனுடைமையால் இனிமையுடைய துளையையும்
துய்யையும் உடைய பூக்கள்; உழுதுகாண் துளையவாகி-வண்டுகள் கிண்டிக் காண்டற்

கியன்ற துளையை உடையவாய் மலர்ந்து பின்னர்; காலொடு-காற்றினாலே
தாக்கப்பட்டு;

ஆர் கழல்பு ஆலி வானில் பாறி-காம்பினின்றும் கழன்று ஆலங்கட்டி மழை போன்று
சிதறி; துப்பின் அன்ன செங் கோட்டு இயவின்-பவளம் போன்று சிவந்துயர்ந்த
வழியின்கண்; நெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்தின் பரிக்கும்-குருதியின் மேற்கிடக்கும்
நிணங்கள் போன்று விரவிக் கிடக்கின்ற; அத்தம் நண்ணிய அங்குடிச் சீறார்-
அருநெறியின் கண் அமைந்த சிறிய ஊரின்கண் என்க.

(வி-ம்.) தலைவன் போர்மேற் சென்று மீள்பவனாகலின் அவன் அதுகாறும் பயின்ற
போர்க்காட்சியே அவனுளத்திற் பதிந்திருத்தலால் மீண்டு வரும் வழியிற் காணப்படும்
இருப்பை அரும்பு முதலியனவற்றிற்கு அம்பு நுணிபோலும் என்பது முதலாகப்
போர்க்களத்திற் காணப்படும் பொருளையே உவமங் கொள்ளுதல் உணர்க. ஈண்டு
இருப்பையின் அரும்புமுதலியவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கி அவற்றிற்குப் பெரிதும்
பொருந்துமுவமைகளை எடுத்தியம்புகின்ற கல்லாடனார் புலமை நுணுக்கம் உணர்ந்து
மகிழற்பாலது. கூர்ங்குறும்புமுகு--கூர்த்த நுணியையுடைய அம்புக்குப்பி--அஃதாவது
அராவிய அம்புநுனி சிதையா திருத்தல் பொருட்டு அதன் நுணியிற் செருகும்
ஒருவகையுறை - இவையிற்றை மல்லிகை மொட்டு எனனும் பெயரால் வழங்குவர்
என்பது பழைய வுரையாசிரியர் குறிப்புரையால் உணரப்படும்.

இருப்பைத் தளிர்க்குச் செப்புத் தகடும் மலர்க்கு இழுதும் உவமைகள். துய் - மலரில்
அமைந்த பஞ்சு போல்வதோருறுப்பு. உழுது என்பதற்கு எழுவாய் வருவித்தோதுக.
ஆலிவான் - ஆலங்கட்டி மழை, வான்; ஆகுபெயர். நெய்த்தோர் - குருதி; இது
செநிநிலத்திற்கும், நிணம்: அதன்கட் கிடைக்கும் இருப்பை மலர்க்கும் உவமைகள்.

11 - 17: கொடு.....எய்தி.

(இ-ள்.) கொடு நுண் ஓதி மகளிர் ஓக்கிய தொடி மாண் உலக்கைத் தூண்டு உரல்
பாணி - வளைந்த நுண்ணிய கூந்தலையுடைய மகளிர் மலை நெல் குற்றுதற்கு
உயர்த்திய பூணால் மாட்சிமையுற்ற உலக்கையை விரைவிறுத்துதற்கு அவர் பாடுகின்ற
வள்ளைப்பாட்டு; நெடுமால் வரைய குடினையோடு இரட்டும்-- பக்கலிலுள்ள நெடிய
பெரிய மலையிடத்தவாகிய கூகை யொலியாகிய பாட்டிற்குப் பின்பாட்டாக
அமைதற்குக் காரணமான; குன்று பின்னொழிய - இம்மலைகள் பிற்பட்டுக் கிடப்ப;
போகி (குறிஞ்சி திரிந்த) இப்பாலையைக் கடந்து சென்று; உரம் துரந்து-
வலிமையினாற் செலுத்தப்படுதலால்; துணைபரி துரக்கும் - விரைந்து செல்லுகின்ற
குதிரைகளை மேலும் விரையச் செலுத்தா நின்ற; ஊர்ச் சேய்த்து எனாது ஞாயிறு
படினும் துஞ்சாச் செலவின் - ஊர் மிகவும் தொலைவிலுளது என்று கருதாமலும்

ஞாயிறு மறைந்தாலும் ஊக்கங்குன்றாமல் செல்லுகின்ற செலவினையுடைய; எம்மினும் வல் விரைந்து எய்தி -- எம்மினுங் காட்டில் மிகவும் விரைந்து போய் என்க.

(வி - ம்) ஓக்குதல் - உயர்த்துதல். தொடி (உலக்கைப்) பூண். தூண்டுதல் - உலக்கையை விரைந்து குற்றச் செய்தல். உரற்பாணி -வள்ளைப்பாட்டு. இனி குற்றுமகளிர் குக்குக்கென எழுப்பும் ஒலி எனலுமாம். இரட்டுதல் - பின்னாகப் பாடுதல். மாறி மாறிஒலித்தலுமாம்.

17-23: பன்மாண்.....கொல்லோ

(இ - ள்.) பல்மாண் ஓங்கிய நல் இல் ஒரு சிறை நிலைஇ - பல்வேறுறுப்புக்களாலும் மாட்சிமையுற்று உயர்ந்துள்ள நன்மையுடைய இல்லத்தின்கண் நிமித்தங் கேட்டற்குரிய ஓரிடத்தே என் வருகையை நினைந்து நின்று; பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் - நன்னிமித்தத்தைக் குறிக்கும் பக்கத்திலே பல்லி சொல்லுந் தோறும்; பரவி - அதனை வாழ்த்தி; கன்றுபுகு மாலை நின்றோள் எய்தி- ஆன்கன்றுகள் தொழுவிற்புகுதற்கியன்ற இம் மாலைப் பொழுதிலே நிற்கின்ற நங்காதலியை எய்தி; கைகவியாக் குறுகிச் சென்று- அவள் முதுகுப் புறத்தில் அவளறியாவண்ணம் தன் இரண்டு கைகளையும் கவித்த வண்ணம் அணுகி; கண் புதையா அவள் கண்களைப் பொத்தியும், பின்னர்; பிடிக்கை அன்ன பின் அகந்தீண்டி- பிடியானையின் கைபோன்று பருத்த அழகிய அவள் பின்னலைத் தன் கைகளால் தீண்டியும்; தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ- பின்னருந் தன்னாராமையால் வளையலணிந்த அவளுடைய கைகள் தன் உடம்பிற்பட்டுத் தடவும்படி அவள் அழகிய திருமேனியிற் பொருந்தியதோ? யாது செய்ததோ? யானறிகிலேன்; என்பதாம்.

(வி-ம்) பல கட்டுக்களுடைமையால் மாட்சிமைப் பட்ட மாளிகை. இல்லத்திலுள்ளோர் தம்மில்லத்தில் இன்னின்ன இடத்தில் பல்லி சொன்னால் நன்னிமித்தம் என்றும் இன்னின்ன இடத்தில் சொல்லின் தீநிமித்தம் என்றும் கொள்வர். ஈண்டுத் தலைவன் பாங்கர் என்றது நன்னிமித்தங் கூறுமிடத்தை என்க. தான் அவள்பால் செல்கின்றானாதலின் இப்பொழுது அவட்குப்பல்லி நல்லிடத்திலே அடிக்கடி சொல்லும் என்பது தன் கருத்தாகலின் பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் என்கின்றான்.

கண்புதைத்து விளையாடுவோர் கண்புதைத்தற்கு வேண்டிய அளவு தங்கையைக் கவித்து கொண்டு சேறல் இயல்பாகலின் கைகவியாச் சென்று கண்புதையா என்றான். குறுகிக் கண்புதையா என மாறுக. மனம் அருவுடம்புடையதாகலின் அது கண்புதைத்துழியும் தலைவி அதனை அறியாளாக. அது பின்னும் அவள் பின்னலைத் தீண்டி இழுத்துத் தன் வரவை அவட்குணர்த்த முயன்றது என்றும் பின்னகந் தீண்டியும் அவள்

அறியாளாக; அம்மனம் அவள் கைகளினூடு அவை தன்னைத்தை வரும்படி புக்கு அவள் திருமேனியிற் படிந்திருக்கும் என்றும் கருதியபடியாம். இத்துணை முயன்றும் அம்மனம் அவளால் வரவேற்கப்படாமலும் அவளாற் றழுவப்படாமலும் பெரிதும் ஏக்க முற்றுப் பின்னரும் அவாமிகுதியால் தானே அவள் கையிடையே புகுந்து தழுவுவித்துக் கொள்ளாம் என்றும் , அப்பொழுதும் அவளால் அணைக்கப் படாமல் தானே அவள் திருமேனியைத் தோய்ந்திருக்கும் என்றும் அருவமான அம்மனத்தின் செயல்களைக் கூறும் அழகுணர்க. இவ்வாறு அவன் அம் மனத்திற்கிரங்கிக் கூறுகின்றான், என்றுணர்க.

இனி, இதனை, "குறுமகள் தோள் பெற நசைஇச் சென்ற என்னெஞ்சு, எம்மினும் விரைந்து வல் எய்தி புதையாத் தீண்டி தோய்ந்தது போலும் அஃதளியது", என இயைபு காண்க.

(பா-வே) 18 னோங்குயர்.

செய்யுள் 10

திணை:நெய்தல்.

துறை: இரவுக் குறிவந்து தலைமகளைக் கண்ணுற்று நீங்குந் தலைமகனை எதிர்ப்பட்டு நின்று தோழி சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது-களவொழுக்கத்தின்கண் அலர் எழுதலறிந்த தலைவன் ஒருவழித் தணந்துறையக் கருதினனாக;அதனைக் குறிப்பாலுணர்ந்த தோழி தலைவன் இரவுக் குறிக்கண் வந்து மீளும்பொழுது அவனெதிர் சென்று, தலைவி இனிச் சிறிதும் நினைபு பிரிந்துயிர் வாழாள் அதனால் இனி நீ அவளை அழைத்துக் கொண்டு கழிதலே நன்றென்று அறிவுறுத்தது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதற்கு "நாற்றமுந் தோற்றமும்" (தொல்.கள.23) என வரும் நூற்பாவின்கண் "வேண்டாப் பிரிவினும்" எனவரும் விதி கொள்க.

வான்கடற் பரப்பில் தூவற்கு கெதிரிய
மீன்கண் டன்ன மெல்லரும் பூழ்த்த
முடவுமுதிர் புன்னைத் தடவுநிலை மாச்சினைப்
புள்ளிறை கூரும் மெல்லம் புலம்ப
நெய்த லுண்கண் பைதல கலுழ்ப்
பிரித லெண்ணினை யாயி னன்று

மரிதுதுற் றனையாற் பெரும வுரிதினிற்
கொண்டாங்குப் பெயர்தல் வேண்டுங் கொண்டலொடு
குருஉத் திரைப் புணரி யுடைதரு மெக்கர்ப்

பழந்திமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்
மோட்டுமண லடைகரைக் கோட்டுமீன் கொண்டி
மணங்கமழ் பாக்கத்துப் பகுக்கும்
வளங்கெழு தொண்டி யன்னவிவ ணலனே.

10

-அம்முவனார்

(உரை)

1-4: வான்.....புலம்ப

(இ-ள்) வான் கடல் பரப்பில்-பெரிய கடற் பரப்பிலே அலைகள் சிதறுகின்ற; தூவற்கு எதிரிய-துளிகளை ஏற்றுக் கொண்ட; முடவு முதிர் புன்னை-முடம்பட்ட முதிர்ந்த புன்னையினது; மீன் கண்ட அன்ன மெல் அரும்பு ஊழ்த்த தடவு நிலை மாச்சினை-விண்மீனைக் கண்டாற் போன்று காணப்படும் மெல்லிய அரும்புகளைத் தோற்றுவித்த வளைந்த நிலைமையினையுடைய பெரிய கிளையின்கண்; புள் இறை கூரும்-நெய்தற்றிணைப் பறவைகள் மிகவும் தங்குதற்கிடனான!; மெல்லம் புலம்ப-மென்புலமாகிய நெய்தனிலத் தலைவனே' கேட்டருளுதி! என்க.

(வி-ம்.) தூவற் கெதிரிய புன்னை எனவும், மீன் கண்டன்ன மெல்லரும் பூழ்த்த சினை என்றும் நிலை மாச்சினை என்றும் இயைத்துப் பொருள் கொள்க. புள்-நெய்தனிலப் பறவைகள். மெல்லம் புலம்பன்-நெய்தனிலத் தலைவன்.

5-8: நெய்தல்.....துற்றனையால்

(இ-ள்.) நெய்தல் உண்கண் பைதல கலுழ-நீ எம் பெருமாட்டியின் நெய்ய்தற் பூப்போன்ற மையுண்ட கண்கள் துன்பமுடையனவாய் அழும்படி; பிரிதல் எண்ணினையாயின்-பிரிந்துறைதலைக் கருதினையாயின்; நன்றும் அரிது துற்றனையால்-மிகவும் நுகர்தலரிய தொரு தீவினையைச் செய்து அதன் பயனை நுகர்ந்தாயாகின்றனை; என்க.

(வி-ம்.) பிரிதல், ஈண்டு அலர் அடங்கற் பொருட்டு ஒருவழித் தணத்தல். எம் பெருமாட்டி இப்பொழுது அச்சிறு பிரிவையும் ஆற்றாது உயிர்துறப்பள் ஆதலால் நீ நுகர்த்தகரிய தீவினை யொன்றைச் செய்து அதன் பயனை நுகரத் துணிந்தாயாகின்றனை

என்பாள் பிரிதல் எண்ணினையாயின் அரிது துற்றனை என்றாள். துற்றனை- நுகர்ந்தாய். ஈண்டு துற்றுவாய் என்னும் எதிர்கால வினைச் சொல் தெளிவு பற்றி இறந்த காலத்தாற் கூறப்பட்டது. இதனை,

"வாராக்..... கிளக்குங்காலை"

எனவரும் தொல்காப்பியத்தால் உணர்க. (வினையியல்-48)

இத் தொடர்க்குப் பிறரெல்லாம் பொருந்தாவுரை கூறினர்.

நீ பிரிந்தால் இவள் ஒருதலையாக இறந்துபடுவள். ஆகவே, நீ பெருந் தீவினை செய்தாயாகி அதன் பயனாகிய துன்பத்தை நுகர்தலும் தப்பாது என்பது தோழி கருத்தென்க.

8-13: பெரும .....நலனே

(இ-ள்.) பெரும- பெருமானே; கொண்டலொடு குருஉத்திரை புணரியுடைதரும் எக்கர்ப் பழந் திமில் கொன்ற-கீழ் காற்றினாலுந்தப்படும் நிறமிக்க பேரலைகளையுடைய கடலானது மோதியுடைக்கின்ற எக்கர் மணலானது தமது பழைய திமிலை உடைத்தமையாலே; புதுவலைப் பரதவர்-புதிய வலைகளையுடையராயிருந்தும் பரதவர் வேட்டைமேற் செல்லாமல்; மோட்டு மணல் அடைகரைக் கோட்டுமீன் கொண்டி-உயர்ந்த மணலாலியன்ற நீரடைகரைகண் தாமே வந்து அகப்பட்ட சுறாமீனை மிகவும் பிடித்துவந்து; மணங்கமழ் பாக்கத்து-மலர் மணங்கமழும் பாக்கத்தில்; பகுக்கும்-ஆண்டு வாழ்வாருக்குக் கூறு வைத்து வழங்குதற்குக் காரணமான; வளங்கெழு தொண்டியன்ன- வளம் பொருந்திய தொண்டிப் பட்டினம் போன்ற; இவள் நலன் உரிதினில் கொண்டு ஆங்குப் பெயர்தல் வேண்டும்-எம் பெருமாட்டியின் அழகு அவட்கே உரியதாம்படி நீ அவளையும் நின்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு நின்னுார்க்குப் போதல்வேண்டும்; இதுவே இப்பொழுது நீ செய்யக் கடவதுகாண்! என்பதாம்.

(வி-ம்) பெருங்குடித் தோன்றலாகிய நீ பெண்ணாகிய இவள் இறந்துபடச் செய்தல் தகாது என்னும் குறிப்பால் மீண்டும் பெரும! என்று விளித்தபடியாம். இவள் நலன் உரிதினிற் கொண்டு ஆங்குப் பெயர்தல் வேண்டும் என இயைத்துக் கொள்க. ஆங்கு என்றது நீ தணந்துறையக் கருதிய நின்னுார்க்கு என்றவாறு, எனவே நீ இவளை இப்பொழுது கொண்டுதலைக்கழிதலே செய்யற்பாலது என்று வற்புறுத்தினாளாயிற்று.

புணரியாலுடைதரும் எக்கர் மணல் புதைத்தழிந்த பழந்திமில் என்க. திமிலின்மையால் கடல் புகாமல் புதுவலையால் தாமே வந்தேறிய சுறாமீனைப் பிடித்தனர் என்க. "பழந்திமில் கொன்ற என்பது முதலாகக் கொண்டி ஈறாக அமைந்த

சொற்றொடர் தலைவி நலத்திற் குவமையாய் வந்த ஏனையுவமத்திற்கு அடையாய் வந்தமையாற் போலும் இச் சொற்குப்புறத்தே தோன்றும் பொருளை இறைச்சிப் பொருள் என்பர் பழைய வுரையாசிரியர். இவ்விறைச்சிப் புறத்தே தோன்றும் பொருளை அவ்வாசிரியர், "பரதவர் தாம் அழிவு கோத்த (சோர்ந்த என்றும் பாடம்) திமிலானும் பண்ணின வலையானும் தமது தொழிலாகிய வேட்டைமேற் செல்லாது, தேடாமல் வந்த இழிந்த சுறாமீனை அகப்படுத்து அனை அழித்துக் கூறு வைத்து எல்லாரையும் அழைத்தாற்போல, நீயிரும் நுமக்கு உறுதியாக ஆக்கிக் கொள்ளப்பட்ட நன்மைகளான் நுமக்கு ஒழுக்கமாகிய நல்வழியின் ஒழுகாது கண்டோரிகழ்ந்த களவொழுக்கத்திலே ஒழுகி இக் களவினைப் பரப்பிப் பலரும் அலர் கூறும்படி பண்ணா நின்றீர் என்றார்" எனவரும்.

பழைய வுரையாசிரியர் இறைச்சிப் பொருள் என்றாரேனும் உவமையும் பொருளுமாகப் பகுத்தே பொருள் கூறிகின்றாராகலின் இதனை உள்ளுறை உவமையாகக் கோடலே சிறப்பு.

இனி, இதனை, "புலம்ப (இவள்) கண் கலுழப் பிரிதல் எண்ணினையாயின் (நீ) அரிது துற்றனை ஆகுவை. ஆதலால் இவள் தொண்டி யன்ன நலன் இவட்கு உரிதாகக் கொண்டு பெயர்தல் வேண்டும்" என்றியைபு காண்க.

(பா-வே) 5. பைதலுழப்ப; 7. மரிதுற்றனை; 9. குருஉக்கிளை; குழுஉத்திரை, யடைதரு; 10 திமில் சென்ற.

செய்யுள் 11

திணை: பாலை

துறை: தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்தவிடத்து ஆற்றாளாய தலைமகள் வேறுபாடுகண்டு ஆற்றாளாய தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றுவல் என்பதுபடச் சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது -தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்தமையால் தலைவி பெரிதும் வருந்தினாள். அது கண்ட தோழியும் இவள் பிரிவாற்றாமையால் இறந்துபடுவளோ? என்று ஐயுற்று வருந்த; அது கண்ட தலைவி "யான் பிரிவினை ஒருவாறு ஆற்றுவேன் காண்! அவர் என்னை உடனழைத்துப் போயிருப்பின் அவரும் வருந்தார். யாமும் வருந்தேம். அங்ஙனம் செய்யாமைக்கே வருந்துகின்றேன். என் பொருட்டு நீ வருந்தற்க." என்று கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதனை "எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதலிலவே" எனவரும் (தொல்.அகத்.42) நூற்பாவின் கண் அமைத்துக்கொள்க.

வானம் மூர்ந்த வயங்கொளி மண்டில
நெருப்பெனச் சிவந்த வுருப்பவி ரங்காட்
டிலையில மலர்ந்த முகையி லிலவங்
கலிகொ ளாய மலிபுதொகு பெடுத்த
வஞ்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றிக் 5
கயந்துக ளாகிய பயந்தபு கான
மெம்மொடு கழிந்தன ராயிற் கம்மென
வம்புவிரித் தன்ன பொங்குமணற் கான்யாற்றுப்
படுசினை தாழ்ந்த பயிலிண ரெக்கர்
மெய்ப்புகு வன்ன கைகவர் முயக்க 10
மவரும் பெறுகுவர் மன்னே நயவர
நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப வோமறந்
தறுகுள நிறைக்குந போல வல்கலு
மழுதன் மேவல வாகிப்
பழிதீர் கண்ணும் படுகுவ மன்னே. 15
-ஒளவையார்.

(உரை)

1-7: வானம் .....கானம்

(இ-ள்) வானம் ஊர்ந்த வயங்கு ஒளி மண்டிலம்- வானத்தே இயங்குகின்ற விளக்கமிக்க ஒளியினையுடைய ஞாயிற்று மண்டிலமானது; நெருப்பு எனச்சிவந்த- தீப்போன்று சினந்து சுட்டமையாலே; உருப்பு அவிர் அம் காட்டு - வெப்பமானது கானல் நீராகத் திகழ்கின்ற காட்டின்கண்ணே - இலை இல முகை இல் மலர்ந்த இலவம் - இலைகள் இல்லாதனவாய் அரும்பற மலர்ந்த இலவமரங்கள்; கலி கொள் ஆயம்- கார்த்திகை விழவினால் ஆரவாரமுடைய மகளிர் கூட்டம்; மலிபு தொகுபு எடுத்த அம் சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றி-மிக்குக் கூடி ஏந்திய அழகிய கார்த்திகை விளக்குகளின் நெடிய ஒழுங்குபோலத் தோன்றா நிற்ப; கயம் துகளாகிய பயம் தபு கானம்-நீர் நிலைகளும் நீர் வறந்து மணலாகிய பயன் தருதலொழிந்த காட்டின்கண்; என்க.

(வி-ம்.) ஒளி மண்டிலம்-ஞாயிற்றுமண்டிலம். சிவத்தல் ஈண்டு வெகுளிப் பொருட்டு. அவிர்தல், ஈண்டு கானலானது நீர் போன்று விளங்குதல். வேனிற் பருவமாதலின்

இலைகளை யுதிர்த்து அரும்பற மலர்ந்த இலவமரங்கள் என்றார். இலவமரங்கள் யாண்டும் இலையின்றி, மலர்ந்திருத்தற்கு மகளிர் மிக்குக் கூடிக் கார்த்திகை விளக்கெடுத்தல் உவமை.

கயம்-நீர் நிலை. கயமுந்துகளாகிய எனல் வேண்டிய சிறப்புமமை தொக்கது; செய்யுள் விகாரம்.

7-11: எம்மொடு.....நயவர

(இ-ள்.) எம்மொடு கழிந்தனராயின்-எம்மையும் தம்முடன் அழைத்துச் சென்றாராயின்; வம்பு விரித்தன்ன பொங்கு மணல் கான் யாற்று-வெண்கச்சு விரித்தாற்போன்று பரந்து கிடக்கின்ற மிக்க மணலையுடைய காட்டியாற்றின்கண; கம் என பயில் இணர்படுசினை தாழ்ந்த எக்கர்-கம்மென்று நறுமணங் கமழுகின்ற மிக்க பூங்கொத்துக்களையுடைய பெரிய மரக்கிளைகள் தாழ்ந்து நிழல் தருகின்ற எக்கரிட்ட மணல் மேட்டின்கண்; மெய் புகுவு அன்ன கைகவர் முயக்கம்-ஒருவருடம்பில் ஒருவர் புகுந் தொன்றுவது போன்ற ஒருவரை ஒருவர் கைகளால் கவர்ந்து கொள்ளுகின்ற தழுவுதலை; நயவர அவரும் பெறுகுவர்-விருப்பமுண்டாக யாம் பெறுவதோடன்றி அவர் தாமும் பெற்று மகிழ்வாரல்லரோ! என்க.

(வி-ம்.) கம்மென, நறுமணங் குறிக்கும் குறிப்பு மொழி. விரைவுக் குறிப்பென்று கொண்டு கம்மெனக் கழிந்தனராயின் என இயைப்பர் பழைய உரையாசிரியர். எம்மொடு கழிபவர் விரையக் கழிதல் வேண்டும் என்று தலைவி கூறவேண்டாமையின் அதற்கு யாம் கூறுவதே பொருத்தமான பொருளாதலறிக. வம்பு-கச்சு, ஒருவரை ஆடை. கம்மெனப் பயில் இணர்படு சினை தாழ்ந்த என இயையும். எக்கர்-நீரோட்டங் கொணர்ந்து குவித்த மணல்மேடு. அவரும் பெறுகுவர் என்புழி உம்மை எச்சவும்மை. மன் கழிவுப் பொருட்டு.

12-15: நீர்வார்.....மன்னே

(இ-ள்.) பழி தீர் கண்ணும்-மேலும் குற்றந்தீர்ந்த எம்முடைய இக்கண்கள்தாமும்; நீர் வார் நிகர் மலர் கடுப்ப- நீர் துளிக்கும் ஒளி மலர்கள் போன்று; ஓமறந்து-ஒழிதலின்றி; அறுகுளம் நிறைக்குந் போல- நீர் வறந்த குளத்தை நிறைக்கின்ற கால்வாய்கள் போன்று; அல்கலும் அழுதல் மேவலவாகி-நாள்தோறும் அழுது கண்ணீர் வடித்தலைப் பொருந்தாதனவாகி; நயவர படுகுவ மன் - இன்பமுண்டாகத் துயில்வனவாகுமல்லவோ; இங்ஙனம் இருவழியும் இன்பமுண்டாக்கும் அச்செயலைச்

செய்திலர் என்பதற்கே வருந்துகின்றேன்; பிரிவாற்றாது வருந்துவேனல்லேன் என்பதாம்.

(வி-ம்) பிரிவாற்றாது வருந்துவேனல்லேன் அவர் செய்யக் கடவது செய்யாமைக்கே வருந்துவல் என்றமையால், பிரிவாற்றுவல் என்பது கருத்தாயிற்று; என்க. ஓ- ஓவுதல், ஒழிதல். நிகர்மலர்- ஒளிமலர். அறுகுளம்- நீர் வறந்தகுளம். நிறைக்குந், பலவறிசொல். படுதல்- துயிலல்.

இனி இதனை , (தோழி!) மண்டிலஞ் சிவந்த காட்டுத் தோன்றி, துகள் ஆகிய கானம் எம்மொடு கழிந்தனராயின் அவரும் பெறுகுவர்; கண்ணும் படுகுவ மன்.; அது செய்யாமைக்கே வருந்துவல் என்று இயைபு காண்க.

(பா-வே) 1 வயங்கொளிர்; 3 டிலையின்.; 8. விரிந்தன்ன; 13. வைகலும்.

செய்யுள் 12

திணை: குறிஞ்சி.

துறை: "பகற்குறி வாரா நின்ற தலைமகன் தோழியாற் செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்டு இரவுக்குறி வாரா வரைவல் என்றாற்கு, அதுவும் மறுத்து வரைவு கடாயது.

இப்பாட்டினுள் 'நீவரின்' என்றது வரவு மறுத்தது; சீறடி சிவப்ப என்றது செறிப்பறிவுறீஇயது.

(து-ம்) அஃதாவது- தலைவன் வரைதற் கருத்தின்றி நாளும் பகற் குறியிடத்தே வந்து களவொழுக்கமே ஒழுக்குபவனை வரைவு கடாவக் கருதிய தோழி 'பெரும! தலைவி எஞ்சுற்றத்தாரால் இற் செறிக்கப்பட்டாளாதலின் இனி நீ பகலில் வாராதே கொள்! என்றாளாக; அது கேட்ட தலைவன் ஆராமையுடையனாய் "அங்ஙனமாயின் யான் இன்னுஞ் சிலநாள் இரவுக்குறிக்கண்வருகுவல்; பின்னர் வரைந்து கொள்வல்" என்று இரவுக்குறிவேண்டினன். அது கேட்ட தோழி இரவுக்குறியும் மறுத்து வரைவு கடாயது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதனை , "நாற்றமுந் தோற்றமும்" எனவரும் நூற் பாவின்கண் (தொல்-கள-23) 'அனைநிலை வகையான் வரைதல் வேண்டினும்' என்பதனால் அமைத்துக்கொள்க..

யாயே, கண்ணினுங் கடுங்கா தலளே
யெந்தையும் நிலனுறப் பொறாஅன் சீழறடி சிவப்ப
வெவனில குறுமக ளியங்குதி யென்னும்

யாமே, பிரிவின் றியைந்த துவரா நட்பி

னிருதலைப் புள்ளி னோருயி ரம்மே

5

யேனலங் காவல ரானா தார்த்தொறுங்
கிளிவிளி பயிற்றும் வெளிலாடு பெருஞ்சினை
விழுக்கோட் பலவின் பழுப்பயன் கொண்மார்
குறவ ருன்றிய குரம்பை புதைய

வேங்கை தாஅய தேம்பாய் தோற்றம்

10

புலிசெத்து வெரீஇய புகர்முக வேழ
மழைபடு சிலம்பிற் கழைபடப் பெயரு
நல்வரை நாட நீவரின்
மெல்லிய லோருந் தன்வா ழுலளே.

--கபிலர் (தொல்கபிலர் என்றும்பாடம்)

(உரை)

6-13: எனலங்...நாட.

(இ-ள்) எனல் அம் காவலர் ஆனாது ஆர்த்தொறும்- தினைப்புனங்காக்கின்ற அழகிய
கொடிச்சியராகிய மகளிர் ஒழியாது ஆரவாரிக்குந்தோறும்; கிளி விளி பயிற்றும் -
கிளிகள் தம்மினமென்று கருதிப் பலகாலும் அழைத்தற்கிடனாய்; குறவர் வெளில் ஆடு
பெருஞ்சினை விழுக்கோள் பலஇன் பழு பயன் கொண்மார்- குறவர்கள் அணில்கள்
ஆடுகின்ற பெரிய கிளையையும் சிறந்த காய்களையுமுடைய பலாவினது இனிய
பழமாகிய பயனைக் காவல் செய்து கெடாமற் கொள்ளும் பொருட்டு; ஊன்றிய
குரம்பை மறைய- நாட்டிய குடிசையின் கூரை மறையும்படி; தேம் பாய் வேங்கை
தாஅய தோற்றம்- தேன் ஒழுகும் வேங்கைமலர்கள் உதிர்ந்து பரவிய தோற்றத்தைக்
கண்டு; புலி செத்து வெரீஇய புகர்முக வேழம்- புலி என்று கருதி அஞ்சிய
புள்ளிகளையுடைய முகத்தையுடைய யானையானது; மழைபடு சிலம்பில் கழைபடப்
பெயரும் - முகில்கள் தங்கும் மலைச்சாரலிலே மூங்கில்கள் முறிந்து வீழும்படி
ஓடுதற்குக் காரணமான; நல்வரை நாட- வளமுடைய மலைநாட்டையுடைய
பெருமானே! கேட்டருள்க; என்க.

(வி-ம்) காவலர் மகளிர் என்பது தோன்ற அங்காவலர் என்றாள். தினைப்பினங் காக்கும் மகளிர் குரலைக் கிளிகளின் குரல் என்று கருதிக் கிளிவிளி பயிற்றும் என்றவாறு. காவலர் ஆரவாரங்கேட்டு ஆங்குத்தினைக் கதிருண்மை யுணர்ந்து கிளி தம்மினத்தை விளிபயிற்றும் எனினுமாம். வெளில்-அணில். கோள்- காய். பழு- பழுத்தலையுடைய பழம். ஊன்றிய குரம்பை என்றது சிறிய குடிசை என்றுணர்த்துதற்கு. குறவர் ஊன்றிய குடிசையின் கூரையில் வேங்கைப்பூ உதிர்ந்து கிடத்தலால் அக்குடிசையின் தோற்றம் புள்ளிகளையுடைய புலியுருவம்போற் றோன்ற அதுகண்ட யானை அதனைப் புலி என்றே நினைத்து வெருவி ஓடும் என்றவாறு.

"யானையானது வெருவத்தகாத குரம்பையை வெருவத் தக்க புலி யென்று கருதித் தனக்குணவாகிய கழை முறியப் பாய்ந்தாற் போல வெருவத்தகாத எங்கள் தமரை வெருவி வரைய முயலாது திரியவே நாங்களே இறந்துபடும்படியாயிற்று" என்பது இதன் உள்ளுறை என்பர் பழையவுரையாசிரியர்.

வரைந்து கொள்ளற்கு வேண்டிய பொருள் மிகவுமுடையை என்பாள் மழைபடு சிலம்பின் நல்வரை நாட என்று விளித்தாள்.

1-5 யாயே.....ஒருயிரம்மே.

(இ-ள்) யாய் கண்ணினுங் கடுங் காதலன்-எம்மன்னை தன்கண்ணினுங் காட்டில் இவள்பால் பேரன்புடையளாய் இவளைப் பாதுகாப்பவள் ஆவள். எந்தையும் நிலன் உறப் பொறாஅன்- எம்தந்தைதானும் இவள் அடிகள் நிலத்தின்கட் பொருந்து தலையும் பொறாதவனாய்; இலகுறுமகள் எவன் சீறடிசிவப்ப இயங்குதி என்னும்- ஏடி! சிறுமி நீ யாது செய்தற்கு இவ்வாறு நின் சிறிய அடிகள் சிவக்கும்படி திரிகின்றனை? என்று கடிந்து கூறுவன்; யாமே பிரிவு இன்று இயைந்த துவரா நட்பின் - இனி யாங்களோ ஒருபொழுதும் பிரிதலின்றிப் பொருந்திய உவர்த்தலில்லாத கேண்மையாலே; இருதலைப்புள்ளின் ஓர் உயிரம்- இரண்டு தலைகளையுடைய தொரு பறவையின் உடலிலுறையும் ஓர் உயிரே போல்கின்றோம்; என்க.

(வி-ம்) கண்ணை இமை காப்பது போல் அன்னை இவளை விழுப்புடன் காக்கின்றனள். எந்தை இவள் சிறிது புறம் போகவும் பொறாதவனாய் எப்பொழுதும் காக்கின்றனன் என்று இற்செறிப்பறிவுறுப்பாள்; 'யாயே....என்னும்' என்றாள். யாமே இருதலைப்புள்ளின் ஒருயிரம் என்புழி யாம் என்பது நீயும் யானும் எனத் தலைவனை உளப்படுத்த தோதியபடியாம். யானும் அவளும் எனத் தோழி தலைவியை உளப்படுத்திக் கூறியதன்று. என்னை? இது தோழி கூற்றன்றோ எனின், தோழி ஈண்டு யான் என்றது தலைவியையேயாம். இதனை,

"தாயத்தி னடையா வீயச் செல்லா
வினைவயிற் றங்கா வீற்றுக் கொளப்படா
எம்மென வருஉங் கிழமைத் தோற்றம்
அல்ல வாயினும் புல்லுவ வுளவே"

எனவரும் (தொல்) பொருளியல் (25) நூற்பாவான் உணர்க.

எனவே, நீயும் தலைவியும் இருதலைப் புள்ளின் ஒருயிர் அன்னீர் என்று தோழி கூறினாள் என்றுணர்ந்து கொள்க. இவ்வாறு தோழி தலைவியைத் தானாகவே கூறுவதனை 'விரும்பிநீ என்தோள் எழுதிய தொய்யிலும்' எனத் தோழி தலைவி தோளைத் தன்றோளாகக் கூறுகின்ற (கலித்தொகை - 18) பிற இலக்கியங்களானு முணர்க.

13-14: நீ வரின்.....வாழலள்.

(இ-ள்.) நீ வரின் - இங்ஙனம் உயிர் ஒன்றாகிய நீ இடையூறு மிக்க இரவுக்குறிக்கண் வருவாயாயின் நினக்கு ஏதம் நிகழுமே என்று கருதுகின்ற; மெல்லியல் வாழலள் - மெல்லிய தன்மையுடைய எம்பெருமாட்டி உயிர் வாழ்ந்திராள் காண்; என்பதாம்.

(வி - ம்.) அவட்கும் நினக்கும் உயிர் ஒன்றாகலின் நீ இரவுக் குறிவரின் நினக்கு ஏதம் நிகழ்தல் கூடும் என்று எண்ணும் எண்ணத்தாலேயே அவள் உயிர் வாழ்கிலள்; என்னை? அவள் மெல்லியல் ஆகலான் என அவள் உயிர் வாழாமைக்கு ஏதுவும் எடுத்தோதினள் என்க. ஆதலால் நீ இரவினும் வாரற்க என்பது குறிப்பெச்சப் பொருளாகலின் இஃது இரவுக்குறி மறுத்து வரைவு கடாவியவாறாயிற்று.

இதனை, நாட! யாய் கடுங்காதலன் எந்தையும் பொறான் எவன் இயங்குதி என்னும், நீயிர் ஒருயிர் உடையீர் நீ (இரவின்) வரின் உயிர் வாழலள். மெல்லியல் ஆதலின் என்றியைக்க.

இனி இங்ஙனம் கூறாமல் யாமே இருதலைப்புள்ளின் ஒருயிரம் என்பதற்குத் தலைவியும் யானும் ஒருயிரம் என்பதுபடப் பிறர் கூறும் உரை தலைவியிறந்துபடின் யானும் இறந்துபடுவன் ஆதலின் வாரற்க எனப் பொருந்தா உரையாய்ச் சிறவாமை நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க.

(பா. வே.) 2. பெறாஅச் சீறடி; 8. பழுஉப்பயன்; 10. வேங்கை பாய; 14. லொருநாள்.

செய்யுள் 13

திணை : பாலை.

துறை: பொருள் வயிற் பிரியலுற்ற தலைமகனைத் தோழி செலவழங்கு வித்தது; உடம்பட்டதூஉமாம்.

(து-ம்.) அஃதாவது - பொருளில்லார்க்கு ஏனைய அறமும் இன்பமும் இல்லை என்பதுபற்றித் தலைவியைப் பிரிந்துபோய்ப் பொருளீட்ட வேண்டும் என்று தலைவன் கருதினனாக; தோழி அவன் கருத்தைக் குறிப்பாலுணர்ந்து பெருமானே நீ இப்பொழுது பொருள் வயிற்பிரியின் எம்பெருமாட்டி அப்பிரிவாற்றாது வருந்துவள் என்பது கருதி யான் நீ பிரியற்க என்று சொல்கிலேன். பிரிந்து நீ செல்லும் வினை முற்றுவதாயின் நீ செல்க. அவ்வினை முற்றாதொழியுமோ? என்று ஐயுற்றே யான் பிரியற்க! என்கின்றேன். முற்றுமாயிற் செல்க! என்று கூறித் தலைவனைச் செலவழங்குவித்தது. முற்றுமாயிற் செல்க என்றலின் இச் செய்யுளைச் செலவுடம்பட்டது என்று கோடலுமாம் என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதற்கு, "பெறற்கரும் பெரும் பொருள்" என்னும்(தொல் - கற். 9) நூற்பாவின்கண், "பிரியுங்காலை எதிர்நின்று சாற்றிய மரபுடையெதிரும்" எனவரும் விதி கொள்க.

தன்கடற் பிறந்த முத்தி னாரமு
முனைதிறை கொடுக்குந் துப்பிற் றன்மலைத்
தெறலரு மரபிற் கடவுட் பேணிக்
குறவர் தந்த சந்தி னாரமு

மிருபே ராரமு மெழில்பெற வணியுந் (5)
திருவீழ் மார்பிற் றென்னவன் மறவன்
குழியிற் கொண்ட மராஅ யானை
மொழியி னுணர்த்துஞ் சிறுவரை யல்லது
வரைநிலை யின்றி யிரவலர்க் கீயும்

வள்வா யம்பிற் கோடைப் பொருநன் (10)
பண்ணி தைஇய பயங்கெழு வேள்வியின்
விழுமிது நிகழ்வ தாயினுந் தெற்கேர்பு
கழிமழை பொழிந்த பொழுதுகொ ளமையத்துச்
சாய லின்றுணை யிவட்பிரிந் துறையி

னோயின் றாக செய்பொருள் வயிற்பட (15)
மாசி றாமடி விரிந்த சேக்கைக்
கவவின் புறாமைக் கழிக வளவய
லழனுதி யன்ன தோகை யீன்ற

கழனி நெல்லீன் கவைமுத லலங்க

னிரம்பகன் செறுவின் வரம்பணையாத் துயல்வரப்

(20)

புலம்பொடு வந்த பொழுதுகொள் வாடை

யிலங்குபூங் கரும்பி னேர்கழை யிருந்த

வெண்குருகு நரல வீசு

நுண்பஃ றுவலைய தண்பணி நாளே.

- பெருந்தலைச்சாத்தனார்.

(உரை)

1-12 : தன்கடற் ..... நிகழ்வதாயினும்

(இ-ள்.) தன்கடல் பிறந்த முத்தின் ஆரமும் - தனது தென் கடலிற் பிறிந்த முத்தாகிய ஆரமும்; முனை திறைகொடுக்கும் துப்பின் தன்மலை-பகைவர் அஞ்சிப் போர்க்களத்திலேயே தாம் செலுத்தக்கடவ திறைப்பொருளைச் செலுத்துதற்கு வலிமையையுடைய தனது மலையாகிய பொதியிலினின்றும்; குறவர் தெறல் அரு மரபின் கடவுள் பேணி-அம்மலையில் வாழ்கின்ற குறவர் பகைவரால் வெல்லுதல் அரிதாகிய முறைமையினையுடைய அம்மலைக்குரிய கடவுளாகிய முருகனை வழிபாடு செய்து; தந்த சந்தின் ஆரமும்-அன்போடு கையுறையாகக் கொணர்ந்து கொடுத்த சந்தனமாகிய ஆரமும் என்னும்; இருபேர் ஆரமும் எழில்பெற அணியும்-இரு வேறு வகைப்பட்ட பெருமையினையுடைய ஆரங்களும் அழகுறும்படி அணிகின்ற; திருவீழ் மார்பின் தென்னவன் மறவன்-திருமகள் விரும்பியுறைதற்கிடனான மார்பினையுடைய பாண்டியனுடைய படைத்தலைவனும்; குழியில் கொண்ட மராஅ யானை மொழியின் உணர்த்தும் சிறுவரை யல்லது-தன்னால் படுகுழியில் வீழ்த்துக் கைப்பற்றிக் கொள்ளப்பட்ட மக்களொடு பழகியறியாத காட்டியானைகளை, தொழிலில் பழக்குதற் பொருட்டு அதற்குரிய சொற்களால் பயிற்றுவித்தற்கு வேண்டிய அச்சிறிய காலத்தின் அளவிற்கு மட்டுமே அவற்றைத் தன்னுடையனவாக வரை செய்து நிறுத்திக் கொள்வதன்றி; இரவலர்க்கு ஈயும்- அவற்றின் பயிற்சி முற்றிய பின்னர்த் தன்பால் வைத்துக் கொள்ளாமல் இரவலர்களுக்கு வழங்கி விடுகின்ற சிறந்த வள்ளன்மையையுடைய; வள் வாய் அம்பின் கோடைப் பொருநன்-கூறிய நுனியையுடைய அம்புகளாலே கோட்டுர்ப் பறந்தலையில் பகைவரொடு பொருது வாகை கொண்டவீரனும் ஆகிய; பண்ணி தைஇய-பண்ணி என்பான் அப்போர்க்களத்திலே செய்த; பயம் கெழு வேள்வியின்-பயன் மிகுந்த களவேள்வியுணங்காட்டில்; விழுமிது நிகழ்வது ஆயினும்-சிறந்த பயன் விளைவதாயிருப்பினும்; என்க.

(வி-ம்.) தன் கடல், தன் மலை என்பவற்றில் தன் என்னும் பொதுப் பெயர்கள் தென்னவன் மேலன். முனை ஆகுபெயர். பகைவர். துப்பு-வலிமை. துப்பினையுடைய தனது என்க. கடவுள்-முருகன். குறவர் கையுறையாகக் கொணர்ந்து தந்த சந்தின் ஆரம் என்க. முத்தின் ஆரம் சந்தின் ஆரம் என்பவற்றுள் இன்சாரியை அல்வழிக்கண் வந்தன. பாண்டியனுடைய மார்பினிலணியப்படுவதனால் இவ்வாரங்கள் அழகுறுகின்றன என்பாள் 'இருபேராரமும் எழில் பெற அணியும் தென்னவன்' என்றாள். மறவன் ஈண்டுப் படைத்தலைவனாகிய மறவன் என்றவாறு.

குழி-யானை படுக்கும் குழி. மராஅ - மருவுதலில்லாத. பழகாத என்றவாறு. மறவன் யானைகளைப் பிடித்துப் பழக்குந்துணையும் தன்னுடையவாகக் கொள்வன்; பழக்கியவுடனே அவற்றை இரவலர்க்கீவன் என்க. இஃது அவன் வண்மைச் சிறப்புணர்த்தியபடியாம். மொழி யானைகளைப் பழக்குதற்கியன்ற வடமொழி; அவை ஆது, ஆது; அப்புது, அப்புது; ஐ, ஐ என்பன. இதனை, "கவை முட்கருவியின் வடமொழி பயிற்றி...கவளம் கைப்ப" என்னும் முல்லைப்பாட்டின் (நச்.) உரையாலுணர்க. கோடையிற் பொருத பொருநன் என்க. கோடை- கோட்டுர். விழுமிது- சிறந்த பயன்.

12-14: தெற்கேர்பு.....பிரிந்து.

(இ-ள்) கழி மழை தெற்கு ஏர்பு பொழிந்த பொழுது கொள் அமையத்து- கார்ப் பருவம் கழிதற்கு அடையாளமாக முகில்கள் தென்றிசைக்கண் எழுந்துபோய் மழை பொழிந்த கூதிர்ப் பருவத்தை உலகங்கொள்ளுகின்ற பிரிந்துறைய வொண்ணாத செவ்வியிலே; இன் துணை சாயல் இவள் பிரிந்து- நினக்கு இனிய துணையாகி நன்மை செய்த மென்மையுடைய எம்பெருமாட்டியின் நிலை என்னாம் என்று எண்ணிப்பாராமல் பிரிந்துபோய் என்க.

(வி-ம்) கழிமழை-கார்ப்பருவம் கழிதற்கு அடையாளமாகிய மழை என்க. கூதிர்ப்பருவத்தே வாடை தொடங்குதலான் முகில்கள் தென்றிசையிலெழுந்துபோய்ப் பொழிந்ததென்க. பொழுது கார்ப் பருவத்திற்கு அடுத்து வரும் கூதிர் என்க. அமையம் என்றது காதலர்கள் பிரிந்துறைய வொண்ணாத செவ்வி என்றவாறு. நினக்குத் துணையாகிய இவட்கு நீ துணையாகாது பிரிந்துறையின் செய்ந்நன்றி கொன்றனையாகுவை என்பது குறிப்புப் பொருள். இங்ஙனம் கூறாது பிறர் கூறும் உரை பொருந்தாமை யுணர்க. பழையவுரையாசிரியர் கருத்தும் எங்கருத்தேயாதலை

(14) "சாயலிவள்....உதவிகூறி"

எனவரும் அவர் குறிப்புரையாலுணர்க.

17-24: வளவயல்.....பனிநாளே

(இ-ள்) வளவயல் கழனி நெல் ஈன் கவை முதல் தோகை ஈன்ற அழல் நுதி அன்ன அலங்கல்- வளமிக்க வயல்களுள் வைத்து நன் செய்யில் விளையும் இயல்புடைய செந்நெல் விதை யீன்ற பயிரிற் கிளைத்த பயிர் தோகையோடு விடுத்த விளக்கின் நுனிபோன்ற கதிர்கள்; நிரம்பு அகன் செறுவின் வரம்பு அணையா துயல்வர - பயன் நிறைந்த அகன்ற அக்கழனிகளின் வரம்பே படுக்கையாகக் கிடந்து புரளா நிற்ப்; புலம்பொடு வந்த பொழுதுகொள் வாடை- பிரிந்துறைவார்க்குத் தனிமைத் துன்பத்தைக் கொண்டுவந்த தனக்கியன்ற பனிப் பருவத்தைக் கொண்ட வாடையானது; இலங்கு பூங்கரும்பின் ஏர் கழை இருந்த வெள் குருகு நரல வீசும் - விளங்குகின்ற பூவையுடைய கரும்பினது எழுச்சியையுடைய கோலின்மேல் இருந்த வெள்ளிய நாரை துன்புற்று ஒலிக்கும்படி வீசா நின்ற; நுண் பல் துவலைய தண் பனி நாள்- நுண்ணிய பலவாகிய பனித்துக்களையுடைய இந்த நாளிலே; என்க.

(வி-ம்) வயல்கள் நன்செய் புன்செய் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் நன்செயைக் கழனி என்றாள். இனி கழனி நெல் என்பது நெல்லினுள் ஒருவகை எனக் கோடலுமொன்று. அழனுதியன்ன நெல், கழனி நெல் தோகையீன்ற அலங்கல் என்றும் கூட்டுக. நெற்பயிர் கதிரீனுங்கால் அகன்றதொரு தோகையோடு கதிரீனுதல் இயற்கை. தோகையோடன்ற அலங்கல் என்க. கவை கிளைத்த பயிர் கவைகளையுடைய முதலுமாம். முதல்-முன்னர் நட்ட அலகு. இக்காலத்தும் இப்பெயர் வழங்கப்படுகின்றது. பயனிரம்பு அகன் செறுவிற்கதிர் வரம்பிற்படுத்துப் புரள்தலின் வரம்பணையாத் துயல்வர எனப்பட்டது. பொழுது- தனக்குரிய பனிப்பருவம். கழை- கோல். குருகு துன்புற்று நரல என்க.

14-17: உறையின்..கழிக.

(இ-ள்) உறையின்- பொருளீட்டற்பொருட்டு அயற்புலத்திலே தங்குவாயாயின்; மாசு இல் தூமடி விரிந்த சேக்கை- எம்பெருமாட்டி குற்றமற்ற வெள்ளாடை விரிக்கப்பட்ட படுக்கையின்கண்; கவவு இன்பு உறாமைக்கழிக - நின்னொடு கவவுக் கை நெகிழாமல் முயங்குதலானே எய்தும் பேரின்பம் அவட்கு இல்லையாய்க் கழிக! அதுகருதி வருந்துவேனல்லேன். மற்று; செய் பொருள்வயிற் பட - நீ முயன்று ஈட்டுகின்ற பொருள்வயிற் பிரியுங்கால்; நோய் இன்றாக - உனக்குத் துன்பம் இல்லையாய் அப்பொருள் கையுற வேண்டுமே அதுப்பற்றியே கவல்கின்றேன் காண்; என்பதாம்.

நீ செய்பொருள் வயிற்பட இவள் பிரிவாற்றாமையால் இறந்து படுவாள் ஆகலின் உனக்குத் துன்பம் வருதல் ஒருதலை என்பது குறிப்பு.

இனி இதனை "பெருமானே நீ ஈட்டும் பொருளால் பண்ணிதைஇய வேள்வியின் விழுமிது நிகழ்வதாயினும் நினக்கு இன்றுணை யாகிய இவளை நீ பிரிவது அறனன்று.

அது கருதாது நீ பிரிந்துறையின் இவள் இன்புறாமைக் கழிக! அது பொருட்டன்று.
நீ முயலும் முயற்சியில் நினக்கு நோயின்றாக! அதுவே எம் வேண்டுகோள் என்றியைபு
காண்க.

இனி, இவட்பிரிந்துறைதல் அறனன்றாயினும் ஆகுக இவள் இன் புறாது கழியினும்
கழிக இல்லறம் இனிது நடைபெற இன்றியமையாப் பொருள்வயிற் பிரிக! அவ்வழி
நோயின்றாக! என்றுடம்பட்டாள் எனினுமாம்.

(பா-வே) 1. தண்கடல்; 2. முறைதிறை; 3. தொல்லரு; 13. பொழிந்த.;

செய்யுள் 14

திணை: முல்லை.

துறை: பாணன் தனக்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது பிரிவாற்றாது வருந்தும் தலைவி கேட்டுத் தன் துயர்
தீர்த்தற்பொருட்டுத் தலைவன் வரவினைப் பாணன் தனக்குப் பாங்காயினார் கேட்பக்
கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதனை "நிலம் பெயர்ந்துறைதல்.....பாணர்க்கும் யாத்தவை உரிய"
(தொல்-கற்.28.) என்னும் விதியினாற் கொள்க.

அரக்கத் தன்ன செந்நிலப் பெருவழிக் காயாஞ் செம்ம றாஅய்ப் பலவுட னீயன் மூதாய் வரிப்பப் பவளமொடு மணிமிடைந் தன்ன குன்றங் கவைஇய வங்காட் டாரிடை மடப்பிணை தழீஇத்	5
திரிமருப் பிரலை புலருந் துகள முல்லை வியன்புலம் பரப்பிக் கோவலர் குறும்பொறை மருங்கி னறும்பூ வயரப் பதவுமேய லருந்து மதவுநடை நல்லான் வீங்குமாண் செருத்த றீம்பால் பிலிற்றக்	10
கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதரு மாலையு முள்ளா ராயிற் காலை யாங்கா குவங்கொல் பாண வென்ற மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்லேன் செவ்வழி நல்யா ழிசையினென் பையெனக்	15

கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண் மெய்ந்நிறுத்
தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டனென் யானே
விடுவிசைக் குதிரை விலங்குபரி முடுகக்
கல்பொரு திரங்கும் பல்லார் நேமிக்

கார்மழை முழக்கிசை கடுக்கு
முனைநல் லூரன் புனைநெடுந் தேரே.

20

-ஒக்கூர் மாசாத்தனார்.

(உரை)

1-5: அரக்கதன்ன.....ஆரிடை

(இ-ள்.) நமரங்காள்:- அரக்கத்து அன்ன செந்நிலப் பெருவழி-சாதிலிங்கம் போன்ற சிவந்த நிறமமைந்த நிலத்திலமைந்த பெரியவழியில்; காயா செம்மல் தாஅய்- காயாவினது வாடற் பூக்கள் பரவப்பட்டு; ஈயல் மூதாய் பல வரிப்ப-அவற்றின் மேலே தம்பலப் புழுக்கள் பற்பல வரியுண்டாக ஊர்ந்து செல்லுதலாலே; பவளமொடு மணி மிடைந்தன்ன குன்றம் கவைஇய-பவளத்தோடு நீலமணி விரவிக்கிடந்தாற் போன்று தோன்றுகின்ற மலைகளை அகத்திட்ட; அங்காட்டு ஆரிடை-அழகிய காட்டினூடே செல்லுதற்கரிய இடங்களினெல்லாம் என்க.

(வி-ம்.) பாணன் தன் சுற்றத்தார்க்குச் சொல்கின்றானாதலின் நமரங்காள் எனக் கேட்போர் வருவித்துரைத்தாம். அரக்கு-சாதிலிங்கம். அத்து-சாரியை. அரக்கு நிலத்திற்குவமை. தேரியங்கும் வழியாதல் தோன்றப் பெருவழி என்றான். செம்மல்-வாடியுதிர்ந்த பூக்கள். தாஅய்- தாவப்பட்டு. ஈயன் மூதாய்-தம்பலப் புழு; இந்திரகோபப் புழு என்பதுமது. இந்திரகோபப் புழுவிற்குப் பவளமும் காயாம்பூவிற்கு நீலமணியும் உவமைகள். இடை- இடம்.

6-12: மடப்பிணை.....உள்ளாராயின்

(இ-ள்.) திரி மருப்பு இரலை மடப்பிணை தழீஇ புல்அருந்து - உகள -* முறுக்கேறிய கொம்புகளையுடைய ஆண்மான் இளமை கெழுமிய பிணைமானோடு புன்மேய்ந்து களிப்பினால் துள்ளா நிற்பவும்; கோவலர் முல்லை வியன் புலம் பரப்பி குறும் பொறை மருங்கின் நறும்பூ அயர-ஆயர்கள் தமது ஆனிரையை முல்லை நிலமாகிய அகன்ற நிலத்திலே பரந்துசென்று மேயவிட்டுக் குறிய காட்டின் பக்கலிலே சென்று மலர் கொய்து விளையாடவும்; பதவு மேயல் அருந்து மதவு நடைநல் ஆன்-ஆங்கு முல்லைப் பரப்பின்கண் அறுகம் புல்லை வயிறு நிரம்ப மேய்ந்த வலியநடையையுடைய சிறந்த

கற்றாக்கள்; வீங்கு மாண் செருத்தல் தீம்பால் பிலிற்ற-பால் மிகுதியாகச் சுரத்தலாலே பருத்துள்ள மாட்சிமையுடைய தம்மடி இனிய பாலைப் பிலிற்றாநிற்ப; கன்று பயிர் குரல மன்று நிறை புகுதரும்- தமது கன்றினை அழைக்குங் குரலையுடையனவாய் ஊர்மன்றம் நிரம்பும்படி வந்து புகுகின்ற; மாலையும் உள்ளாராயின்-இந்த மாலைப் பொழுதினும் எம்மை நினைந்து வாராராயின்; என்க

(வி-ம்.) திரி-முறுக்கு. இரலை-ஆண்மான். ஆர்ந்துகள்- என்பது, அருந்துகள் என விகாரமெய்திற்று. பரப்பி என்பதற்கு ஆணிரையை என்னும் செயப்படு பொருள் தகுதியாற் பெய்துரைக்க. குறும்பொறை-சிறியகாடு, சிறிய மலையுமாம். பதவு-அறுகம் புல். நல்லான் என்புழி நன்மை சிறந்த வகையைக் குறித்து நின்றது. செருத்தல்-மடி. மாலையும் என்புழி தனிமைத் துன்பம் மிகுதற்குரிய இந்த மாலையும் என்பதுபட நின்றலின் உம்மை உயர்வு சிறப்பு.

12-14: காலை.....செல்லேன்.

(இ-ள்) பாண காலை யாங்கு ஆகுவம் என்ற- பாணனே! யாம் எதிர்வரு மிரவுக்காலத்தே எந்நிலையினை எய்துவேமோ அறிகிலேங்காண் என்று கூறிய; மனையோள் சொல் எதிர் சொல்லல் செல்லேன்- எம்பெருமாட்டியின் கையறவுடைய வினாவிற்கு விடை சொல்லமாட்டேனாய்; என்க.

(1) அரக்கத்தன்ன.....(14) பாண! என்னுமளவும் பாணன் தலைவி தன்னை நோக்கிக் கூறியவற்றைக் கொண்டு கூறியபடியாம். காலை என்றது காலம் என்னும் பெயர் மாத்திரையாய் எதிர்காலத்தைக் குறித்து நின்றது. யாங்காகுவம் என்னும் வினா அவள் கையறவினை வற்புறுத்து நின்றது. அதுகேட்டு யானும் எம்பெருமாட்டியின் துயர் தீர்க்க வழியேதுங் கண்டிலேன் எனத் தன் கையறவு கூறுவான் "சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்லேன்" என்றான்.

15-21: செவ்வழி .....தேரே

(இ-ள்) பையுள் மெய்ந் நிறுத்தி- எம்பெருமாட்டியின் துயர்நிலைக்கிரங்கி எனக் கெய்திய துன்பத்தை என் மெய்யின்கண் மெய்ப்பாடாமளவில் நிறுத்தி, நல்யாழ் செவ்வழி இசையினென் பையெனக் கடவுள் வாழ்த்தி-என் கையகத்ததாகிய நல்ல யாழ் நரம்பினை வருடிச் செவ்வழிப்பண்ணை இசைத்து மெல்லக்கடவுளை வாழ்த்தி; அவர்திறம் செல்வேன் யான் - எம்பெருமான் பாற் சென்ற யான் ; விடுவிசைக்குதிரை விலங்கு பரிமுடுக - தூண்டி விட்ட குதிரைகள் எதிர்ப்படுந் தடைகளுக்கு விலகிச் செல்லுஞ் செலவினை மேலும் வலவன் விரையத் தூண்டுதலாலே; கல் பொருது

இரங்கும் பல் ஆர் நேமி- வழியிலுள்ள கற்களிலே மோதி ஒலிக்கின்ற பலவாகிய ஆரங்களையுடைய உருளையினது ஒலியானது; கார் மழை முழக்கு இசைகடுக்கும் - கார்ப்பருவத்து முகில் முழக்குகின்ற ஒலியை ஒக்கின்ற; முனை நல்லூரன் - போர்க்களமாகிய நல்ல மாற்றாருடைய ஊரிலே உறைந்த நம் பெருமானுடைய; புனை நெடுந்தேர் கண்டனென்- அணிசெய்யப்பட்ட நெடிய தேரினது வரவினைக் கண்கூடாகக் கண்டேன் என்பதாம்.

(வி-ம்) இது தலைவன் வரவெதிர் நோக்கித் தலைவி வருந்து வாளைக்கண்ட பாணன் அவள் கையறவினை அவள் கூற்றாலுணர்ந்து தானும் கையறவுடையனாய் அவள் நிலையினைத் தலைவன்பாற் சொல்ல விரைபவன் எதிரே தலைவன் தேர்வரவு கண்டு விரைந்து மீண்டு வந்து தலைவி கேட்பத் தன் பாங்காயினார்க்குக் கூறியதென வறிக.

தலைவிக்கு ஆறுதல் கூறவறியாமையால் திகைத்துத் தன் யாழை வருடிப்பண்ணெழீஇ எம் பெருமாட்டியைக் கடவுள் காப்பானாக என மெல்லத் தன்னுள் வேண்டிக் கடவுளை பாணன் வாழ்த்தினன்; என். எம் பெருமாட்டியின் துயர் கேட்டு அழவேண்டிய யான் அது செய்யாமல் அத்துன்பத்தை என் மெய்ப்பாட்டளவிலே அமைத்துக் கொண்டேன் என்பான், பையுள் மெய்ந்நிறுத்து என்றான். தலைவன்பாற் சென்று எம் பெருமாட்டியின் துயர்நிலை அறிவிக்கக் கருதி விரைந்தேன் என்பான், அவர் திறம் செல்வேன் என்றான். தலைவி தெளிதற் பொருட்டு யானே கண்கூடாகக் கண்டேன் அவன் தேர் வரவினை என்கின்றான். தலைவன் உற்றுழியுதவச் சென்று பாசறை யிடத்திருந்தானாதலின் முனை நல்லூரன் எனப் பெயர் போலக் கூறினன். அவன் வாகைகூடி வருவதுணர்த்துதற்குப் புனை நெடுந்தேர் என்று விதந்தான்.

இனி, இதனை, (நமரங்காள்) மனையோள் காட்டாரிடை தழீஇ உகளப் பரப்பி அயரப் பிலிற்றப் புகுதரும் மாலையும் உள்ளாராயின் யாங்காகுவங்கொல் பாண என்ற, மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்வேன் இசையினென் வாழ்த்தி நிறுத்துச் செல்வேள் யான் கண்டேன் முடுக இரங்கும் நேமி கடுக்கும் ஊரன் தேர்" என இயைக்க.

(பா-வே.) 3. பரப்ப; 6. புல்லருந்துகளு; 8. மருங்கினிறும்பூ தயரப்; 10. பிலிற்றி. (14)

செய்யுள் 15

திணை: பாலை.

துறை: மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது - களவொழுக்கத்தில் இடையூறு மிக்கமையால் தலைவி தமரறியாமல் தலைவனுடன் இரவிற் சென்று விட்டாளாக. வழிநாள் அந்நிகழ்ச்சியறிந்த நற்றாய் வருந்திக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதனை, "தன்னுமவனும்" எனவரும் நூற்பாவின்கண்(தொல்-அகத்-36) 'தெய்வம்' என்பதன்கண் அமைத்துக் கொள்க.

எம்வெங் காம மியைவ தாயின்
மெய்ம்மலி பெரும்பூட் செம்மற் கோசர்
கொம்மலி பெரும்பூட் செம்மற் கோசர்
கொம்மையம் பசங்காய்க் குடுமி விளைந்த

பாக லார்கைப் பறைக்கட் பீலித்
தோகைக் காவிற் றுளுநாட் டன்ன
வறுங்கை வம்பலர்த் தாங்கும் பண்பிற்
செறிந்த சேரிச் செம்மன் மூதூ
ரறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல
தோழி மாரும் யானும் புலம்பச்

5

சூழி யானைச் சுடர்ப்பூ ணன்னன்
பாழி யன்ன கடியுடை வியனகர்ச்
செறிந்த காப்பிகந் தவனோடு போகி
யத்த விருப்பை யார்கழல் புதுப்பூத்
துய்த்த வாய துகணிலம் பரக்கக்

10

கொன்றை யஞ்சினைக் குழற்பழங் கொழுதி
வன்க யெண்கின் வயநிரை பரக்கு
மின்றுணைப் படர்ந்த கொள்கையொ டொராங்குக்
குன்ற வேயிற் றிரண்டவென்
மென்றோ ளஞ்ஞை சென்ற வாரே.

15

-மாமூலனார்.

(உரை)

1: எம்.....ஆயின்

(இ-ள்.) எம் வெம் காமம் இயைவது ஆயின் - அளியேமாகிய எம்முடைய பெரிய விருப்பம் (தெய்வத் திருவருளாலே) கை கூடுவதாயின் என்க.

(வி-ம்.) மாந்தர் விரும்பியபடி நிகழ்தல் அருமையாதலின் இயைவது ஆயின் என்பது தெய்வத்திருவருளால் கைகூடுவதாயின் என்பதுபட நின்றது. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும், இச் செய்யுளை நற்றாய் கூற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டி (இது) தெய்வத்தோடு படித்துப் புலம்பியது என்றோதுதல் அறிக (தொல் - அகத்- 36.உரைமேற்கோள்.)

9-12: தோழி....போகி

(இ-ள்.) தோழிமாரும் யானும் புலம்ப - தன் ஆருயிர்த் தோழிமாரும் அன்னையாகிய யானும் தனிமையுற்று ஆற்றாமையாற் பெரிதும் வருந்தும்படி எம்மைக் கைவிட்டு; சூழி யானைச் சுடர்ப்பூண் நன்னன் பாழி அன்ன - முகபடாமணிந்த யானையினையும் ஒளியுடைய அணிகலன்களையுமுடைய நன்னன் என்னும் குறு நிலமன்னனுடைய பாழி என்னுந் தலைநகரம் போன்ற: கடிஉடை வியல் நகர் - காவலமைந்து அகன்ற எம்மில்லத்தின்கண்; செறிந்த காப்பு இகந்து- நெருங்கியிருக்கின்ற அக்காவலையும் கடந்து புறப் பட்டு: அவனோடு போகி - பிறள் ஒருத்தியின் மகனோடு யாங்கள் அறியாவண்ணம் போய்; என்க.

(வி-ம்.) தோழிமாரும் யானும் என்றது, உயிர்த் தோழிமாரும் தன்னை ஈன்று புறந்தந்த அன்னையாகிய யானும் என்பதுபட நின்றது. புலம்புதல்- சுற்றத்தார் சூழலிலிருந்தேயும் தனித்திருப்பது போன்றதொரு துன்பவுணர்ச்சியால் வருந்துதல்.

நன்னன்- ஒரு குறுநிலமன்னன். இவன் வரலாற்றை யாமெழுதிய மலைபடு கடாஅத் துரையில் பாட்டுடைத்தலைவன் வரலாறு என்னும் பகுதியில் விரிவாகக் காண்க. இவனுடைய பாழி என்னுநகரம் தலைவியின் இல்லத்திற்குவமை. வெறுப்பினால் தலைவனை அவன் என்று ஏதிலானைச் சுட்டுமாறு சுட்டினாள். பிறள் மகனாகிய ஒருவனோடு என்றவாறு. இது, மகள் செய்த தீமை குறித்தவாறாம்.

13-16: அத்த.....சென்றவாறே

(இ-ள்) வன்கை என்கின் வயநிரை - வலிய கைகளையுடைய கரடியின் வலிமிக்க கூட்டமானது; அத்த இருப்பை ஆர் கழல் புதுப்பூத் துய்த்த வாய- கடத்தற்கரிய வழியிலே நிற்கின்ற இருப்பை மரத்தினின்றும் காம்பு கழன்றுதிர்ந்த புதிய பூக்களை இனிதாகத் தின்ற வாயையுடையனவாய் ; நிலம்துகள் பரக்க கொன்றை அம்பழம்

கொழுதி- நிலத்தினின்றும் துகளெழுந்து பரவுமாறு ஓடி அயனின்ற கொன்றையினது அழகிய கிளைகளிலே தூங்குகின்ற உட்டுளையமைந்த பழங்களையும் முறித்துத்தின்று பின்னரும்; பரக்கும் - அமைதியின்றி யாண்டும் பரவிச் செல்லுதற்கிடனாய்; குன்ற வேயில் திரண்ட என் மெல் தோள் அஞ்ஞை - மலையிடத்தே செழித்தோங்கிய மூங்கில் போன்று திரண்டுள்ள மெல்லிய தோள்களையுடைய என் அன்னை; இந்துணைப் படர்ந்த கொள்கையொடு ஓர் ஆங்குச் சென்ற ஆறு - தன் மனக்கினிய துணைவன்பாற் சென்ற கற்பென்னும் திண்ணிய மேற்கோளுடைய நெஞ்சத்தோடு அவனுடன் ஒருங்கு கூடிச் சென்ற வழியானது என்க.

(வி-ம்) அத்தம்- கடத்தற்கரிய வழி. ஆர்- காம்பு. இருப்பையின் பதுப்பூத்தேன் நிரம்பியிருத்தலின் இனிதாகத் தின்றென்பாள் தின்றென்னாது துய்த்து என்றாள். குழற்பழம்- குழல் என்னும் இசைக் கருவியியற்றுதற்குரிய பழமுமாம். அவற்றை முறித்து ஒழுகுந்தேனை நக்கித் தின்றலின் கொழுதி என்றாள். கொழுதுதல்- கோதுதல்.

இதன்கண், அமைந்த உள்ளுறை வருமாறு- கரடி ஆர்கழல் புதுப்பூவை நுகர்ந்த வாயையுடையவாய், அதிலே நிறைந்து, கொன்றைப் பழத்தைக் கோதிப் போனாற்போல, அவளுந் தலைவனோடு கூடிய இன்பத்திலே நிறைந்த செருக்கினாலே கூடிவளர்ந்த தோழிமாரையும் பெற்று வளர்த்த என்னையும் புறக்கணித்துப் போனாள் என்றவாறு. இதனை, பழையவுரையாசிரியர் இறைச்சிப் பொருள் என்பர். இனி இதன்கண் துணைப்படர்ந்த கொள்கை என்றது, துணைவனையே நினைப்பதல்லது பிறரை நினையாத மேற்கோளாகிய கற்புடைமையை. இஃது அவளது நன்மை கருதி உண்மகிழ்ந்துரைத்த படியாம். அஞ்ஞை- அன்னை. அன்பு மிகுதியால் மகளை அன்னை என்கின்றாள்.

2-8: மெய்ம்மலி.....தில்ல.

(இ-ள்) மெய் மலி பெரும்பூண் செம்மல் கோசர்- மெய்ம்மை பேசுதலையே அழகு நிறைந்த பேரணிகலனாகக் கொள்ளுகின்ற தலைமைத் தன்மையுடைய கோசர்கட்குரிய; கொம்மை அம் பசுங்காய்க் குடுமி விளைந்த பாகல் ஆர்கை- திரண்ட அழகிய பசிய காயினது நுனியிலே முதிர்ந்து பழுத்த பாகற் கனியைக் கோதித் தின்கின்ற! பறைக்கண் பீலித் தோகைக்காவின் - பறை என்னும் தோற்கருவியினது கண்போன்ற கண்களை (புள்ளி) யுடைய தோகைகளையுடைய மயில்கள் மிக்க பொழில்களையுடைய; துளு நாட்டு அன்ன - துளுவநாடு போன்று; வறுங்கை வம்பலர்த் தாங்கும் பண்பின் - வறுங்கையோடு தன்பால் வருகின்ற பண்டறிந்திலாத புதிய விருந்தினரைப் போற்றுகின்ற பெருந் தன்மையோடு ; செறிந்த சேரிச் செம்மல் மூதூர் - நெருங்கிய தெருக்களையுடைய தலைமையையும் பழைமையையும் உடைய ஊர்களையும்; அறிந்த மாக்கட்கு ஆகுக- அவற்றில் அறனறிந்த சான்றோரையும் , உடையதாகுக என்பதாம்.

(வி-ம்) தில், விழைவுப்பொருளில் வந்தது. கோசர் வாய்மையிற் பிறழாதொழுகுபவர் என்பதனை, "ஒன்று மொழிக் கோசர்" எனவும் (196) "வாய்மொழி நிலைஇய சேண் விளங்கு நல்லிசை வளங்கெழு கோசர்" எனவும் இந்நூலில் வருவனவற்றாலுமுணர்க. பாகற்காய் நுனியிலிருந்து பழுக்கும் ஆகலின் குடுமி விளைந்த பாகல் என்றாள். வறுங்கை வம்பலர் கையிற் பொருளின்றி வருகின்ற புதியவர். இல் வாழ்க்கையின் பண்புகளிற் சிறந்தமையின் விருந்தோம்பலைப் பண்பென்றே கூறினள். வம்பலர்த்தாங்கும் பண்புடைமை கூறியதனால் அறிந்த மாக்கள் என்பதற்கு முகமறிந்த மக்கள் எனல் பொருந்தாமை யுணர்க.

இனி, இதனை "எம் காமம் இயைவதாயின் , புலம்ப இகந்து போகித் துணைப்படர்ந்த கொள்கையொடு சென்ற அஞ்சை சென்ற ஆறு, துளைநாட்டன்ன பண்பின் சேரி மூதூர் அறிந்த மாக்கட்டு ஆகுக! என்றியைத்துக் கொள்க.

(பா-வே) 12. காப்பிறந்; 14 பரிப்ப; 19 மஞ்சை.

செய்யுள் 16

திணை மருதம்

துறை: பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைமகன் யாரையும் அறியேனென்றாற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது-தலைவன் பரத்தையர் சேரியிற்றங்கி வந்தவன் ஊடியிருந்த தலைவியை நோக்கி யான் பரத்தையர் யாரையும் அறியேன்காண். நீ வாளா ஊடுகின்றனை என்றானாக; அது கேட்ட தலைவி தலைவன் கேண்மை கொண்டுள்ள பரத்தையைத் தான் கண்டமை கூறிப் பின்னும் புலந்தது என்பதாம்.

(இ-ம்.) இதற்கு, "காமக் கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ ஏழுறு விளையாட்டு இறுதிக் கண்ணும்" என வரும் (தொல்-கற்.4) விதி கொள்க.

காமக் கிழத்தி என்பாள் தலைவன் (பரத்தையருள் வைத்து) மனையறத்திற்குரியளாக வரைந்து கொண்டவள் (நச்சி-உரை) என்ப.

நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரைத்
தாதி னல்லி யயலிதழ் புரையு

மாசி லங்கை மணிமரு ளவ்வாய்
நாவொடு நவிலா நகைபடு தீஞ்சொல்

யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனைத் 5
தேர்வழங்கு தெருவிற் றமியோற் கண்டே
கூரெயிற் றரிவை குறுகினள் யாவருங்
காணுந ரின்மையிற் செத்தனள் பேணிப்
பொலங்கலஞ் சமந்த பூண்டாங் கிளமுலை

வருக மாளவென் னுயிரெனப் பெரிதுவந்து 10
கொண்டன ணின்றோட் கண்டுநிலைச் செல்லேன்
மாசில் குறுமக ளெவன்பே துற்றனை
நீயுந் தாயை யிவற்கென யான்றற்
கரைய வந்து விரைவெனக் கவைஇக்

களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்துநிலங் கிளையா 15
நாணி நின்றோ ணிலைகண் டியானும்
பேணினெ னல்லனோ மகிழ்ந வானத்
தணங்கருங் கடவு ளன்னோணின்
மகன்றா யாதல் புரைவதாங் கெனவே.

-சாகலாசனார்.

(உரை)

17: மகிழ்ந.....

(இ-ள்.) மகிழ்ந-எம்பெருமானே! பேதையிவள் அறியாள் எனப் பொய்கூறாதொழிக!
என்க.

(வி-ம்.) பேதையிவள் அறியாள் எனப் பொய் கூறாதொழிக! என்பது
குறிப்பெச்சத்தாற் போந்த பொருள்.

1-7: நாயுடை.....குறுகினள்

(இ-ள்.) நாய் உடை முதுநீர் கலித்த தாமரைத் தாதின் அல்லி அயல் இதழ் புரையும்
மாசு இல் அங்கை- நீர்நாய்களை உடைய பழைய நீர்நிலையின்கண் செழித்து
வளர்ந்துள்ள செந்தாமரை மலரின் பொகுட்டைச் சூழ்ந்துள்ள அகவிதழ்களை
அடுத்திருக்கின்ற மெல்லிதழை ஒக்கின்ற குற்றமற்ற உள்ளங்கையினையும்; மணி மருள்
அவ்வாய்-பவளம் போன்று சிவந்த அழகிய வாயினையும்; நாவொடு நவிலா நகைபடு
தீஞ்சொல்- நாவினால் திருத்தமாகப் பேசப்படாத கேட்டோர்க்கு நகைச் சுவையைத்
தோற்றுவிக்கின்ற இனிய சொல்லையும் உடைய; யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப்
புதல்வனை- கண்டோரெல்லாம் விரும்புதற்குக் கரணமான பொன்னாலியன்ற

தொடியையுடைய நம்மரும்பெறல் மகனை; தேர் வழங்கு தெருவில் தமிழோன் கண்டு-
அவன் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடா நின்ற தெருவிடத்தே தனியனாய் ஆடக்கண்ட
பொழுது; கூர் எயிற்று அரிவை குறுகினள்-கூர்த்த பற்களையுடைய நின் காமக்கிழத்தி
அவனை அணுகி நோக்கி என்க.

(வி-ம்.) தூய இல்லறம் நிகழ்தற்கியன்ற பழங்குடியாகிய இவ் வில்லத்தே இழிந்த
பரத்தைமை ஒழுக்கமும் உளதாகின்றது எனக் கருப்பொருட்புறத்தே இறைச்சிப்
பொருள் தோன்றுமாறு நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரை என்றோதினள். கலித்தல்-
செழித்தல். தாது ஆகு பெயர். பொகுட்டு தாது - பூந்துகள். அதனையுடைய
பொகுட்டுக்காயிற்று. அல்லி என்றது பொகுட்டைச் சூழ்ந்துள்ள நுண்ணிய
கம்பிபோன்ற இதழ்களை. அவற்றை அடுத்துள்ள இதழ் நிறமும் இளமையும் அழகும்
உடைத்தாதல் கருதி புதல்வன் மாசிலங் கைக்குவமை எடுத்தாள். காசு ஈண்டு
இலக்கணக் குற்றம். அ-அழகிய. நகை, பொருட்பொருத்த மின்மையானும் ஒலி
நிரம்பாமையானும் கேட்போர்க்குத் தோன்றும் நகைச்சுவை என்க. விழையும்
புதல்வனை எனவும், பொலந்தொடிப் புதல்வனை எனவும் தனித்தனியியையும். எயிறு-
விழுந்தெழுந்த பல். பரத்தையின் இளமை குறிப்பாள் கூர் எயிற்றரிவை என்றாள்.
அரிவை, பருவங் குறியாமல் பெண் என்னு மளவிற்காய் நின்றது. குறுகினள் என்றது
அவன்பால் அவாவுடையளாய் அவனை அணுகி என்பது படநின்றது.

8-11: யாவரும்.....செல்லேன்

(இ-ள்.) காணுநர் யாவரும் இன்மையின்-அவ்விடத்தே தன்செயலைக் காண்போர்
ஒருவரும் இல்லாமையாலே; செத்தனள் பேணி-நின்னுருவத்திற்கும்
அவனுருவத்திற்கும் ஒப்புண்மை கண்டு நின்மகன் எனவே துணிந்து அவன் தனக்கும்
மகனாம் முறைமையைப் பேணி, என் உயிர் வருக (மாள) என - என் ஆருயிரே
வந்தருள்க! என்று கூறி எடுத்து; பொலம் கலம் சுமந்த பூண் தாங்கு இளமுலை -
பொன்னாலியன்ற அணிகலன்களால் சுமக்கப்பட்ட ஏனைய மணியணிகலன்களையும்
ஒரு சேரத் தாங்காநின்ற தனது இளைய முலைமேல்; கொண்டனள் பெரிது உவந்து
நின்றோள் கண்டு- அணைத்துக்கொண்டு பெரிதும் மகிழ்ந்து நின்றவளை யான் வாயிற்
கதவத்திலே மறைநின்று கண்கூடாகக்கண்டு; நிலைச் செல்லேன்- நின்ற
நிலையினின்றும் மீண்டு செல்லாமல் என்க.

(வி-ம்) யான் மறைந்து நின்றமையின் தன் செயலைக் காண்பவர் யாரும் இலர் என்று
நினைத்தனள் என்பது கருத்து. செத்தனள்- ஒப்புண்மை கண்டு. பேணுதல்- தனக்கும்
மகனாம் முறைமையைப் பேணுதல் என்க. பொலம் கலன்களின் மேலிடப்பட்ட பூண்
என்பாள் பொலங்கலம் சுமந்த பூண் தாங்கு இளமுலை என்றாள். எனவே அவள் தானே
அணிந்துள்ள பொலங்கலன்களின் மேல் நின்னாற் கொடுக்கப்பட்ட பூண்களையும்
தாங்கும் இளமுலை என்பது சொல்லுவாள் குறிப்பாயிற்று. முன்னர்ப் பொலங்கலம்

கூறினமையால் பின்னர்ப் பூண் என்றது மணியணிகலன்கள் என்க. அப்பொழுதே யான் அறிந்தமையை அவட்கறிவியாதொழியின் பின்னர் அவள் மறுத்தலும் கூடுமாதலின் யான் மறை நின்ற விடத்தினின்றும் இல்லத்துட் புகாது அவள்பால் விரைந்து சென்றேன் என்பாள் நிலைச் செல்லேன் என்றாள்.

12-19: மாசில் .....எனவே

(இ-ள்) விரைவென வந்து கவைஇ -விரைந்து அவள்பால் வந்து அவளை யணைத்துக்கொண்டு; யான் தன் கரைய-யான் அவளை நம்மில்லத்திற்கு வருமாறு அழையா நிற்ப (அவள் மிகவும் மயங்கினளாக); மாசு இல் குறுமகள் எவன் பேது உற்றனை- குற்றமற்ற இளமகளே நீ எற்றிற்கு மயங்கினை? ; இவற்கு நீயும் தாயை என- மயங்காதே கொள்! இச்சிறுவனுக்கு நீயும் தாயே ஆகுவைகாண்! என்று கூற; களவு உடம்படுநரில் நாணி கவிழ்ந்து நிலம் கிளையா நின்றோள் நிலைகண்டு- தாம் செய்த களவுக் குற்றத்தைக் களவாடப்பட்டாரிடத்தே உடன்பட்டு நிற்கும் கள்வரே போன்று பெரிதும் நாணமுற்று முகங்கவிழ்ந்து நிலத்தைக் காற் பெருவிரலாற் கீறி நின்ற அவள் நிலைமையைக் கண்டு; யானும் ஆங்கு- யானும் அவள் நிலைக்கு இரக்கமுற்று அப் பொழுது; வானத்து அணங்கு அருங் கடவுள் அன்னோள்- வானத்தின்கண் காண்டற்கரிய கடவுட் கற்புடைய அருந்ததியை ஒக்கும் அவள் தானும்; நின் மகன் தாய் ஆதல் புரைவது என- நின் மகனுக்குத் தாய் ஆதல் நன்கு பொருந்துவதேயாகும் என்று எண்ணி; பேணினை அல்லனோ -அவள் வருந்தாதபடி முகமன் கூறிப் போக்கினன் அல்லனோ? இங்ஙனமாகவும் யாரையும் அறியேன் என நீ பொய் கூறாதே கொள்; என்பதாம்.

(வி-ம்) நிலை- தான் நின்ற இடம். மாசில் குறுமகள் என்பது இகழ்ச்சி. நீயும் தாயை என்புழி உம்மை இழிவு சிறப்பு; என்னை? நீ இழிந்த பரத்தையையாயினும் இவன் தந்தையால் காதலிக்கப் படுதலால் அம்முறைமையால் நீயும் இவனுக்குத் தாய் ஆகுதி என்பது கருத்தாகலின். கரைய-அழைப்ப. அவள் நினக்கே உரிமை பூண்டு ஒழுக்குபவள் ஆதலின் யானும் பேணினை என்றவாறு. அவள் பரத்தை யாயினும் கற்புடையளாதல் கருதி வானத் தணங்கருங்கடவுளன்னோள் என்றும் அத்தகையளாதலின் அவள் நின் மகன்றாயாதல் புரைவது என யானும் பேணினை என்றாள் எனினுமாம். "கடவுள்- அருந்ததி; உன்னையொழிய அறியாதவள் என இகழ்ந்து கூறியவாறு" என்பர் பழையவுரையாசிரியர். தாயை, ஐகாரம் சாரியை.

இனி, இதனை, "மகிழ்ந அரிவை தெருவில் புதல்வனைக் கண்டு, கொண்டு நின்றோட்கண்டு, செல்லேன் வந்து கவைஇ நீயும் இவற்குத்தாய் எனக் கரைய, நாணி

நின்றோள் நிலைகண்டு, யானும் தாயாதல் புரைவது என போக்கினன். ஆதலால் பொய் கூறற்க" என வியைக்க.

(பா-வே) 4. கிளவி. 6. கண்ட. 7. குறுகியாவரும். 8. சேர்த்தனன். 11. சொல்லேன். 16 புரைவதாலெனவே.

செய்யுள் 17

திணை: பாலை.

துறை: மகட் போக்கிய செவிலித்தாய் சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது - தலைவியைத் தலைவன் அவள் தரமறியாமல் அழைத்துப் போனமை யறிந்த பின்னர்ச் செவிலித்தாய் தலைவியின் மென்மைக்கிரங்கிக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு , "எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதலிலவே" (தொல் - அகத்-42) எனவரும் விதி கொள்க.

வளங்கெழு திருநகர்ப் பந்துசிறி தெறியினு
மிளந்துணை யாயமொடு கழங்குட னாடினு
முயங்கின் றன்னையென் மெய்யென் றசைஇ
மயங்குவியர் பொறித்த நுதல டண்ணென

முயங்கினள் வதியு மன்னே யினியே
தொடிமாண் சுற்றமு மெம்மு முள்ளா
ணெடுமொழித் தந்தை யருங்கடி நீவி
நொதும லாள னெஞ்சறப் பெற்றவென்
சிறுமுதுக் குறைவி சிலம்பார் சீறடி

5

வல்லகொல் செல்லத் தாமே கல்லென
ஹுரெழுந் தன்ன வருகெழு செலவி
னீரி லத்தத் தாரிடை மடுத்த
கொடுங்கோ லுமணர் பகடுதெழி தெள்விளி
நெடும்பெருங் குன்றத் திமிழ்கொள வியம்புங்

10

கடுங்கதிர் திருகிய வேய்பயில் பிறங்கற்
பெருங்களி றுரிஞ்சிய மண்ணரை யாஅத்
தருஞ்சுரக் கவலைய வதர்படு மருங்கி
னீளரை யிலவத் தூழ்கழி பன்மலர்
விழவுத் தலைக்கொண்ட பழவிறன் மூதூர்

15

நெய்யுமிழ் சுடரிற் கால்பொரச் சில்கி
வைகுறு மீனிற் றோன்று
மைபடு மாமலை விலங்கிய சுரனே.

20

-கயமனார்.

(உரை)

6-9: தொடிமாண்.....சிறுமுதுக் குறைவி

(இ-ள்.) தொடி மாண் சுற்றமும் எம்மும் உள்ளாள்- தன்னுடன் ஆடும் பொன் வளையலணிந்த அன்புடைமையாற் சிறந்த தன் தோழிமாரையும் அன்புடன் வளர்த்தெடுத்த அன்னையாகிய எம்மையும் பொருளாக நினையாமல்; நெடுமொழித் தந்தை அருங்கடி நீவி - நெடிய புகழையுடைய தன் தந்தை அமைத்துள்ள கடத்தற்கரிய காவலையும் கடந்துபோய்; நொதுமலாளன் நெஞ்சு அறப்பெற்ற - ஏதிலாளன் ஒருவனுடைய உள்ளமுழுவதையும் தனதாக்கிக் கொண்ட; என் சிறுமுதுக் குறைவி- இளமையிலேயே அறிவு முதிரப்பெற்ற என் மகளானவள் என்க.

(வி-ம்.) சுற்றம் ஈண்டுத் தோழியர் என்பதுணர்த்தற்குத் தொடி மாண் சுற்றம் என்றாள். தொடிச் சுற்றம் எனவும், மாண் சுற்றமும் எனவும் தனித்தனி இயையும். மாண்பு ஈண்டு அன்பின் மாண்பு என்க. எம்மும் என்றாள் நற்றாய் முதலிய ஏனைய தாயரையும் உளப்படுத்துதற்கு. நெடுமொழி - புகழ். இடத்தானும் காலத்தானும் நீண்டு நின்றலின் அதற்கு அது பெயராயிற்றென்க. தந்தையாலமைக்கப்பட்ட அரிய காவல் என்க. அருமை ஈண்டு கடத்தலருமை என்க. பிறந்த நாள் தொடங்கி நெருநல் காறும் உறவுடையே மாகிய எம்மை யெல்லாம் நினையாமல் ஏதிலான் ஒருவன் பின் போயினள் என்பாள், நொதுமலாளன் எனத் தலைவனைக் கூறினள். குலமகளிர்க்குக் கொண்டானிற் சிறந்த கேளிர் இலர் என்னும் அறத்தையுணர்ந்து அவனொடு போயினமையிற் றலைவியைச் சிறு முதுக்குறைவி என்றாள். எனவே அவள் அவனொடு சென்றமைக்கு யான் வருந்துகிலேன் என்பது குறிப்பாயிற்று. இனித்தான் வருந்துதற்குரிய காரணங் கூறுகின்றனள்.

1-5: வளங்கெழு.....இனியே

(இ-ள்.) வளங்கெழு திருநகர் இளந்துணை ஆயமொடு சிறிது பந்து எறியினும் - வளம் பொருந்திய அழகிய இல்லத்தினூடே நிலா முற்றத்தில் சிறிது பொழுது தன் தோழியரோடு பந்தினை எறிந்து ஆடினும்; இளந்துணை ஆயமொடு கழங்கு உடன் ஆடினும்; அல்லது; இளமையுடைய அத் தோழிமாரோடு சிறிது பொழுது ஒருங்குகூடி

சமுங்கு ஆடினும்; அன்னை என் மெய் உயங்கின்று என்று அசைஇ-'அன்னாய் என் வுடம்பு நோகின்றது காண்! என்று கூறி இளைப்புற்று; மயங்கு வியர் பொறித்த நுதலள் - பொருந்துய வியர்வை அரும்பிய நெற்றியினை யுடையளாய்; தண் என முயங்கினள் வதியும் மன் - அவ் வியர்வைத் துளிகள் என் மெய்யிற்றோய்ந்து குளிரும்படி என்னைத் தழுவிக்கொண்டு என் மடியிலே தங்குவளே! அந்நிலை கழிந்து போயிற்றே! இனி - இப்பொழுது என்க.

(வி - ம்.) நகர் - வீடு. திரு - அழகு. சிறிது - காலச்சிறுமை குறித்து நின்றது. இளந்துணையாய் மொடு என்பதனை முன்னும் கூட்டுக. சிறிது என்பதனை கழங்கிற்கு முன்னும் கூட்டுக. உயங்கின்று - உயங்குகின்றது; நோகின்றது. மன் - கழிவுப் பொருட்டு.

9-22: சிலம்பார்.....சுரனே

(இ - ள்.) கல் என ஊர் எழுந்து அன்ன உரு கெழு செலவின் கொடுங்கோல் உமணர் - கல்லென்றொலிக்கின்ற ஆரவாரத்தோடே ஓர் ஊரின்கண் வாழுமாந்தரனைவரும் ஒருங்கே குடிப்பெயர்ந்து போமாறு போலே காண்போர்க்கு அச்சத்தையுண்டாக்கும் போக்கினையுடைய வளைந்த கோலையுடைய உப்புவாணிகர்; நீர் இல் அத்தத்து ஆர் இடை மடுத்த பகடு தெழி தெள் விளி - நீர் இல்லாத பாலை நில நெறியின்கண் செல்லுதற்கரிய மணலுடைய இடத்திலே செல்லாது நின்ற எருதுகளை உரப்புகின்ற தெளிந்த ஒலியானது; நெடும் பெருங் குன்றத்து இமிழ் கொள இயம்பும் - நெடிய பெரிய மலையிலே தாக்குண்டு எதிரொலியாக வந்தொலித்தற் கிடனாய்; கடுங்கதிர் திருகிய வேய் பயில் பிறங்கல் - கடிய வெயிலில் முறுகிய மூங்கில்கள் மிகுந்த பக்கமலை யிடத்தே; பெருங்களிறு உரிஞ்சிய மண் அரை யாஅத்து அருஞ்சுரக் கவலைய அதர்படு மருங்கின் - பெரிய களிற்றியானை உரிஞ்சுதலாலே அவற்றின் உடம்பிற் படிந்த சேற்று மண்ணுடன் அமைந்த அடிப்பகுதியையுடையனவாகிய யாஅமரங்களையுடைய கடத்தற்கரிய பாலைப் பரப்பினது கவர்ந்த வழிகளின் பக்கத்தனவாகிய; நீள் அரை இலவத்து ஊழ்கழி பல் மலர் - நீண்ட அடியினையுடைய இலவ மரங்களில் மலர்ந்துதிர்கின்ற பலவாகிய மலர்கள்; பழவிறல் மூதூர் விழவுத் தலைக்கொண்ட நெய் உமிழ் சுடரின் - பழைய வெற்றியினையுடைய பழைய ஊரின்கண் திருவிழாநா ளிரவின்கண் நெய் பெய்யப் பெற்றுழி விளக்குகளினின்றும் வீழ்கின்ற சுடர் போன்று உதிர்ந்து; கால் பொரச் சில்கி - காற்று மோதுதலாலே சிற்சிலவாய் எஞ்சியிருப்பவை; வைகுறு மீனில் தோன்றும் - விடியற்காலத்தே வானத்தே காணப்படுகின்ற மீன் போன்று தோன்றுதற்கிடனான; மைபடு மாமலை விளங்கிய சுரன் - முகில்கள் உரிஞ்சும் பெரிய மலைகள் குறுக்கிட்டுக் கிடக்கின்ற கொடிய வழியின்கண்; சிலம்புஆர் சீறடி - சிலம்புகள் முரலுகின்ற அவளுடைய சிறிய அடிகள்; செல்ல வல்ல கொல் -

நடத்தற்குரிய வன்மையுடையன வாமோ? அவை என்படுமோ? அறிகின்றிலேன் என்பதாம்.

(வி.ம்.) ஊர் - ஆகுபெயர். உப்பு வாணிகர் மனைவி மக்களுடன் ஒருங்கு கூடிச் செல்லுதல் வழக்கம் ஆதலின் அவர் செலவு ஓர் ஊரில் வாழுமக்கள் எல்லாம் குடிப்பெயர்ந்து போவது போலத் தோன்றும் என்றார். அவர் அவ்வாறு செல்வதனை,

"நோன்பகட் டுமணர் ஒழுகையோடு வந்த
மகா அர் அன்ன மந்தி.....

.....

உளரியல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற
கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலுகிலி யாடும்"

எனவருஞ் சிறுபாணாற்றுப் படையானும். (55 - 61.) உணர்க. உரு - அச்சம், உருகெழு அத்தம் என வியைக்க. மடுத்தல் - தடையுண்டு நின்றல். இவ்வொலி உமணர் பகடுரப்பும் ஒலியெனக் கேட் போர் ஐயமறவறியும் ஒலி என்பார் 'பகடுதெழி தெள்விளி' என்றார். இமிழ் - ஒலி: ஈண்டு எதிரொலி. சேற்றை வாரி உடம்பிலிறைத்துக் கொண்ட யானைகள் உரிஞ்சுதலாலே யாஅமரத்தரை மண்ணுடைத் தாயிற்றென்க.

ஊழ்த்துக்கழியும் மலர் நெய்யுமிழ் சுடரிற்றோன்றிக் கால் பொரச் சில்கும், அச்சுடர்போற் சில்கி யனக் கூறிக் கொள்க. மீன் - நாண்மீன். மை மலைக்கியற்கையடை. முகில் தீண்ட வயர்ந்த மலை என்றவாறு.

இனி, இதனை, சிறுமுதுக் குறைவி எறியினும் ஆடினும் அசைஇ முயங்கினள் வதியும் (அத்தகைய மெல்லியலுடைய) அடி சுரன் செல்ல வல்ல கொல்? என இயைத்திடுக.

(பா - வே.) 3. முன்னே. 17.கவலையதர். 18. தூழ்படு.

செய்யுள் 18

திணை: குறிஞ்சி.

துறை: தோழி இரவு வருவானைப் பகல் வர வென்றது.

(து-ம்.) அஃதாவது -களவின்பமே பெரிதும் விரும்பி வரைதற் கருத்தின்றி நாளும் இரவுக்குறியிடத்தே வந்துமீளும் தலைவனைத் தோழி அவ்விரவுக்குறி வருகையாலுண்டாகும் ஏதங்கூறி அதனை மறுத்து இனி நீ பகற்குறிக்கண் வருக

வென்று கூறி அதற்கும் இடையூறுண்டென்பதனைக் குறிப்பாக வுணர்த்தி வரைவு
கடாவியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதற்கு, "களனும்பொழுதும்.....அனை நிலைவகையான் வரைதல்
வேண்டினும்" எனவரும் விதி (தொல்-கள-23.) கொள்க.

நீர்நிறங் கரப்ப லுழுறு புதிர்ந்து
பூமலர் களுலிய கடுவரற் கான்யாற்றுக்
கராஅந் துஞ்சும் கல்லுயர் மறிசுழி
மராஅ யானை மதந்தப வெற்றி

யுராஅ வீர்க்கு முட்குவரு நீத்தங் 5
கடுங்கட் பன்றியி னடுங்காது துறந்து
நாம வருந்துறைப் பேர்தந் தியாமத்
தீங்கும் வருபவோ வோங்கல் வெற்ப
வொருநாள் விழும முறினும் வழிநாள்

வாழ்குவ ளல்லளென் தோழி யாவது 10
மூறில் வழிகளும் பயில வழங்குநர்
நீடின் றாக விழுக்குவ ரதனா
லுலமரல் வருத்த முறுதுமெம் படப்பைக்
கொடுத்தே னிழைத்த கோடுயர் நெடுவரைப்

பழந்தாங்கு நளிப்பிற் காந்தளம் பொதும்பிற் 15
பகனீ வரினும் புணர்குவை யகன்மலை
வாங்கமைக் கண்ணிடை கடுப்பயா
யோம்பின ளெடுத்த தடமென் றோளே.

---கபிலர்

(உரை)

8: ஓங்கல் வெற்ப.....

(இ-ள்.) ஓங்கல் வெற்ப-உயர்வினையுடைய மலைநாட்டினையுடைய பெருமானே!
ஈதொன்று கேட்டருள்க! என்க.

(வி*-ம்.) ஓங்கல்:தொழிற் பெயர். தலைவனுடைய குடியுயர்வு கூறுவாள் அதனை
அவன் நாட்டு மலைக்கு அடையாக்கினள். இதனால் அறமருவாத இவ்வொழுக்கம்
உயர்குடித் தோன்றலாகிய நினக்குப் பொருந்தாது எனக் குறிப்பாகவுணர்த்தியவாறு.
இது-கருப் பொருட்புறத்தே பிறந்த இறைச்சிப் பொருள்.

1-8: நீர்நிறங்.....வருபவோ

(இ-ள்.) பூமலர் நீர் நிறம் கரப்ப ஊழ் உறுபு உதிர்ந்து- அழகிய மலர்கள் நீரினது நற்றமானது மறையும்படி மலர்தலுற்று உதிர்ந்து நிறைந்த; கடுவரல் கான்யாற்று- விரைந்தொழுகு தலையுடைய காட்டியாற்றினது; கராஅம் துஞ்சும் கல் உயர் மறிகுழி - முதலைகள் கிடந்துறங்குதற் கிடனான கற்பாறைகளிலே மோதி உயர்ந்து மடங்குதலாலுண்டாகின்ற சுழியானது; மராஅ யானை மதம் தப ஒற்றி உராஅ ஈர்க்கும்- தன்பிடியொடு கூடாத யானையின் மதவெறி கெடுமாறு மோதி தன் வலிமையினால் இழுத்துச் செல்லா நிற்கும்; உட்கு வரும் நீத்தம்- காண் போர்க்கு அச்சம் வருதற்குக் காரணமான வெள்ளத்தை;கடுங் கண் பன்றியின் நடுங்காது துறந்து-அஞ்சாமையுடைய பன்றியைப் போன்று அஞ்சாமல் நீந்திக் கடந்து; நாம அருந்துறைப் பேர்தந்து- அச்சந்தரும் ஏறுதற்கரிய துறையினின்றும் கரையேறி; யாமத்து-இத்தகைய நள்ளிரவிலே; ஈங்கும் வருபவோ - காவல் மிக்க இவ்விடத்திற்கு வருவாருமுளரோ? என்க.

(வி-ம்.) நீர் நிறம் சுரப்ப என்றது - நீர்தோன்றாதபடி மறைய என்றவாறு, இதனொடு, "புண்ணிய நறுமல ராடை போர்த்துக் கண்ணிறை நெடுநீர் சுரந்தனள் அடக்கிப் புனல்யாறின்றிது பூம்புனல் யாறென" என்வரும் சிலப்பதிகாரம், (மதுரைக்-13: 172-4) நினைவுகூரற் பாலது. ஊழ் உறுபு-ஊழ்த்து; மலர்ந்து. பூமலர்- அழகிய மலர். கடுவரல்- விரைந்தொழுகுதல். முதலைகள் கல்லின் மேலேறித்துயிலுதல் இயல்பு. கல்லில் மோதியுயர்ந்து மறிதலால் உண்டாகின்ற சுழி என்க, மராஅ-மருவாத. மதவெறியால் இனத் தொடு கூடாத எனினுமாம். உரவு, உராஅவு என நீண்டது செய்யுள் விகாரம்.பன்றிஅஞ்சாமல் வெள்ளத்தை நீந்திக் கடக்குமியல்பிற்றாகலின் அதனை உவமை எடுத்தோதினள். நாம் என்னும் உரிச்சொல்லீறு திரிந்து நின்றது. பேர் தந்து, ஒரு சொல். ஈங்கும் என்புழி உம்மை உயர்வு சிறப்பு.

9-12 ஒருநாள்.....இழுக்குவர்

(இ-ள்.) யாவதும் ஊறு இல் வழிகளும் பயில வழங்குநர் நீடு இன்று ஆக இழுக்குவர்- யாதும் இடையூறு இல்லாத நல்ல வழிகளிடத்தேயும் மிகுதியாக இயங்குபவர் காலம் நீளிதாகு முன்பே தவறி விடுவாரதலுமுண்டு; ஒருநாள் விழுமம் உறினும்- இடையூறுகள் மிக்க இத்தகைய நெறிகளிலே நாஸ்தோறும் நள்ளிரவில் வருகின்ற நினக்கு என்றேனும் ஒரு நாள் துன்பம் உறினும் உறுங்காண்! அங்ஙனம் உற்றக்கால்; என் தோழி வழிநாள் வாழ்குவள் அல்லள்- அந் நிகழ்ச்சியை அறிதற்கியன்ற மறுநாளே எம் பெருமாட்டி உயிர் வாழ்வாளல்லள். இறந்து படுதல் ஒருதலை, என்க.

(வி-ம்.) ஊறு- இடையூறு; இன்னல்: உறினும் உறும் அங்ஙனம் உற்றக்கால் என விரித்தோதுக. நீடு- கால நீட்டம். நல்ல நெறி களிதத்தும் மிகுதியாக இயங்கின் அடிக்கடி இடையூறு நிகழ்தல் இயல்பு; இத்தகைய ஊறு மிக்க நெறியில் நாடோறும் இயங்கும் உனக்கு என்றேனும் இன்னாமை வருதல் ஒருதலை. அவ்வின்னாமை நின்னொடு மமையாது ஒரு பெண் கொலைக்கும் ஏதுவாம் என்பாள் ஒரு நாள் விழுமம் உறினும் வழிநாள் வாழ்குவள் அல்லள் என் தோழி என்றாள். எனவே நீ அஞ்சாதுவருவது உனது ஆண்மைக்கு எடுத்துக்காட்டன்று; நின் அறிவின்மைக்கே எடுத்துக் காட்டாங்காண்! என்றறிவுறுத்தினாளாயிற்று. என்னை? அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சுவ தஞ்சலறிவார் தொழில்" என்பது அறமாதலின் (குறள்.428.) என்க.

12-18: அதனால்.....தோளே

(இ-ள்.) அதனால்- இவ்வாறு நின்வரவு எமக்கு எப் பொழுதும் அச்சமே தருவதொன்றாயிருத்தலால்; உலமரல் வருத்தம் உறுதும்- யாங்கள் இடையறாது மணஞ் சுழல்வதற்குக் காரணமான பெருந்துன்பமே எய்துகின்றேங்காண்! அகல்மலை வாங்கு அமைக்கண் இடை கடுப்ப- இனி எமக்குத் துன்பந்தரு இவ் விரவுக் குறிக்கண் நீ வருதல் தவிர்ந்து அகன்ற மலையின்கண் வளமுற்று வளர்கின்ற வளைந்த மூங்கிலினது கணுக்களின் இடையே அமைந்த தண்டினை நிகர்க்குமாறு; யாய் ஓம்பினள் எடுத்த தடமெல்தோள்- எம்மன்னையால் விழிப்புடன் பேணி வளர்க்கப்பட்ட பருத்த மென்மை மிக்க தோள்களை;* எம் படப்பைக் கொடுந்தேன் இழைத்த கோடு உயர் நெடுவரை- எமது மனைப் படைப்பையின் பக்கத்தேயுள்ள வளைந்த தேன் இறால்கள் இழைக்கப் பட்டுள்ள குவடுகளோடு உயர்ந்துள்ள நெடிய மலைச் சாரலின்கண் அமைந்த; பழம் தூங்கும் நளிப்பின் காந்தள் அம் பொதும்பில்- யாண்டும் கனிகள் கனிந்து தொங்குதற்கிடனான பழுமரச் செறிவினுள்ள செங்காந்தள் மலர்ந்து அழகு செய்கின்ற புதரினூடே; நீ பகல் வரினும் புணர்குவை- நீ பகற் பொழுதிலே வந்தாலும் இனிது முயங்குவைகாண்! இனி ஏதமிக்க இரவில் வருதலொழிக! என்பதாம்.

(வி-ம்.) அதனால் என்றது, ஊறுடைய வழியில் பயிலவழங்கும் நீ என்றேனும் இழுக்குதல் ஒருதலையாகலான் என்றவாறு. உலமரல் வருத்தம்- ஆறுதல் பெறுதலின்றி மனம் இடையறாது கழல்வதற்குக் காரணமான பெருந்துன்பம். அஃதாவது தலைவனுக்கு ஏதம் நிகழ்தல் ஒருதலை என்று எண்ணுவதனாலுண்டாகும் துன்பம் என்க. இங்ஙனம் கூறவே நீ பகல் வரின் யாங்களும் உலமரல் வருத்தமின்றி இன்புறுதும் என்*குளுமாயிற்று.

இனி, பழையவுரையாசிரியர் "தேனிழைத்த என்றதனானே; தேனழிக்க வருவாராலும், பழந்தூங்கு நளிப்பென்றதனானே, பழமெடுக்க வருவாராலும் காந்தளம்

பொதும்பென்றதனானே, பூப்பறிக்க வருவாராலும் பகற்குறியும் அரிதென்று குறிப்பால் மறுத்தாளாம்." என விளக்குவர்.

இனி, இதனை வெற்ப! கான்யாற்று நீத்தம் நடுங்காது துறந்து அருந்துறைப் பேர்தந்து ஈங்கும் வருபவோ? நீ ஒருநாள் விழும முறினும் என்தோழி வழிநாள் வாழ்குநள் அல்லள். பயில வழங்குநர் இழுக்குவர் அதனால் (யாம்) வருத்தம் உறுதும் நீ பகல் பொதும்பில் வரினும் தோள் புனர்குவை. (இனி இரவில் வாராதே கொள்) என இயைபு காண்க.

செய்யுள் 19

திணை: பாலை

துறை:நெஞ்சினாற் பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் தலைமகள் நலனயந்துள்ளிய நெஞ்சினைக் கழறியது.

(து-ம்.) அஃதாவது- தலைவன் தலைவியொடு இனிதமர்ந்து வாழுங் காலத்தே அவன் நெஞ்சம் பொருளின் இன்றியமையாமையைப் பலகாலும் அவனுக்கு நினைவூட்டி அதனை ஈட்டி வருமாறு வற்புறுத்து தலாலே தலைவியைப் பிரிந்து பொருளீட்டப்போயபின் அந்த நெஞ்சமே தலைவியை நினைந்து வருந்துவதாயிற்று. இதனாற் போக் கிடையூறுபட்ட தலைவன் அந்நெஞ்சைக் கடிந்து கூறியதென்றவாறு.

(இ-ம்.) இதற்கு, கரணத்தி னமைந்து" என வரும் நூற்பாவின் கண் (தொல்-கற்-5.) வேற்று நாட்டகல்வயின் விழுமத்தாலும் எனவரும் விதி கொள்க.

அன்றவ ணொழிந்தன்று மிலையே வந்துநனி
வருந்தினை வாழியெ னெஞ்சே பருந்திருந்
துயாவிளி பயிற்று மியாவுயர் நனந்தலை
யுருடுடி மகுளியிற் பொருடெரிந் திசைக்குங்

கடுங்குரற் குடிஞைய நெடும்பெருங் குன்ற
மெம்மொ டிறத்தலுஞ் செல்லாய் பின்னின்
றொழியச் சூழ்ந்தனை யாயிற் றவிராது
செல்லினிச் சிறக்கநின் னுள்ளம் வல்லே
மறவ லோம்புமதி யெம்மே நறவின்

சேயித ழுனைய வாகிக் குவளை
மாயிதழ் புரையும் மலிர்கொ ளீரிமை
யுள்ளகங் கனல யுள்ளுதொ றுலறிப்
பழங்கண் கொண்ட கதழ்ந்துவீ ழவிரறல்

5

10

வெய்ய வுகுதர வெரீஇப் பையெனச்
 சில்வளை சொரிந்த மெல்லிறை முன்கை
 பூவீ கொடியிற் புல்லெனப் போகி
 யடர்செ யாயகற் சுடர்துணை யாக
 வியங்காது வதிந்தநங் காதலி
 யுயங்குசாய் சிறுபுற முயங்கிய பின்னே.
 --பொருந்தில் இளங்கீரனார்.

15

(உரை)

1-8: அன்றவண்.....வல்லே

(இ-ள்.) என் நெஞ்சே வாழி- எனது பேதை நெஞ்சமே நீ வாழ்வாயாக! நீ அளியை காண்!; அன்று அவண் ஒழிந்தன்றும் இலை- யாம் நங் காதலியைப் பிரிந்து போதலரிது ஆதலால் இப்பொழுது செலவழுங்குதும் என்றுனக்குணர்த்திய அற்றைநாளே என் அறிவுரைக் கிணங்கி அவளிருக்கும் நம்மில்லத்திலேயே அவளைப் பிரித லொழிந்து தங்கினாயுமல்லை; பருந்து இருந்து உயா விளி பயிற்றும் யாஉயர் நனந்தலை வந்து- இப்பொழுது, இரைபெறாமையான் பருந்துகள் இளைப்புற்றிருந்து பசித்துன்பங் காரணமாகப் பலகாலும் ஒலிக்கின்ற யாமரங்கள் உயர்ந்துள்ள அகன்ற இப் பாலைக் கடுஞ்சுரங்காறும் எம்மொடு வந்து; உருள் துடி மகுளியில் பொருள் தெரிந்து இசைக்குங் கடுங்குரல் குடிஞைய நெடும் பெருங் குன்றம் எம்மொடு இறத்தலுஞ் செல்லாய்- உருண்ட உடுக்கை யினத்ததாகிய இழுக்குபறையினது ஒலியைப் போன்று கேட்போர் தத்தமக்கேற்ற பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளுமாறு ஒலிக்கின்ற கேள்விக்கி ன்னாமை செய்கின்ற குரலையுடைய பேராந்தைகளையுடைய நெடிய பெரிய இம் மலைகளை எங்கருத்திற் கிணங்கிக் கடந்து பொருள்வயிற் போவாயுமல்லை; நனி வருந்தினை- இங்ஙனம் இருமனப்பட்டுப் பெரிதும் வருந்துகின்றனை; பின்நின்று ஒழியச் சூழ்ந்தனை யாயின் - முன்னர் முன்னின்று எம்மைப் பொருள்வயிற்கடைக் கூட்டிய நீயே, இப்பொழுது என் செலவிற்கு இடையூறாக எனக்குத் துணையாகாது பிற்பட்டு நின்று மேலும் எம்மைக் கை விட்டுப்போகவும் துணிந்தாயாயின்; இனி தவிராது வல்லே செல்- இப்பொழுதே நின் துணிவினின்றும் தவிராமல் விரைந்து செல்லுதி; நின் உள்ளம் சிறக்க - நின் பெருந்தகையுள்ளம் தன் கருத்து முற்றிச் சிறப்பதாக! என்க.

(வி-ம்) அன்று என்று சுட்டியது; பொருள் வலித்த நெஞ்சிற்கு யாம் இப்பொழுது நங்காதலியைப் பிரிந்து போதலரிது ஆதலிற் செலவழங்குதும் எனத் தலைவன் தன்னெஞ்சிற் கறிவுறுத்த நாளை. யான் ஒழிதி என்ற பொழுது ஒழிந்திலை என்று கடிந்தபடியாம். வந்து என்பதனை நனந்தலைக்குப் பின்னே கூட்டுக. நனந்தலைகாறும் பொருளீட்டலில் ஊக்கி வந்து என்றவாறு. வாழி அசையெனினுமாம். பிரிவாற்றாது

நனி வருந்தினை என்பது கருத்து. ஆதலால் நீ பெரிதும் பேதைகாண் என்பது குறிப்பு. பருந்து இரை பெறாது இளைப்புற்றிருந்து என்க. உயாவிளி- துன்பக்குரல் யா- ஒருவகை மரம், இது பாலை நிலத்தில் வளர்ந்து வற்றி நிற்கு மியல்புடையதாகலின் அதற்கு உயர்தல் ஒன்றனையே அடையாக்கினன், உருள் - உருண்ட வடிவத்தின் மேற்றாகக் கோடலே தகுதி; கடிப்பிற்கு உருளுதல் பொருந்தாமையறிக. மகுளி-- இழுக்குபறை என்பர் உரையாசிரியர். கடிப்பினால் உராய்தலால் உண்டாகும் மகுளியின் ஓசை ஈண்டுக் குடிஞையின் ஓசைக்குவமை யென்க. தெரிந்து என்னும் செய்தெனெச்சத்தைச் செய்வெனெச்சமாகத் திரித்துக் கொள்க. கேட்போர் தம்மியல்பிற்கேற்பப் பொருள் தெரியும்படி இசைக்கும் என்க அஃதாவது ஆறலைகள்வர் கரந்துறையும் அந் நெறியில் பொருளொடும் போகும் வழிப்போக்கர்க்கு. 'குத்திப்புதை' 'சுட்டுக்குவி' என்னும் பொருள்பட இசைத்தலும் வினைவயிற் செல்வோர்க்குத் தீநிமித்தமாக வாதல் நன்னி மித்தமாக வாதல் அவர் மேற்கொண்ட வினைமுற்றுமென்றாதல் முற்றாதென்றாதல் எதிர்காலப் பொருள் தெரிய இசைத்தலும் பிறவுமாம். ஆறலை கள்வர்க்கஞ்சிப் போவார்தம் மச்சத்தை இக்குரல் மிகுவித்துக் கேள்விக்கின்னாதாதல் பற்றிக் கடுங்குரல் என்றான். தலைவியோடுறையும் பொழுது முன்னின்று பொருள் வயினூக்கிய நீயே இப் பொழுது பின்னின்றொழியச் சூழ்ந்தனை என்பதுபடப் பின்னின்றொழியச் சூழ்ந்தனை என்று கடிகின்றான். நின் சூழ்ச்சியிற் றவிராது இனிச் செல்க என்றவாறு. இனி - இப்பொழுதே. சிறக்க என்றது நின் சூழ்ச்சியும் முற்றாதென்னும் குறிப்பிற்று.

9-16: நறவின்;.....போகி.

(இ-ள்) நறவின் சே இதழ் அனையவாகி -- செவ்வரி பரந்த அழகினால் நறவமலரின் சிவந்த மலர்களைப் போல்வன வாகி; குவளை மா இதழ்புரையும் மலிர்கொள் ஈர் இமை-- மை யூட்டப் பெற்றமையால் குவளை மலரின் கரிய இதழ்களை ஒக்கின்ற நீர் ததும்புகின்ற ஈரிய இமைகள்; உள்ளுதொறு உள்அகம் கனல உலறி- நாம் செய்த கொடுமையைத் தது நெஞ்சுகனலும்படி நினைக்குந்தொறும் வற்றி; பழங்கண் கொண்ட கதழ்ந்து வீழ் அவிர் அறல் வெய்ய உகுதர- துன்பம் எய்திய தனது கண்களிற் றேங்கியவாய் விரைந்து வீழ்கின்ற விளங்குகின்ற துன்பக் கண்ணீர்த்துளிகள் வெப்பமுடையனவாய்த் துளிப்பதனாலே; வெரீஇ- தன்னிலையைப் பிறர் அறிகுவர் என்று அஞ்சி; சில்வளை சொரிந்த மெல் இறை முன்கை - நாம் பிரிந்த பொழுதே கழன்று வீழ்ந்தனபோக எஞ்சிய சில வளைகளும் கழன்றொழிந்த மெல்லிய வரிகளையுடைய தன் முன்னங்கைகள்; பூ வீ கொடியின் புல்என - பூக்கள் உதிர்ந்தொழிந்த பூங்கொடிகள் போன்று புற்கென்று தோன்றும்படி; பைஎனப் போகி- தான் செயலறவு கொண்டிருந்த அவ்விடத்தினின்றும் எழுந்து வலியின்மையால் மெல்ல நடந்து சென்று; என்க.

(வி-ம்.) இனி விரைந்து செல்லும் நின் கருத்து முற்றி நின்னுள்ளம் சிறக்குமாறில்லை என்பதற்குக் காரணங் கூறுவாள் நமது பிரிவாற்றாமையால் நங்காதலியின் நிலை இப்பொழுதிவ்வாறிருக்குமென்று மேலே கூறுகின்றாள்.

பழைய வுரையாசிரியர் - "நறவின் சேயுதழ்...பையென" என்றது உள்ளுந்தோறும் உள்ளகங் கனலுகையாலே குவளையினது கரிய இதழை யொக்கும் நீர் மிகுதல் கொண்ட கரிய இமை பின்பு நறவின் சேயிதழனையவாகி உலறிப் பழங்கண் கொண்ட விரைந்து விழுகின்ற அவிரறல் வெய்யவாகச் சொரிய" எனக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கூறுவர்.

பழங்கண் - துன்பம்.

"சில்வளை என்றது பல்வளை யெல்லாம் முன்பே கழன்றோடின; எஞ்சிய சில்வளைகள் தாமும் போயின என்றவாறு" என்பர் உரையாசிரியர்.

வலியும் அழகுங் கெடலின் பூவீகொடியிற் புல்லெனப் பையெனப் போகி என்றாள்.

17-19: அடர் செய்.....பின்னே.

(இ-ள்) அடர் செய் ஆய் அகல் சுடர் துணை ஆக- பொற்றகட்டா வியற்றப்பட்ட அழகிய அகலின்கண் எரிகின்ற விளக்கே தனக்குற்ற துணையாக விருப்ப; இயங்காது வதிந்த நம் காதலி - எழுந்துலாவவும் வலியயின்றி ஓரிடத்திலேயே துன்புற்றிருக்கும் நம் ஆருயிர்க் காதலியினது; உயங்குசாய் சிறுபுறம் முயங்கிய பின்னே - வருந்தி மெலிந்த சிறிய முதுகின் புறத்தே சென்று நின் அவாத் தீரத் தழுவிய பின்னரேனும் என்க.

(வி-ம்) நங்காதலியின் நிலை இங்ஙனமிருக்குமாதலின் அவளை நீ தழுவி மகிழ்தலும் ஒல்லுமோ? ஒல்லாதாகலின் நின் முயற்சியும் பயனில் முயற்சியேயாங்காண் என்பது குறிப்பு.

9: மறவல்.....எம்மே

(இ-ள்.) எம்- நின் வேண்டுகோட்கிணங்காது அளியேமாகிய எம்மை; மறவாது ஓம்பு மதி- மறவாமல் நினைப்பாயாக! இஃது எம் வேண்டுகோள்! என்பதாம்.

(வி-ம்.) எமக்குத் துணையாகவேண்டிய நீ எம்மையும் கைவிட்டுச் செல்லுதி. நீவல்லே சென்றக்கால் ஆங்குச் சுடர்துணையாக வருந்தி இயங்காதுவதியும் காதலியையே காண்குதி. எனவே நின் கருத்து முற்றுமாறில்லை. ஈண்டும் யாமும்

தனியே கிடந்து பொருளீட்டுமதுகையின்றி வருந்துவம். ஆதலால் அளியேமாகிய எம்மை மறவாது மீண்டுவந்து எமக்குத் துணை செய்வாயாக! என்பது கருத்து.

மதி,முன்னிலையசை.

இனி இதனை, நெஞ்சே அன்று அவண் ஒழிந்தன்றுமிலை; யாவுயர் நனந்தலைகாறும் வந்து, மேலும் குன்றம் இறத்தலுஞ் செல்லாய். பின்னின்று ஒழியச் சூழ்ந்தனை; ஆயின் செல்! நின் உள்ளம் சிறக்க! சென்று, ஆங்கு உலறி அறல் உகுதர வெரீஇப் பையெனப் புல்லெனப் போகித் துணையாக வதிந்த நங்காதலி சிறுபுறமுயங்கிய பின்னரேனும் எம் மறவாது ஒம்புமதி! என இயைத்திடுக.

(பா-வே.) 2. நெஞ்சம்; 11 யாயிதழ், மலர்கொள்; 12.உள்ளம்; 13 கவிழ்ந்து; 18 வதிந்தவெம்.

செய்யுள் 20

திணை: நெய்தல்

துறை: பகற்குறி வந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி

தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது வரைதலிற் கருத்தின்றிக் களவொழுக்கமே காமுற்று வருகின்ற தலைவன் ஒருநாள் பகற்குறியிடத்தயலே வந்து நிற்பவனைக் கண்ட தோழி அவன் வரவுணராதாள் போன்று தலைவிக்குக் கூறுவாளாய் அலர் மிகுதியும் தாய் அறிந்து காவல் மேற்கொண்டமையும் தலைவனுக்குணர்த்தும் பொருட்டு அவன் கேட்பக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு "நாற்றமுந் தோற்றமும்" எனவரும் நூற்பாவின் கண் (தொல்.கள.23) காப்பின் கடுமை கையறவரினும் என வரும் விதிகொள்க.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினிய் இச் செய்யுளைத் தலைவி கூற்றாகக்கொண்டு, மறைந்தவற் காண்டல் என்னும் (தொல்.கள.20) நூற்பாவின் கண் "தமர்தற் காத்த காரண மருங்கினும்" எனவருந்துறைக்கு எடுத்துக் காட்டுவர்.

பெருநீ ரழுவத் தெந்தை தந்த

கொழுமீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்பி

யெக்கார்ப் புன்னை யின்னிழ லசைஇச்

செக்கர் ஞெண்டின் குண்டளை கெண்டி

ஞாழ லோங்குசினைத் தொடுத்த கொடுங்கழித் தாழை வீழ்கயிற் றாச றாங்கிக் கொண்ட லிடுமணற் குரவை முனையின் வெண்டலைப் புணரி யாயமொ டாடி மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ யணித்தகப்	5
பல்பூங் கான லல்கினம் வருதல் கவ்வை நல்லணங் குற்ற விவ்வூர்க் கொடிதறி பெண்டிர் சொற்கொண் டன்னை கடிகொண் டனளே தோழி பெருந்துறை எல்லையு மிரவு மென்னாது கல்லென	10
வலவ னாய்ந்த வண்பரி நிலவுமணற் கொட்குமோர் தேருண் டெனவே --உலோச்சனார்.'	15

(உரை)

13: தோழி.....

(இ-ள்.) தோழி - தோழியே! ஈதொன்று கேள்!

(வி-ம்.)இது தோழி தலைவியை விளித்துச் சொல்லாடத் தொடங்கியது.

11-12 கவ்வை.....பெண்டிர்

(இ-ள்.) இவ்வூர் கவ்வை நல்அணங்கு உற்ற- இந்தவூரில் வாழ்கின்ற அலர்தூற்றுதல் என்னும் ஒரு வன்பேய் பிடித்த; கொடிது அறி பெண்டிர்- பிறர்க்குத் தீங்கிழைத்தல் ஒன்றையே நன்கறிந்த அறைபறையன்ன கயமகளிர் சிலர் என்க.

(வி-ம்.)தலைவன் கூர்ந்து கேட்டற் பொருட்டு அலர்தூற்றும் மகளிரை இங்ஙனம் விதந்தோதினள், என்னை? அப் பெண்டிரானிகழ்ந்த தென்னையோ? என்றறிதற்குத் தலைவன் அவாவி அவள் கூற்றைத் தொடர்ந்து கேட்டல் இயல்பாதலினென்க.

இவ்வூர்ப் பெண்டிர்,கவ்வை நல்லணங்குற்ற பெண்டிர். கொடிதறி பெண்டிர் எனத் தனித்தனி கூட்டுக.

\$(பா-வே.) பொருந்தில் இளங்கீரனார்.

13-16: பெருந்துறை.....எனவே

(இ-ள்.)பெருந்துறை- நங்கடலினது பெரிய துறையின் கண்ணே; எல்லையும் இரவும் என்னாது- பகல் என்றும் இரவு என்றும் பாராமல் எப்பொழுதும்; கல் என- கல்லென்னும் ஆரவாரமுண்டாக; வலவன் ஆய்ந்த வண்பரி - பாகனால் ஆராய்ந்து பூட்டப் பெற்ற வளவிய குதிரைகளோடே; நிலவு மணல் கொட்கும் ஓர் தேர் உண்டு என - நிலவொளி போன்ற வெள்ளிய மணற் பரப்பிலே சுழன்று திரியுமொரு தேர் உளவாகின்றது என்று யாண்டுந் தூற்றா நிற்ப; என்க.

(வி-ம்.) கொடிதறி பெண்டிர் மனற் கொட்கும் ஓர் தேர் உண்டு என்று அலர் தூற்ற என்றியையும். அத்தேரில் வருபவன் நம் மூரில் களவொழுக்கம் கருதியே அவ்வாறு இடையறாது வருகின்றனன் என்பது இதனாற் போந்த குறிப்புப் பொருளாகலின் இஃது அலர் தூற்றலாயிற்றென்க. அங்ஙனம் அவன் வருவதனை இவ்வூராரெல்லாம் அறிகுவர் என்பது தோன்ற அத் தேர் பெருந்துறை நிலவு மணலில் கல்லெனக் கொட்கும் என்று கொடிதறி பெண்டிர் கூற என்றவாறு. கொட்கல்- சுழன்று திரிதல்.

1-10: பெருநீர்.....வருதல்

(இ-ள்.) எக்கர்ப் புன்னை இன் நிழல் அசைஇ- எக்கரிட்ட மணலின் மேனிற்சும் புன்னையினது இனிய நிழலிலே இருந்து; பெருநீர் அழுவத்து எந்தை தந்த கொழுமீன் உணங்கல் படுபுள் ஓப்பி- யான் பண்டுபோலவே கடற்பரப்பிற் சென்று நம்தந்தை படுத்துக் கொணர்ந்த கொழுமிய மீன் வற்றலில் வந்து வீழ்கின்ற பறவைகளை வெருட்டிப் போக்கியும்; செக்கர் ஞெண்டின் குண்டு அளை கெண்டி- சிவந்த நண்டுகள் வாழ்கின்ற ஆழமான வளைகளை அகழ்ந்து ஆடியும்; கொடுங்கழித் தாழை வீழ்கயிற்று- வளைந்த உப்பங்கழிக் கரையிலுள்ள தாழையினது விழுதாலியன்ற கயிற்றினாலே; ஞாழல் ஓங்குசினைத் தொடுத்த ஊசல் தூங்கியும்- ஞாழல் மரத்தினது உயர்ந்த கிளையிற் கட்டிய ஊசலிலேறி ஆடியும்; கொண்டல் இடுமணல் குரவை முனையின்- கீழ்த்திசைக் காற்றுக் கொணர்ந்து குவித்த மணலிடத்தே யாம் ஆடுகின்ற குரவைக் கூத்தினை வெறுத்துழி; ஆயமொடு வெள்தலைப் புணரி ஆடி- நந்தோழிமாரோடு வெள்ளிய தலையையுடைய கடல்நீரி லாடியும்; மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ- அழ்கிய மலர் விரவிய பசிய தழை யாடையை உடுத்து; அணித்தக அல்கினம் வருதல்- அழகு தக்கிருப்ப நம்மாடற்களத்தே தங்கியிருந்து நம்மில்லத்திற்கு வருவதனை; என்க.

(வி-ம்.) இங்ஙனம் செய்து வருதல் நமக்கு நாள்தோறும் வழக்கம் அன்றோ? அங்ஙனமே யாம் இன்றும் செய்குதும் என்பது கருத்து. பெருநீரமுவம் -கடற்பரப்பு. எந்தை- தந்தை. இஃது ஈண்டு இடங் குறியாமல் தந்தை என்னும் முறைப்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. நம் தந்தை என்பதே சொல்வாள் குறிப்பு. எங்கள் தந்தை என்ப தன்று. அல்கினம் வருதல் என்பது ஒப்புதல் முதலிய காரணங்களால் காலந்தாழ்ப்ப இருந்து வருதலை என்றவாறு. தலைவனோடு தங்கி வருதலை என்பது மிகை.

12-13: சொல் ..கொண்டனளே.

(இ-ள்.) அன்னை-நந்தாயானவள். சொல் கொண்டு- அப்பெண்டிர் கூறும் கூற்றைக் காரணமாகக் கொண்டு நம்பால் ஐயமுற்று; கடிகொண்டனள்- இனியாம் புறம்போகா வண்ணம் காவல் மேற்கொண்டனள்.; இனி யாம் நம் பெருமானை எங்ஙனம் காண்பேம் என்பதாம்.

(வி-ம்.) நாம்வழக்கம் போன்று புள்ளோப்புதல் முதலியவற்றால் காலநீட்டிப்பத் தங்கியிருந்து வருவதனையும் ஐயுற்று அன்னை கொடிதறி பெண்டிர் கொட்கும் தேருண்டு என அது கேட்டுக் கடி கொண்டனள் என்று இயைபு கண்க. இதற்கு இவ்வாறு கூறாமல் வேறு வகையாகக் கூறும் உரை சிறவாமை நுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க.

(பா-வே.) 5. லொடுங்குசினை; 6. அணித்தகை.

செய்யுள் 21

திணை: பாலை

துறை: பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் இடைச் சுரத்து நின்று மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறியது.

(து-ம்) அஃதாவது- தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து போதலரிது எனப் பலகாலும் அறிவுறுத்தவும் அவன் நெஞ்சம் அமையாது பொருளீட்டத் தூண்டியதாக , அதற்குடன்பட்டுத் தலைவன் தலைவியை அரிதிற் பிரிந்து போம்பொழுது இடைவழியில் தலைவியின் பிரிவாற்றாமையால் அவன் நெஞ்சம் மீண்டும் தலைவிபாற் செல்ல அதுகண்ட தலைவன் அந் நெஞ்சினைக்கடிந்து கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு. "கரணத்தினமைந்த காலை" எனவரும்(தொல். கற். 5) நூற்பாவில் "மீட்டுவரவு ஆய்ந்த வகையின் கண்ணும்" எனவரும் விதிகொள்க.

மனையிள நொச்சி மௌவல் வான்முகைத்
 துணைநிரைத் தன்ன மாவீழ் வெண்ப
 லவ்வயிற் றகன்ற வல்குற் றைஇத்
 தாழ்மென் கூந்தற் றடமென் பணைத்தோண்
 மடந்தை மாணலம் புலம்பச் சேய்நாட்டுச் 5
 செல்ல லென்றியான் சொல்லவு மொல்லாய்
 வினைநயந் தமைந்தனை யாயின் மனைநகப்
 பல்வேறு வெறுக்கை தருகம் வல்லே
 யெழுவினி வாழியெ னெஞ்சே புரியினர்
 மெல்லவி முஞ்சினை புலம்ப வல்லோன் 10
 கோடறை கொம்பின் வீயுகத் தீண்டி
 மராஅ மலைத்த மணவாய்த் தென்றல்
 சுரஞ்சென் மள்ளர் சுரியற் றூற்று
 மென்றாழ் நின்ற புன்றலை வைப்பிற்
 பருந்திளைப் படுஉம் பாறுதலை யோமை 15
 யிருங்கல் விடரகத் தீன்றிளைப் பட்ட
 மென்புனிற் றம்பிணவு பசித்தெனப் பைங்கட்
 செந்நா யேற்றை கேழ றாக்க
 விரியற் பிணவ நீண்டலிற் பரீஇச்
 செங்கா யுதிர்ந்த பைங்குலை ஈந்தின் 20
 பரன்மட் சுவல முரணில முடைத்த
 வல்வாய்க் கணிச்சிக் கூழார் கூவல
 ரூறா திட்ட வுவலைக் கூவல்
 வெண்கோடு நயந்த வன்பில் கானவ
 ரிகழ்ந்தியங் கியவி எனகழ்ந்த குழிசெத் 25
 திருங்களிற் றினநிரை தூர்க்கும்
 பெருங்க லத்தம் விலங்கிய காடே.
 -காவன் முல்லைப் பூதனார்.

(உரை)

9. வாழிய னெஞ்சே

(இ - ள்.) என் நெஞ்சே - என் நெஞ்சமே! நீ அளியைகாண்!

(வி - ம்.) வாழி, அசைச்சொல். நீ அளியைகாண்! என்பது குறிப்பெச்சம். என்னை? அதன் அறியாமைக்கிரங்கி விளிக்கின்றான் ஆகலின்.

1-7. மனையிள.....யாயின்

(இ-ள்.) மனை இள நொச்சி மெளவல் வால் முகைத் துணை நிரைத்து அன்ன மாவீழ் வெள் பல் - மனைமுன்றிலிலே இளமையுடைய நொச்சியின்மேலே படர்ந்த முல்லையினது வெள்ளிய அரும்புகள் தம்மில் அளவொத்தவற்றை நிரல்பட வைத்தாற் போன்ற வண்டுகள் விரும்புதற்குக் காரணமான வெள்ளிய பற்களையும்; அ வயிற்று அகன்ற அல்குல் - அழகிய வயிற்றினையும் பரந்த அல்குற் பரப்பினையும்; தைஇ தாழ்மெல் கூந்தல் - கை செய்யப்பெற்றுத் தூங்குகின்ற கூந்தலையும்; தடமெல் பணைத்தோள் - பெரிய மெல்லிய மூங்கில் போன்ற தோளையும் உடைய; மடந்தை மாண் நலம் புலம்ப - நங்காதலியினது மாட்சிமையுடைய பெண்மை நலமுழுதும் துணையின்றித் தனிமையுற்றுக் கெடும்படி; சேய்நாட்டுச் செல்லல் - அவளைப் பிரிந்து தொலைக்கண்ணுள்ள நாட்டின்கண் போதலொழிக்; என்று யான் சொல்லவும் ஒல்லாய் - என்று கூறி யான் தடை செய்யவும் நீ அதற்கு உடன்படாயாகி; வினைநயந்து அமைந்தனை ஆயின் - நீ பொருளீட்டுந் தொழிலைப் பெரிதும் விரும்பி இதுகாறும் வந்தனையாதலின்; என்க.

(வி-ம்.) வளமுடைய முல்லைமுகைகளே அவள் பற்களுக்குவமையாம் ஏனைய ஆகாவென்பது கருதி மனையிள நொச்சி மெளவல் வான்முகை என உவமையை விதந்துகூறினன். என்னை மனை முன்றிலிலே நட்டுப்பொழுதறிந்து நீர்கால்யாத்து எருப்பெயது மனையவரால் வளர்க்கப்படும் முல்லைமுகை வளமுடையவாத லியல்பாகலின் என்க. முல்லை வான்முகை போறலின் மாவீழ் வெண்பல் என்றான். மா - வண்டு. வீழ்தல் - விரும்புதல்; மொய்த்தலுமாம். ஈண்டுத் தலைவன் தான்றுய்த்த தலைவியின் பல்லும் அல்குலும் பணைத்தோளும் ஆகிய உறுப்பு நலன்களை நினைந்து உளம் நெகிழ்ந்து கூறுகின்றான் என்றுணர்க. நலம்- பெண்மைநலம். புலம்புதல் - தனிமையுற்று மெலிதல். செல்லல்- அல்லீற்று எதிர்மறை வியங்கோள். வினையே ஆடவர்க்குயிர் என்பது பற்றி அற்றைநாள் நீ உடன்படாது வினைநயந்தனை. நயந்தவாறே அவ்வினைமேற் சேறலே நலமாம் மீளல் ஆண்மைக் கழகன்றுகாண்! என்று கழறியபடியாம்.

7-8. மனைநகப்.....தருகம்

(இ-ள்.) மனை நக - நீ எண்ணித் துணிந்தவாறே வினை மேற் சென்று நம்மில்லம் விளக்க முறும்படி; பல்வேறு வெறுக்கை தருகம் - இன்னே சென்று

மனையறத்திற்கின்றியமையாத பல்வேறு வகைப்பட்ட செல்வங்களையும் முயன்று ஈட்டி வருவோம்; இன்பத்திற் றாழாதே கொள! என்பதாம்.

(வி-ம்.) நீ முன்பு துணிந்த வினையே ஆடவர்க்குயிர் ஆதலின் அதனை மேற்கொண்டு சேறலே நங்கடன் ஆதலின் துணிந்தவாறே சென்று பொருளீட்டிவருதும் இடையே இன்பத்தை எண்ணிக் கடமையைக் கைவிடுதல் ஆண்மையுமன்று, அறிவுடைமையுமன்று. ஆதலால் மயங்காது சென்று பல்வேறு வெறுக்கை தருதும் என்று மயங்கிய தன் னெஞ்சத்தைத் தேற்றுகின்றான் என்க.

9-14: புரியினர்.....வைப்பில்

(இடர்.) புரிஇணர் மெல் அவிழ் அம்சினை புலம்ப வல்லோன் கோடுஅறை கொம்பின் வீ உகத் தீண்டி- வலப்பக்கமாக முறுக்கேறிய பூங்கொத்துக்கள் மெத்தென்று மலர்கின்ற அழகிய கிளைகள் அப்பூக்கள் உதிரப் பெற்று வறியனவாகும்படி உடல்வன்மை யுடையோனொருவன் அக்கிளைகளைப் புடைக்கின்ற கோல் போன்று மலர்கள் உதிரும்படி புடைத்து; மராஅம் அலைத்த மணம் வாய்த்தென்றல்- மராமரத்தை அசைத்தலாலே அம்மலர் மணம் தனக்கும் வாய்க்கப்பெற்ற தென்றலானது; சுரம்செல் மள்ளர் சுரியல் தூற்றும்- பாலைநிலத்து வழியிலே செல்லுகின்ற போர் மறவருடைய சுருண்ட மயிரின்மிசை அம்மலர்களைக் கொணர்ந்து சொரிதற்கிடனாக; என்றாழ் நின்ற புல் தலை வைப்பில்- வெயிலினது வெப்பமே நெடிது நிலைத்து நின்ற புற்கொன்ற இடங்களையுடைய ஊர்களில் என்க.

(வி-ம்.) புரி இணர் வினைத் தொகை. மராமரத்தின் மலர்கள் வலப்பக்கமாக முறுக்கேறி யிருப்பனவாதலின் உரையாசிரியர் 'வலஞ்சுரித்த' என்றார். மராஅமரம்- ஆச்சாமரம். புரியினர் மெல்லவிழ் அஞ்சினை புலம்ப வீயுகத்தீண்டி, வல்லோன் கோடறை கொம்பு போன்று தீண்டி, எனத் தனித்தனி கூட்டுக.மராமரத்தின் பூங் கொம்புகளைத் தீண்டி யலைத்தலால் அம்மலர் மணத்தைத் தென்றலுடைத்தாயிற்று.உதிரும் அம்மலர்களைத் தென்றல் வாரிக் கொணர்ந்து வேனிற்காலத்துப் போரில் வென்று வாகை சூடிச் செல்லும் மள்ளர் சுரியலில் அவரைப் பாராட்டுதல் போன்று சொரியும் என்பது கருத்து. என்றாழ் ஆகுபெயர்- என்றாழ் நின்றலால் பசும் புல்லும் தலைகாண்பதரிதாய புன்றலை வைப்பென்க. வைப்பு- ஊர். வாழ்தற்குரிய பொருள்களை ஒருசேர ஈட்டிவைத்தற் கிடனாகலின் ஊர்கள் அப்பெயர் பெறுவனவாயின.

15-23. பருந்து.....கூவல்

(இ-ள்.) பருந்து இளைப்படுஉம் பாறுதலை ஓமை இருங்கல் விடர் அகத்து-
 பருந்துகள் முட்டையிட்டு அடைகாத்தற் கிடனான வற்றிச் சிதரிய நுணிகளையுடைய
 ஓமை மரங்களையுடைய கரிய மலையினது முழைஞ்சினூடே; ஈன்று இளைப்பட்ட
 மெல் புனிற்று அம்பிணவு பசித்து என- குட்டிகளையீன்று அவற்றைக் காத்துக்
 கிடக்கின்ற மெல்லிய ஈன்றணிமையுடைய காதலியாகிய பெண்ணாய்
 பசித்துளதென்றிரங்கி; பைங்கண் செந்நாய் ஏற்றை- பசிய கண்களையுடைய
 செந்நாயாகிய ஆண் நாய்; கேழல் தாக்க- அக்காதலிக்கு இரையூட்டற்பொருட்டு ஆண்
 பன்றியினைத் தாக்கி வீழ்த்துதலாலே; இரியல் பிணவல் தீண்டலின்- அச்சத்தால்
 கெட்டோடுகின்ற பெண் பன்றி உராய்தலாலே; பரீஇ செங்காய் உதிர்ந்த பைங்குலை
 ஈந்தின் பரல் மண்சுவல முரண் நிலம்- அறுபட்டுச் செங்காய்கள் உதிர்ப்பெற்ற பசிய
 குலைகளையுடைய ஈந்தினது முதிரா விதைகள் விரவிய மண்ணையுடைய மேடாகிய
 வன்னிலத்தை; கூழ் ஆர் கூவலர்- கூழுண்ணும் இயல்புடைய கிணறகமுகின்ற
 தொழிலையுடையோர்; வல்வாய்க் கணிச்சி உடைத்த- தமது வலிய வாயையுடைய
 குந்தாலியாலே அகழப்பட்ட, ஊறாதுஇட்ட உவலைக்கூவல்- நீர் ஊறாமையாலே
 கைவிட்டுப் போன் சருகுகள் நிரம்பிய வறிய கிணற்றினை என்க.

(வி-ம்.) இளை-காவல்; "இளையினிது தந்து" என வரும் பதிற்றுப் பத்தினும் (28)
 அஃதப்பொருட்டாதலறிக. ஈண்டு பருந்திளைப் படுஉம் என்றது, முட்டையிட்டு
 அடைகாக்கும் என்றவாறு. (16-7) ஈன்றிளைப்பட்ட பிணவு என்பதற்குக் குட்டிகளை
 ஈன்று அவற்றைப் பாதுகாத்துக் கிடக்கும் பெண்ணாய் என்க. பாறுதலை ஓமை என்றது
 தழைகளால் இடயீடன்றித் தோன்றாமல் இலையின்றிச் சுள்ளிகளாய்த் தனித்தனி
 சிதரித் தோன்றும் நுனி என்க. விடரகம்- முழைஞ்சினுள். பிணவு பிணவல் என்பன
 பெண் என்னும் பொருளான. புனிற்று- ஈன்றணியையுடைமை. இரியல்- அஞ்சிப்
 புறமிட்டோடுதல். பரல்- விதை. முரணிலம்- வன்னிலம். கணிச்சி- குந்தாலி என்னும்
 கருவி. கூவலர்- கிணறகமுந் தொழிலாளர். உடைத்தகூவல், நீர் ஊறாமையால்
 கைவிட்டுப் போன கூவல், உவலை நிரம்பிய கூவல் எனத் தனித்தனி இயைக்க.
 உவலை- சருகு.

24-27. வெண்கோடு.....காடே

(இ-ள்.) இருங்களிற்று இனநிரை- பெரிய களிற்றியானைகளும் அவற்றின்
 இன்மாகிய பிடிகளும் கன்றுமாகிய கூட்டம்; வெண்கோடு நயந்த அன்பு இல் கானவர்-
 தமது வெள்ளிய மருப்புக்களைக் கைக்கொள்ள விரும்பிய தம்பால் அன்பில்லாத
 கொடியவராகிய வேட்டுவர்கள்; இகழ்ந்து இயங்கு இயவின்- தமக்குத் துன்பம்
 வருமென்று அஞ்சி விழிப்புடன் செல்லாமல் தம் மனம் போனவாறு தாம்
 இயங்குதற்குரிய இவ்வழியின்கண்; அகழ்ந்தகுழி செத்து- தம்மை வீழ்த்திப் பற்றிக்

கோடற்பொருட்டு வஞ்சகமாக அகழ்ந்து சருகால் மூடி வைத்த குழி என்று கருதி;
 தூர்க்கும்- ஆங்குக் கூவலர் விட்டுப் போன கல் முதலியவற்றால் தூர்க்கின்ற;
 பெருங்கல் அத்தம் விலங்கிய காடு- பெரிய கற்குவியல்கள் வழிகளைத் தடுத்தற்கியன்ற
 இந்தக் காட்டினூடே யாம் செல்லுதற்கு; என்க.

(வி-ம்.) தம்முடைய கோடு கொளற்பொருட்டுத் தம்மைக் கொல்லுதலின்
 பிறவுயிரிடத்து அன்பில்லாத வன்கண்ணராகிய கானவர் என்க. இகழ்ந்து இயங்கு
 இயவு - ஈண்டுச் சிறிதும் தமக்குத் துன்பம் வாராது என்னும் துணிவுண்மையால்,
 இயங்கும்போது விழிப்புடன்

8-9 : வல்லே யெழுவினி

(இ-ள்.) இனி, வல்லே எழு- இப்பொழுதே விரைந்து எழுந்து என்னுடன் வருவாயாக!
 என்பதாம்.

(வி-ம்.) எண்ணித் துணிந்த வினையிற் காலந்தாழ்த்தலும் இழுக்கு என்பான் வல்லே
 எழு என்றான். இனி, -இப்பொழுதே.

இனி, இதனை நெஞ்சே! யான் மடந்தை நலம் புலம்பச் செல்லல் என்று சொல்லவும்
 ஒல்லாய் வினை நயந்து அமைந்தனை ஆயின் நக வெறுக்கை தருகம். காடு இனி
 வல்லே எழு! என இயைக்க.

(பா-வே.) 1.மனைவளர்; 4. றகைமென். 6. செல்லலமென்றியான்.

செய்யுள் 22

திணை: குறிஞ்சி

துறை: (1) வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த காலத்துத் தலைமகள் ஆற்றாளாகத் தோழி
 தலைமகனை இயற்பழிப்பத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது.

(2) தலைமகள் இரவுக் குறிவந்து சிறைப்புறத் தானாகத் தோழியாற்
 சொல்லெடுக்கப்பட்டுத் தலைமகள் சொல்லியதூஉமாம்.

(து-ம்.) (1) அஃதாவது- தலைவன் வரைபொருணிமித்தம் இடையிலே பிரிந்து போனமையால் தலைவி அப்பிரிவாற்றாது அவனையே நினைந்து பெரிதும் வருந்துவாளாயினள் அவ்வருத்தத்தை ஆற்றுவிக்க வேறு வழிகாணாத தோழி தலைவனையே பழிக்க, அதுகேட்ட தலைவி அது பொறாமல் தோழியைக் கடிந்து தலைவனைப் புகழ்ந்து பாராட்டியது என்பதாம்.

பிரிவுத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் தலைவி நெஞ்சத்தைத் தோழி மற்றொரு நெறியில் மாற்றிவிடுதற்குச் செய்யும் ஒருபாயமே இஃதென்றுணர்க.

(2) அஃதாவது- வரைதற் கருத்தினறிக் களவின்பமே காமுற் றொழுகுந் தலைவன் ஒருநாள் இரவுக் குறியிடத்தயலேவந்து நின்றலறிந்த தோழி வெறியச்சுறுத்தி வரைவுகடாவற் பொருட்டு அவன் வரவுணராதாள் போன்று தோழிக்குக் கூறுவாளாய் அவன் கேட்பக் கூறத் தொடங்கினாளாக அதுகேட்ட தலைவி இடையே தோழிக்குக் கூறுவாளாய் (அவன்கேட்ப) வெறியாட்டு நிகழ்ந்தமை தோன்றக் கூறி முடித்தது என்றவாறு.

(இ-ம்.) துறை, இரண்டனுக்கும் மறைந்தவர் காண்டல் என்னும் நூற்பாவின்கண் (தொல். கள. 20) 'வழுவின்றி நிலைஇய இயற்படு பொருளினும்' என வரும் விதிகொள்க.

அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியி னிழிதருங்
கணங்கொ ளருவிக் காண்கெழு நாடன்
மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்ல
லிதுவென வறியா மறுவரற் பொழுதிற்

படியோர்த் தேய்த்த பல்புகழ்த் தடக்கை
நெடுவேட் பேணத் தணிகுவ ளிவளென
முதுவாய்ப் பெண்டி ரதுவாய் கூறக்
களநன் கிழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்

5

துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு நடுநா
ளார நாற அருவிடர்த் ததைந்த
சாரற் பல்பூ வண்டுபடச் சூடிக்
களிற்றிரை தெரீஇய பார்வ லொதுக்கி

10

னொளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல
நன்மனை நெடுநகர்க் காவல ரறியாமைத்
தந்நசை யுள்ளத்து நந்நசை வாய்ப்ப
வின்னுயிர் குழைய முயங்குதொறு மெய்ம்மலிந்து
நக்கனெ னல்லனோ யானே யெய்த்த

15

நோய்தணி காதலர் வரவீண்
டேதில் வேலற் குலந்தமை கண்டே.

20

-வெறிபாடிய காமக் கண்ணியார்.

(உரை)

1-7: அணங்குடை.....கூற

(இ-ள்.) அணங்குஉடை நெடுவரை உச்சியின் இழிதரும் கணங்கொள் அருவிக்
காண்கெழு நாடன்- தோழி! தீண்டி வருத்தும் தெய்வங்களையுடைய நெடிய
மலையினுச்சியினின்றும் வீழுகின்ற கூட்டமான அருவிகளையுடைய காடு பொருந்திய
மலை நாட்டையுடைய நம் பெருமானுடைய; மணம் கமழ் வியல் மார்பு அணங்கிய
செல்லல்- நறுமணங்கமழுகின்ற அகன்ற மார்பு தனது பிரிவினாலே நின்னை
வருத்தியதனாலே நினக்குண்டாகிய துன்பத்தை; இதுவென அறியா மறுவரல்
பொழுதில்- இஃது இதனால் ஆயது என்று நாமறியுமாறு போல நம்மன்னை
முதலியோர் அறியமாட்டாமல் நெஞ்சு சுழன்று வருந்தியபொழுது; முதுவாய்ப் பெண்டிர்
- அறிவு வாய்க்கப்பெற்ற பேரிளம் பெண்டிர்கள்; படியோர்த் தேய்த்த பல் புகழ்த்
தடக்கை நெடுவேள் பேண- தன்னை வணங்காத சூரபதுமன் முதலிய பகைவரை
யெல்லாம் கொன்றழித்த வெற்றியை யுள்ளிட்ட பல்வேறு புகழ்களையுடைய பெரிய
கைகளையுடைய மன மொழிகட்கு எட்டாத நெடிய முருக வேளுக்கு வெறியெடுத்து
வழிபாடு செய்தால்; இவள் தணிகுவள் - இவள் தனக்கெய்திய துன்பந் தணியப்
பெறுகுவள்காண் என்று; அது வாய் கூற- அத்தெய்வத்தாலாய துன்பமே இதுவென்று
அதனையே வாய்மை போல நம்மன்னைக்கு அறிவுறுத்தா நிற்ப; என்க.

(வி-ம்) அணங்கு- தீண்டி வருத்தும் தெய்வம். அவன் நாட்டு மலை தீண்டினாரை
வருத்துதல் போன்று அவன் மார்புந் தன்னைத் தீண்டினாரை வருத்துகின்றது எனப்
பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்றியது. இங்ஙனம் அறக்கழிவு செய்வான்மலை
அருவியுடைத் தாதல் வியப்பு எனத் தோழி தலைவனை இயற்பழித்தனள் என்க.
செல்லல் இதுவென அறியா மறுவரல் என்றது நாம் அறிவதுபோன்று இச்செல்லற்குக்
காரணம் இஃதென்று அறியமாட்டாமையால் உண்டான மனச்சுழற்சி என்பதுபட
நின்றது. மனத்தால் துணிய மாட்டாமையின் அது சுழல்வதாயிற்று. மறுவரல் - செவிலி
முதலியோர் செயல் என்க. படியார், படியோர் என ஆகாரம் ஓகாரமாய்த் திரிந்தது
செய்யுளாகலின். படியார்,- கீழ்ப்படியாதவர், பகைவர். அவர் சூரன் முதலியோர்.
பகைவரை மருங்கறக் கொன்றான் என்பது தோன்றத் தேய்த்த என்றான். படியோர்த்
தேய்த்தமை யுள்ளிட்ட பல புகழ்த் தடக்கை என்க. நெடுவேள் என்புழி நெடுமை மாந்தர்
மன மொழிகட்கு அப்பாலாதல் என்க. வேள் - முருகக்கடவுள். பேணுதல்
வெறியாட்டெடுத்து வழிபாடு செய்தல். இனி நெடுவேட்குக் கைகளும் பலவாய் அவை

தனித்தனி புகழுடையனவாதலை திருமுருகாற்றுப் படையில் "வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள் என்பது (106) தொடங்கி, 'ஒருகை வானரமளிர்க்கு வதுவை சூட்ட, ஆங்கப் பன்னிருகையும் பாற்படவிநயற்றி (118) என்பதீறாகக் கிடந்த பகுதியாலறிக. முது- அறிவு. வாய்கூற - வாய்மைபோலக் கூற, இதனால் தோழி தலைவனுக்கு வெறியாட் டெடுத்தமை உணர்த்தி வெறியாட்டெடுக்குமளவும் நினைந் துன்பத்திலாழ்த்தினன் எனக் குறிப்பாகத் தலைவனை இயற்பழித்தானுமாயிற்று. இனி இவ்வாறு தோழி இயற் பழித்தமை பொறாளாய் மேலே தலைவி இயற்பட மொழிகின்றாள் என்று முதலில் கூறிய துறைக்குக் கொள்க. அதுகாறும் பிரிவாற்றாது வருந்திய தலைவி நெஞ்சம் அவ்வாற்றாமை விடுத்துத் தலைவன் நல்லன் அருளுடையன் என்று பாராட்டெடுத்தலின் இவ்வாற்றால் தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்தமை நுண்ணிதின் உணர்க.

இனி, இரண்டாவது கூறப்பட்ட துறைக்குச் சிறைப்புறத்தானாகிய தலைவன் கேட்ப அவனுக்குத் தாயறிந்தமையும் வெறியாட்டெடுத்தமையும் உணர்த்தி வரைவு கடாவற்பொருட்டு இத்துணையும் இயற்பழிப்பாள் போல, தோழி கூற, தலைவி அவள் கூற்றைத் தொடர்ந்து தலைவனை இயற்பட மொழிவாள் போன்று தோழி கூற்றை வலியுறுத்தி வரைவு கடாவுகின்றனள் என்று கொள்க. இனி வருவன தோழிக்குத் தலைவி கூறியவை என்க. துறையிரண்டற்கும் இஃதொக்கும்.

8-11: களநன்.....நடுநாள்

(இ-ள்.) களம் நன்கு இழைத்துக் கண்ணிசூட்டி-(ஏடி தோழி நம் பெருமானைப் பழிதூற்றாதே கொள்! முதுவாய்ப் பெண்டிர் நெடுவேள் பேணத் தணிகுவள் என்று கூறிய அற்றை நாளிரவே நம்மன்னை வேன்மகனை அழைப்ப அவன் வந்து) முருக வேளுக்கு வெறியாடற்குரிய களத்தை நன்றாக அணிசெய்தியற்றி வேல்நட்டு அதற்குக் கடப்பம் பூமாலையும் சூட்டி; வளநகர் சிலம்பப்பாடி - வளமுடைய நம்மில்லம் எதிரொலி எடுக்குமாறு அம்முருகக் கடவுள் எழுந்தருளுமாறு அவனை வாழ்த்திப் பாடி: பலி கொடுத்து - மறிப்பலி யீந்து: உருவச் செந்தினை குருதியொடு தூய் - அழகிய செந்திணையை மறிக்குருதியொடு விரவித் தூவி': முருகு ஆற்றுப்படுத்த உருகெழு நடுநாள் - முருகக்கடவுளை வரவழைத்த அச்சம் பொருந்திய அந்த நள்ளிரவிலே என்க.

(வி-ம்.) ஈண்டுத் தோழி கூற்றிற்கிணங்க வெறியறிவித்தற் பொருட்டுத் தலைவி அவள் கூற்றைத் தொடர்ந்து வெறியாட்டத்தை விதந்தோதுகின்றனள் என்று இரண்டாவது துறைக்குக் கொள்க. இத் துறைக்கு இருவர் கூற்றும் படைத்து மொழிக்கிளவிகளேயாகும். முதற்றுறைக்காயின் பட்டாங்குக் கூறிய கூற்றென்றே கொள்க. இவ்வாறு வெறியாடலை அழகுறப் பாடியிருத்தலால் இதனைப் பாடிய புலவர் பெருமாட்டியார் 'வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்' என்று வழங்கப்படுகின்றார் என்றுணர்க. வெறியாடற்களம் தலைவி இல்லத்தின் மருங்கே அமைத்தலின் ஆண்டுப்

பாடும் பாட்டு அவ்வில்லத்திற்றாக்கி ஒலிக்கலாயிற்றென்றுணர்க. நகர் என்பதற்குக் கோயில் என்னும் உரை மிகை. பலி - மறிப்பலி. வேலன் களனிழைத்து பாடி முருகாற்றுப்படுத்துதலை "நறும்புகை எடுத்துக் குறிஞ்சிபாடி, இமிழிசை அருவி யொடு இன்னியங் கறங்க, உருவப் பல்புத் தூஉய் வெருவரக் குருதிச் செந்தினை பரப்பிக் குறமகள், முருகியம் நிறுத்து முரணினர் உட்க, முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு வியனகர்" என வரும் முருகாற்றுப் படையிலும் காண்க. (239-244.) முருகு - முருகக்கடவுள். அவனை, ஆற்றுப்படுத்தலாவது தாம் விரும்பிய வழியில் வரவழைத்தல். மனையிற் கொண்டுபுகுதல் என்பர் பழைய வுரையாசிரியர்.

12 - 19: ஆரம்.....நக்கனெனல்லனோ யானே

(இ - ள்.) ஆரம் நாற சாரல் அருவிடர்த்ததைந்த பல்பூ வண்டுபடச் சூடி - நம்பெருமான் தம் மார்பிலணிந்த சந்தனம் நறுமணங்கமழா நிற்பத் தமது மலைச்சாரலின்கம் அணுகுதற் கரிய முழைஞ்சிடத்தே மலர்ந்து செறிந்த பல்வேறு மலர்களையும் வண்டுகள் வந்து மொய்க்குமாறு சூடிக்கொண்டு; களிற்று இரை தெரீஇய பார்வல் ஒதுக்கின் - தனக்கியன்ற களிறாகிய இரையை அறிதற்கு அங்குமிங்கும் கூர்ந்து நோக்கும் நோக்கத்தோடு செல்லும் செலவினவுடையதாய் ஒளித்து இயங்கும் வயப்புலி போல- தன்னைப் பிறவுயிர்கள் காணாவண்ணம் மறைந்து இயங்குகின்ற முறைமையினையுடைய வலிய ஆண்புலி போன்று; நன்மனை நெடுநகர்க் காவலர் அறியாமை - அழகிய இல்லங்களையுடைய நெடிய நம்மூர்க் காவலர் தம்மை அறிந்துகொள்ளாதவாறு; தம் நசை உள்ளத்து நம் நசை வாய்ப்ப- தம்மையே விரும்புகின்ற நமது வேட்கை நிறைவுறுமாறு நம்பால் வந்தருளி; இன் உயிர் குழைய முயங்குதொறும், இனிய எனதுயிர் தளிர்க்கும்படி அவர் தழுவுந்தோறும் தழுவுந்தோறும், யான் மெய்ம்மலிந்து நக்கனென் அல்லனோ - யான் உடம்பு பூரித்து என்னுள்ளத்தினூடே அவர் அறியாவண்ணம் நகைத்தேன் அல்லனோ- என்க.

(வி-ம்) ஆரம்- சந்தனம். அவன் மலைச்சந்தனமாகலின் அதன் மணமும் தனக்குப் பேரின்பம் செய்தலின் அதனை விதந்தோதினள். சாரலும் அவன் மலைச்சாரலாதலின் ஆங்கு மலர்ந்த மலர்சூடி வந்தமைக்கும் மகிழ்ந்தாள் என்க. நாள்மலராகலின் வண்டுபடச்சூடி என்றாள். தெரீஇய -தெரிந்து கோடற்கு. பார்வல் - பார்வை. ஒதுக்கு- செலவு. பின்னர்க் காதலர் என்று பன்மை வாய்ப்பாட்டாற் கூறலின் தன்னசை என்ற பாடம் தந்நசை என்று திருத்திக் கோடற் பாலது. நசைவாய்த்தலாவது விரும்பியதனைப் பெற்று அமைதி யுறுதல் என்க. விரும்பியது புணர்ச்சியாம். அது வாய்த்தது என்றவாறு. இஃது இயற்பட மொழிந்தது, என்னை? அவர் மார்பு அணங்கியதேனும், "வெறியெடுத்துத் தீராத வழியில் அஃதியாராலே வந்ததென்றயிராதபடி அற்றைநாளே வந்து இன்னுயிர் குழைய முயங்கி அளிசெய்த நம் பெருமானைப் பொல்லாங்கு கூறுதல் அடாது" என்பது கருத்தாகலின் என்க. இது முதற்றுறைக்கு; இனி

இரண்டாந்துறைக்குத் தலைவன் இயல்பாகவே இரவுக்குறிக்கண் வந்து மீள்வானாக அற்றைநாள் வெறி யாடலும் நிகழ்ந்ததுபோலப் படைத்து மொழிக்கிளவியால் தோழி வெறியச்சுறுத்தியதனைத் தலைவி வலியுறுத்ததாகக் கொள்க. மேலே தான் நக்கமைக்குக் காரணங் கூறுகின்றாள்.

19-21: எய்த்த.....கண்டே.

(இ-ள்) எய்த்த நோய்தணி காதலர் ஈண்டு வர?* யான் இளைத்தமைக்குக் காரணமான பிரிவாற்றாமையாகிய பிணி துவரத் தீர்த்தற்குரிய காதலர்

இரவுக்குறியிடத்தே வந்து அளிசெய்வாராகவும்; ஏதில் வேலற்கு உலந்தமை கண்டு- அன்னை முதலியோர் இந்நோய்க்குச் சிறிதும் காரணமாகாத நெடுவேளுக்கு வெறி யாட்டெடுத்து அழிந்த அவர்தம் பேதைமையை நினைந்து என்பதாம்.

(வி-ம்.) எய்த்தநோய்- இளைத்தற்குக் காரணமான நோய், அந் நோய்க்கு அவரே மருந்துமாவார் என்பாள் எய்த்த நோய்தணி காதலர் என்றாள்,. ஈண்டு என்றது இரவுக் குறியிடத்தை. ஈண்டுக் காதலர்வர அன்னை முதலியோர் ஆண்டு வேலற் குலந்தமை கண்டு என்றவாறு. காண்டல் - நினைந்து காண்டல்.

இனி இதனை(த் தோழி) "நாடன் மார்பு அணங்கிய செல்லல் அறியாப்பொழுதில் முதுவாய்ப் பெண்டிர் நெடுவேள் பேண, தணிகுவள் இவள் என்னுமாற்றால் (தலைவனுக்கு) வெறியாட் டச்சுறுத்தத் தொடங்கிக் கூறிய கூற்றைத் தொடர்ந்து (தலைவி) இழைத்து, சூட்டிப் பாடிக் கொடுத்துத் தூஉய் ஆற்றுப்படுத்த நடுநாள் நாறச் சூடி, அறியாமை வாய்ப்ப (வந்து) முயங்குதொறும் நக்கனன் ஈண்டு நோய்தணி காதலர்வர (ஆண்டு அன்னை முதலியோர்) வேலற்கு உலந்தமை கண்டு என இயைக்க.

இனி, முதற்றுறைக்குப் பட்டாங்குக் கூறியது என்றும் , இரண்டாவதற்குப் படைத்து மொழிக்கிளவியாற் கூறியது என்றும் நுண்ணிதி னுணர்ந்து கொள்க.

(பா-வே) 8. சூடி; 16- காவலறியாமை.

செய்யுள் 23

திணை: பாலை

துறை: தலைமகன் பிரிவின்கண் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது- பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் குறித்த பருவத்தே மீண்டுவராமையாற் பெரிதும் ஆற்றாமை மீக்கூர்ந்த தலைவி தோழியை நோக்கி அருளினும் பொருள் சிறந்ததோ என்று வினவு மாற்றால் தலைவனை நொந்து கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதற்கு "எஞ்சியோர்க்கு மெஞ்சுதலிலவே"(தொல் அகத்-42) எனவரும் விதிகொள்க.

மண்கண் குளிர்ப்ப வீசித் தண்பெயல்
பாடுலந் தன்றே பறைக்குர லெழிலி
புதன்மிசைத் தளவி னிதன்முட் செந்நனை
நெருங்குலைப் பிடவமொ டொருங்குபிணி யவிழக்

காடே கம்மென் றன்றே யவல

5

கோடுடைந் தன்ன கோடற் பைம்பயிர்ப்
பதவின் பாவை முனைஇ மதவுநடை
யண்ண லிரலை யமர்பிணை தழீஇத்
தண்ணறல் பருகித் தாழ்ந்துபட் டனவே

யனையகொல் வாழி தோழி மனைய

10

தாழ்வி னொச்சி சூழ்வன மலரு

மெளவன் மாச்சினை காட்டி

யவ்வள வென்றா ராண்டுச் செய்பொருளே.

-ஒரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார்.

(உரை)

10-13: வாழி....என்றார்.

(இ-ள்) தோழி மனைய தாழ்வின் நொச்சி- தோழி! நம் பெருமான் பொருள்வயிற் பிரியுங் காலத்தே நம்மனை முன்றிலிலே குறுமையினையுடைய நொச்சியினது; மெளவல் சூழ்வன மலரும் மா சினை காட்டி - முல்லைக் கொடிகள் சுற்றிப்படர்ந்து மலர்தற்குரிய கரிய கொம்பினைச் சுட்டிக்காட்டி; அ அளவு என்றார் - அக்கொம்பின்கண் அம்முல்லைக்கொடி மலரும் கார்ப் பருவத் தொடக்கமே யாம்

மீண்டு வருங்காலத்தின் எல்லையாம் என்று நமக்குக் கூறிச் சென்றனர் அல்லரோ? என்க.

(வி-ம்) தாழ்வின் -தாழ்வினையுடைய ; அஃதாவது குறிய என்றவாறு. மாச்சினை-- கரியகொம்பு. முல்லை மலர்தற்குரிய நொச்சிச்சினையைக் காட்டி அச்சினையில் இம்முல்லை படர்ந்து மலர்கின்ற கார்ப் பருவத் தொடக்கத்தே யான் மீண்டு வருவேன் என்று குறிப்பாக வுணர்த்துவார் 'மௌவல் மாச்சினைக் காட்டி அவ்வளவு என்றார்' என்பது கருத்து.

1-5: மண்கண்.கம்மென்றன்றே.

(இ-ள்) பறைக்குரல் எழிலி மண்கண் குளிர்ப்பத் தண்பெயல் வீசி - இப்பொழுதோ முரசுபோன்று முழங்கும் இடிக்குரலையுடைய முகில் இந்நிலத்திலுள்ள இடங்களெல்லாம் குளிரும்படி குளிர்ந்த மழையைச் சொரிந்து; பாடு உலந்தன்று- தனது இடி முழக்கமும் ஒழிந்து போயிற்று; புதல்மிசைத் தளவின் இதளம்முள் செ நனை - மழைவளம் பெற்றமையாலே புதர்களின்மேற் படர்ந்துள்ள செம்முல்லையினது சிவலின் முள்ளையொத்த சிவந்த அரும்புகள் ; நெருங்குகுலைப் பிடவமொடு ஒருங்குபிணி அவிழ- செறிந்த குலைகளையுடைய பிடாவினது அரும்புகளோடே ஒருசேரத் தளையவிழ்ந்து மலரா நிறற்றலாலே; காடே கம் என்றன்று- இம்முல்லைப் பரப்பிலமைந்த காடு முழுவதும் கமகம வென்று நறுமணங் கமழ்கின்றதுகாண்!

(வி-ம்) பறை-முரசு; எழிலி- முகில். கண்- இடம். பாடு- முழக்கம். உலந்தன்று- உலந்தது. தளவு - செம்முலை. பிடவம்-பிடா. கம்மென்றன்று- மணக்குறிப்பு. அநுகரணம் என்பர் பழைய உரையாசிரியர். அஃதாவது ஒலிக்குறிப்பு என்பது அவர் கருத்து. இதனால் அக்கார்ப் பருவம் வந்து நாட்கள் பற்பல கழிந்தன என்றாளாயிற்று.

5-9: அவல.....பட்டனவே

(இ-ள்) அவல கோடு உடைந்தன்ன கோடல் பைம்பயிர்ப் பதவின் பாவை முனைஇ- பள்ளமான இடங்களிலே மலர்ந்துள்ள சங்கு உடைந்தாற்போன்று தோன்றுகின்ற வெண்காந்தள் மலர்களையும் பசிய வரகு முதலிய பயிர்களையும் அறுகங் கிழங்குகளையும் தின்று தெவிட்டுதலாலே அவற்றை வெறுத்து; மதவு நடை அண்ணல் இரலை அமர்பிணை தழீஇ- செருக்குடைய நடையினையும் தலைமைத் தன்மையையுமுடைய இரலைமாண்கள் தம்மை விரும்புகின்ற பிணைமாண்களைக் காமுற்றுத் தழுவிச் சென்று; தண் அறல் பருகித் தாழ்ந்துபட்டன. - குளிர்ந்த நீரைப்பருகி ஒருங்கு குழீஇக் கிடப்பனவாயின; இன்னும் நம்பெருமான் வந்திலர்! என்க.

(வி-ம்) அவல்- பள்ளமான நிலப்பகுதி. கோடு- சங்கு. வெண் காந்தள் மலர்க்கு உடைந்த சங்குவமை. கோடல்; மலர்க்கு ஆகு பெயர். கோடலையும் பைம்பயிரையும் பாவையையும் முனைஇ என்க. பயிர் வரகு முதலிய பயிர். அமர்பிணை வினைத்தொகை. இரலை- ஆண்மான். மான்குழுவிற்குத் தலைமையுடைய இரலை என்க. தாழ்ந்து படுதல்- கவலையின்றி அமைதியற்றுக் கிடத்தலுமாம்.

இதுவும் கார்ப்பருவம் முதிர்ந்தமை கூறியபடியாம். என்னை பெயல்வளம் பெற்றுக்கோடல் மலர்ந்தமையும் பயிர் தழைத்தமையும் பதவு பாவை வீழ்த்தமையும் கூறப்படுதலான் என்க. இன்னும் நம்பெருமான் வந்திலர் என்பது குறிப்பெச்சம்.

13: ஆண்டுச் செய்பொருளே.

(இ-ள்) ஆண்டுச் செய்பொருள் - அவர் நம்மைத் துறந்துபோய் அவ்வேற்று நாடுகளிலே முயன்று ஈண்டுகின்ற பொருள்தாம் என்க.

(வி-ம்.) ஆண்டுச் செய்பொருள் என்றது ஈண்டு யாம் பிரிவாற்றாமல் பெரிதும் வருந்திக்கிடப்பவும் நம்மை நினையாது ஆண்டுச் செய் பொருள் என்பதுபட நின்றது.

10: அனைய கொல்....வாழி.

(இ-ள்) தமது வாய்மையறத்தைக் கைவிட்டு ஈட்டுதற்கு அத்துணைச் சிறப்புடையனவோ?; வாழி- சிறப்புடையனவாயின் அவர் நீடுவாழ்க! என்பதாம்.

(வி-ம்.) அவர் பிரிவு நம்மைக் கொன்றொழிக்கும்; அவர் தாம் மீண்டு வருவதாகக் குறித்துக் கூறிய கூற்றும் பொய்த்தனர். இவ்வாற்றால் அவர் அருளையும் வாய்மையினையும் துறந்து பொருள் செய்கின்றனர். அப்பொருள் தலை சிறந்த இவ்வறங்களினுங்காட்டிற் சிறப்புடையனவோ? என்று வினவியவாறாம்.

ஈண்டு முல்லைத் திணைக்குரிய முதலும் கருவும் உரிப்பொருள் பிரிதனி மித்தமாதலின் பாலைத் திணைக்காயிற்று.

இதனை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "மரபு நிலைதிரியா மாட்சியவாகி விரவும் பொருளும் விரவும் என்ப" என்பதனால் (தொல்-அகத்-45.) அமைப்பர்.

இனி இதனை, 'தோழி நம்பெருமான் நம்மைப் பிரியுங்கால் நொச்சியினது மௌவல் மலரும் சினை காட்டி அவ்வளவு என்றார். இப்பொழுதோ எழிலி பெயல்வீசிப் பாடுலந்தன்று; காடு கம்மென்றன்று; அவல் கோடல் பயிர் பாவை முனைஇ இரலை தழீஇப் பருகித் தாழ்ந்து பட்டன. அவர் இன்னும் வந்திலர்; ஆண்டுச் செய்பொருள் அனையகொல்? என இயைக்க.

(பா-வே.) 4-பிடவொடு. 8 அமர்துணை

செய்யுள் 24

திணை: முல்லை.

துறை: (1) தலைமகன் பருவங் கண்டு சொல்லியது

(2) வினைமுற்றுந் தலைமகன் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியதூஉமாம்.

(து-ம்.) (1) அஃதாவது வினைவயிற்றலைவியைப் பிரிந்து வேற்று நாட்டின்கண் பாசறைக் கண்ணிருக்கின்ற தலைவன் தான் மீண்டு வருவதாகக் கூறிய பருவ வரவு கண்டு தலைவியை நினைந்து கூறியது என்றவாறு.

(2) வினைவயிற் சென்ற தலைவன் தான் மேற்கொண்ட வினை முற்றியபொழுது கூறியது எனினுமாம் என்றவாறு.

(இ-ம்.) இவற்றிற்கு "கரணத்தினமைந்து முடிந்தகாலை" எனவரும் நூற்பாவின்கண் (தொல்-கற்-5) "மீட்டுவர வாய்ந்த வகையின் கண்ணும்" என்னும் விதி கொள்க.

வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந் துமித்த
வளைகளைந் தொழிந்த கொழுந்தி னன்ன
தளைபிணி யவிழாச் சுரிமுகப் பகன்றை
சிதரலந் துவலை தூவலின் மலருந்

தைஇ நின்ற தண்பெயற் கடைநாள்
வயங்குகதிர் கரந்த வாடை வைகறை
விசும்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி
மங்குன் மாமழை தென்புலம் படரும்
பனியிருங் கங்குலுந் தமிழ ணீந்தித்

5

தம்மு ரோளே நன்னுதல் யாமே
கடிமதிற் கதவம் பாய்தலிற் றொடிபிளந்து

10

நுதிமுக மமுகிய மண்ணைவெண் கோட்டுச்
சிறுகண் யானை நெடுநா வொண்மணி
கழிப்பிணிக் கறைத்தோற் பொழிகணை யுதைப்புத்

தழங்கு குரன் முரசமொடு முழங்கும் யாமத்துக்
கழித்துறை செறியா வாளுடை யெறுழ்த்தோ
ளிரவுத்துயின் மடிந்த தானை.
யுரவுச்சின வேந்தன் பாசறை யேமே.

15

---ஆவூர் மூலங்கிழார்.

(உரை)

10: நல்நுதல்

(இ-ள்) நல்நுதல்- அழகிய நெற்றியினையுடைய நம்மாரு யிர்க்காதலியைப் பிரிந்து வந்தமையாலே அவள்தான் தனித்துறைய வொண்ணாத கொடிய காலமாகிய இப்பொழுது என்க.

(வி-ம்) காதற்றுணைவர் தனித்துறையவொண்ணாத பனிப்பருவம் நிகழாநிற்ப முன்பனிப்பருவத் தொடக்கத்தே மீண்டுவருவல் எனத் தலைவன் தலைவியின் நுதனீவித் தேற்றுரை கூறிவந்தவன் அப்பருவம் வந்து முதிர்ந்துழி, அவள் நிலை என்னாம் என்று கருதுபவன் தானீவிய அவள் நுதலின் பேரழகு உள்ளத்தே பதிந்துகிடத்தலின் அதனையே விதந்து நன்னுதல் என்று கூறுகின்றான் என்க.

1-5: வேளா.....கடைநாள்.

(இ-ள்) வேளாப் பார்ப்பான் வாளரந் துமித்த வளை களைந்து ஒழிந்த கொழுந்தின் அன்ன - மறைபயிலாமையின் தனக்குத் தலைசிறந்த தொழிலாகிய வேள்வி செய்யாத பார்ப்பனன் வயிறோம்புதற்பொருட்டுச் சங்கறுப்பவன் தனது வாளரத்தாலே அரிந்துகொண்ட வளையல்களைக் கைக்கொண்டு எஞ்சிய சங்கினது நுனிப்பகுதி போன்ற - தளைபிணி அவிழாச் சுரிமுகப் பகன்றை- கட்ட மைந்த பிணிப்பு விடாத வலஞ்சுற்றுதலையுடைய முகத்தையுடைய பகன்றையின் நாளரும்புகள் ; சிதரலம் துவலை தூவலின் மலரும்- முகில் மிகுதியாகப் பொழியாமல் சிதறுகின்ற அழகிய நுண்டுளி களை மெல்லத் தூவுதலாலே மலர்கின்ற காலமாகிய; தைஇ தண் பெயல் நின்ற கடைநாள் -தைத்திங்களினது குளிர்ந்த அம்மழையும் நின்றுபோன இறுதிப் பகுதியான இம்முன்பனி முதிர்வின்கண் என்க.

(வி-ம்) மறைபயின்று வேள்விசெய்யும் அறிவு மதுகையில்லாத பார்ப்பனர் அக்காலத்தே சங்கறுத்து வளையல் செய்தல் முதலிய பிற தொழில் செய்தனர் என்பது இதனாற் பெற்றாம். வாளரம் துமித்த கொழுந்து, வளைகளைந்து ஒழிந்த கொழுந்து எனத் தனித்தனியியையும். இனி வளைகளைய ஒழிந்த எனக் களைந்தென்பதனைச் செய்வெனெச்சமா கத் திரித்துக் கோடலுமாம். கொழுந்து என்றது நுனி என்றவாறு. ஈண்டு சங்கின் இருநுனிகளில் தலைப்பகுதி சங்குவளையலாக அரியவொண்ணா மையால் வாளா போகட்ட பகுதி பகன்றையின் நாளரும்பிற்கு நிறத் தானும் வடிவத்தானும் உவமையாயிற்றென்க. தண்பெயல் நின்ற கடைநாள்; என்றது மழைபெய்யாதொழிந்த தைத்திங்களின் இறுதி நாட்களை. அஃதாவது முன்பனிப்பருவம் முதிர்ந்த காலத்தை என்க. தலைவன் அப்பருவத்தொடக்கத்தே மீண்டுவருகுவல் என்று தலைவிக்குக் கூறிவந்தானாகலின் அப்பருவம் வந்து முதிர்ந்தமையைக் கருதிக் கூறிய வாறாம். ஈண்டு முல்லைக்கு முன்பனி வந்தது காலமயக்கம்.

6-10: வயங்கு.....தம்மூரோளே.

(இ-ள்.) வைகறை வயங்கு கதிர் கரந்த மங்குல் மாமழை- விடியற்காலத்திலே கூட்பரப்பித் திகழ்தற்கியன்ற ஞாயிற்று மண்டிலத்தை மறைத்துள்ள இருண்ட பெரிய முகில்கள்; வாடை விசம்பு உரிவதுபோல் வியல் இடத்து ஒழுகித் தென்புலம் படரும்- வாதையினால் உந்தப்பட்டு வானத்தின் தோல் உரிவதுபோல அகன்ற அவ்வானிடத்தே புரண்டியங்கித் தென்றிசையிலே பரவு கின்ற பனி இருங்கங்குலும் - பனியையுடைய பேரிரவாகிய வெள்ளத்தையும்; தமிழள் நீந்தி- துணையாகிய புணையுமின்றித் தனியளாக நீந்தி; தம்மூரோள்- தமது ஊரின்கண் உள்ளா கின்றாள் என்க.

(வி-ம்.) கதிர்கரந்த மழை, வாடை மழைஎனத் தனித்தனி கூட்டுக. வாதையால் உந்தப்பட்டு முகில் புரண்டியங்குவது வானின் தோல் உரிவதுபோல் தோன்றும் என்க. இவ்வுவமையின் அருமையை யுணர்ந்த ஆசிரியர் கம்பநாடரும்,

"மேல்விரிந் தெழுகொடிப் படலை விண்ணெலாம்

தோலுரிந் துகுவன போன்று தோன்றுமால்" (எழுச்சிப்-12)

எனத் தமது காப்பியத்தினும் அழகுற அமைப்பாராயினர். தைத்திங்களில் பகற்பொழுதினும் காட்டில் இரவுப்பொழுது நீளிதாதலின் இருங்கங்குல் எனப்பட்டது. கங்குலும் என்றதனை நீந்தி என்றமையால் வெள்ளமாக உருவகித்துக் கூறுக. உம்மை, உயர்வுசிறப்பு.

10-18: யாமே.....பாசறையேமே

(இ-ள்.) யாமே- இனி அவளைப் பிரியுங்காலத்தே பனிப் பருவத்தொடக்கத்தே மீண்டு வருகுவல் வருந்தற்க! என்று தேற்றுரை கூறிவந்த யாமோ அவ்வாறே சென்று அவட்குத் துணையாகாமல் ; கடிமதில் கதவம் பாய்தலின்- பகற்பொழுதிலே பகை மன்னருடைய அரணாகிய மதிலின் கதவுகளைத் தகர்த்தற்குப் பாய்ந்து குத்துதலாலே; தொடிபிளந்து நுதிமுக மழுகிய மண்ணை வெண்கோட்டுச் சிறுகண் யானை நெடுநா வொளமணி- பூண் பிளக்கப்பட்டு நுனியின் கூர்மை மழுங்கிப்போய் மழு மட்டையான வெள்ளிய மருப்பினையும் சிறிய கண்களையுமுடைய யானைகளிற் கட்டப்பட்ட நீண்ட நாவினையுடைய ஒள்ளிய மணிகளின் ஒலியும், கழிப்பிணிக் கறைத்தோல் பொழிகளை உதைப்பு- கழியினோடு பிணிக்கப்பட்ட கரிய தோலாலியன்ற கிடுகின்கண் பகைவர் மதின்மேனின்று பொழிகின்ற அம்புகள் தாக்குகின்ற ஒலியும்; தழங்கு குரல் முரசமொடு முழங்கும் - முழங்குகின்ற ஒலியையுடைய போர் முரசின் முழக்கத்தோடு கூடி ஒலிப்பதும் போர்களத்தினின்றும் வந்து; இரவுத்துயில் மடிந்த தானை- இரவின்கண் அச்சமின்றித் துயிலில் ஆழ்வதுமாகிய படைகளையுடையவனும் ; யாமத்துங் கழித்து உறை செறியா வாள் உடை எறுழ்த்தோள் - நள்ளிரவினும் களைந்து அதற்குரிய உறையிடத்தே செருகப்படாத வாட்படை கோத்த வலிமைமிக்க தோளையுடையவனும், உரவுச் சினம்- வன்மைமிக்க சினத்தையுடையவனுமாகிய; வேந்தன் பாசறையேம்- மன்னனுடைய பாசறையிடத்தேமாகின்றோம்; அவள் என்செய்தாற்றுவாளோ? அறிகின்றிலேம் என்பதாம்.

(வி-ம்.) யாமே என்றது காதலிக்குப் பனிப்பருவத் தொடக்கத்தே மீண்டு வருகுவல் என்று தேற்றுரை கூறிவந்த யாம் எனத் தன்னை இகழ்ந்தமை படன்றது. இது கூதிர்ப்பாசறை. இனி "வேந்துறு தொழிலே யாண்டினது அகமே" என்பதனால் வேனிற்பாசறை எனினுமாம். இங்ஙனங் கொள்ளின் கார்ப்பருவத்தே மீள்வல் எனக்கூறி வந்தவன் அத்தண்பெயலும் நின்று முன்பனிப் பருவமும் முதிரா நிற்பவும் யாம் பாசறையேமே என்று வெறுத்துக் கூறினானாகக் கொள்க. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கருத்துமிதுவேயாம். (தொல். கற். 49) உரைவிளக்கங் காண்க.)

இனி, கடிமதிற்கதவம் ....முழங்குந்தானை எனவும் போர் முற்றியமையால் இவ்வுத்துயில் மடிந்ததானை எனவும் தனித்தனி முடிக்க. யாமத்துங் கழித்து உறைசெறியா வாள் உடைத்தோள் வேந்தன் என்க. வேந்தன் யாமத்தும் தன்தோளினின்றும் கழித்துறை செறியா வாளுடையவனாய்ப் பாசறையைக் காத்தல் தோன்ற அவ்வாறு கூறினான். வேந்தன் அவ்வாறு காத்தலை நெடுநல்வாடையிலும் காண்க. இனி யானை மணியோசையும் கிடுகில்கணையுதைக்கு மோசையும் தழங்குரல் முரசமொடு முழங்குதல் பாசறையில் இரவின்கண் நிகழ்தல் கூடாமையின் இவையெல்லாம் பகற்பொழுது நிகழ்ச்சிகளாகவும் அங்ஙனம் செய்த தானை

வினைமுற்றிவந்து இரவுத்துயில் மடிந்த பாசறை என இயைத்துக் கொள்க.
இங்ஙனமின்றிப் பிறர் கூறிய உரை பொருந்தாமையுமுணர்க.

இனி, இதனை, நன்னுதல் பகன்றை மலரும் தைஇத் தண்பெயல் கடைநாள்
இருங்கங்குலும் நீந்தித் தம்முரோள் யாமே முழங்கும் வேந்தன்தானை துயின்மடிந்த
பாசறையேம் அவள் எங்ஙனமாற்றுவள் என இயைபு காண்க.

(பா-வே.)2. தொழித்த; 12. மழுங்கிய.

செய்யுள் 25

திணை: பாலை

துறை: பருவங்கண்டழிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

(து-ம்.) அஃதாவது-- பொருளீட்டற்குத் தலைவன் பிரிந்து செல்வான் தலைவியை
நோக்கி அன்புடையோய்! காதலர்க்கு நனி பேரின்பம் பயக்கும் இளவேனிற்
பருவத்தொடக்கத்தே மீண்டுவருகுவல் அதுகாறும் ஆற்றியிருத்தல் நின்கடன் எனக்
கூறிச் சென்றவன், அப் பருவம் வந்த பின்னரும் வாராமையால் தலைவி
பிரிவாற்றாமையால் பெரிதும் வருந்தினள், அது கண்டதோழி குறித்தபருவம்
கடந்தாலும் காதலர் இன்னுஞ் சின்னாளில் ஒருதலையாக வருகுவர். வந்து தம்
பிழைக்கும் வருந்தி முகமன் கூறி அளி செய்வர்காண் அவர் வருந்துணையும் ஆற்றுக!
என்று வற்புறுத்திக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதனை "பெறற்கும் பெரும் பொருள்" எனவரும் (தொல்-கற்-9*)
நூற்பாவின்கண் "பிறவும் வகைபட வந்த கிளவி யெல்லாந் தோழிக் குரிய" என்பதனாற்
கொள்க.

நெடுங்கரைக் கான்யாற்றுக் கடும்புனல் சாஅ
யவிரறல் கொண்ட விரவுமண லகன்துறைத்
தண்கய நண்ணிய பொழிறொறுங் காஞ்சிப்
பைந்தா தணிந்த போதுமலி யெக்கர்

வதுவை நாற்றம் புதுவது களுல

5

மாநனை கொழுதிய மணிநிற விருங்குயில்

படுநா விளியா நடுநின் றல்கலு

முரைப்ப போல ஊழ்கொள்பு கூவ

வினச்சித ருகுத்த விலவத் தாங்கட்

சினைப்பூங் கோங்கி னுண்டாது பகர்நர்

10

பவளச் செப்பிற் பொன்சொரிந் தன்ன
விகழுந ரிகழா விளநா ளமையஞ்
செய்தோர் மன்ற குறியென நீநின்
பைத லுண்கண் பனிவார் புறைப்ப

வாரா மையிற் புலந்த நெஞ்சமொடு
நோவல் குறுமக ணோயிரென் னுயிரென
மெல்லிய வினிய கூறி வல்லே
வருவர் வாழி தோழி பொருநர்
செல்சமங் கடந்த வில்கெழு தடக்கைப்

15

பொதியிற் செல்வன் பொலந்தேர்த் திதிய
னிள்ளிசை யியத்திற் கறங்குங்
கன்மிசை யருவிய காடிறந் தோரே.

20

----- ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன்.

(உரை)

18-22: வாழி.....காடிறந்தோர்

(இடள்.) தோழி வாழி-தோழி நீ நீடுவாழ்க! செல்சமம் பொருநர்க் கடந்த வில்கெழு தடக்கை பொதியில் செல்வன்- தான் மேற்கொண்டு செல்கின்ற போர்களினெல்லாம் தன்னோடு எதிர்கின்ற பகைவரையெல்லாம் வென்ற வெற்றிச் சிறப்பையுடைய விற்படை பொருந்திய பெரிய கையினையுடைய பொதியமலையையுடைய மன்னனாகிய; பொலந்தேர்த் திதியன்- பொன்னாலியன்ற தேரையுடைய திதியன் என்பானுடைய அவையின்கண் இசைக்கப்படுகின்ற; இன் இசை இயத்தின் கறங்கும்- இனிய இசைக் கருவிகள் போன்று இனிமையாக ஒலிக்கின்ற, கல்மிசை அருவிய காடு இறந்தோர்- மலையுச்சியினின்றும் வீழ்கின்ற அருவிகளையுடைய காட்டைக் கடந்து பொருளீட்டச் சென்ற நம் பெருமான்; என்க.

(வி-ம்.) யாதானும் ஒன்று பற்றி வருந்துவோரை ஆற்றுவிப்போர் அவரை வாழ்த்திச் சொல்லெடுப்பர். அம்மரபு பற்றி வாழி தோழி! என்று தோழி சொல் எடுக்கின்றாள். தலைவரைப் பற்றிக் கவல வேண்டா! அவர் நீரும் நிழலும் கெழுமிய காலத்திலே தான் சென்றார். பொருளீட்டிக் கொணரவும் கொணர்வர் என்பது தோன்ற "திதியன் இன்னிசை இயத்திற் கறங்கும் கன்மிசை யருவிய காடிறந்தோர்" என்றாள். தான் செல்சமந்தோறும் தன்னோடு பொருநரை வென்று கடக்கும் சிறப்புடைய வில் என்க. எனவே திதியன் விற்போரிற் பேராற்றலும் பெருஞ் சிறப்பும் உடையவன் என்பது பெற்றாம். இன்னிசை இயம் என்றமையால் முழவு முதலிய இசைக் கருவிகளையே கொள்க. சிறியனவும் *பெரியனவுமாய் அருவிகள்தாம் பற்பல பற்பல வகையில் ஒலித்தலின் அவை இன்னிசை இயங்கள் பலவற்றின் ஒலிபோல ஒலிக்கும் என்பது கருத்து.

செல்வன் - அரசன். பொதிய மலைப் பகுதியை ஆட்சி செய்யும் சிற்றரசன் என்று கொள்க.

1-5: நெடுங்கரை.....களுல

(இ-ள்.) நெடுகரை காண் யாற்றுக் கடும்புனல் சா அய் அவிர் அறல் கொண்ட விரவு மணல் அகல் துறை - நெடிய கரைகளையுடைய காட்டியாற்றின்கண் விரைந்தொழுகும் வெள்ளம் வற்றி விளங்குகின்ற அறுதிகளையுடைத்தாகப் பரந்து கிடக்கின்ற அகன்ற இறங்கு துறையிடத்தே; தண் கயம் நண்ணிய பொழில் தொறும் -- குளிர்ந்த மடிக்கரையிலமைந்த சோலைகளினெல்லாம்; காஞ்சிப் பைந்தாது அணிந்த போது மலி எக்கர் -- காஞ்சி மலரின் பசிய பூந்துகள் உதிர்ந்து அழகு செய்யப்பெற்ற மலர் மிகுந்த மணற்றிடர்கள்; வதுவை நாற்றம் புதுவது களுல - திருமணப் பந்தர் மணக்குமாறு புதுமையுடைத்தாக மணங் கமழா நிற்பவும்; என்க.

(வி-ம்.) கடும்புனல் - விரைந்தொழுகும் வெள்ளம். சாஅய் - வற்றி. அறல் - நீர் குறைந்து அற்றற் றொழுகுவதால் வரி வரியாக அமையும் மணலறுதிகள். இனி, சாஅய் அவிர் அறல் கொண்ட என்பதற்கு வற்றிச் சிறிதே ஒழுகும் நீரைக் கொண்ட எனினுமாம். அறல் - நீர்க்கு ஆகுபெயர். விரவு மணல் - வந்து கலந்த மணலுமாம். கயம் - மடு. தாது - பூந்துகள். காஞ்சி - ஒருவகை மரம். எக்கர் - நீர் கொணர்ந்து குவித்த மணற்றிடர். வதுவை நாற்றம் - திருமணச் சடங்கில் மணமக்கள் அணிகின்ற நறுமணப் பொருள்களாலுண்டாகும் மணம். ஈண்டு இத்திடர்களிலே புதுமணல் காதலர் வந்து விளையாட்டயர் தலான் அந் நறுமணம் அத்திடர்களிலே புதுமையுண்டாக மணப்பதாயிற்று என்பது கருத்தாகக் கொள்க. வதுவையிற் போலப் பல்வேறு மலர் மணமும் விரவி மணக்கும் என உவமையாகக் கோடலுமாம். களுல - பரவ.

6-8: மாநனை.....கூவ

(இ-ள்.) மா நனை கொழுதிய மணி நிற இருங்குயில் படுநா விளியா - மாமரத்தினது தளிரைத் தின்ற நீலமணி போன்ற நிறமுடைய கரிய குயில்கள் புத்தினைமை தோன்றப் பெற்ற நாவினாலே தம்முட் பிணங்கிய காதலர்க் கிரங்கி வலிந்து அழைத்து; அல்கலும் நடுநின்று உரைப்பபோல - நாள்தோறும் அவர்தம் பிணக்குத் தீரும் பொருட்டுத் தாம் நடுநிலைமைக்கண் நின்று அறங் கூறுமாப் போலே; ஊழ் கொள்பு கூவ - சேவலும் பெடையுமாய் முரையே மாறி மாறிக் கூவா நிற்பவும்; என்க.

(வி-ம்.) நனை - தளிர். மாந்தளிரைத் தின்ற பின்னர்க் குயிலின் குரலில் புதிய இனிமை தோன்றும் ஆதலால் நனை கொழுதிய என்பதனைக் குறிப்பேதுவாகக்

கொண்டு படுநா என்பதற்குப் புத்தினிமை தோன்றப் பெற்ற நா எனப் பொருள் கூறுக. விளியா - விளித்து. பிணங்கினார் இருவர்க்கும் பொதுவாக நின்று கூறுதலே அறங் கூறுதலாதலின் நடுநின்று என்றாள். பிணங்கிய காதலர்க்கு நடுநின்று என்க. ஊடியிருக்கும் தலைவன் தலைவியர் இருவருக்கும் குயிலோசை கேட்டவுடன் காமக்குணம் மீக்கூர்தலின் இருவரும் ஊடல் தீர்ந்து கூடக் கருதுவர் ஆகலின் இங்ஙனம் கூறினார். இதனை,

"ஊடினீர் எல்லாம் உருவிலான் றன்ஆணை
கூடுமின் என்று குயில் சாற்ற"

எனவும்,

"மன்னன் மாரன் மகிழ்துணை யாகிய
இன்னிள வேனில் வந்தனன் இவணை
வளங்கெழு பொதியில் மாமுனி பயந்த
இளங்கால் தூதன் இசைத்தனன் ஆதலின்
மகர வெல்கொடி மைந்தன் சேனை
புகரறு கோலங் கொள்ளுமென் பதுபோல்
கொடிமிடை சோலைக் குயிலோன் என்னும்
படையுன் படுவோன் பணிமொழி கூற"

எனவும் வரும் சிலப்பதிகாரப் பகுதிகளோடு ஒப்பு நோக்குக (வேனிற் காதை).

9-13: இனச்சிதர்.....குறியென

(இ-ள்.) சினைப்பூங் கொங்கின் இனச் சிதர் ஆங்கண் இலவத்து உகுத்த நுந்தாது - கிளைகள் நிரம்ப மலர்ந்துள்ள கோங்க மரத்தின் மலர்களைக் கிண்டிக் கூட்டமான வண்டுகள் உதிர்த்து விட்ட நுண்ணிய பூந்துகள்கள் அவ்விடத்ததாகிய இலவ மலரகத்தே வீழ்ந்தவை; பகர்நர் - பொற்சுண்ணம் விற் போர்: பவளச் செப்பில் பொன்சொரிந்து அன்ன - பவளத்தா லியன்ற செப்பின்கண் பொற்சுண்ணத்தைப் பெய்து வைத்தாற் போன்று தோன்றுதற்குக் காரணமான, இகழுநர் இகழா இள நாளமையம் - காமக் கூட்டத்தை இகழுகின்ற துறவோரும் அதனை இகழாமல் உள்ளத்தூடே விரும்புதற்குரிய இந்த இள வேனிற் பருவத்தின் தொடக்க நாளாகிய காலத்தையன்றோ; மன்ற குறி செய்தோர் என - தாம் மீண்டு வருங்காலமாகத் தேற்ற மாகக் குறிப்பிட்டுப் போயினர் என்று கூறி என்க.

(வி-ம்.) கோங்கும் இலவும் ஒருசேர இளவேனிற் பருவத்தே மலர்வன ஆதலின் கோங்கினது பொன் நிறத்தாதுவினை வண்டுகள் கிண்டி உகுப்ப அவை அருகிற் கீழே

மலர்ந்துள்ள பவளச் செப்புப் போன்ற இலவ மலரினூடே உதிர்ந்தனவாக அத் தோற்றம் பொற்சுண்ணம் விற்போர் அவற்றைப் பவளச் செப்பிற் பெய்துவைத்தாற் போலக் காணப்படும் என்க. எனவே இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நிகழு மியல்புடைய இளநாளமையம் என்க. இளநாள்- இளவேனிற் பருவத்துத் தொடக்கநாள் என்க. தலைவி இளவேனிற் பருவ நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு இவ்விளவேனிற் பருவத்தொடக்க நாள் அன்றோ நம் பெருமான் தாம் மீண்டு வருதற்குக் குறித்த அமையம் என்று தோழியை வினவத் தோழி அவள் கூற்றைக்கொண்டு கூறியவாறாகக் கொள்க. இகழுநர்- காமக் கூட்டத்தை இகழும் துறவோர். அவர் தாமும் அதனை உள்ளத்தினூடே விரும்பும் இளநாளமையம் என்பது கருத்து.

13-15: நீநின்.....நோவல்.

(இ-ள்) வாராமையின் நீ நின் பைதல் உண்கண் பனி வார்பு உறைப்ப- அவர் குறித்த கலத்திலே மீண்டு வாராமையாலே; அவர் வரவினை எதிர்பார்த்து வழிமேல் விழி வைத்து வருந்தியிருக்கின்ற நீ நினது துன்பமிக்க மையுண்ட கண்களினின்றும் கண்ணீர் வழிந்து முத்து முத்தாய்த் துளியா நிற்ப.; புலந்த நெஞ்சமொடு - அவரைச் சினந்த நெஞ்சத்தோடு; நோவல்- வருந்தாதே கொள்! அங்ஙனம் ஆற்றியிருப்பதே நின் கடமையாம் என்க.

(வி-ம்) வினையே ஆடவர்க்குயிர் ஆதலின் வினைவயிற் சென்றவர் வினை முற்றுந்துணையுமிருந்து வினை முற்றியபின்னர் மீள்வதே அவர் கடமையாம். மற்றுக் குறித்த பருவத்தே வாராராயினும் அவர் வருந் துணையும் பிரிவாற்றியிருத்தலே நின் கடமை என வற்புறுத்தியபடியாம். பைதல்- துன்பம். நோவல்- அல்லீற்று எதிர்மறை வியங்கோள்.

16-19: வாராமையின்.....வருவர்.

(இ-ள்) வாராமையின் குறுமகள் - நம் பெருமான், நின்னை நோக்கி "அன்புடைய இளையோய்! யான் நினக்குக் குறித்த நாளின் வாராமையாலே; புலந்த நெஞ்சமொடு- என்னை வெறுத்த நெஞ்சத்தோடு; நோவல்- வருந்தாதே கொள்! என் உயிர் நோயியர்- உனக்கு இத்துன்பத்தைச் செய்த என் உயிரே தன் பிழை கருதி வருந்துவதாக!" என்று; மெல்லிய இனிய கூறி வல்லே வருவர் - மென்மையுடையனவும் கேட்டற்கு இனயனவுமாகிய மொழிகளை நினக்குக் கூறிக் கொண்டு விரைந்து நின்பால் வருகுவர் என்பதாம்.

(வி-ம்) 'வாராமையின் ..நெஞ்சமொடு நோவல்' என்னும் துணையும் தலைவன் கூற்றாதற்கும் ஏற்புடைமையின் அவற்றைத் தலைவன் கூற்றாகவும் கொண்டு கூறிக்

கொள்க. இவ்வாறு கொண்டு கூறுதலை ஏற்புழிக் கோடல் என்னும் உத்திக்கினமாகக் கொள்க.

இனி, இதனைத் தோழி காடிற்றந்தோர் வதுவை நாற்றம் களுல,குயில் கூவ, தாது பொன் சொரிந்தன்னவாகத் தோன்றும் இவ் விளநாளமையம் அன்றோ குறி செய்தோர் எனக் கூறி அவர் வாராமையின் நோவல். அவர் "குறுமகள் நோவல்! என் உயிர் நோயியர்" என மெல்லிய இனிய கூறி வல்லே வருவர். அவர் வருந்துணையும் ஆற்றுக என்றியைபு காண்க.

(பா - வே.) 7. பாடுந, னீடுநின்; 8. நுவல; 18. வருப; 22. கன்முகை.

செய்யுள் 26

திணை: மருதம்.

துறை: தலைமகன் தோழியை வாயில் வேண்டி அவளால் தான் வாயில் பெறாது ஆற்றாமையே வாயிலாகப் புக்குக் கூடிய தலைமகனீக்கத்துக்கண் புக்க தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

(து - ம்.) அஃதாவது - பரத்தைமை யொழுக்க முண்மையால் தலைவன்

வருந்துணையும் தலைவி ஊடியிருந்தாளாக, மீண்டுவந்த தலைவன் தலைவியை அணுக அஞ்சித் தோழியை வாயில் வேண்டினான். அதுகேட்ட தோழி நீ பெரிதும் பிழையுடையை ஆதலால் எம் பெரு மாட்டி ஊடல் தவிர்த்தல் இயலாது என்று மறுத்துப் போயினள். பின்னர்த் தலைவன் தனது ஆற்றாமை காரணமாகத் தலைவியைத் தானே அணுகி மாயப் பொய்மொழி பல கூறினன். அதுகேட்ட தலைவி நெஞ்சருகித் தனது ஆற்றாமையால் ஊடல் தீர்ந்து அவனோடு கூடிக் குலாவிந்தனள். மறுநாள் தோழி தலைவனில்லாத பொழுது நீ எளிதாக ஊடல் தீர்ந்தமைக்குக் காரணம் யாதென வினவத் தலைவி காரணம் கூறியது என்றவாறு.

(இ - ம்.) இதனை "அவனறிவு" என வரும் (தொல்-கற்-6) நூற்பாவின்கண் "புகன்ற வுள்ளமொடு.....எதிர் பெய்து மறுத்த ஈரத்து மருங்கின்" என்றதனால் 'எதிர் பெய்யாது மறுத்த ஈரம்' என்று கொள்க. (இங்ஙனம் கூறுவர் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். உரை.)

கூன்முண் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற
மீன்முள் ளன்ன வெண்கான் மாமலர்
பொய்தன் மகளிர் விழவணிக் கூட்டு
மவ்வய னண்ணிய வளங்கே மூரனைப்
புலத்தல் கூடுமோ தோழி யல்கற்

பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பி னிரும்புசெய் தொடியி னேர வாகி மாக்க ணடைய மார்பகம் பொருந்தி முயங்கல் விடாஅ லிவையென மயங்கி யானோ மென்னவு மொல்லார் தாமற்	10
றிவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே, இனியே புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇத் திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிள ரகலம் வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே	15
தீம்பால் படுத றாமஞ் சினரே, ஆயிடைக் கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச் செவிலி கையென் புதல்வனை நோக்கி நல்லோர்க் கொத்தனிர் நீயி ரிஃதோ செல்வற் கொத்தனம் யாமென மெல்லவென் மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே யதுகண் டியாமுங் காதல மவற்கெனச் சாஅய்ச் சிறுபுறங் கவையின னாக வுறுபெயற் றண்டுளிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய் மண்போ னெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தே நெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே:	20 25
-- பாண்டியன் கானப் பெரெயில் தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி.	

(உரை)

1-5: கூன்.....தோழி

(இ-ள்.) தோழி - நம் பெருமான்பால் பெரிதும் புலவியோடிருந்த நீ அவர் வந்துழிப் புலவாமல் இணங்கிய தெங்ஙனம் என்று வினவுகின்ற தோழியே! கூன்முள்முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற மீன்முள் அன்ன வெள் கால் மா மலர் - வளைந்த முட்களையுடைய முள்ளிச் செடியினது குவிந்த குலையினின்றும் தாமே கழன்றுதிர்ந்த மீனினைது முட்போன்ற வெள்ளிய காம்பினையுடைய கரிய மலர்களை; பொய்தல் மகளிர் விழவு அணிக் கூட்டும் - விளையாட்டயர்கின்ற பேதைமகளிர் தாம் கொண்டாடுகின்ற திருவிழாவை அழகு செய்தற் பொருட்டுப் பொறுக்கிச் சேர்த்தற் கிடனான; அவ் வயல் நண்ணிய வளம் கேழ் ஊரனை - அழகிய கழனிகள் அணியனவாகிய வளம் பொருந்திய ஊரையுடைய நம் பெருமானோடு; புலத்தல் கூடுமோ - எம்போல்வார் ஊடியிருத்தல் கூடுமோ? ஊடாமைக்குக் காரணங்கூறுவல் கேள்! என்க.

(வி-ம்) முள்ளி- மருதநிலப்பரப்பில் வயல் வரம்புகளில் காணப்படும் ஒருவகை முட்செடி. குவிசுலை- கூம்பிய வடிவுடைய குலை. கால்- காம்பு . முள்ளியின் மலர் காம்பில் வெண்ணிறமும் இதழ்களில் கருமைநிறமுமுடைத்தாதலின் வெண்கால் மாமலர் எனப்பட்டது. கழன்ற மலர், வெண்கால் மலர், மாமலர் எனத் தனித்தனி கூட்டுக. கழன்ற என்றது தானே பருவங்காரணமாக உதிர்ந்த என்பதுபட நின்றது.

இஃது, உள்ளுறை உவமை - அது வருமாறு: முள்ளியின் மலர் பருவத்தால் தாமே கழன்றுதிர்ந்தவற்றை விளையாட்டு மகளிர் தமது விழாவிற்கு அணியாகக் கைக்கொள்ளுமாறுபோல, என் பருவங்காரணமாக என்பாற் பற்றொழிந்துள்ள நம்பெருமானைப் பரத்தை மகளிர் கைக்கொள்வாராயினர் என்பது இதன் உள்ளுறுத்த பொருளாம்; எனவே அவர் பரத்தைமை யொழுக்கத்திற்கு எனது பருவமும் ஒரு காரணம் என்றறிவுறுத்தாளாயிற்று. இங்ஙனமாதலின் யான் புலத்தல் கூடுமோ? என்றவாறு. தலைவன் பற்றின்றியொழுகுவதனை மேலே தலைவி தோழிக்குக் கூறுகின்றாள். கூடுமோ என்னும் வினா அதன் எதிர்மறைப் பொருளை வற்புறுத்து நின்றது.

இனி, பழைய உரையாசிரியர் "முள்ளியின் பக்கலிலே தோற்றி வாழும்பூ அதனை விட்டுப் பிறர்க்குப் பயன்பட்டவாறு போல நம்முடன் பிறந்த நெஞ்சு அவருடன் ஏகுகையாயிற்று. அவருடைய வதுவை விழவிற்கும் உடலாய்த் திரியா நின்றால் புலத்தல் கூடுமோ? என இதன் உள்ளுறையை விரிப்பர். இது கழன்ற மலரைப் பொய்தன் மகளிர் விழவணிக் கூட்டம் என்பதோடு பொருந்தாமையுணர்க்.

5-11: அல்கல்.....உளவே.

(இ-ள்) அல்கல்- நாள்தோறும்; இவை பெருங் கதவு பொருத யானை மருப்பின் மாக்கண் இரும்பு செய் தொடியின் ஏரவாகி இம்முலைகள் தாம் பெரிய மதிலின் கதவுகளைப் பாய்ந்து குத்திய களிற்றியானையின் மருப்புகளைப் போல்வனவாக இவற்றின் கரிய கண்களோ அக்களிற்று மருப்பின்கண் இரும்பாற்செய்து செருகிய பூண்கள் போன்று அழகுடையனவாகி, மார்பு அகம் அடைய பொருந்தி முயங்கல் விடாஅல் என- யான் எனது மார்பிடமுழுதும் அவற்றிற் பொருந்துமாறு முயங்குதலினின்றும் என்னை விடாதே கொள்க என்று கூறி; மயங்கி - இவற்றின் அழகில் பெரிதும் மயங்கி; யான் ஓம் என்னவும் - யான் அப்பாராட்டுதலை விரும்பாதேன் போன்று இனி இப்புகழுரையை ஒழியுமின் என்று தடுப்பவும்; ஒல்லார் - உடன்படாராய், மற்று இவை பாராட்டிய பருவமும் உள- பின்னரும் இவையிற்றை அவர் பலபடப் பாராட்டிய பருவங்களும் உண்டு; அவை பண்டுமன்! என்பதாம்.

(வி-ம்) முலைகட்கு யானை மருப்பும் அவற்றின் கரிய கண்களுக்கு அம்மருப்பிற் செருகிய இருப்புப் பூண்களும் உவமைகள், மருப்பின் தொடியின் ஈரிடத்தும் இன் உறழ்பொருட்டு, ஏர - அழகுடையன. மாக்கண்- கரிய முலைக் கண்கள். மார்பகம் அடைய எனமாறி -மார்பிட முழுதும் எஞ்சாமல் எனப் பொருள் கூறுக. விடால்: எதிர்மறை வியங்கோள். ஓம்- ஓவும் என்னும் முற்றின் ஈற்றுயிர் மெய் கெட்டது: விகாரம். அவை பண்டுமன் என்பது குறிப்பெச்சம். மகளிரைக் காதலர் புகழுங்கால் அவற்றிற்கு உள்ளத்துனூடே விரும்பியும் வெளிப்படையாக அவற்றை விரும்பாதார் போன்று தடுப்பதும் அம்மகளிர்க்கியல்பு. ஈண்டு ஓம் என்றதற்கு , புகழ்தலை ஒழிமின் என்று தடுத்தேன் என்பதே பொருள். இவ்வியல்புணராதது "யான் வருந்தி ஒழிவீராக" எனப் பொருள் கூறுவாறுமுள்.

"புல்லிக் கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தே னவ்வளவின்
அள்ளிக்கொள் வற்றே பசப்பு" (குறள்-1187)

என்னும் இலக்கிய மரபிற்கு அவ்வுரை பொருந்தாதென்க. மகளிர் கணவன் முயக்கத்தால் வருந்தி அதனைக் கடிந்தாராகச் செய்யுள் செய்வது புலனெறி வழக்கன்று.

11-16: இனியே.....அஞ்சினரே.

(இ-ள்) இனியே- இப்பொழுதோ; யாம் புதல்வன் தடுத்த பாலொடு தடைஇத் திதலை அணிந்த தேம் கொள் மெல்முலை- யாம் மகவைப் பிறிதொன்றனையும் விரும்பாது தடைசெய்தற்குக் காரணமான பாற்சுரப்பினாலே மிகைபடப் பருத்த தேமல் படர்ந்த இடங்களைத் தம்மிடத்தே கொண்டுள்ள மெல்லிய எம்முலைகள் ; நறுஞ்சாந்து அணிந்த கேழகிளர் அகலம் வீங்க முயங்கல் வேண்டினம்- நறிய சந்தனக் குழம்பு அணியப்பட்ட நிறம் விளங்குகின்ற அவர் மார்பகத்தே அழுந்திப் புடைபருக்குமாறு முயங்குதலைப் பெரிதும் விரும்புகின்றேமாகவும் ; தாம் தீம்பால் படுதல் அஞ்சினர் -அவரோ அங்ஙனம் முயங்குழி இனிய பால் தம் மார்பிற் படுமென்று அஞ்சுகின்றனர் என்க.

(வி-ம்) பண்டு இவற்றை எம்மை முயங்குதலினின்றும் விடாதே கொள்க! என்று பாராட்டிய அவரே இப்பொழுது அஞ்சுகின்றனர். புகழ்தல் ஒழிமின் என்ற யாமோ இப்பொழுது முயங்கல் வேண்டினம் இங்ஙனமாக யாம் புலத்தல் கூடுமோ? என்றவாறு. தடைஇ என்பதற்குச் சரிந்த, வளைந்த என்று பொருள் கொள்ளின், தடவென்னும் உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த எச்சமாகக் கொள்க. இனித் தடைஇ என்பதற்குப் பருத்த என்னும் பொருளுண்மையை, "அம்பணைத் தடைஇய மென்றோள்" எனவும் , (நெடுநல்-149) "தடைஇய மென்றோளாய் கேட்டவாயாயின் " (கலி-93) எனவும் வருமிடங்களிற் காண்க. யாம்- இழிவினால் ஒருமை பன்மையாயிற்று.

16-21: ஆயிடைக்.....பெயர்தந்தேனே

(இ-ள்) ஆயிடைக் கவவுக் கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி- அவ்விடத்தே அவர் நெஞ்சம் நம்மை அகத்திட்டு ஒழுகும் ஒழுக்கத்தில் நழுவிருப்பதனை அறிந்து எம்முள் அடக்கிக்கொண்டு அஃதறியாதேம் போன்று, செவிலிகை மதவு நடை என் புதல்வனை நோக்கி - செவிலியின் கையகத்திருந்த மெல்லிய நடையையுடைய என் மகனை நோக்கியவண்ணம் அவர் கேட்ப; நீயிர் நல்லோர்க்கு ஒத்தனர்- பெரும! நீயிர் நும் பரத்தை மகளிர்க்கே மிகவும் பொருந்தியுள்ளீர்; யாம் இஃதோ செல்வற்கு ஒத்தனம் என - யாம் இதோ செவிலி கையகத் திருக்கின்ற எம் மகனுக்குத் தாயாதற்கே பொருந்தியிருக்கின்றோம் என்று கூறிய வண்ணம்; மெல்ல என் மகன் வயின் பெயர்தந்தேன்- யான் மெல்ல என்மகன்பாற் போயினேனாக; என்க.

(வி-ம்) கவவுக்கை- அகத்தீட்டொழுக்கம். கை- ஒழுக்கம். இஃதோ என்றது செவிலி நிற்குமிடத்தைச் சுட்டியவாறு.

22-23: அதுகண்டு.....கவையினனாக.

(இ-ள்) அதுகண்டு- அங்ஙனம் யான் புலந்து போவதனை உணர்ந்து, சாஅய் - என்பாற் பணிவுடைமை தோற்றுவித்து; அவற்கு யாமும் காதலம் - அவனுக்கு யாமும் அன்புடையேங் காண் என்று கூறி என்னைத் தொடர்ந்து; சிறுபுறம் கவையினன்- என் முதுகுப்பக்கமாக வந்து என்னைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டான்காண்;

(வி-ம்) சாஅய்- பணிந்து, என் புலவிகண்டஞ்சிப் பணிந்து என்றவாறு. கவையினன் ஒருவரைக் கூறும் பன்மை இகழ்வினால் ஒருமையாயிற்று. அவற்கு- அச்செல்வனுக்கு. சிறுபுறம்- முதுகு.

23-26: உறுபெயல்.....அறிவினேற்கே.

(இ-ள்) உறு பெயல் தணதுளிக்கு ஏற்ற பலவுழு செய் செம்மண் போல் நெகிழ்ந்து- மிக்க மழையினது குளிர்ந்த துளிக்கு ஏக்கற்றுக்கிடந்து பின்னொருகால் அதனை ஏற்றுக் கொண்ட பலகாலும் உழப்பட்ட வயலினது செம்மண் நெகிழுமாறு நெகிழ்ந்து, அவன் கலுழ்ந்து- அவன் பிரிவாற்றாமையாற் கலங்கி; நெஞ்சு அறை போகிய அறிவினேற்கு- என் நெஞ்சைக் கீழறுத்து அவன்பாற் சென்ற புல்லறிவுடையேனுக்கு (அவனைக் கண்டுழிப் புலத்தல் கூடுமோ?) என்பதாம்.

(வி-ம்) இது தனதாற்றாமை கூறியவாறு. உறு: மிகுதிப் பொருட்டாயதோ ருரிச்சொல். அறைபோதல்- கீழறுத்துப் போதல், வஞ்சித்துப்போதல்.

இனி, இதனை: தோழி, ஊரனைப்புலத்தல் கூடுமோ அவர் மயங்கி இவை பாராட்டிய பருவமுமுள (அப்பொழுது புலத்தல் எளிதுமன்) இப்பொழுது யாம் முயங்கல்வேண்டினம், தாம் பால் படுதல் அஞ்சினர். அதுகண்டு பேணிப் புதல்வனை நோக்கியவண்ணம் அவர்கேட்ப நீயிர் நல்லார்க்கு ஒத்தனர். யாம் இதோ இச் செல்வற்கு ஒத்தனம் எனப் பெயர்தந்தேன், அதுகண்டு அவற்கு யாமும் காதலம் எனச் சாஅய் வந்து சிறுபுறம் கவையினனாக அவன் பிரிவிற்குக் கலுழ்ந்து நெஞ்சு அறை போகிய அறிவினேனுக்குப் (புலத்தல் கூடுமோ?) என இயைத்திடுக.

(பா - வே.) 14. நறுஞ்சாந்து புலர்ந்த; 23. இகுபெயற்; 25. கலுந்தென்.

செய்யுள் 27

திணை: பாலை

துறை: செலவுணர்ந்து வேறுபட்ட தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

(து- ம்.) அஃதாவது - தலைவன் பொருளீட்டுதற் பொருட்டுத் தன்னைப் பிரிவான் என்பதனைப் பிறர் கூற்றாலுணர்ந்து தலைவி பெரிதும் வருந்தினளாக; அதுகண்ட தோழி அவன் நினைவைப் பிரிவானல்லன் எனக் காரணங்காட்டிக் கூறியது என்றவாறு.

(இ - ம்.) இதனை, "தலைவரும் விழுமம்" எனவரு நூற்பாவின் கண் (தொல்-அகத்-42.) என்றிவை யெல்லாம் இயல்புற நாடின் (ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன) என்பதனால் அமைத்துக் கொள்க.

கொடுவரி யிரும்புலி தயங்க நெடுவரை
யாடுகழை யிருவெதிர் கோடைக் கொல்குங்
கானம் கடிய வென்னார் நாமழ
நின்றதில் பொருட்பிணிச் சென்றிவட் டருமார்
செல்ப வென்ப வென்போய் நல்ல
மடவை மன்ற நீயே வடவயின்
வேங்கடம் பயந்த வெண்கோட் டியானை
மறப்போர்ப் பாண்டிய ரறத்திற் காக்குங்

கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தி னன்ன நகைப் பொலிந் திலங்கு மெயிறுகெழு துவர்வாய் தகைப்பத் தங்கல ராயினு மிகப்ப யாங்ஙனம் விடுமோ மற்றே தேம்படத் தெண்ணீர்க் கேற்ற திரள்காற் குவளைப் பெருந்தகை சிதைத்து மமையாப் பருந்துபட	10
வேத்தமர்க் கடந்த வென்றி நல்வேல் குருதியொடு துயல்வந் தன்னநின் னரிவே யுண்க ணமர்த்த நோக்கே.	15
-மதுரைக் கணக்காயனார்.	

(உரை)

1-6: கொடுவரி.....நீயே

(இ-ள்) கொடுவரி இரும்புலி தயங்க நெடுவரை ஆடுகழை இருவெதிர் - தங்கீழ்ப் பதுங்கிக் கிடக்கின்ற வளைந்த கோடுகளையுடைய பெரிய புலிகள் புறத்தார்க்கு விளங்கித் தோன்றும்படி நெடியமலையிடத்தே தோன்றி அசைகின்ற கோல்களையுடைய திணி மூங்கில்; கோடைக்கு ஒல்கும் - மேல் காற்று மோதுதலால் வளைதற்கிடனான; கானம் கடிய என்னார்- தாம் கடத்தற்குரிய காடு வெம்மை முதலியவற்றாற் கடுமையுடையன என்று கருதாராய்; நாம் அழ- நாம் பிரிவாற்றாது வருந்தியமும்படி நம்மைப் பிரிந்து; நின்றது இல் பொருள் பிணிச் சென்று- இன்னவிடத்திலே நிலைத்துநின்றது என்று கூறுதற்கு ஒரு சான்றும் இல்லையான பொருளின்பால் தமக்குண்டான பற்றினாலே அக்காட்டினைக் கடந்துபோய்; இவண் தருமார்- அப் பொருளை நிரம்ப ஈட்டி இங்குக் கொணர்தற்பொருட்டு; செல்ப என்ப - போவார் என்று இவ்வூர் மாந்தருட் சிலர் கூறுகின்றனர்; என்போய் - என்று கூறி வருந்துகின்ற தோழி!; நீ மன்ற நல்ல மடவை- நீ தேற்றமாகப் பெரிதும் அறிவிலியே ஆதல் வேண்டும்; என்க.

(வி-ம்) காற்றினால் மிகவும் ஆடுகின்ற இயல்புடைய கழையாகிய பெரிய திணிமூங்கில் என்க. வெதிர்- மூங்கிலினுள் ஒருவகை அஃதாவது கன்மூங்கில்; திணிமூங்கில் எனப் பழையவுரையாசிரியர் கூறுவது மிதுவேயாம். ம; உட்டுளை சிறிதாகத் திணிந்திருக்கும் மூங்கில் என்றவாறு. கோடை- மேல்காற்று. ஒல்குதல்- வளைதல். கடிய வெம்மை முதலியவற்றாற் கடுமையுடையன. "உண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்குத் தண்ணீர் பெறாஅத் தடுமாற்றருந்துயரம் கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடு" என்பது. (கலி. 9) நான் என்றது அவரால் அளிசெய்யத்தக்க யாம் பட

நின்றது. நின்றது இல்- பொருள் இவ்விடத்தே நிலைத்திருந்தது என்று எடுத்துக்காட்ட ஓரிடமும் இல்லை யாகிய புன்மையுடைய பொருள் என்க. "அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம்" என்பது வள்ளுவர் பொன்மொழி.

இனி, இதன்கண் தன்னுட் பதுங்கிக் கிடக்கும் அஞ்சுதகு புலி புறத்தார்க்குத் தோன்றுமாறு நெடுவரை மூங்கில் மேல் காற்றுக்கு வளைந்து கொடுப்பதுபோல் நின்னுள்ளத்தே ஆழ்ந்திருக்கும் பிரிவச்சம் வெளிப்படுமாறு நீ பிறர் கூற்றிற்கு அஞ்சுகின்றாய் என்னும் உள்ளுறை உவமையுண்மையும் உணர்க.

இனி, யார் யார் வாய் எப்பொருள் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு ஆகவும் நீ பிறர்கூறும் பொய்யையே மெய்யென்று கருதி ஆராய்ச்சி சிறிதுமின்றி வருந்துதி ஆதலின் நீ தேற்றமாகப் பெரிதும் அறிவிலியே ஆகின்றனை என்று இடித்துரைப் பாள் நல்ல மடவை மன்ற நீயே என்றாள்; நன்மை ஈண்டு அறி வின்மையின் பெருமை மேற்று. மன்ற, தேற்றப் பொருட்டு.

6-11: வடவயின்.....ஆயினும்.

(இ-ள்) வடவயின் வேங்கடம் பயந்த- தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தின் வடவெல்லையாகிய திருவேங்கடமலை தோற்றுவித்த; வெண் கோட்டியானை மறப்போர் பாண்டியர் அறத்திற் காக்கும்- வெள்ளிய மருப்புகளையுடைய சிறந்த யானைப் படைகளாலே மறப் பண்புமிக்க போர்த்தொழில் ஆற்றுகின்ற பாண்டிய மன்னர் அற நெறி நின்று காவல் செய்கின்ற; கொற்கை அம் பெருந்துறைமுத்தின் அன்ன - கொற்கைப் பட்டினத்துக் கடலினது பெரிய துறையிற் குளிக்கும் உயரிய முத்துக்களைப் போன்று; நகைப் பொலிந்து இலங்கும் எயிறு கெழு துவர் வாய் தகைப்பத் தங்கலர் ஆயினும்- புன்முறுவலாலே பொலிவுற்றுத் திகழ்கின்ற நின்னுடைய பற்கள் பொருந்திய பவளம் போன்ற நிறமுடைய நின் திருவாய் ஒன்றுமே அவர் நினைப்பிரியாமல் தடுப்பப் போதியதாகாதோ? அது தடை செய்தும் செலவழுங்குவா ரல்லராயினும் என்க.

(வி-ம்) மதுரைக் கணக்காயனார் என்னுமிப் புலவர் பெருமான் காலத்தே பாண்டிய மன்னரின் ஆணை, குமரிமுதல் வடவேங்கடம் வரையிலமைந்த தமிழகம் முழுவதும் சென்றமை தோன்ற, "வடவயின் ...பெருந்துறை" என்பாராயினர். வேங்கடத்தையுள்ளிட்ட தமிழகத்தின் வடவெல்லைக்கண் அமைந்த நாட்டை ஆள்கின்ற குறுநில மன்னர் திறையாகச் செலுத்தும் யானைப்படைகளையுடைய பாண்டியர் என்பது கருத்து. இனி யானைகளுள் வேங்கடமலைச்சாரலிற் பிறந்து வளரும் யானை சிறந்தது என்பது பற்றிக் கூறினர் எனலுமாம். மறத்தாற் போராற்றி அறத்தால் நாடுகாக்கும் பாண்டியர் என்னும் அழகுணர்க. நகைப்பு - புன்முறுவல். முத்திற்கு நகைப்புத் தெளிவான ஒளியுடைமை என்க. எயிறு - விழுந்து முளைக்கும் பல்.

நினது துவர் வாயின் புன்முறுவலைச் சுவைத்த நம் பெருமான் நினைவைப் பிரியவும் துணிவரோ? துணியார் என்பது கருத்து.

11-17: இகப்ப..நோக்கே.

(இ-ள்) மற்று தேம்படத் திள் நீர்க்கு ஏற்ற திரள் கால் குவளைப் பெருந்தகை சிதைத்தும் அமையா - இனி தேன் உண்டாகத் தெளிந்த மழைநீரை ஏற்றமையால் வளம் பெற்றுத் திரண்ட காம்பினையுடைய நீலமலரின் பேரழகைக் கெடுத்தும் அமையாவாய்; வேத்து அமர் பருந்துபடக் கடந்த வென்றி நல்வேல்(அப்பாண்டியமன்னர்) தம்மோ டெதிர்ந்த பகைவேந்தரைப் போர்க்களத்திலே பருந்துகள் வீழும்படி நூழிலாட்டி வென்று வாகை சூடுதற்குக் காரணமான அவர்தம் வெற்றியை யுடைய அழகிய வேலானது; குருதியொடு - பகைவர் குருதிக்கறையோடு; துயல் வந்தன்ன - அசைந்தாற்போன்று மிவிரும்; நின் அரிவேய் உண் கண் அமர்த்த நோக்கு - நின்னுடைய செவ்வரியோடிய மையுண்ட கண்கள் உவந்து நோக்கும் நோக்கம்; இகப்ப யாங்ஙனம் விடும்- அவர் நினைவை நீங்கிச் செல்வதற்கு எவ்வாறு விடும்? விடாது காண்! நீ வருந்தற்க என்பதாம்.

(வி-ம்) மற்று - வினைமாற்றின்கண் வந்தது. தேம் - தேன், தெண்ணீர் என்றது மழை நீரை. மழைவளம் பெற்றுழித்தேன் மிகும் குவளை என்றது நம்பெருமான் அளிபெற்றுழி நின் நோக்கின்பம் மிகும் என்பதனைப் பொருட்புறத்தே தோற்றுவித்தற் கென்க. குவளை - நீல மலர் (கருங்குவளை.) கண் இயற்கையிலே குவளை மலரினும் சிறந்து தோன்றுதலோடன்றி அன்புற்று நோக்குமாற்றால் அவ்வின்பத்தை மிகுவிக்கும் என்பாள் குவளைப் பெருந்தகைசிதைத்தும் அமையாவாய்த் துயல்வந்து நோக்கும் என்றாளாயிற்று. இவ்வாசிரியர் மறப்போர்ப் பாண்டியர் முத்து என்றமையால் இதுவும் அவர் கருத்துக்கியையும் என ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் கண்டு நல்வேலும் பாண்டியருடைய வேல் என்றாம். அமர்த்த நோக்கு விரும்பிய நோக்கம். யாங்கனம் விடுமோ? என்னும் வினா அதன் எதிர்மறைப் பொருளை வற்புறுத்து நின்றது. தலைவனைச் செலுங்குவிக்கும் கருவிகள் நின்பாலுளவாதலை அறிய மாட்டாமையின் நீ மன்ற நல்லமடவை என்றிகழ்ந்தாள். ஆதலால் அவர் பிரிகுவர் அல்லர். நீ வருந்தற்க! என்பது குறிப்பெச்சப் பொருள்.

இனி, இதனை, நம் பெருமான் நாமழப் பொருட்பிணிச் சென்றி வட்டருமார என்ப என்கின்ற நீ மன்ற மடவை காண்; நின் துவர் வாய் நகையே அவரைத் தகைப்பத் (தங்குவர் அதனால்) தங்கலராயினும், நின் அரிவேய் உண்கண் அமர்த்த நோக்கு யாங்கனம் பிரியவிடும்? விடாதுகாண்! நீ வருந்தேல்! என இயைத் திடுக.

(பா-வே) 1. தயங்கு; 11. தாங்கல. (27)

செய்யுள் 28

திணை: குறிஞ்சி

துறை: தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது. இது, பகலே சிறைப்புறம்.

(து-ம்) அஃதாவது- களவொழுக்கத்தின்கண் தலைவன் தலைவியர் கூடியிருக்கும் பொழுதினும் கூடாமற் பிரிந்துறையும் பொழுதே நீளிதாதலின் அப்பிரிவாற்றாது வருந்துந் தலைவியை நீ வரையும் பருவம் வருங்காறும் இச்சிறுபிரிவாற்றாது வருந்துவையாயின் நின் செயலறவு கண்டு அன்னை நம்மை இத்தினை காவலுக்கு விடாள் அவ்வழி நீ தலைவனைக் காண்டலே அரிதாகி விடும். ஆதலால் நீ காவற்றொழிலும் செய்து ஆற்றியிருத்தல் வண்டும் என வற்புறுத்துந் தோழி இவ்வன்புறை மொழியைத் தலைவன் பகற்குறிக்கண் சிறைப் புறத்தானாய வழி அவன் கேட்பத் தலைவிக்குக் கூறியது என்றவாறு.

இதனைத் தலைவன் கேட்பக் கூறியது, தலைவியின் பிரிவாற்றாமையை அவனுக்கறிவுறுத்தலும், அவனை வரைதற்கண் கருத்தான்றுவித்தலும் ஆம் என நுண்ணிதின் உணர்க.

(இ-ம்.) இதற்கு, நாற்றமுந் தோற்றமும், எனவரும் நூற்பாவின் கண்(தொல்-களவி-
*23) 'செங்கடு மொழியாற் சிதைவுடைத்தாயினும், என்பு நெகப் பிரிந்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ, அன்புதலை யடுத்த வன்புறைக் கண்ணும்' என வரும் விதிகொள்க.

மெய்யிற் றீரா மேவரு காமமொ
டெய்யா யாயினு முரைப்ப றோழி
கொய்யா முன்னுகுங் குரல்வார்பு தினையே
யருவி யான்ற பைங்கா றோறு

மிருவி தோன்றின பலவே நீயே
முருகுமுரண் கொள்ளுந் தேம்பாய் கண்ணிப்
பரிய னாயொடு பன்மலைப் படரும்
வேட்டுவற் பெறலொ டமைந்தனை யாழநின்
பூக்கெழு தொடலை நுடங்க வெழுந்தெழுந்து

கிள்ளைத் தெள்விளி யிடையிடை பயிற்றி
யாங்காங் கொழுகா யாயி னன்னை
சிறுகிளி கடித றேற்றா ளிவளெனப்
பிறர்த்தந்து நிறுக்குவ ளாயி
னுறற்கரி தாகுமவன் மலர்ந்த மார்பே.

5

10

-பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி.

(உரை)

1-2: மெய்யின்.....தோழி

(இ-ள்.) தோழி - தோழியே! மெய்யின் தீரா மேவரு காமமொடு - நீதான் ஒருவருடம்பினின்றும் ஒருவருடம்பு அகலாமைக்குக் காரணமாய் ஒருகாலைக் கொருகால் மேம்பட்டு வருகின்ற நின் காமப்பண்பினாலே; எய்யாய் ஆயினும் - நினக்குறுதியாவதனை அறிகின்றிலை. அங்ஙனமாயினும்; உரைப்பல் - நினக்கிப்பொழுதுறுதி யாகும் காரியமிஃதென்று யான் கூறுவேன் கேட்பாயாக! என்க.

(வி-ம்.) காமநோய்ப்பட்டு வருந்துவோர் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறிதலியலாமையின் அந் நோய்ப்பட்டுமூலு நீ நினக் குறுதியாவதனை ஆராய்ந்தறியாய் ஆயினை என்பாள் காமமொடு எய்யாய்! என்றாள். எய்யாமை - அறியாமை. நீ அறியாயினும் நின்னுசாத் துணைத் தோழியாகிய என்கடன் அவ்வுறுதியை உனக்கு அறிவுறுத்தலே ஆதலின்

கூறக்கேள் என்பாள், ஆயினும் உரைப்பல் என்றாள், என்னை?

"அழிவி னவைநீக்கி ஆறுய்த் தழிவின்கண்

அல்ல லுழுப்பதா நட்பு" (குறள்.727)

என்பது நட்பிலக் கணமாதலின் என்க.

2-5: கொய்யா.....பலவே

(இ-ள்.) அருவி ஆன்ற பைங்கால் தோறும் - யாம் நீர் பாய்ச்சுதல் ஒழிந்தமையால் அருவி நீர் ஒழுகாது அமைந்த பசிய கால்வாயிடந்தோறும்; குரல்வார்புதினை கொய்யாமுன் உகும்- கதிர்கள் வளமுடையனவாய் நீண்ட தினைப்பயிர்கள் கிளிகள் வீழ்ந்து கொய்வதற்கு முன்பே உதிர்ந்தொழிந்தன ஆதலால்; பல இருவிதோன்றின - அங்கங்கே பற்பல வறுந்தட்டைகள் தலைதூக்கி நன்குதோன்றா நின்றன காண்! என்க.

(வி-ம்.) ஆன்ற- அமைந்த- இல்லையான. ஆனா என்னும் எதிர்மறைச் சொல் உடன்பாட்டில் வருங்கால் ஆன்ற என்றவரும்.கதிர் முற்றும் பருவத்தே நீர்பாய்ச்சுதலின்மையான் அருவி நீர் இல்லையான என்றவாறு. நீர் பய்ச்சும் கால்வாயருகிலுள்ள பயிர் வளமுடையன வாய்ப் பசுமையாய்த் தோன்றுதலின்

பைங்கால் என்றாள். ஈரமுடைய கால் எனினுமாம். கொய்யாமுன் உகும் என்றது கிள்ளைகள் வீழ்ந்த மாத்திரையே நன்கு முதிர்ந்தமை காரணமாகக் கதிர்கள் உதிர்ந்து விட்டன ஆதலால் பல இருவி தோன்றின என்கின்றாள். இருவி கதிரின்றி வறிதே நிற்குந்தாள். நம்மன்னை வந்துகாணின் இவ் விருவிகள் நாம் நன்கு காவாமையைப் புலப்படுத்தும் என்பாள் இருவிபல தோன்றின என்று எடுத்துக் காட்டியவாறு. நீ கிளிகடியாமையால் அவ்விருவிகள் தோன்றுகின்றன என்பது கருத்து.

5-8: நீயே.....அமைந்தனை

(இ-ள்.) நீயே - மற்று இவற்றைக் கிளிகடிந்தோம்பற்கு ஈண்டு வந்த நீதானும் அது செய்யாமல்; பரியல் நாயொடு பல்மலைப் படரும் - விரைந்தியங்கும் வேட்டை நாய்களோடு தன்காரியத்திலேயே கருத்தூன்றிப் பல்வேறு மலைகளிடத்தும் வேட்டையாடுதற் பொருட்டுச் செல்கின்ற; முருகு முரண்கொள்ளும் தேம்பாய கண்ணி- இவன் முருகனல்லன் என்று வேறுபாடறிதற்குக் காரணமான (கடம்பின் கண்ணியல்லாத) தேன் சொரியும் மலரானியன்ற மணமாலையைத் தலையிற் சூடுகின்ற; வேட்டுவன் பெறலொடு அமைந்தனை- வேடர்குலத் தோன்றலாகிய நின் காதலனை மீண்டுங் காணவேண்டும் என்னும் ஒரே கருத்தோடு அவன் வரும் வழிமேல் விழிவைத்து வாளாதிருக்கின்றனையல்லையோ? இது நினக்குத் தகாது காண்! என்க.

(வி-ம்) நீயே - என்றது திணைகாவலுக்கு வந்த நீதானும் என்பதுபட நின்றது. முருகு - முருகன். முருகு முரண் கொள்ளலாவது - இவன் முருகனல்லன் என்று வேறுபாடு கொள்ளுதல். அஃதாவது முருகனாயின் கடம்பின் கண்ணி சூடியிருப்பன் இவன் கண்ணி அஃதின்மையால் இவன் வேறு என்றுணர்தல். இதனாற் போந்த பொருள் தலைவன் முருகனையே நிகர்ப்பவன் எனப் புகழ்வதாம். "காரலர் கடம்பன் அல்லன் என்பதை ஆரங்கண்ணியிற் சாற்றினன் வருவோன்" என வரும் மணிமேகலையை (4: 49-50) ஈண்டு ஒப்புநோக்குக. பரியல் - ஓட்டம் பெறலோடு - பெறுகின்ற ஒரே கருத்தோடு. அமைந்தனை என்பது - நின்கடமையைச் செய்யாது வாளாதிருந்தனை என்பது பட நின்றது.

8-14: யாழநின்...மார்பே

(இ-ள்) நின் பூக் கெழு தொடலை நுடங்க - அன்புடை யோய்! இனியேனும் நீ நின் மலர்கள் பொருந்திய மாலை அசைந்தாடும்படி; எழுந்தெழுந்து - கிளிகள் திணைக்கதிரில், வந்து விழும்போதெல்லாம் மடிந்திராமல் எழுந்து எழுந்து; கிள்ளைத் தெள்விளி இடைஇடை பயிற்றி - கிள்ளைகளைக்கடிந்தோட்டுதற்கியன்ற தெளிந்த ஒலியை இடையிடையே பலகாலும் எழுப்பி; ஆங்கு ஆங்கு ஒழுகாய் ஆயின் - கிளிகள் வருந் திசைதோறும் திசைதோறும் சென்று அவற்றை ஓட்டாயாயின். அன்னை இவள்

சிறுகிளி கடிதல் தேற்றாள் என - நம்மன்னை ஈங்கு வருபவள் இவ்விருவிகளைக் கண்டு இவள் சிறிய இக் கிளிகளைக் கடிந்து ஓட்டவும் அறிகிலள் போலும் என்று கருதி; பிறர்த் தந்து நிறுக்குவள் - தினையழி யாமைப் பொருட்டுக் கிளிகடிவார் பிறர் யாரையேனும் அழைத்துக் கொணர்ந்து ஈண்டு நிறுத்துவள் காண்; ஆயின் - அங்ஙனம் நிகழுமானால், அவன் மலர்ந்த மார்பு உறற்கு அரிது ஆகும் - நம் பெருமானுடைய பரந்த மார்பினை நீ முயங்கி மகிழ்தற்கு நினக்குச் செவ்வி இல்லையாகும் காண்! என்பதாம்.

(வி-ம்.) யாழ, அசைச்சொல். தொடலை - ஒருவகை மாலை. அஃதாவது, மலர்களை நிரம்பவைத்துத் தொடுக்கும் தொடமாலை. இதனால் பூக்கெழு தொடலை என்று அடை பெய்யப்பட்டது. "தொடலையும், மாலையும் படலையும், சூட்டி என்பதும் காண்க. (சிலப். அரங். -125- 8-அடியா. உரை) கிளிகள் வந்து விழுந்தோறும் மடியின்றி எழுந்து என்பாள் எழுந்தெழுந்து என அடுக்கினாள். சிறுகிளியும் எனல் வேண்டிய இழிவு சிறப்பும்மைதொக்கது. யானை முதலியனவும் தினையை அழித்தலுண்மையின் சிறுகிளியும் கடிதல் தேற்றாள் என்றவாறு. பிறர் என்றது நம்மொழுக்கத்திற்கு இடையூறாகும் பிறர் என்பது பட நின்றது. தினைகாவற்குப் பிறரை நிறுத்திய வழி அன்னை நின்னைப் புறம் போகவிடாள் ஆதலின், அவன் மார்பு உறற்குச் செவ்வியரிதாம் எனறாள். அரிது ஈண்டு இன்மை மேற்று. இப் புலவர் பெருமான் பாடிய இச்செய்யுள் ஒன்றே அறிவுடைநம்பி என்னும் அவர் பெயர்க்கேற்பச் சிறந்து நின்றல் உணர்க.

இனி, இதனை, தோழி! நீ காமத்தால் எய்யா யாயினும் உரைப்பல்; தினை (கிளி) கொய்யா முன்னுகும் பல இருவி தோன்றின. நீயே காவல் செய்யாது வேட்டுவற் பெறலோ டமைந்தனை. நீ விளிபயிற்றி ஆங்காங்கு ஒழுகாயாயின் அன்னை இவள் தேற்றாள் எனப் பிறர்த்தந்து நிறுக்குவள் ; ஆயின் அவன் மார்பு உறற்கு வழியரிதாம் என இயைபு காண்க. இஃது இற் செறிப்பும் தினை முதிர்ந்தமையும் உணர்த்தி வரைவுகடாவியதாதல் நுண்ணிதின் உணர்க.

(பா-வே) 4. -அருவி யார்ந்த பரிப்பன் னாயொடு. 8- டமர்ந்தனை. 9 -வெழுந்து. (28)

செய்யுள் 29

திணை: பாலை

துறை: வினைமுற்றி மீண்ட தலைமகன் எம்மையும் நினைத்தறிதிரோ? என்ற தலைமகட்குச் சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது - பொருளீட்டும் வினைவயிற் சென்ற தலைவன் தான்

மேற்கொண்ட வினைமுற்றிய பின்னர் மீண்டு வந்துழி, அவன் காலந்தாழ்த்தமை கருதி நீயிர் வேற்றுநாட்டகவயின் முயன்று பொருளீட்டிய பொழுது நும்மாற் கைவிடப்பட்ட என்னை நினைத்தேனும் அறிவீரோ என்று வருந்திக் கூறிய தலைவிக்குத் தலைவன் விடையாகச் சொல்லியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு "கரணத்தி னமைந்து" எனவரும் நூற்பாவின் கண் (தொல்-கற்- 5)

'காமக்கிழத்தி மனையோள் என்றிவர் ஏழுறுகிளவி சொல்லிய எதிரும்' எனவரும் விதி கொள்க. (நச்சினார்க்கினியரும் இதற்கிதனைக் காட்டினர்.)

தொடங்குவினை தவிரா வசைவி னோன்றாட்
கிடந்துயிர் மறுகுவ தாயினு மிடம்படிந்
வீழ்களிறு மிசையாப் புலியினுஞ் சிறந்த
தாழ்வி லுள்ளந் தலைத்தலைச் சிறப்பச்

செய்வினைக் ககன்ற காலை யெஃகுற்
றிருவே றாகிய தெரிதகு வனப்பின்
மாவி னறுவடி போலக் காண்டொறு
மேவ றண்டா மகிழ்நோக் குண்க
ணினையாது கழிந்த வைக லெனையதூஉம்

வாழலென் யானெனத் தேற்றிப் பன்மாண்
டாழக் கூறிய தகைசா னன்மொழி
மறந்தளிர் போறி ரெம்மெனச் சிறந்தநின்
னெயிறுகெழு துவர்வா யின்னகை யழுங்க
வினவ லானாப் புனையிழை கேளினி

வெம்மை தண்டா வெரியு கு பறந்தலைக்
கொம்மை வாடிய வியவுள் யானை
நீர்மருங் கறியாது தேர்மருங் கோடி
யறுநீ ரம்பியி னெறிமுத லுணங்கு
முள்ளநர்ப் பனிக்கு மூக்கருங் கடத்திடை

எள்ள னோனாப் பொருடரல் விருப்பொடு
நாணுத்தளை யாக வைகி மாண்வினைக்
குடம்பாண் டொழிந்தமை யல்லதை

மடங்கெழு நெஞ்ச நின்னுழை யதுவே.

-வெள்ளாடியனார் 1

(உரை)

1-4 தொடங்கு.....சிறப்ப

(இ-ள்) தொடங்கு வினை தவிரா அசைவு இல் நோன் தாள் - பெரும! தான் மேற்கொண்ட வினையைக் கைவிடாமைக்குக் காரணமான தளர்வில்லாத வலிய முயற்சியினையும் அங்ஙனம் முயன்று தான் தாக்கிய பொழுது; வீழ்களிறு இடம்படிள் - தாக்குண்டு வீழ்கின்ற களிற்றியானை தனக்கு இடப்பக்கத்தே வீழ்ந்து விட்டால் ; கிடந்து உயிர் மறுகுவது ஆயினும் - பட்டினி கிடந்து தனதுயிர் பெரிதும் வருந்துவதாயவிடத்தும், மிசையாப் புலியினும் - அக்களிற்றைத் தின்னாமையும் உடைய புலியினுங் காட்டில்; சிறந்த தாழ்வு இல் உள்ளம் - சிறந்த குறையாத நுமது ஊக்கமானது, தலைத்தலை சிறப்ப - பொருளீட்டுதற்கியன்ற துறைதோறும் துறைதோறும் மேலும் சிறத்தலாலே என்க.

(வி-ம்) 1-முதலாக , 12-'மறந்தனர் போறிர் எம்' எனுங்காறும் தலைவியின் கூற்றைத் தலைவன் கொண்டு கூறுகின்றான் என்றுணர்க. தவிராமைக்குக் காரணமான அசைவில் நோன் தாள் என்க.தாள் - முயற்சி. முயற்சியால் தாக்கிய பொழுது வீழ்களிறு இடம்படிள் மிசையாப் புலி என்க- புலியினது உள்ளத்தினுஞ் சிறந்த உள்ளம் என்றவாறு. உள்ளம் - ஊக்கம். தலை - இடம். பொருளீட்டுதற் கியன்ற துறைதோறும் துறைதோறும் நுமது ஊக்கம் அவ்வினையிலேயே ஊக்குவித்தலாலே என்க. இது தலைவன் அக்காலத்தே தன்னை மறந்தமைக்குத் தலைவி குறிப்பாக காரணங் கூறியவாறாகும். அஃதாவது பொருளீட்டுதற்கு நும்மை ஊக்குவிக்கும் ஊக்கம் அப்பொருளீட்டலையே நினைப்பித்து ஏனைய அருள் முதலிய அறங்களை எல்லாம் மறப்பச் செய்தது போலும் என்பது குறிப்பு என்க. புலி இடம்படிள் உண்ணாது என்பதனை "கடுங்கட் கேழல் இடம்பட வீழ்ந்தென, அன்றவண் உண்ணாதாகி வழிநாள் பெருமலை விடரகம் புலம்ப வேட்டெழுந்து இருங்களிற் றொருத்தல் வலம்படுக்கும் புலிபசித்தன்ன மெலிவிலுள்ளத் துரனுடையாளர்" எனவரும் புறப்பாட்டானும் (110) உணர்க.

-----

1 (பா-வே) வெண்வட்டியார். வேளாவட்டனன்.

5-12: செய்வினைக்.....எம்மென.

(இ-ள்) செய்வினைக்கு அகன்றகாலை- நீயிர் பொருளீட்டுதற் றொழிலை
 மேற்கொண்டு எம்மைப் பிரிந்து சென்ற பொழுது; எம் - எம்மை நோக்கி; எஃது உற்று
 இருவேறு ஆகிய தெரிதருவனப்பின் மாவின் நறுவடிபோல - வாளினால் அரியப்
 பெற்று இரண்டு வேறு பிளவுகள் ஆகிய ஆராய்ந்து காண்டற்குரிய அழகுடைய நறிய
 மா வடுப்பிளவுகள் போன்று; காண்தொறும் மேவல் தண்டா மகிழ் நோக்கு உண்கண் -
 காணுந்தோறும் காணுந்தோறும் பின்னும் காண வேண்டும் அவா அமையாமைக்குக்
 காரணமான இன்பமுடைய நோக்கமுடைய நின்னுடைய மையுண்ட கண்களை;
 நினையாது கழிந்த வைகல் - நினையாமல் கழிந்த நாள் ஒன்றுண்டாயின் ;
 எனையதூஉம் யான் வாழலென் - அத்தகைய தீய நாளில் யான் ஒரு சிறிதும்
 உயிர்வாழ்கிலேன் காண்! என - என்று; தேற்றிக் கூறிய தகைசால் நல் மொழி பல்
 மாண் தாழ் மறந்தனிர் போல்திர் என - பிரிவு ஆற்றாது நெஞ்சு கலங்கிய எம்மைத்
 தெளிவித்துக் கூறிய பெருந்தகைமை பொருந்திய நன்மை தரும் மொழியை நுமது பல
 வேறு மாண்புகளும் குறை
 யும்படி துவர மறந்து விட்டீரோ? என்று என்க.

(வி-ம்) (4)தாழ்வில் உள்ளம் சிறத்தலால் நுமது பன்மாண் தாழ் மறந்தனிரோ என்று
 வினவுகின்றாள். பொருளீட்டற்கண் தாழ்வில்லாத நும்முள்ளம் நுமது அருள் வாய்மை
 அன்பு முதலிய பல்வேறு மாண்புகளும் தாழ்ந்து போம்படி வாய்மையறம் பிறழ்
 மறப்பித்தது என நுண்ணிதிற்றலைவி கூறினமையுணர்க. ஒன்றை விட்டு ஒன்றை
 நினைக்க மற்றொரு மனம் இல்லை. நுமக்குப் பொருளாசை மிக்க மனம் ஒன்றேயுளது
 என்று இடித்துரைத்தபடியாம். பொருளீட்டுதலில் ஊக்கஞ்சிறத்தல் நன்றெனினும்
 அப்பொருள்ளால் ஆக்கம்பெறும் அருள் முதலியவற்றை மறத்தல் நேரிதன்று என்பது
 கருத்து.

"எஃகுற்று.....வாழலன்" என்னுந் துணையும் தலைவி, பண்டு தலைவன்
 கூறியதனை நினைந்து கூறினள், ஈண்டுத் தலைவன் அதனை வழிமொழிகின்றான்.
 இவ்வாறு கூறுவதனை, "நிகழ்ந்தது நினைத்தற் கேதுவு மாகும்" (அகத்- 43) என
 ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பாலைத்திணைக்குக் கூறிய விதியானும் உணர்க. நுமது
 மொழி கேள்விக்கு இனிய அழகிய மொழி என்றது இகழ்ச்சி. என்னை? அது
 பொய்ம்மையாகலின் என்க. போல்திர் என்புழி போலும் ஒப்பில்போலி. மறந்தனிர்
 என்பது வினா.மறந்தனிரோ எனல் வேண்டிய ஓகாரம்தொக்கது. வினவல் ஆனாப்
 புனையிழை என முன்னரோதுதலினானும் அது வினாவேயாதல் பெற்றாம்,

12-14: சிறந்தநின்.....கேளினி

(இ-ள்.) நின் சிறந்த எயிறு கெழு துவர்வாய் இன்னகை அழுங்க - நின்னுடைய அழகிற்சிறந்த பற்கள் பொருந்திய பவளம் போன்று சிவந்த வாயிடத்தே தோன்றுதற்குரிய இனிய புன்முறுவல் இல்லையாம்படி; வினவல் ஆனாப் புனைஇழை இனிக்கேள் - என்னை வினவுதல் அமையாத அணிந்த அணிகலன்களை யுடையோய்! இப்பொழுது நின் வினாவிற்கு விடையிறுப்பல் கேட்பாயாக! என்க.

(வி-ம்.) என்னுடைய வரவினால் நீ மகிழ்ந்துள்ளமைக்கு அறிகுறியாக யான் வந்துற்றபின்னர் நீ அணிந்துகொண்டிருக்கின்ற அணிகலன்களையே யான் காணுகின்றேன். அனைத்தினும் சிறந்த நினைவு எயிறுகெழு துவர்வாய் இன்னகை புறப்படக் கண்டிலேன் என்பான். சிறந்த நின்.....இன்னகை அழுங்க என்று புனையிழை என்னும் பெயரால் அழைக்கின்றான். தனது வருகையால் அவள்தன் பிரிவாற்றாமைத் துன்பம் துவரக் கெட்டமையின் 'மறந்தனர் போறீர்' என வருந்தி வினவல் ஆனாப் புனையிழை என்னாது இன்னகை வெளிப்படாமை ஒன்றையே கூறினன்.

15-23: வெம்மை.....நின்னுழையதுவே

(இ-ள்.) வெம்மை தண்டா எரி உகு பறந்தலை இயவுள் - வெப்பம் குறையாத் தீப்பொறி காலும் பாழிடத்திலே வழிகளிலே இயங்குகின்ற; கொம்மை வாடிய யானை - உணவு பெறாமையாலே உடம்பின் பருமை குறைந்த யானைகள்; மருங்கு நீர் அறியாது தேர் மருங்கு ஓடி - நீர் வேட்கையுற்றுப் பக்கங்களிலே யாண்டும் நீர் காணாமாட்டாவாய்ப் பேய்த் தேரினை நீர்நிலை என்று கருதி அது தோன்றுமிடமெல்லாம் ஓடிஓடி இளைப்புற்று: நெறிமுதல் - வழிகளிலே வீழ்ந்து; நீர் அறு அம்பியின் உணங்கும் - தான் இயங்கும்தற்குரிய யாற்றின்கண் நீர் வறந்தகாலை அவ்வியாற்று மணலிடத்தே கிடந்து உலருகின்ற தோணியைப்போன்று இயக்கமின்றி வெயிலினால் உலர்ந்து வருந்துதற்குக் காரணமான; உள்ளநர்ப்பனிக்கும் - நினைப்பாரையும் நடுங்கச் செய்யும் கடுமையுடைய; ஊக்கு அரும் - மேலும் செல்லுதும் என்னும் ஊக்கத்தைப் பெறலரிய; கடத்திடை - காட்டினிடத்தே சென்று; எள்ளல் நோனாப் பொருள் தரல் விருப்பொடு - மாற்றார் இகழ்தலைப் பொறாமை காரணமாக எழுந்து பொருளீட்டிக் கொணரும் வேட்கையுடனே; நாணுத் தளையாக - தொடங்கிய வினை முடியவேண்டும் என்னும் மானமே அத்தொழிலோடு ஆர்க்கின்ற கயிறாக மீண்டுவாராமல் பொறுமையுடன்; வைகி - வினைமுற்றுந்துணையும் அங்குத் தங்கியிருந்து யான் இயற்றிய; மாண்வினைக்கு - மாட்சிமையுடைய பொருள் ஈட்டும் தொழில் செய்தற்கு; உடம்பு ஆண்டு ஒழிந்தமை அல்லதை - இன்றியமையாத என் உடம்புமட்டும் அவ்வேற்று நாட்டின்கண் இருந்ததேயன்றி; மடங்கெழு நெஞ்சம் நின்

உழையதுவே - அறியாமையுடைய என்னுள்ளமோ எப்பொழுதும் நின் பக்கத்திலேயே இருப்பதாயிற்றுக் காண்! இங்ஙனமாயின யான் நினக்குக் கூறிய நன்மொழியை மறத்தலுங் கூடுமோ? நீ இஃதறியாது வினவினை என்பதாம்.

(வி - ம்.) தண்டா குறையாத - பெயரெச்சத்தீறு கெட்டது. பறந்தலை - பாழிடம். கொம்பை - பருமை. உணவு பெறாமையால் கொம்மை வாடிற்றென்க. தேர் - பேய்த்தேர்; கானல்- பறந்தலையாகிய கடம்; யானை உணங்கும் கடம்; பனிக்கும் கடம்; ஊக்கரும் கடம் எனத் தனித்தனி கூட்டுக. நோனாமையா லுண்டான விருப்பம் என்க. நின்னைப் பிரிந்துபோய்ப் பொருளீட்டியது என்னுடம்பு மட்டுமே என் நெஞ்சம் நின்னை ஒருபொழுதும் பிரியாமல் நின்மருங்கே இருந்தது. ஆதலின் நின்னை யான் மறத்தல் யாண்டையது என்பது கருத்து.

என்னெஞ்சம் நின்னுழையாதாயிருந்தே என்னாற்றாமையை நினக்கறிவித்திலது என்றிகழ்வான் என்மடங்கெழு நெஞ்சு என்றான்.

இனி இதனை, "பெரும" உள்ளம் தலைத்தலைச் சிறத்தலாலே நீயிர் அகன்றகாலை எம்மைத் தேற்றிக் கூறிய நன்மொழியை மறந்தனிரோ" என்று நகை அழுங்கவினவல் ஆனாப்புனைஇழை இனிக்கேள்!, ஊக்கருங் கடத்திடை (சென்று) எள்ளல் நோனா விருப்பொடு நாணுத்தளையாக ஆண்டு உடம்பு ஒழிந்தமை யல்லது என்னெஞ்சம் எப்பொழுதும் நின்னுழையதுவே. இங்ஙனமாகலின் யான் மறப்பது எங்ஙனம்? என இயைக்க.

பா.வே. 1. வசையினோன்றாட்; 8. னவ்வடி.

13. இன்னகையிலங்க. 22. யல்லது. (29)

செய்யுள் 30

திணை: நெய்தல்

துறை: பகற்குறிவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

(து - ம்.) அஃதாவது-தலைவியைக் காண்டற்குத் தலைவன் பகற் பொழுதிலே வந்து மீள்வானாகவும், அவனைச் சேட்படுத்தற்பொருட்டுத் தலைவியைப் பகற்குறியிடத்தே கொணராதிருந்த தோழி ஒருநாள் அவனைப் பகற்குறியிடத்தே தலைப்பெய்து தாம் எதிர்கொள்ளாக் குறையை மறைத்து, தாம் காத்திருப்பவும் அவன் வாராதொழிந்தான் போன்று அதனை அவன் குறையாக மாயஞ் செப்பி நீயிர் வாராமையால் தலைவியின்

அழகு கெடும். ஆதலின் இன்னவிடத்தே பகலில் வம்மின் என்று அவன் வரவினை விரும்பிக் பகற்குறியிடம் கூறியது. என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதற்கு "நாற்றமும் தோற்றமும்" எனவரும் நூற்பாவின்கண் (தொல் - களவி-23) 'வந்தகிழவனை மாயஞ் செப்பிப் பொறுத்த காரணம் குறித்தகாலையும்' எனவரும் விதிக்கொள்க. (ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும் இச்செய்யுளை இதற்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.)

நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்க ணவ்வலைக்
கடல்பா டவிய வினமீன் முகந்து
துணைபுண ருவகையர் பரத மாக்க
ளினையரு முதியருங் கிளையுடன் துவன்றி

யுப்போ யுமண ரருந்துறை போக்கு 5
மொழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ
யயிர்திணி யடைகரை யொலிப்ப வாங்கிப்
பெருங்களந் தொகுத்த வழவர் போல
விரந்தோர் வருங்கல மல்க வீசிப்

பாடுபல வமைத்துக் கொள்ளை சாற்றிக் 10
கோடுயர் திணிமணற் றுஞ்சுந் துறைவ
பெருமை யென்பது கெடுமோ வொருநாண்
மண்ணா முத்த மரும்பிய புன்னைத்
தண்ணருங் கானல் வந்துநும்

வண்ண மெவனோ வென்றனர் செலினே. 15

-- முடங்கிக் கிடந்த, நெடுஞ்சேரலாதன்.

(உரை)

1-6: நெடுங்கயிறு.....குழீஇ

(இ-ள்.) பரதமாக்கள் - நெய்தனிலத்தே வாழும் பரதவர்;
இளைஞரும் முதியவரும் கிளையுடன் துவன்றி - ஆண்டால் இளமையுடையோரும்
முதுமையுடையோருமாய்த் தம் மக்களோடு வந்து நெருங்கி; துணைபுணர் உவகையர் -
தத்தம் காதற்றுணையாகிய மகளிருடனே சேர்ந்த மகிழ்ச்சியை உடையவராய்; உப்பு
ஓய்

உமணர் அருந்துறை போக்கும் - உப்பு மூடைகளை ஏற்றி உப்பு வாணிகர்
கடத்தற்கரிய துறைகளிலே செலுத்துகின்ற; ஒழுகை

(பா - வே.) 1. முடங்கிடந்த, முடங்கிடந்த.

நோன்பகடு ஒப்பக் குழீஇ - சகடங்களிற் பூட்டும் வலிய எருதுகளைப் போன்று
ஒருங்குகூடி; கடல்பாடு அவிய - கடலினது ஆரவாரமும் அடங்க ஆரவாரித்து,
நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்கண் அவ்வலை இனமீன் முகந்து - நெடிய கயிற்றினாலே
பின்னிய குறிய கண்களையுடைய அழகிய வலைகளை வீசிப் பல்வேறு வகைப்பட்ட
மீன்களையும் வலையுள் அகப்படுத்து என்க.

(வி -ம்) கிளை - உறவினருமாம். துவன்றுதல் - நெருங்குதல், ஒய்யுமணர்:
வினைத்தொகை. துணை - காதற்றுணைவியராகிய மகளிர். கடலின் ஒலி அடங்கும்படி
ஆரவாரித்து என்பார் கடல்பாடு அவிய என்றார். இனி, கடலின் செல்வமாகிய
மீன்களை முகத்தலால் அதன்
பெருமை குன்ற எனினுமாம். இனம் - வகை. முகத்தல் வலையினூடு
அகப்படுத்துதல்.

7 - 11: அயிர்.....துறைவ

(இ - ள்) அயிர்திணி அடைகரை ஒலிப்ப வாங்கி - நுண் மணல் செறிந்த
நீரடைகரையிடத்தே அம்மீன்களால் ஒலி உண்டாகும்படி இழுத்து; பெருங்களம்
தொகுத்த வழவர்போல இரந்தோர் வறுங்கலம் மல்க வீசி - அகன்ற களத்தின்கண்
தங்கழனியின் விளந்த நெல்லைக் கொணர்ந்து குவித்த உழவர் வழங்குமாறு போல
அம்மீன்களைக் குவித்தபின்னர் ஆங்கு மீன் வேண்டும் என ஏற்கின்ற வறியோருடைய
வறிய பாண்டங்கள் நிரம்பும்படி அவற்றை வாரி வழங்கியபின்; பாடு பல அமைத்துக்
கொள்ளை சாற்றி - எஞ்சியவற்றைக் கூறுகள் பலவாகப் பகுத்து விலை சொல்லி
விற்பின்னர்; கோடு உயர்திணி மணல் துஞ்சும் துறைவ கடற்கரையிடத்தே
உயரமாகச் செறிந்த மணற்பரப்பிலே கவலையின்றி உறங்குதற்கு இடனான வளமிக்க
கடற்றுறையையுடைய பெருமானே! என்க.

(வி.ம.) திணிகரை, அடைகரை எனத் தனித்தனி யியையும். ஒலித்தல்- ஈண்டுக்
கரையேற்றப்பட்ட மீன்கள் செய்யும் ஒலி என்க.

ஈதற்பண்பு உழுதுண்டு வாழ்வார்க் கியற்கைப்பண்பு ஆதலின் ஈண்டுத் தாமீட்டிய
பொருளாகிய மீன்களை வழங்குதற்கு உழவரை உவமை எடுத்தாள். என்னை?
உவமைதானும் "உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளுங் காலை" என்பவாகலின்; (தொல் -உவமை
-2) ஆசிரியர் திருவள்ளுவனாரும்,

"இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது
கைசெய்துண் மாலை யவர்" (குறள்-1035)

என ஈகை அவர்க்கே சிறந்துரிய பண்பாதல் தோன்ற ஓதுவதூஉங் காண்க.

துஞ்சம் என்றது ஊதியம் கைவரப் பெற்றமையால் துஞ்சம் என்பது படநின்றது.
இதன்கண் ணடங்கிய உள்ளுறையை, "பெருங் கடலுட் சிக்கிக் கிடக்கின்ற மீனை
நுளையர் அதனினின்று நீக்கி உயிர் செகுத்துக் கண்டாரெல்லார்க்கும் கூறுவைத்துப்
பரப்பிப் பின்பு உயிர் வருத்தினோ மென்னுமிரக்கமின்றி மணற்குன்றிலே
உறங்கினாற்போல. பெருங்குலத்துப் பிறந்த இவளை நீயிர் நும் வசமாக நீக்கி வருத்தி
வேறுபாட்டான் எல்லாருமிவளைச் சூழும்படி அலராக்கிப் பின்பு நீர் துயரமின்றி
உறங்குகின்றீர்; என்றவாறு" என விரிப்பர் பழையவுரையாசிரியர்.

12-15: பெருமை...செலினே

(இ-ள்) மண்ணா முத்தம் அரும்பிய புன்னைத் தண் நறுங் கானல் - கழுவாத
முத்துக்களைப் போன்று அரும்பெடுத்துள்ள புன்னை மரங்கள் அடர்ந்த குளிர்த்
நறுமணங்கமழ்கின்ற கடற்கரைச் சோலைக்கு; ஒருநாள் வந்து நும் வண்ணம் எவனோ
என்றனர் செலின் - என்றேனும் ஒருநாள் நீயிர் எம்மை நினைந்து வந்து
ஆண்டுவிளையாடுவோமைக் கண்டு நும் அழகு என்னாயிற்று? என்று வினவிச்
செல்வீராயின் ; பெருமை என்பது கெடுமோ - நீயிர் பெருமை என்று
கொண்டிருக்கின்ற நுங்கருத்து அழியுமோ? இன்றேல் வாராமைக்குக் காரணம் யாது?
என்பதாம்.

(வி-ம்) மண்ணா முத்தம் அரும்பிய புன்னைத் தண் நறுங்கானல் என்றது
பகற்குறியிடம் இன்னதென்று தலைவனுக்குக் குறிப்பாக வுணர்த்தியபடியாம். நீயிர்
ஒருநாள் வந்து செலின் என்றது யாங்கள் நாள்தோறும் அச்சோலையிற் சென்று
விளையாடுகின்றோம் என்றுணர்த்தியபடியாம். வண்ணம் - ஈண்டு அழகு; எனவே நும்
பிரிவாற்றாமையால் எம் பெருமாட்டி அழகு அழிந்து வருந்துகின்றாள். நீயிர் அன்பிலிர்
போலும் என்றாளாயிற்று. தலைவன் நாள்தோறும் வந்து தலைவியைக் காணாமல்
கையற்றுச் செல்வானாகவும், அவனை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் சேட்படுத்திய தோழி
அவன் வரவில்லை என்பது தங்குறை அவன்குறையாக மாயஞ்செப்பியவாறாம். இது
தலைவன் வரவினை விரும்பிக் கூறியவாறு. தம்மிற்றாழ்ந்த மகளிரைச்
சென்றுகாண்டல் நும் பெருமைக்கு இழுக்கென்று கருதி வாராதொழிந்தீர். இக்கருத்துப்
பிழையாயது எனத் தலைவனுக்குப் பேதைமையூட்டுவாள் பெருமை கெடுமோ?
என்னாது பெருமை என்பது கெடுமோ என்றாள்.

இனி இதனை, "துறைவ நீயிர் ஒருநாள் புன்னைத் தண்ணறுங்கானல் வந்து நும் வண்ணம் எவனோ என்றளிர் செலின் நீயிர் பெருமை என்பது கெடுமோ?" என்று இயைத்திடுக. (30)

செய்யுள் 31

திணை: பாலை

துறை: பிரிவிடை ஆற்றாளாயினாளென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டு வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது-தலைவன் வேந்தற்குற்றுழி யுதவுதற் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றானாக, தலைவி பிரிவாற்றாமையால் பெரிதும் வருந்தியிருப்ப, அது கண்ட கொடிதறி பெண்டிர்வினையே ஆடவர்க்குயிர் அவர் வினைவயிற் பிரிந்துழி ஆற்றியிருத்தலே குலமகளிர்க்கழகு, இவள் ஆற்றாது மெலிவது காணீர்! என்று அலர் தூற்றாநிற்ப அதுகேட்ட தலைவி மேலும் வருந்தித் தோழிக்கு ஊரவர் கொடுமையைக் கூறி வருந்தியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதனை "எஞ்சி யோர்க்கும் எஞ்சுதல் இலவே" (தொல் - அகத்-42) எனவரும் விதியினால் அமைத்துக் கொள்க.

நெருப்பெனச் சிவந்த வருப்பவிர் மண்டிலம்
புலங்கடை மடங்கத் தெறுதலின் ஞொள்கி
நிலம்புடை பெயர்வ தன்றுகொ லின்றென
மன்னுயிர் மடிந்த மழைமா றமையத்

திலையில வோங்கிய நிலையுயிர் யாஅத்து
மேற்கவட் டிருந்த பார்ப்பினங் கட்டுக்
கல்லுடைக் குறும்பின் வயவர் வில்லிட
நிணம்வரிக் குறைந்த நிறத்த வதர்தொறுங்
கணவிர மாலை யிடுஉக் கழிந்தன்ன

5

புண்ணுமிழ் குருதி பரிப்பக் கிடந்தோர்
கண்ணுமிழ் கழுகின் கான நீந்திச்
சென்றொ ரன்பிலர் தோழி வென்றியொடு
வில்லலைத் துண்ணும் வல்லாண் வாழ்க்கைத்
தமிழ்கெழு மூவர் காக்கு

10

மொழிபெயர் தேளத்த பன்மலை யிறந்தே.

15

-மாமூலனார்.

(உரை)

12 - தோழி.....

(இ-ள்.) தோழீ! - தோழி ஈதொன்றுகேள்! இவ்வூர்க் கொடிதறிபெண்டிர் என்க.

(வி - ம்.) பிரிவாற்றாமையால் மேலும் வருத்தமுடையளாய்க் காணப்பட்ட தலைவியைத் தோழியனுகியவழி தலைவி தனது புதிய வருத்தத்திற்குக் காரணங் கூறத் தொடங்குபவள் அவளை விளித்தபடியாம்.

1-11: நெருப்பு.....நீந்தி

(இ-ள்) நெருப்பு எனச் சிவந்த உருப்பு அவிர் மண்டிலம் புலங்கடை மடங்கத் தெறுதலின் - நெருப்புப்போன்று சினந்த வெப்பம் விளங்குகின்ற ஞாயிற்று மண்டிலம் நிலமானது பசும்புல்லும் தலைகாண்பரிதாய் முற்றாக அழிந்தொழியும்படி காய்தலாலே, ஞொள்கி - குறைந்து, இன்று நிலம் புடை பெயர்வது அன்று கொல் என மன்னுயிர் மடிந்த மழை மாறு அமையத்து- இவ்வாறு ஞாயிறு காயும் இற்றைநாள் இந்த நிலமனது தன்னிலையினின்றும் பிறழுகின்ற ஊழிப்பெயர்ச்சியை உடைத்தாகுமோ? அல்லவோ என்னும்படி நிலைபெறுதற்குரிய உயிர்கள் இறந்தொழிந்த மழைதுவர மாறிப் போனபொழுது; ஓங்கியநிலை யாஅத்து - தழைத்துப் பரவாமல் ஒடுங்கி வளர்ந்துநிற்கும் நிலையினை யுடைய யாமரத்தின்; உயர் இலை இல மேல் கவட்டு இருந்த - உயர்ந்துள்ள இலைகள் இலவாய்த்தீய்ந்த உச்சியிலமைந்த கிளையில் குடம்பையில் பசித்திருந்த; பார்ப்பு இனங்கட்கு - தமது குஞ்சுகட்கு; கல் உடைக் குறும்பின் - கற்களை நிரம்ப உடைய கொல் குறும்பின்கண் வாழ்கின்ற; வயவர் வில் இட - ஆறலைகள்வராகிய மறவர் ஆறுசென்மாக்கள் மேல் வில்லில் அம்புகளையிட்டு ஏவுதலாலே; நிணம் வரிக்கு உறைந்த நிறத்த அதர் தொறும் தங்கள் நிணம் சிந்தி வரிவரியாய்த் தோன்றுமளவிற்கு உறைந்து கிடத்தலாலே வெண்ணிறமுடையனவாகிய வழிகளினெல்லாம் ; கணவிரமாலை இடுஉ கழிந்தன்ன புண் உமிழ்குருதி பரிப்பக் கிடந்தோர் - புறங்கொடுத்து ஓடியவர், செவ்வலரி மலராற் றொடுத்த மாலையைக் கைவிட்டுப் போனாற் போன்று தோன்றுமாறு அவர் முதுகில் அம்புபட்ட புண்கள் உமிழ்ந்த குருதி உறைந்து கிடப்பவையே தம்முடலைத் தாங்கா நிற்ப ஓடமாட்டாது இளைத்து வீழ்ந்து கிடப்பவருடைய; கண் உமிழ் கழுக்கின் கானம்

நீந்தி - கண்களைப் பறித்துக் கொணர்ந்து இரையாக அவற்றின் திறந்த வாயினுள் உமிழுகின்ற கொடிய கழுகுகளையுடைய காட்டினைக் கடந்து; என்க.

(வி-ம்) இது குறிஞ்சி திரிந்த பாலை ஆகலின் ஊரினைக் கல்லுடைக் குறும்பு என்றார். குறும்பு - பாலைநிலமக்கள் வாழும் ஊர். குறும்பின் வயவர் வில்லிட என்றமையால் ஈண்டு வில்லிடப்பட்டோர் ஆறுசெல் வம்பலர் என்க; வில்லிடுதல் - வில்லில் அம்பு தொடுத்து விடுதல். வில்லிடப்பட்டவருடைய நிணம் ஒழுகி வரிவரியாய் உலர்ந்து கிடத்தலின் அவ்வழிகளின் நிறம் நிண நிறமாயிற்று என்க. வரிக்கு உறைந்த - வரியாகத் தோன்றுமளவிற்கு உறைந்த என்க. உறைந்தமையாற்பெற்ற நிறத்த என்றவாறு. அவர்தம் அம்புக்காற்றாது இரிந்தோடுவோர் முதுகுப்புண் உமிழ் குருதி உறைந்துகிடப்பவை - ஓடுவோர் கணவிர மாலையைப் போகட்டும் போக அவற்றைப்போலத் தோன்றும் என்பது கருத்து. ஓடமாட்டாது வீழ்ந்துகிடப்போர் அக்குருதிபரிப்பக் கிடந்தார் என்க.

(6) கவட்டில் பசித்திருந்த பார்ப்பினங்கட்குக் குறும்பின் வயவர் வில்லிடுதலாலே குருதி பரிப்பக் கடந்தோர் கண்களைப் பறித்துக்கொடுபோய் அவைதிறந்த வாயின்கண் உமிழும் கழுகுகள் மிக்க கானம் என இயையும்.

12-15: சென்றார்.....இறந்தே.

(இ-ள்) வென்றி யொடு வில் அலைத்து உண்ணும் வல்லாண் வாழ்க்கைத் தமிழ் கெழுமுவர் காக்கும் - புக்ககளந் தோறும் வாகை சூடுதற்கியன்ற பேராற்றலோடு மாற்றார் படையைத் தம் விற்போராலே வருத்தி அவர் அளக்கும் திறைப் பொருளை உண்டுவாழ்கின்ற வல்லாண்மை வாழ்க்கையையுடைய தமிழ்ப்பண்பு பொருந்திய சேர சோழ பாண்டியராகிய மூன்றுமுடி மன்னரும் செங்கோண்மையுடன் காவல் செய்கின்ற; மொழி பெயர் தேஎத்தபல்மலை இறந்து - மொழி மாறுபட்ட வேற்று நாட்டின் கண்ணுள்ளனவாகிய பலவாகிய மலைகளையும் கடந்து; சென்றார் என்பிலர் - அப்பாலும் போயினரே, வன்கண்ணர், என்று அவரைத் தூற்றுகிலர்; இவள் ஆற்றாது மெலிந்தனள் என்று என்னையே பழிக்கின்றனர்; அதற்கே யான் வருந்துவல்காண் என்பதாம்.

(வி-ம்.) வென்றியொடு என்பது புக்கபோர்க்களம் தோறும் வாகைசூடும் புகழோடு என்பதுபடநின்றது. வில்லால் பகைவரை அலைத்து அவர்தரும் திறைப் பொருள் கொண்டுண்ணும் வல்லாண் வாழ்க்கை என்க. வல்லாண் முல்லை என்பது வாகைத்திணையுள் ஒருதுறை அதனை,

"வின்முன் கணைதெரியும் வேட்டைச் சிறுசிறார்

முள்முள் முயலுகளு முன்றிற்றே - மன்முன்
வரைமார்பின் வேல்மூழ்க வாளமுவுந் தாங்கி
உரைமாலை சூடினான் ஊர்",

எனவரும், வெண்பாவானுமுணர்க. (புறப் -மாலை. 177)

மூவர் - சேர சோழபாண்டியர் என்னும் மூன்றுமுடி வேந்தர். தேஎத்த- நாட்டின்
கண்ணுள்ளன.

இனி, இதனோடு,

"பசந்தா ளிவளென்ப தல்லா லிவளைத்
துறந்தா ரவரென்பா ரில். (குறள்-1188)

எனவருந் திருக்குறளை ஒப்பு நோக்குக.

இனி, இதனை, தோழி" இவள் பசந்தாள் என்பதல்லால் அவர் இவளைத் துறந்து
கமுகின் கானம் நீந்தி மொழிபெயர் தேஎத்த பன்மலை இறந்து சென்றார் என்பு இலர்;
என்றியைத்திடுக. (31)

(பா.வே.) 8 - நிறைத்த.

செய்யுள் 32

திணை: குறிஞ்சி

துறை: (1) பின்னின்ற தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழிதலைமகட்குக்
குறைநயப்பக் கூறியது. (2) தோழிக்குத் தலைமகள் சொற்றதூஉமாம்.

(து - ம்.) (1) அஃதாவது: இயற்கைப்புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் பாடும் பாங்கற்
கூட்டமும் எய்திய தலைவன் தோழியை மதியுடம் படுத்துத் தலைவிபாற் சென்று குறை
நயப்பிக்க வேண்டித் தோழியை இரந்துபின்னிற்பாற்பானாக, அவற்கிரங்கிக் குறை
நேர்ந்த தோழி தலைவியின்பாற் சென்று குறை நயப்பிப்பாள் வழிநிலை பிழையாமல்
பொய்யினாற் கவர் பொருள் நாட்டத்தாற் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) (1) இதற்கு, "நாற்றமுந் தோற்றமும்" எனவரும் நூற்பாவின் கண், (தொல் - களவி - 23.) மெய்யினும்.....கவர் பொருள் நாட்டத்தானும் எனவரும் விதிகொள்க. (நச்சினார்க்கினியரும் இதற்கிதைக் காட்டினார்.)

(2) இதற்கு, "மறைந்தவற் காண்டல்" எனவரும் நூற்பாவின் கண்' (தொல் - களவி - 20) * "மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்த வழித்தோழிக்கு நினைத்தல் சான்ற அருமறை உயிர்த்தலும்" எனவரும் விதிகொள்க.

நெருந லெல்லை யேனற் றோன்றித்
 திருமணி யொளிர்வரும் பூணன் வந்து
 புரவலன் போலுந் தோற்ற முறழ்கொள
 விரவன் மாக்களிற் பணிமொழி பயிற்றிச்
 சிறுதினைப் படுகிளி கடிஇயர் பன்மாண் 5
 குளிர்கொ டட்டை மதனில புடையாச்
 சூரர மகளிரி னின்ற நீமற்
 றியாரை யோவெம் மணங்கியோ யுண்கெனச்
 சிறுபுறங் கவையின னாக வதற்கொண்
 டிகுபெயன் மண்ணின் ளெகிழ்பொ ருற்றவென் 10
 னுள்ளவ னறித லஞ்சி யுள்ளில்
 கடிய கூறிக் கைபிணி விடாஅ
 வெருஉமான் பிணையி னொரீஇ நின்ற
 வென்னுரத் தகைமையிற் பெயர்த்துப்பிறி தென்வயிற்
 சொல்ல வல்லிற்று மிலனே யல்லாந் 15
 தினந்தீர் களிற்றிற் பெயர்ந்தோ னின்றுந்
 தோலாவா றில்லை தோழிநாஞ் சென்மோ
 சாயிறைப் பணைத்தோட் கிழமை தனக்கே
 மாசின் றாதலு மறியா னேசற்
 நென்குறைப் புறனிலை முயலு 20
 மண்க ணாளனை நகுகம் யாமே.
 -நல்வெள்ளியார்.1

(உரை)

17: தோழி - தோழி ஈதொன்று கேள்!

(வி-ம்) தோழி என்னும் அண்மைவிளி ஈதொன்று கேள் என்பதுபட நின்றது.

1-9: நெருநல்.....கவையினனாக

(இ-ள்) நெருநல் எல்லை திருமணி ஒளிர்வரும் பூணன் எனல் வந்து தோன்றி - நேற்றுப் பகலிலே அழகிய மணியின் ஒளி வீசுகின்ற அணிகலன் அணிந்தவன் ஒருவன் நமது தினைப் புனத்திற்கு ஞெரேலெனவந்து என் பக்கலிலே அணுகி வந்து; புரவலன் போலும் தோற்றம் உறழ்கொள - மன்னன் மகன் போன்ற தனது தோற்றத்திற்கு முரண்படுமாறு; இரவல் மாக்களின் பணிமொழி பயிற்றி - இரந்துண்ணும் நல்குரவுடையார் போன்று பணிவுடைய சொற்களைப் பலகாலும் கூறி; சிறுதினைப்படுகிளி கடஇயர் - சிறியதினைக் கதிரின்கண் வந்து வீழும் கிளிகளை ஓட்டுதற் பொருட்டு; குளிர்கொள் தட்டை மதனில பன்மாண் புடையாநின்ற - கைக்கொண்ட குளிரும் தட்டையும் ஆகிய இந்த நொய்மையுடைய கருவிகளைப் புடைத்துக் கொடுநின்ற; சூர் அர மகளிரின் எம் அணங்கியோய் நீ யாரையோ - சூரரமகளிர் என்னும் தெய்வப் பெண் போன்று எம்மை நோக்கத்தாலே தீண்டி வருத்துகின்ற நீதான் யாரோ? யான் அறிகிலேன் ஆயினும்; உண்கு என - யான் அவ் வருத்தந் தீர நின் பெண்மை நலமென்னும் பேரமிழ்தினை இனிது நுகர்வேன்காண் என்று கூறி; சிறுபுறம் கவையினன் ஆக - பிடரியினைக் கையாலணைத்துத் தழுவுவானாயினன், ஆகவே; என்க.

(பா-வே)1 நல்லொளியார்,

(வி-ம்) எல்லை- பகல். எனல் - தினை; ஆகுபெயர், தினைப் புனத்தில் என்க. தோன்றி என்பது ஞெரேலெனத் தோன்றி என்பது பட நின்றது. மணிகள் பதிக்கப்பட்டு ஒளிர்கின்ற பூணையுடையவனாகிய ஒருவன் என்றவாறு. அவன் திருவுடையன் என்பது மட்டும் தேற்றம் என்றுணர்த்துதற்கு மணிப்பூண் குறிப்பேதுவாய்க் கூறியபடியாம். புரவலன் போலும் தோற்றம் உறழ்கொள - என்றது உருவும் திருவும் ஒருங்கே புலப்படக் கூறியவாறாம். பணிமொழி - பணிவுடைமையைப் புலப்படுத்தும் மொழி. பயிற்றி - பலகாலும் கூறி. புரவலன் போன்ற தன் தோற்றம் உறழ்கொளப் பணிமொழி கூறுபவன் தெய்வப் பெண் போலும் நின் தோற்றம் உறழ்கொள நீ சிறுகிளி கடியக் குளிர் முதலிய நொய்ய கருவிகொண்டு புடைக்கின்றாய் எனினும் நீ எம் அணங்கினை என்று கூறினன், என்கின்றான். மேலும் தன் தோற்றம் உறழ்கொளப் பேசினான் ஆயினும் அம்மொழி உறழ்கொள ஒழுகினன் என்பாள் என் சிறுபுறம் கவையினன் என்கின்றான். உண்கு- உண்பேன். குளிர், தட்டை என்பன கிளிகடி கருவிகள். குளிர்- ஈரம் என்னும் பழையவுரை பொருந்தாது.

9-15: அதற்கொண்டு.....வல்லிற்றுமில்லனே

(இ-ள்) அதன் கொண்டு - அங்ஙனம் அவன் கூறிய மொழியினை உட்கொண்டமையினாலே; இஃகு பெயல் மண்ணின் ஞெகிழ்பு அஞர் உற்ற என் உள் அவன் அறிதல் அஞ்சி - மிகுதியாக வீழ்கின்ற மழைநீரை ஏற்ற செம்புலத்து மண் போன்று நெகிழ்ந்து யான் அவனுக்கிணங்காமைக்காக வருந்துகின்ற என்னுடைய நெஞ்சத்தின் நிலைமையை அவன் அறிந்துகோடற்குயான் அஞ்சி; உள் இல் கடிய கூறிக் கைபிணி விடாஅ - என் னெஞ்சத்தோடு பொருந்துதல் இல்லாத கடுஞ் சொற்களைக் கூறியவாறு அவனுடைய கையின் பிணிப்பினின்றும் என்னை விடுவித்துக் கொண்டு; வெருஉம் மான்பிணையின் ஓரீஇ நின்ற - அஞ்சுகின்ற பிணைமான் போன்று விலகிச் சென்று நின்ற; என் உரத்தகைமையின் - தனக்கிணங்காத என்னுடைய வன் செயலைக் கண்டமையாலே; பெயர்த்து என்வயின் சொல்லவல்லிற்றும் பிறிது இலன் - மீண்டும் என்பால் கூறும் வலியுடைத்தாகிய சொல் மற்றொன்றேனும் காணுதல் இலனாகி; என்க.

(வி-ம்.) அதன் கொண்டு - அதனை உள்ளத்திலேற்றுக் கொண்டமையால் என ஏதுப் பொருட்டாக்குக. அதனை என்றது அவன் கூறியதனை, அவன் சொற் கேட்டலும் என்னெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது என்றது தான் கற்புக்கடம் பூண்டமையையும் சிறுபுறம் கவையினன் என்றது மெய்தொட்டுப் பயிறல் முதலிய இயற்கைப் புணர்ச்சி யுற்றமையுமாகிய அருமறையைத் தோழிக்குக் கூறி அறத்தொடு நின்ற வாறாம். இனி, தோழி கூற்றாயின் "பொய்யினால் வழிநிலை பிழையாது நாடிய நாட்டம் எனக் கொள்க. உள் இல் கடிய - உள்ளத்தினூடு இல்லாத வாயளவாய்க் கூறிய கடுமையுடைய சொற்கள். என்னுரத்தகைமையின் என்றது, தலைவி கூற்றாயின் தலைவன் இஃகு வந்தன செய்யவும் யான் நாணும் மடனும் நீங்கிற்றிலேன் என்று தன் பெருமையைத் தோழிக்குக் கூறியவாறாம். இதனை, "ஒருமைக் கேண்மை யுறுகுறை தெளிந்தோள் அருமைசான்ற நாலிரண்டு வகையிற் பெருமை சான்ற வியல்பு" என்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். (கள-20) என்னுரத் தகைமையின் கைபிணி விடாஅ எனவும், என்னுரத் தகைமையைக் கண்டமையால் பெயர்த்துப் பிறிது என்வயிற் சொல்ல வல்லிற்றும் இலன் எனவும் ஈரிடத்திற்கும் ஏற்ற பெற்றி இயைத்துக் கூறிக்கொள்க. சொல்லவல்லிற்று - சொல்லும் வலியுடைய சொல்.

15- 21: அல்லாந்து....யாமே.

(இ-ள்) அல்லாந்து - தான் மேற்கொண்ட கருத்து முற்றாது தோல்வியெய்தினமையால் உளம் வருந்தி; இனம் தீர் களிற்றின் பெயர்ந்தோன் - தன் காதற் பிடியை நீக்கிச் செல்லும் களிற்றுயானையே போன்று சென்ற அப்புதுவோன்; சாய் இறைப் பணைத்தோள் கிழமை மாசு இன்று தனக்கே ஆதலும் அறியான்- நுணுகிய நல்லிலக்கண வரிகளையுடைய முன்கையினையுடைய மூங்கில் போன்ற என்னுடைய தோளின்பத்தை நுகரும் உரிமை யாதொரு குற்றத்திற்குமிடனின்றி

அவனுக்கே ஆவதனையும் அறியானாய்; ஏசற்று - மிகவும் வருந்தி; இன்றும்
என்குறைப் புறன் நிலைமுயலும் - இற்றை நாளும் நாணாது ஆங்குவந்து என்னால்
ஆகும் தன்காரியத்தின் பொருட்டு என் பின்னிற்றலிலே முயலாதிரான் காண்;
(இன்றும்) தோலா ஆறு இல்லை - (இற்றை நாளும் நேற்றுப் போலவே) அவன் தன்
முயற்சியில் தோல்வி எய்தி அல்லாவாமைக்கு வழியொன்றுமில்லை ஆகலான்;
(இன்றும்) நாம் சென்மோ- இற்றை நாளும் யாம் தினைப்புனத்திற்குச் செல்வேம்; யாம்
அண்கணாளனை நகுகம் - சென்று அவன் தன் முயற்சியிற் றோல்வியுற்று அல்லாந்து
செல்லுங்கால் நமக்கு அணுக்கமான அவ்வறிவிலியை யாம் எள்ளி நகைப்பேம் எழுக!
என்பதாம்.

(வி-ம்) அல்லாத்தல் - வருந்துதல்; "ஆக்க மிழந்தேமென் றல் லாவார்" எனத்
திருக்குறளினும் (543) அஃதப் பொருட்டாதலறிக. இனம் ஈண்டுக் காதற் பிடியானை.
தலைவி கூற்றாயின் இனந்தீர் களிறு என்றாள் - தான் அவன்பால்
கற்புக்கடம்பூண்டமை தோன்ற, அவன் தோலாது வெற்றிகாண்டற்கு வழிசெய்வோர்
இனி யாமேகாண் அவன் இன்றும் தோலா ஆறு இல்லை. அவ் வழிகாண்டல் நின்கடன்
எனக் குறிப்பாக அறத்தொடு நிற்கின்றாள் தலைவி என்க. நேற்று அவன் என் சிறுபுறம்
கவையினன் என்னெஞ்சமும் இகுபெயல் மண்போன்று நெகிழ்வுற்றது ஆகவே என்
பணைத் தோள் நேற்றே அவனுக்குரிமை யாயின; ஆனால் என்னுரத் தகைமையின்
யான் ஓரீஇ நின்றமையான் அவ்வரிமையை அவனறிகிலான் என்பாள். "தோட்கிழமை
தனக்கே ஆதலும் அறியான், அறிந்து அவன் உரிமை கொண்டாடின

அவனுக்கு மாச சிறிதும் இன்று அதுவும் அறியான் என்கின்றாள். இனி யாம் அவன்
புறனிலை முயலற்பாலேம் அதுவும் அறியான் என் குறைப்புறனிலை முயலும்
என்கின்றாள். தோலா ஆறு இல்லை என்றது அந்த ஆறு நாம் கண்டற்குரியது ஆதலால்
அவனுக்குத் தோலா ஆறு இல்லை என்றவாறு. அண்கணாளன் என்றது நாம் காவல்
செய்யும் தினைப்புனத்திற்கே வந்துவிட்டவன் என்றும் அணுகிய நங்கண்ணாளன்
என்றும் நம்முள்ளமாகிய நமக்கு மிக அணுகிய இடத்தைக் கைக் கொண்டு ஆளும்
நம்பெருமான் என்றும் நோக்குந்தோறும் புதுப்புதுச்சுவை பயந்து நிற்கும் திறமுணர்க.
இப்புலவர் பெருமானுடைய பெயர் நல்வெள்ளியார் ஆகுக அன்றி நல்லொளியாரே
யாகுக இவர் இயற்றிய இச் செய்யுள் மட்டும் செந்தமிழ்வானத்தே தோன்றிய
விடிவெள்ளி போன்று இனிய தண்ணொளி பரப்புகின்றது என்பது ஒருசிறிதும்
மிகையன்று.

இனி இதனை, தோழி நெருநல் எல்லை பூணன் ஒருவன் எனற் றோன்றி
என்பால்வந்து தோற்றம் உறழ்கொள மொழிப்பயிற்றிப் புடையா சூர் அரமகளிரின் எம்
அணங்கியோய்! நீ யார் எனக் கவையினன்; அதற்கொண்டு ஞெகிழ்பு அஞர் உற்ற என்
உள் அவன் அறிதல் அஞ்சிக் கூறி விடாஅ ஓரீஇ நின்ற என்தகையின் பிறிது சொல்ல
வல்லிற்றும் இலன் பெயர்ந்தோன் இன்றும் தோலா ஆறுஇல்லை. தோட்கிழமை

தனக்கே ஆதலும் அறியான் ஏசற்று முயலும் யாம் (இன்றும்) சென்மோ யாம் நகுகம் வருதி என்றியைபு காண்க.

பா-வே. 14. வென்னூர்த். 15. சொல்லல். (32)

செய்யுள் 33

திணை: பாலை

துறை: தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தன்னெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது தலைவன் தலைவியொடின்புற் றமர்ந்து வாழுங் காலத்தே அவன் நெஞ்சம் பொருளின் சிறப்பினையும் அஃதில் வழியுண்டாகும் சிறுமையினையும் பல்லாற்றானும் எடுத்துக்காட்டித் தலைவியைப்பிரிந்துபோய்ப் பொருளீட்டிவரப் பெரிதும் தூண்டாநிற்பத் தலைவனும் அவ்வழித் தலைவியைப் பிரிந்து பொருளீட்டப் போவான் இடைச்சுரத்தே செல்லுங்கால் அந் நெஞ்சம் தலைவியை நினைந்து மறுகி மீள அஃதுணர்ந்த தலைவன் அந்நெஞ்சினைக் கடிந்து கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு , "கரணத்தினமைந்து" எனவரும் நூற்பாவின்கண் (தொல்-கற்- 5) 'மீட்டுவரவு ஆய்ந்த வகையின் கண்ணும்' எனவரும் விதி கொள்க.

வினைநன் றாதல் வெறுப்பக் காட்டி
மனைமாண் கற்பின் வாணுத லொழியக்
கவைமுறி யிழந்த செந்நிலை யாஅத்
தொன்றோங் குயர்சினை யிருந்த வன்பறை

வீளைப் பருந்தின் கோள்வல் சேவல் (5)

வளைவாய்ப் பேடை வருதிறம் பயிரு
மிளிதேர் தீங்குர லிசைக்கு மத்தஞ்
செலவருங் குரைய வென்னாது சென்றவண்
மலர்பா டான்ற மையெழின் மழைக்கண்

டெளியா நோக்க முள்ளினை யுளிவாய் (10)

வெம்பர லதர குன்றுபல நீந்தி
யாமே யெமிய மாக நீயே
யொழியச் சூழ்ந்தனை யாயின் முனாஅது
வெல்போர் வானவன் கொல்லி மீமிசை

நுணங்கமை புரையும் வணங்கிறைப் பணைத்தோள் (15)

வரியணி யல்குல் வாலெயிற் றோள்வயிற்
பிரியா யாயின் நன்றுமற் றில்ல
வன்றுநம் மறியா யாயினு மின்றுநஞ்

செய்வினை யாற்றுற விலங்கி

னெய்துவை யல்லையோ பிறர்நகு பொருளே.

(20)

- மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்.

(உரை)

1 - 8: வினை .....சென்று

(இ-ள்.) வினை நன்று ஆதல் வெறுப்பக் காட்டி - பேதை. நெஞ்சே! யாம் இல்லத்துள் காதலியுடன் இனிதமர்ந்திருந்த பொழுதெல்லாம், பொருளீட்டும் தொழில் நன்மையுடைத்தாதலுக்கு நீ எனக்கு அறவுரை பலவும் ஆற்றவும் எடுத்துக்கூறி வற்புறுத்தி; மனைமாண் கற்பின் வாள் நுதல் ஒழிய - மனைவாழ்க்கைக்கியன்ற மாண்புகள் பலவற்றோடும் திண்ணிய கற்பினையும் உடைய ஒளி பொருந்திய நெற்றியினையுடைய நங்காதலியைப் பிரிந்து; கவை முறி இழந்த செந்நிலை யாஅத்து - மழைவளமின்மையால் கிளைத்தலையும் தளிர்நுதலையும் இழந்த வற்றலாய்ச் செங்குத்தாக நின்றலையுடைய யாமரத்தினது; ஒன்று ஓங்கு உயர்சினை இருந்த - தனித்து வளர்ந்துயர்ந்த கொம்பின்கண் வீற்றிருந்த; வன்பறை வீளைப் பருந்தின் கோள்வல் சேவல் - வலிய இறக்கை களையும் வீளையொலியையும் உடைய பருந்து என்னும் பறவை யினத்துத் தன்னிரையைத் தேர்ந்து கொள்வதில் வல்லதாகிய சேவற் பருந்து; வளைவாய்ப் பேடை வருதிறம் பயிரும் - வளைந்த அலகினையுடைய தன் காதலியாகிய பெடைப்பருந்து தன்பால் வருதற்குரிய குறிப்பொலியாலே அழைக்கின்ற ; இளிதேர் தீம் குரல் இசைக்கும் அத்தம் - இளி என்னும் இசை குரலாகத் தேர்ந்து இசைக்கும் மேற்செம்பாலை என்னும் பண்போன்ற இசை யாண்டும் ஒலித்தற்கிடனான இப்பாலை நிலத்து வழிகள்; செலவு அருங்குரைய என்னாது - செல்லுதற்கரியனவாம் என்று கருதாமல்; சென்று - இத்துணைத் தொலைவும் போந்து என்க.

(வி-ம்) வினை - ஈண்டுப் பொருள் செய்வினை; அது நன்றாதல் காட்டலாவது- "பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும் பொருளல்ல தில்லை பொருள்" எனவும், அஃது "அறனீனும் இன்பமும் ஈனும்" எனவும் அஃது எண்ணிய தேயத்துச் சென்று பகைவரை அழிக்கும் என்றும், 'பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகமில்லை' என்றும், 'இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர்' என்றும், 'செல்வரை எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு' என்றும் இன்னோறன்ன ஆன்றோர் அறிவுரைகளை நினை வூட்டி அதனை ஈட்டுக என்று வற்புறுத்துதல். வெறுப்ப - மிகுதியாக. வாணுதலை ஒழிய யாம் பிரிந்து அத்தம்

செலவருங்குரைய என்னாது சென்று என இயையும். என்னாது - என்று ஆராய்ந்து துணியாமல் என்று நெஞ்சிற்குப் பேதைமையூட்டியவாறு.

மனை - மனையறம். அதற்குரிய மாண்புகளோடு கூடிய கற்பென்று கற்பின் சிறப்புக் கருதி அதனைத் தனித்து வாங்கிக் கூறினான். அம் மாண்புகளாவன "கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும் மெல்லியற் பொறையும் விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்" பிறவுமாம் என்க. எண்ணித்துணிக கருமம் என்னும் ஆன்றோர் அறிவுரை கொள்ளாது துணிந்தபின் எண்ணுவது இழுக்கு என்பான் வாணுதல் ஒழியச் செலவு அருங்குரைய என்னாது சென்று என்றான். சென்று என்றது ஈண்டு வந்து என்றவாறு.

இடவழுவமைதியாகக் கொள்க. கவையும் முறியும் இழந்த என உம்மை விரித்தோதுக. கவை- கிளை. முறி - தளிர். வன்பாலையாதலின் இவற்றை இழந்த என்றவாறு.

வன்பால் வற்றல் மரம்போன்று யாமும் அவள் பால் அன்பும் அருளும் இன்றி வருகின்றோம் என்று இறைச்சி தோன்றிற்று. இன்னும் வன்பறைக் கோள்வல் பருந்தும் அன்புடைமையால் தன் வளைவாய்ப் பெடையைப் பயிரும் யாம் காதலியைக் கைவிட்டுச் செல்கின்றோம் எனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்ற வன்பறை

இசைக்கும் என்றான்,. காதலால் மெத் தென்றழைத்தலின் இளிதேர் தீங்குரல் என்று அடை தொகுத்தான். இனி - பண்களுக்கெல்லாம் (சுதியாக) அடிமணையாக அமைந்த இசை. இளியென்று தெளியும் தீங்குரல் எனினுமாம். இளிகுரலாகத் தேர்ந்து இசைக்கும் மேற் செம்பாலைப் பண் போன்றிசைக்கும் அத்தம் எனினுமாம்.

8-10: அவண்.....உள்ளினை

(இ-ள்) அவண் மலர்பாடு ஆன்றமை எழில் மழைக்கண்- எண்ணித் துணிந்து யாம் இத்துணைத் தொலைவு வந்த பின்னர்ச் சேய்மையிலுள்ள நம்மில்லத்திருக்கின்ற நங்கா தலியின், நீலமலரின் அழகுப் பெருமை குறைதற்குக் காரணமான மையெழுதப் பெற்ற பேரெழில்வாய்ந்த குளிர்ந்த கண்களின்; திளியா நோக்கம் உள்ளினை - அவள் பிரியுமிடத்தேயாம் கூறிய தேற்றுரைகளைத் தெளியாது மயங்கி நம்மைப் பார்த்த அப் பார்வையினை ஊன்றி நினைக்கின்றனை இது பேதைமைகாண்! என்க.

(வி-ம்.) அவண் என்றது சேய்மையிலுள்ள நம்மில்லத்தே என்பதுபட நின்றுது.

அவளுடைய கண்ணெழிலிலே நம்மைச் செலவழுங்குவிக்கப் போதியதாம் என்பான், மலர் பாடமைந்த மையெழிலுண்கண் என விதந்தான். நாம் அவட்குத் தேற்றுரை கூறுங்கால் நம்முரையை அவள் தெளியாமை அவள் நோக்கு நமக்குணர்த்திற்றே அப்பொழுதே செலவழுங்கியிருக்கலாமே அதுவும் செய்யாது இப்பொழுது நீ உள்ளுவது பெரும்பேதைமையே என்பான் மழைக்கண் தெளியா நோக்கம் உள்ளினை என்று இடித்துரைக்கின்றான்.

10-17: உளிவாய்.....தில்ல.

(இ-ள்) உளிவாய் வெம்பரல் அதர குன்றுபல நீந்தி யாமே எமியம் ஆக - உளியின் வாய்போன்ற கூர்மையுடைய வாயையுடைய வெவ்விய பருக்கைக் கற்கள் மிக்க கடிய நெறிகளையுடைய மலைகள் பலவற்றைக் கடந்து வந்தபின்னர், யாம் தனிமையுடையேமாகும்படி; நீயே ஒழியச் சூழ்ந்தனை ஆயின் - நீ மட்டும் எம்மைக் கைவிட்டு மீண்டுபோக எண்ணுவாயாயின்; முனாஅது வெல் போர் வானவன் கொல்லி மீமிசை நுணங்கு அமைபுரையும் வணங்கு இறைப் பணைத்தோள் - அதோ நம்மெதிர்த்திசையிடத்தே தோன்றுகின்ற வெல்லும் போர்த் தொழிலையுடைய சேர மன்னனுக்குரிய கொல்லிமலையினது உயர்ந்த உச்சியிலே உள்ள சிறிய மூங்கிலைப் போலும் வளைந்த முன்கையினையும் பருத்த தோள்களையும்; வரி அணி அல்குல் வால் எயிற்றோள் வயின் - தேமல் அழகு செய்யும் அல்குலையும் வெள்ளிய பல் லொழுங்கினையுமுடைய நம்மருமைக் காதலியினிடத்தினின்றும்; பிரியாய் ஆயின் நன்றுமன் - இத்தகைய நீ பிரியாது செலவழுங்கியிருப்பாயாயின் மிகவும் நன்றாகுமே அதுவும் செய்தாயிலை நீ அளியை காண்! என்க.

(வி-ம்) வினைமேற் கொண்டுசெல்லும் வருத்தம் தோன்ற உளிவாய்.....நீந்தி என்றான். யாமே என்றது தலைவன் தன்னையே கூறிக்கொண்ட ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக்கிளவி. நீயே என்புழி ஏகாரம் பிரிநிலை. எமியம் - தமிழம்; தனிமையையுடையேம். நீ என்னை நட்பாற்றிற் கைவிட்டுப் போகக் கருதுகின்றனை என இதனானும் ஓரிழுக்குரைப்பான் யாமே எமியமாக நீயே ஒழியச் சூழ்ந்தனை என்றான். இதனால் யாமிதற்குடம்படேம் என்றானுமாம். ஈண்டுத் தலைவன் தலைவியை நுகர்ந்த இன்பத்தை நினைவுகூர்ந்து அல்குலும் எயிறும் கூறுகின்றான். வரி- தேமல். நீ பிரியாயாயின் அஃதெனக்கும் உடன்பாடே என்பான், நன்றுமன் என்றான். மன் அதுவும் செய்திலை என்பதுபட ஒழியிசைப் பொருட்டு. தில: அசை.

18-20: அன்று.....பொருளே.

(இ-ள்) அன்று நம் அறியாய் ஆயினும் - யாம் நங் காதலியைப் பிரியும் அற்றைநாள் நம்முடைய வலியின்மையை ஆராய்ந்து துணியாமல் ஊக்கத்தின் ஊக்கி இத்துணைத் தொலைவும் வந்து இடைக்கண் முறிந்தனை அங்ஙனமாயினும், 'அதுகிடக்க; இன்றும் நம் செய்வினை ஆற்று உற விலங்கின் - இற்றைநாளும் நாம் செய்யக் கடவதாகிய பொருளீட்டற்றொழிலின் வழி என்னுடன் பொருந்தி வருதலின் தவிர்ந்தாயானால்; பிறர் நகு பொருள் எய்துவை அல்லையோ - நீ நின்னை ஏதிலார் எள்ளி நகைத்தற்கியன்ற இளி வரவினை எய்துவது தேற்றங்காண்! ஆகவே, வினைவயிற்றோதுதும் என்னுடன் வருதி! என்பதாம்.

(வி-ம்) அன்று என்றது காதலியைப் பிரிந்த அற்றைநாள் என்றவாறு. முன் ஒரு பிழை செய்தனை மீண்டும் மற்றொரு பிழை செய்யக் கருதுகின்றாய் என்பான்,

'இன்றும்....விலங்கின்' என்றான். நம்மறியாய் என்றது, மனைமாண் கற்பின் காதலியொழியச் செல்லும் வலி நமக்கில்லை என்னும் நம்நிலையை ஆராய்ந்தறிந்திலை என்றவாறு. இக் கருத்தோடு,

"உடைத்தம் வலியறியா ழுக்கத்தி னூக்கி
யிடைக்கண் முரிந்தார் பலர்" (குறள்-473)

எனவரும் திருவள்ளுவர் பொன்மொழியை நினைவு கூர்க்.

இனி, எற்றென் றிரங்குவ செய்து இரங்கிய பின்னரும் மற்று அன்ன செய்ய முயலுதி நீ பெரும் பேதைகாண், என்று கழறுகின்றான். மீண்டும் வினைவயின் வரின் அறமும் இன்பமும் ஈனும் பொருள் பெறுதி வாராதொழியின் நீ முயலாமலே பழிப்பொருள் எய்துவை காண்! என்று எள்ளி நகுவான் இன்றும் செய்வினை ஆற்றுற விலங்கின் பொருள் எய்துவை என்று அசதியாடியவாறு காண்க. ஆதலின் நாம் மேற்கொண்டுள்ள வினைவயிற் போதுதும் வருதி! என்பது குறிப்பெச்சம்.

இனி - இதனை, நெஞ்சே நீ காட்டி, வாணுதல் ஒழியச் செலவு அருங்குரைய என்னாது இத்துணையும் போந்து, (வாணுதலின்) நோக்கம் உள்ளினையாய் யாம் எமியம் ஆக ஒழியச் சூழ்ந்தனை, இத்தகைய நீ பிரியாய் ஆயின் நன்று மன, அன்று நம்மறியாய் ஆயினும் இன்று விலங்கின் பிறர் நகு பொருள் எய்துவை ஆதலால் என்னுடன் வினைவயிற் செல்லவருதி! என்றியைக்க.

பா-வே. 3. வீழ்ந்த. 4. வண்பறை. 7. மிளியேய். 8. செல்வருங். 11. வெம்பரறாஅய.
12. தமிழமாக. 14. வெவ்வேல். (33)

செய்யுள் 34

திணை: முல்லை

துறை: வினைமுற்றிய தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது: வினைவயிற் பிரிந்த தலைவன் செய்வினை முடித்த செம்மலுள்ளமொடு மீண்டுவருபவன் தலைவியைக் கண்டு தண்ணளி செய்தின்புற விதுப்புறு நெஞ்சமொடு தேர்ப்பாகனுக்குத் தன் வேணவாத் தோன்றத் தேரினை விரைந்து செலுத்துமாறு கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு, "கரணத்தி னமைந்த காலை" எனவரும் (தொல்- கற்-5)
நூற்பாவின்கண் , "பேரிசை ஊர்திப் பாகர் பாங்கினும்" எனவரும் விதிகொள்க.
(ஆசிரியர் -நச் இதற்கிது காட்டினர்)

சிறுகரும் பிடவின் வெண்டலைக் குறும்புதல்
கண்ணியின் மலருந் தண்ணறும் புறவிற்
றொடுதோற் கானவன் கவைபொறுத் தன்ன
விருதிரி மருப்பி னண்ண லிரலை

செறியிலைப் பதவின் செங்கோன் மென்குரன் 5
மறியாடு மருங்கின் மடப்பிணை யருத்தித்
தெள்ளற றழீஇய வார்மண லடைகரை
மெல்கிடு கவுள துஞ்சுபுறங் காக்கும்
பெருந்தகைக் குடைந்த நெஞ்ச மேமுறச்

செல்க தேரே நல்வலம் பெறுந் 10
பசைகொல் மெல்விரற் பெருந்தோட் புலைத்தி
துறைவிட் டன்ன தூமயி ரெகினந்
துணையொடு திளைக்குங் காப்புடை வரைப்பிற்
செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை யேந்தி

யின்றுவர லுரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென 15
வில்லவ ரறித லஞ்சி மெல்லென
மழலை யின்சொற் பயிற்று
நாணுடை யரிவை மாணலம் பெறவே.

- மதுரை மருதன் இளநாகனார்.

(உரை)

10-செல்க.....பெறுந்.

(இ-ள்.) நல்வலம் பெறுந் - தேர்செலுத்தும் தொழிலில் யாவரினும் சிறந்த
வெற்றியைப் பெற்றுள்ள அன்புடைய தேவலவ; தேர் செல்ல - நந்தேர் இன்னும்
விரைந்து செல்லுமாறு செலுத்துவாயாக! எற்றுக்கெனின்? என்க.

(வி-ம்.) தலைவன் நெஞ்சம் தலைவியைக் காணும் அவாவினாற் பெரிதும்
விதுப்புறுதலின் இயல்பாகவே விரையும் தேரின் செலவு அவன்
நெஞ்சிற்கியைவில்லை. ஆகலால் பின்னும் விரைந்து செல்லுமாறு
கட்டளையிடுகின்றான். இவ்வாறு விதுப்புறுதல் நெஞ்சிற்கியல் பாதலைப்
பட்டறிவினோர் அறிகுவர்.

இனி, இத்தலைவன் அரசன் ஆகலின் தனது வெற்றிக்கு அப் பாகனே காரணமானவன் என்று அவனை நல்வலம் பெறுந் என்று பாராட்டும் அழகு அவனுடைய பண்பாட்டை விளக்குதல் காண்க. தேரின் சிறப்புரைத்தலைப் புறத்தில் தேர்மறம் என்னும் ஒரு துறையாக அமைப்பர். ஈண்டுத் தலைவன் தன் வெற்றியையே அவ்வலவன் வெற்றியாக்கிக் கூறுகின்றான். ஆகலின், இதுவும் அத்துறையின்பாற் படும் என்க. அது வருமாறு,

"செருமலி வெங்களத்துச் செங்குருதி வெள்ளம்
அருமுரண் ஆழி தொடர - வருமரோ
கட்டார் கமழ்தெரியற் காவலன் காமர்தேர்
ஓட்டார் புறத்தின்மேல் ஊர்ந்து." (புற-மாலை-136)

என்னும் இத்தேர்மறத்தையே இத்தலைவன் ஈண்டு நல்வலம் பெறுந் என்று பாராட்டுகின்றான் என்றுணர்க. அவன் இயல்பாகவே விரைந்து செலுத்தலின் கட்டளையாகவன்றி வேண்டுகோள் போல, "பாக தேர் செல்க!" என்னும் இம்மன்னனுடைய நாகரிகம் எண்ணிமகிழற் பாலதாம். இனி, பின்னும் விரைதல் வேண்டும் என்பதற்குக் காரணம் கூறுகின்றான்.

1-9: சிறு.....ஏமுற.

(இ-ள்.) சிறு கரும் பிடவின் வெள்தலைக் குறும்புதல் கண்ணியின் மலரும் தண் நறும் புறவின் - சிறிய கரிய கொம்புகளை யுடைய பிடவஞ் செடியாகிய வெள்ளிய வுச்சியினையுடைய குறிய புதர்; கண்ணியின் மலரும். தலையிற் சூட்டிக் கொள்ளும் மாலையாகிய கண்ணியாகவே மலர்கின்ற; தண் நறும் புறவில்- குளிர்ந்த நறுமணங்கமழுகின்ற முல்லைநிலப்பரப்பிலே; தொடு தோல் கானவன்- செருப்பணிந்த காலையுடைய வேட்டுவன்; கவை பொறுத்தன்ன - கவைக்கோலைத் தலையிற்சமப்பதுபோன்று, இருதிரி மருப்பின்- தன் தலையிடத்தே கரிய முறுக்கேறிய கவைத்த கொம்புகளையுடையனவாகிய, அண்ணல் இரலை - தலைமைத்தன்மை பொருந்திய கலைமான்கள்; மறி ஆடு மருங்கின் மடப்பிணை - கருப் பையினுள் உருக்கொண்ட சூட்டி இயங்குகின்ற விலாப்புறத்தை யும் மடப்பத்தையும் உடைய தம் காதற்பிணைமான்களை; பதவின் இலை செறி செங்கோல் மெல்குரல் அருத்தி - அறுகம் புல்லினது இலைகள் செறிந்த சிவந்த தண்டினையுடைய மெல்லிய கொத்தினை ஊட்டி; தெள் அறல் தழீஇய வார் மணல் அடை கரை - தெளிந்த நீர் தழுவிய நீண்ட மணலாலியன்ற நீரடை கரையிடத்தே படுத்து, மெல்கிடு கவுள் - அசைவிடுகின்ற

கவுள்களையுடையவாய்; துஞ்சு புறங் காக்கும் - அப்பிணைமாண்கள் பின்னர்த்
துயிலுமவ்விடத்தைக் காவல் செய்கின்ற ; பெருந்தகைக்கு உடைந்த நெஞ்சம் - பெருந்
தன்மைகண்டு "எற்றோ"? இவற்றின் அன்பிற்கு நம் மன்பு என்று" வருந்திய
என்னெஞ்சம்; ஏம் உற- விரைவில் அவ்வருத்தந் தீர்ந்து இன்புறுதற்கும், என்க.

(வி-ம்) சிறிய கரிய கொம்புகளையுடைய என்க. பிடவு - ஒரு வகைச் செடி. பிடா
என்னும் மரமும் உளதாகலின் அதன் இனமாகிய இதனைக் குட்டிப்பிடவு என்றும்
கூறுப. இதனை, "பிடவமு மயிலையும்" எனவரும் (சிலப்பதிகாரம்) அடியில்
அடியார்க்கு நல்லார் "குட்டிப் பிடவமும்" என, உரைவகுக்குமாற்றானும்
(புறஞ்சேரி...158) உணர்க. 'கரும்பிடவின் வெண்டலைக் குறும்புதல்' என்புழி
முரணணி தோன்றி இன்பஞ் செய்தலுணர்க. வெண்டலை என்றது அதன் மலர்
வெண்ணிறமுடைமையால், கண்ணி - மாலை. மாலையாகவே மலரும் என்றது முல்லை
முதலியன போலாது கொன்றைமலர் போன்று நெடிய துணராக மலரும் என்றவாறு.
புறவு- முல்லைநிலம். ஈண்டுக் கானவன் என்றது திணைமயக்கம். கவை -
கவைக்கோல். இது கலை மானின் கவைத்த கொம்புக்குவமை. மறி - குட்டி. மருங்கு -
விலாப்புறம். பிணைமானின் கருப்பையினுட் குட்டியியங்குதலின் விலாப்புடைத்தலின்
மறியாடு மருங்கு மடப்பிணை என்றான். ஈண்டு இரலைமான் பிணை மானின்பால்
பேரன்புடையனவாய் அருத்திப்புறங்காத்துக் கிடத்தற்கு அப்பிணைமான் கருப்பமுற்
றிருத்தல் ஏதுவாதலின் அது குறிப்பாகத் தோன்றுமாறு அங்ஙனம் கூறினான்.
பழையவுரையாசிரியரும் "மறி வயிற்றிலே முழுகி விளையாடும் பக்கத்தையுடைய
பிணை" என்று பொருள் கூறுவதும் இக்கருத்தினாலேயாம் என்க. துஞ்சு புறம் -
துஞ்சுமிடம். அப்பிணைமாண்கள் துஞ்சுமிடம் என்க. பெருந்தகை - அன்புடைய
உயிர்க்குத் தொண்டு செய்யும் பெருந்தன்மை. நான்க னுருபு, பகைப் பொருட்டு.
அஃறிணையுயிராகிய இவற்றின்பாலுள்ள அன்புதானும் உயர்திணையாகிய
நம்பாலிலதே என்னும் ஏக்கறவினால் உடைந்த நெஞ்சு என்பது கருத்து. ஏமுற என்றது,
நங்காதலிக்கு அளிசெய்து தன் குறைதீர்ப் பெற்று இன்ப மெய்தவும் என்றவாறு.

11-18: பசை.....பெறவே.

(இ-ள்) பசைகொல் மெல்விரல் பெருந்தோள் புலைத்தி- ஆடையில் ஊட்டிய
கஞ்சிப்பசையினை நன்கு கசக்கும் மெல்லிய விரலையும் பெரிய தோளையும் உடைய
புலைத் தொழில் செய்யும் பெண்; துறைவிட்டன்ன- நீர்த்துறையிலே பிழிந்துவிட்ட அப்
பசையின் நிறம்போன்ற; தூமயிர் எகினம் - வெண்ணிறமுடைய மயிரையுடைய
அன்னச்சேவல்; துணையொடு திளைக்கும் காப்புடை வரைப்பின் -
பெடையன்னத்தோடு காதல் விளையாட்டயர்தற்கிடமான காவலமைந்த நமது
மனையகத்தே; செந்தார் பைங்கிளி முன்கை ஏந்தி - தன் வளர்ப்புப் பிள்ளையாகிய
கழுத்தின்கண் சிவந்த மாலைபோன்ற கோடமைந்த பசிய கிளிப்பிள்ளையைத் தனது

முன்கையிலேந்தி; இல்லவர் அறிதல் அஞ்சி - இல்லத்தில் உள்ள மற்றையோர் அறிதற்கு அஞ்சி, யாருமில் ஒருசிறைத் தமிழளாய் நின்று; சென்றிசினோர் திறத்து - கிள்ளையே! நீ நம்மைப் பிரிந்து சென்ற நம்பெருமான் திறத்திலே யாதேனும் கூறுவாயாயின்; இன்று வரல் உரைமோ என - அவர் இற்றை நாளிலேயே நம்பால் வருவாராக! என்னும் இச் சொற்றொடரையே கூறுதி! என்று; மெல்என - மெத்தென; மழலை இன் சொல் பயிற்றும் - எழுத்துருவம் பெறாத இனிய சொல்லால் ('அவர் இன்று வருவாராக' என்னும் அச் சொற்றொடரையே பன்முறையும் சொல்லிப் பழக்கும்; நாண் உடை அரிவை மாண் நலம் பெற - நாணம் என்னும் பெண்மைப் பண்பு மிக்க என் காதலி மாட்சிமை மிக்க பேரழகினை மீண்டும் எய்தி மகிழவுமேயாம்! என்பதாம்.

(வி-ம) கொல்லுதல் நன்கு பிசைந்து துவரக் கழுவிவிடுதல். கஞ்சிப் பசை அன்னத்தின் மயிர்க்கு வண்ணம்பற்றி வந்தவுவமை. துறையிற் கழுவிவிட்ட பசைபோன்ற தூமயிர் என்பது கருத்தாகக் கொள்க.

காவலமைந்த மனைப்படப்பையில் அவளால் வளர்க்கப்படுகின்ற அன்னச் சேவல் தன் பெடையன்னத்தோடு கூடிக் குலாவுதலை அவள் காணுந்தோறும் நம்பெருமான் இங்ஙனம் நம்மை அளி செய்திலரே என்று ஏக்கற்று அவள் நெஞ்சமும்

உடைந்திருக்குமன்றே? அந் நெஞ்சம் ஏழுழவும் என்பது கருத்து. நாணமிகுதியால் இல்லவர் அறிதல் அஞ்சி மெல்லெனப் பயிற்றி என்பதற்கிணங்க யாருமில்லொரு சிறைத் தமிழளாய்ச் சென்று நின்று எனவும் வருவித்தோதுக. இன்றுவரல் என்புழி வரல் என்பது அல்லீற்று உடன்பாட்டு வியங்கோள் "பதடி எனல்" என்புழிப்போல. கிளிக்கு மொழி பயிற்றுபவள் கிள்ளையேநீ "அவர் இன்றுவருவாராக" என்னுமிச்சொற்றொடரையே மீண்டும் மீண்டும் கூறிப் பயில்வாயாக! என்று பயிற்றினள் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. மகளிர்க்கு நாணுடைமை உயிரினும் சிறந்ததாகலின் அவள் அப்பண்புமிக்குள்ளமையை நினைந்திது கூறுகின்றான் என்க.

இனி, இதனை, நல்வலம்பெறுந்! நந்தேர் இன்னும் விரைந்து செல்க!
அஃதெற்றுக்கெனின், புறவில் இரலை பிணை அருந்தி அடைகரைக்கண் துஞ்சுபுறங்காக்கும் பெருந்தகைக்கு உடைந்த என்னெஞ்சம் ஏழுறவும், காப்புடை வரைப்பில் மழலை இன்சொற் பயிற்றும் அரிவை மாணலம் பெறவுமேயாம் என இயைபு காண்க. இவ்வேண்டுகோள் கேட்ட வலவன் தலைவன் அறிதல் அஞ்சித் தன்னுள்ளத்தூடே மெல்லப் புன் முறுவல் பூத்திருப்பன்.

செய்யுள் 35

திணை: பாலை

துறை: மகட்போக்கிய நற்றாய் தெய்வத்திற்குப் பராஅயது.

(து - ம்.) அஃதாவது-தலைவியைத் தலைவன் அவள் தமர் அறியாதபடி கொண்டுதலைக்கழிந்தமை யறிந்த நற்றாய் அவளை அழைத்துச் செல்லம் அவள்காதலன் கடத்தற்கரிய பாலைக் கொடு நெறியில் அவள் வருந்தாவண்ணம் அளிசெய்து அழைத்துப் போதல் வேண்டும் என வரையுறை முருகப் பெருமானை மனத்தினூடே வணங்கிப் பராவுக் கடன் நேர்பவள் கூறியது என்பதாம்.

(இ - ம்.) இதனை, "தன்னும் அவளும் சுட்டி" எனவரும் (தொல்- அகத்-34) நூற்பாவின்கண் தெய்வம் என்பதனால் அமைத்துக் கொள்க (தெய்வத்தொடு கூட்டி நற்றாய் புலம்பியது) இதனை நச், நற்றாய் கூற்றாகவவும், இளம்பூ, செவிலி கூற்றாகவும் எடுத்துக் காட்டினர்.

ஈன்று புறந்தந்த வெம்மு முள்ளாள்
வான்றோ யிஞ்சி நன்னகர் புலம்பத்
தனிமணி யிரட்டுந் தாளுடைக் கடிகை
நுழைநுதி நெடுவேற் குறும்படை மழவர்
முனையாத் தந்து முரம்பின் வீழ்த்த
வில்லேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்
வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்
நடுகற் பீலி சூட்டித் துடிப்படுத்துத்
தோப்பிக் கள்ளொடு துருஉப்பலி கொடுக்கும்

5

போக்கருங் கவலைய புலவுநா றருஞ்சரந்
துணிந்துபிற ளாயின ளாயினு மணிந்தணிந்
தார்வ நெஞ்சமொ டாய்நல னளைஇத்தன்
மார்புதுணை யாகத் துயிற்றுக தில்ல
துஞ்சா முழவிற் கோவற் கோமா

10

னெடுந்தேர்க் காரி கொடுங்கான் முன்றுறைப்
பெண்ணையம் பேரியாற்று நுண்ணறல் கடுக்கு
நெறியிருங் கதுப்பினென் பேதைக்
கறியாத் தேஎத் தாற்றிய துணையே.

15

-குடவாயிற் கீரத்தனார்.1

(பா.வே.) 1 அம்மூவனார்.

(உரை)

1-2: ஈன்று.....புலம்ப

(இ-ள்) மலைமிசையுறையும் எங்கடவுளே! ஈன்று புறந்தந்த எம்மும் உள்ளான - என் அரும்பெறற் செல்வி தன்னைப் பெற்றெடுத்துப் பேணிவளர்த்த அன்னையாகிய என்னிலை என்னாம் என்றும் கருதிப்பாராதவளாய் ; வான்தோய் இஞ்சி நல்நகர் புலம்ப - விண்ணைத் தீண்டவுயர்ந்த மதில் சூழ்ந்த அழகிய இவ்வில்லம் குடியோடிப் போனாற்போன்று வெச்சென்று தனிமையுற்றுக் கிடக்கும்படி என்க.

(வி-ம்) நம் மகள் பிறள் மகனோடு வன்பாலையிற் சென்றாள் எனச் செவிலியால் அறிவுறுத்தப்பட்டுத் தலைவியை நினைந்து கையறவு கொண்ட நற்றாய் கடவுளை நினைந்து கூறும் கூற்றாகலின் அந்நிலத் தெய்வமாகிய முருகவேளை உள்ளத்துள் நினைந்து கூறுகின்றாள். ஆகலின் முருகவேளை முன்னிலைப் படுத்தாளாக வருவித்து ஓதிக்கொள்க. எம்மும் என்புழி உம்மை உயர்வு சிறப்பு. எம்மையும் என்பது மறக்க வொண்ணாத அன்னையாகிய எம்மையும் என்பது படநின்றது.

நகர்- இல்லம். இல்லம் புலம்புதலாவது - குடியோடிப்போன இல்லம் போன்று பொலிவிழந்து கிடத்தல். இனி இவ்வில்லத்துள்ளார் எல்லோரும் வருந்தியுழ என்றுமாம். இத்தகைய இனிய சூழலில் இனி திருந்தவள் வன்பாலையில் போயினளே! என்று கருதி இல்லத்தை - விதந்தெடுத்தோதினள்.

3-11: தனிமணி.....ஆயுனும்

(இ-ள்) தனிமணி இரட்டும் தாள் உடைக் கடிகை நுழை நுதி நெடுவேல் குறும்படை மழவர் முனை ஆத்தந்து- ஒற்றைமணி ஒலிக்கின்ற கடையாணியையுடைய காம்பினையும் கூரிய நுணியையும் உடைய நெடிய வேற்படைகளை ஏந்தியவாராய்த் தமது ஆனிரை நின்ற காவற்காட்டினுட் புகுந்து அவற்றைக் கவர்ந்து செல்லும் வெட்சிமறவரைத் தொடர்ந்து போய் வளைத்துக் கொண்டு போர் செய்து அவர் கைப்பற்றிய ஆனிரையை மீட்டுக் கொடுத்த பின்னர்; முரம்பின் வீழ்த்த வில் ஏர் வாழ்க்கை விழுத் தொடை மறவர் - அவ்வெட்சிமறவராலே போரின்கண் கொண்டு வீழ்த்தப்பட்ட வில்லாகிய ஏரினால் உழுதுண்ணும் மறவாழ்க்கையையுடைய குறிதவறாது அம்பு தொடுக்கும் கரந்தைமறவர் உடம்பினையிட்டு மூடிய ; வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுள் பேண்மார் - வலிய ஆண்மைத்தன்மைக்கு அறிகுறியாகிய கற்குவியலின்மேல் நின்ற கடவுட்டன்மையுடைய அக்கரந்தை மறவர் ஆவியை வழிபடுதற்கு; நடுகல் பீலி சூட்டி - அவர்தம் பெயரும் பீடும் பொறித்து நடப்பட்ட மறக்கல்லை மயிற்பீலி சூட்டி அணிசெய்து; துடிப் படுத்துத் தோப்பிக் கள்ளொடு

துரூஉப் பலி கொடுக்கும் - துடியென்னும் தோற் கருவியை முழக்கி நெல்லினாற் சமைத்த கள்ளோடு செம்மறியாட்டுக் குட்டியையும் பலி கொடுத்தற்கிடனான ; போக்கு அருங்கவலைய புலவு நாறு அருஞ்சரம் - துணிந்து போதலரிய கிளை வழிகளையுடைய புலால் நாறுகின்ற கடத்தற்கரிய பாலை நிலத்து வழியிலே போதற்கு; துணிந்து பிறள் ஆயினள் - துணிந்து போய் எமக்கு ஏதிலாள் ஒருத்தியே ஆயினள்; ஆயினும் - அங்ஙனம் அவள் ஆனாலும் என்க.

(வெ-ம்.) வேலின் இலையையும் காம்பையும் மூட்டும் வாயிற் செருகிய கடையாணி ஈண்டுத் தாள் என்று கூறப்பட்டது; அக்கடையாணியின் ஒரு முனையில் ஒரு மணி கட்டப்பட்டிருக்கும். ஆதலால் தனிமணியிரட்டுந்தாள் என மணியைத் தாளுக்கு அடையாக்கினார். கடிகை காம்பு; பிடி. நுழை - கூரிய. குறும்பு - காவற்காடு; ஈண்டு கரந்தையார் ஆனிரை நிற்குங் காடு. குறும்படை என்னும் சொற்குக் கோட்டை என்று பொருள் கூறப்பட்டிருத்தல் ஆராய்ச்சிக் குரியது (பழையவுரையாசிரியர் குறிப்புரை)

மழவர் - ஈண்டு வெட்சிமறவர். மழவர் கொண்டுபோன ஆனிரையைப் போர் முனையில் மீட்டுதந்து பின் வெட்சியாரால் வீழ்த்தப்பட்ட மறவர் என்பது கருத்து. மறவர் ஈண்டுக் கரந்தைமறவர் என்க. வீழ்த்த மறவர், வில்லேர்வாழ்க்கை மறவர், விழுத்தொடைமறவர் எனத் தனித்தனி கூட்டுக. வல்லாண்மைக்கு அறிகுறியாகிய பறுக்கை என்க. வல்லாண்மறவர் உடம்பிட்டு மூடிய பதுக்கையுமாம். பதுக்கை- கற் குவியல். பதுக்கையினின்ற கடவுட்டன்மையுடைய மறவர் ஆவியைப் பேண்மார் என்க. பேணுதல் - வழிபடுதல் . நடுகல் - மறவர் பெயரும் பீடுமெழுதி நட்ட மறக்கல். தோப்பிக்கள் - நெல்லாற்சமைத்தகள். துரூஉ - செம்மறி. சுரத்திற் போதலைத் துணிந்து. பிறள் - நொதுமலள்.

14-18: துஞ்சா.....துணையே

(இ-ள்) துஞ்சா முழவின் கோவல் கோமான் நெடுந்தேர்க்காரி- ஒழியாத முழவின் இன்னிசை முழங்குதலையுடைய திருக் கோவலுரையுடைய மன்னர் பெருமானாகிய நெடிய தேரையுடைய மலையமான் திருமுடிக்காரி என்னும் வள்ளற் பெருமானுடைய; கொடுங்கால் - கொடுங்கால் என்னும் ஊரின் கண்ணதாகிய; பெண்ணை அம்பேர் யாற்று முந்துறை - பெண்ணை என்னும் அழகிய பெரிய யாற்றினது இறங்குதுறையிடத்து; நுண் அறல் கடுக்கும் நெறி இருங்கதுப்பின் என் பேதைக்கு - நுண்ணிய கருமணலை ஒக்கின்ற நெறிப்பினையுடைய கரிய கூந்தலையுடைய என் மகளை; அறியாத் தேஎத்து ஆற்றிய துணை - அவள் பண்டு சென்றறியாத பாலை நிலத்திலே செலுத்திய அவள் துணைவன் என்க.

(வி-ம்.) பாணர் முதலிய இரவலர் இடையறாது வருதலின் முழுவின் ஒலியும் இடையறாது என்பாள் துஞ்சாமுழவு என்றார். கோவல் திருக்கோவலார். இது காரியின் தலைநகரம் என்ப. கொடுங்கால் - காரி மன்னனுக்குரியதாய்ப் பெண்ணை யாற்றங்கரையிலமைந்த ஒரு மூதூர். துறைமுன் - முன்துறை என மாறி நின்றது. அறல் - கருமணல் வரி. நெறி - நெறிப்பு. அஃதாவது நெளிவுடைமை. கருமணலின் அறல் போன்று வரிவரியாக நெளிந்துள்ள கூந்தல் என்றவாறு; தேஎம் - இடம்; ஈண்டு பாலை நிலப் பரப்பு. பண்டு சென்றறியாத இடம் என்க. ஆற்றிய - செலுத்திய. துணை - காதற்றுணைவன். அவள் ஈன்று புறந்தந்த எம்மையும் உள்ளாது அன்பின்றி எனக்குப் பிறள் ஆயினள் ஆயினும் என்னெஞ்சம் அவள்பால் மகவன்பு மிக்கு வருந்தும் என்பது தோன்ற என்பேதை என்று உரிமை தோன்ற உரைத்தனள். "பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனங் கல்லு" எனும் உலகுரை ஈண்டு நினைக்க.

11-13: அணிந்தணிந்து.....தில்ல

(இ-ள்.) ஆர்வநெஞ்சமொடு - அவளைப் பெரிதும் விரும்பும் உள்ளமுடையவனாய்; அணிந்து அணிந்து - மலர் முதலியவற்றால் பன்முறையும் அழகுபடுத்தி அழகுபடுத்தி நோக்கி; ஆய்நலன் அளைஇ - பலரும் ஆராய்ந்து கண்டு நன்றென்னும் அவளது பெண்மை நலன்களை நுகர்ந்து; தன் மார்பு துணை ஆகத்துயிற்றுக தில்ல- தன்மார்பே அவள் இனிது துயிலும் இடமாக வுதவித்துயிற்றிப் பேணுவானாக!; இதுவே என் விருப்பம், இதனை, நிறைவேற்றித் தருக என்பதாம்.

(வி-ம்.) ஆர்வம்- விருப்பம். அணிந்தணிந்து என்பதற்கு நலம் பாராட்டி நலம் பாராட்டி மகிழ்வித்து எனினுமாம். நலன்- பெண்மை நலம். அளைதல்- நுகர்தல். மார்பு துணையாக என்றது மார்பைத் துயிலுமிடமாக உதவி என்றவாறு. தில்- விழைவுப் பொருட்டு.

இனி, இறைவனே! என் வேண்டுகோட்கிணங்கி அருள் செய்க. அஃதியாதெனின் என் மகள் எம்மும் உள்ளாள், நகர் புலம்பச் சுரம் போகத் துணிந்து பிறள் ஆயினள். அவள் அங்ஙனமாயினும் அவளை ஆற்றிய துணை அணிந்தணிந்து நலன் அளைஇத் தன் மார்பு துணையாகத் துயிற்றுக! இங்ஙனம் நிகழுமாறு அருள் செய்க! இதுவே யான் விரும்புவது என இயைபு காண்க. (35)

செய்யுள் 36

திணை: மருதம்.

துறை: தலைமகள் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகளோடு புலந்து சொல்லியது.

(பா.வே.) தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்து வரத் தலைமகள் புலந்து சொல்லியது.)

(து-ம்.) அஃதாவது - தலைவன் பரத்தையர் சேரியிற் றங்கியிருந்து ஒருநாள் இல்லத்திற்கு வந்தானாக, தலைவி அவனோடு ஊடிக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதற்கு "அவனறிவாற்ற வறியு மாகலின்" எனவரும் நூற்பாவின்கண் (தொல்-கற்-4) "புகன்ற வுள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்கு அகன்ற கிழவனைப் புலம்பு நனிகாட்டி, இயன்ற நெஞ்சந் தலைப்பெயத் தருக்கி, எதிர்்பெய்து மறுத்த ஈரத்து மருங்கினும்" எனவரும் விதிகொள்க.

பகுவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக்
கொடுவா யிரும்பின் கோளிரை துற்றி
யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந்

தரில்படு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கித்
தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது
கயிறிடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு
நாட்கய முழக்கும் பூக்கே மூர
வருபுனல் வையை வார்மண லடைகரை

5

திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் காவி
எறும்பல் கூந்தற் குறுந்தொடி மடந்தையொடு
வதுவை யயர்ந்தனை என்ப வலரே
கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழிய
னாலங் கானத் தகன்றலை சிவப்பச்

10

சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு திதியன்
போர்வல் யானைப் பொலம்பூ னெழினி
நாரரி நறவி னெருமை யூரன்
றேங்கம முகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தி
னிருங்கோ வேண்மா னியறேர்ப் பொருநனென்

15

றெழுவர் நல்வல மடங்க வொருபகன்
முரசொடு வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக்
கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை
வென்றிகொள் வீர ரார்ப்பினும் பெரிதே.

20

- மதுரை நக்கீரர்.

உரை.

1-8 : பகுவாய்...ஊர

(இ-ள்) பகுவாய் வராஅல் - பிளந்த வாயையுடைய வராஅல் என்னும் மீன்களுள் வைத்து; பல்வரி இரும் போத்து - பலவாகிய வரிகளையுடைய கரிய ஆண் மீனானது; கொடுவாய் இரும்பின் கோள் இரை துற்றி - வளைந்த வாயையுடைய தூண்டிற் பொன்னிற் கோத்த தன்னைக் கொல்வதாகிய இரையை விழுங்கி; ஆம்பல் மெல் அடை கிழிய கூம்புவிடு பல் குவளை மலர் சிதையப் பாய்ந்து - அல்லியினது மெல்லிய இலைகள் கிழியவும் குவிந்தநிலை தவிர்ந்து மலர்ந்த பலவாகிய குவளை மலர்கள் சிதைந்தழியும்படியும் பாய்ந்து; எழுந்து அரிப்படுவள்ளை ஆய் கொடி மயக்கி - பின்னர்ப் பிணக்க முடைய வள்ளையினது நுண்ணிய கொடிகளைக் குலைத்து; தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது - அத் தூண்டிலையுடைய மீன் படுப்போன் இழுக்கவும் இழுபடாமல்; கயிறு இடுகதச் சேப்போல மதம் மிக்கு - மூக்கிற் கயிறிட் டிழுக்கப்படுகின்ற சினமுடைய எருதுபோன்று செருக்குமிகுந்து; நாள் கயம் உழக்கும்- நாட்காலையிலே தெளிந்த நீரைக் கலக்குதற் கிடனான; பூக்கேழ் ஊர- மலர்கள் பொருந்திய ஊரனே! ஈதொன்று கேள்! என்க.

(வி-ம்) வராஅல்- ஒருவகைமீன். "பெற்ற முருமை புலிமரை புல்வாய் மற்றிவையெல்லாம் போத்தெனப் படுமே" (தொல் மரபி. 41) "நீர் வாழ் சாதியு ளறுபிறப் புரிய" 42) எனவரும் விதிபற்றி ஈண்டு வராஅல் மீனின் ஆண்பால் போத்தெனப் பட்டது. பேராசிரியரும் நீர் வாழ் சாதி ஆறனுள் இவ் வராஅல் மீனையும் ஒன்றாகக் கூறி அதற்கு இந்த அடியையே எடுத்துக் காட்டினர். கொடுவாய் இரும்பு என்றது தூண்டில் முள்ளினை.

இனி இவ்வுள்ளுறையைப் பழையவுரையாசிரியர் - "வேட்டுவன் தூண்டிலிற் கோத்த இரையை இலையின்கீழ்க் கிடந்த (வாளை?) வராஅல் நுகர்ந்து தூண்டிற் றுவக்கு விடாது இலைகிழிய எழுந்து குவளைப்பூ முறியப் பாய்ந்து அக்குவளையைச் சூழ்ந்த வள்ளையை மயக்கி நாட் காலத்தே எல்லாரும் காணக் கயத்தை உழக்குகின்றாற் போல,நின் பாணனுடைய நெஞ்சுவலிதாய்ப் புறம்பு மெல்லியதாயிருக்கின்ற இன்சொல்லாலே அப் பரத்தையர் நலத்தை நுகர்ந்து, அப்பரத்தையர் தாய்மார் நெஞ்சு வருந்த அவ்விடத்தை விடாத அன்புடனே போந்து, நாங்கள் நினது நிறங்கண்டு வருந்த இங்கே வந்து குவளைமலர் சூழ்ந்தவள்ளைபோலும் எங்கள் சுற்றத்தார் மயங்க

அவர்களை வருத்தி ஊரையெல்லாம் இப்படி எல்லாருமறியக் கலக்குவா
னொருவனல்லையோ? என்றவாறு" என இனிதின் விரித்தோதுவர்.

கொடுவாய் இரும்பு என்றது இதன்கணமைந்த உள்ஞறைப்பொருளில் பாணன்
வஞ்சக மொழிக்கு உவமை. கோள் இரைதுற்றி என்றது பரத்தையர் நலனைத்
தலைவன் நுகர்ந்ததற்குவமை. ஆம்பல் அடைகிழிய என்றது பரத்தையர் தாயர் நெஞ்சு
வருந்தியதற்குவமை. குவளை தலைவிக்கும் அரில்படுவள்ளை சுற்றத்தார்க்கும்
உவமை. கயம் உழக்குதல்- தலைவன் ஊராரைக் கலக்கமுறச் செய்தற்குவமை.

9-12: வருபுனல்.....அலரே.

(இ-ள்) வருபுனல் வையை வார் மணல் அகன்துறைத் திருமருது ஓங்கிய விரிமலர்க்
காவின்- புதிதாக வெள்ளம் வருகின்ற வையைப் பேரியாற்றினது நெடிய
மணற்பரப்பமைந்த அகன்ற நீராடு துறை மருங்கே அழகிய மருத மரங்கள் உயர்ந்து
நிற்கின்ற மலர்ந்த பூம்பொழிலினூடே; நறும்பல் கூந்தல் குறுந்தொடி மடந்தையொடு -
நீதான் நறிய பலவாகிய கூந்தலையும் குறிய வளையலையும் உடையாளொரு பரத்தை
மகளோடு; வதுவை அயர்ந்தனை என்ப அலரே - மணவிழாச் செய்தாய் என்று ஊர்
மாக்கள் கூறுவர்;அப் பழிச் சொல் தானும்; என்க.

(வி-ம்) வருபுனல் என்பது புதிதாக வருகின்ற வெள்ளம் என்பதுபட நின்றது.
அகன்றுறைத் திருமரு தோங்கிய விரி மலர்க்கா என ஈண்டு நக்கீரர் கூறுகின்ற துறை.
வையையாற்றின்கண் மதுரை நகரத்தை அண்மியுள்ள துறைகளுள் வைத்துத்
தலைசிறந்த துறை என்பது பரிபாடலாலும் சிலப்பதிகாரத்தாலும் உணரப்படும். என்ப-
என்று கண்டுவந்தோர் கூறுப. அலர் - பழிச்சொல்.

13-23 : கொய்சுவல்.....பெரிதே.

(இ-ள்) கொய்சுவல் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன் - கத்தரிகையால் கொய்து
மட்டஞ் செய்யப்பட்ட பிடரிமயிரையுடைய சிறந்த குதிரைப்படைகளையாம் கயல்
பொறித்த கொடியுயர்த்தப்பட்ட தேர்ப்படைகளையும் உடைய பாண்டியன்
நெடுஞ்செழியன் என்பான்; ஆலங்கானத்து அகன் தலை சிவப்ப- தலையாலங் கானம்
என்னுமிடத்தே அகன்ற போர்க்கள முழுதும் குருதியாற் சிவக்கும்படி; சேரல் செம்பியன்
சினங்கெழுதிதியன் போர்வல்யானைப் பொலம்பூண் எழினி நார் அரி நறவின் எருமை
ஊரன் தேம் கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின் இருங்கோ வேள்மான் இயல்
தேர்ப்பொருநன் என்று எழுவர் நல்வலம் அடங்க - சேரனும் சோழனும் வெகுளிமிக்க
திதியனும் போர்த்தொழில் வன்மையுடைய யானைப் படையையுடைய
பொன்னணிகலன் அணிந்த எழினியும் பன்னாடையால் அரித்துத் தூய்மை
செய்யப்பட்ட கள்ளை மிகுதியாக உண்ணும் எருமையூரனும் தேன் மணக்கும்

மார்பிடத்தே பூசிப் புலர்ந்த சந்தனத்தையுடைய இருங்கோவேண்மானும்
விரைந்தியங்கும் தேரினின்று செய்யும் போர் வன்மையுடைய பொருநனும் என்று
கூறப்பட்ட ஏழு மன்னர்களும் அதுகாறும் எய்தியிருந்த அழகிய வெற்றிப்புக்கழ்
அனைத்தும் ஒருங்கே

அழியும்படி; ஒருபகல் முரசொடு வெள்குடை அகப்படுத்து-ஒரு நாளினும் வைத்து
ஒரு முழுத்தப் பொழுதைக்குள் அவர்தம் முரசங்களையும் வெள்ளிய குடைகளையும்
வென்று கைப்பற்றி; உரைசெல-தான் கூறிய வஞ்சினமொழி தப்பாது நடந்தேற;
கொன்று-அவ்வெழுவரையும் ஒருங்கே கொன்று குவித்து; உரை செல-தனது
வெற்றிப்புக்கழ் உலகனைத்தும் பரவ; களம் வேட்டஞான்று-மறக்கள வேள்வி செய்த
பொழுது; வீரர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே-அவ்வெற்றிக்குக் காரணமான பாண்டியன்
போர்மறவர் எடுத்த மகிழ்ச்சியாரவாரத்தினுங் காட்டில் சாலப் பெரிதுகாண்!
இங்ஙனமாகவும் நீ யாதும் தவறிலேன் என்கின்றனை; இங்ஙனம் பொய் கூறாதே
கொள்! என்பதாம்.

(வி-ம்.) செழியன்-தலை ஆலங்கானத்துப் போர் வென்ற நெடுஞ்செழியன்.
அகன்றலை குருதியாற் சிவப்ப என்க. சேரலும் செம்பியனும் முடிகெழுவேந்தர்; திதியன்
முதலிய ஐவரும் வேளிர் குலத்துக் குறுநில மன்னர்கள் என்ப வரலாற்று நூலோர். ஒரு
பகல் என்றது ஒரு நாளில் ஒரே முழுத்தத்தில் என்றவாறு, நெடுஞ்செழியனை
இப்பகைமன்னர் இகழ்ந்தனர் என்று ஒற்றரால் உணர்ந்துழி தான் இளையனாதலையும்
எண்ணாது கூறிய வஞ்சினம் புறநானூற்றில் 72ஆஞ் செய்யுளாக இன்றும் நின்று
நிலவுகின்றது. வீரச்சுவை கெழுமிய இச்செய்யுளில் அவன்,

“உறுதுப் பஞ்சாது உடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசமொடு
ஒருங்ககப் படோள னாயின் பொருந்திய
என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது
கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றுங் கோலே னாகுக!

என்று முழங்கிய மறவுரைகளை அவ்வவையிலே உடனிருந்து செவி மடுத்தமையின்
ஆசிரியர் நக்கீரர் அவன் கூற்றையும் பொன் போற் போற்றி” “முரசொடு வெண்குடை
அகப்படுத்து உரைசெல என்றமைப் பாராயினர். ஈண்டு ‘உரை’ என்பது தான் கூறிய
சூளுரை எனவும் புகழ் எனவும் இருபொருளும் கொண்டு நின்றலின், அகப்படுத்து உரை
செல என்புழித் தன் சூளுரைதப்பாது நடைபெற எனக் கூறிப் பின்னும் களம்
வேட்டஞான்றை என்புழியும் கூட்டிப் புகழ்பரவ எனவும் கூட்டிக்கொள்க.

“இங்ஙனமாகவும்.....பொய்கூறாதேகொள்” என்பது குறிப்பெச்சப் பொருள்.

இனி இதனை. ஊர நீ காவில் வதுவையயர்ந்தனை என்ப அவ்வலர் வீர் ஆர்ப்பினும் பெரிதுகாண்! இங்ஙனமாகவும் நீ பொய் கூறாதே கொள்! எனவியைத்துக் கொள்க.

பா.வே. 10. வரிமலர். 11. மகளிரொடு. (36)

செய்யுள் 37

திணை: பாலை

துறை: (1) தலைமகள் வன்புறை யெதிரழிந்து சொல்லியது.

(2) பிரிவுணர்த்திய தோழி சொல்லியதூஉமாம்.

(து-ம்.) (1) அஃதாவது: தலைவன் வினைவயிற் பிரிந்து போயவன் குறித்த பருவத்தே மீண்டு வாராமையால் தலைவி பெரிதும் பிரிவாற்றாது வருந்தினள். அது கண்ட தோழி அவர் வருந்துணயும் ஆற்றியிருத்தலே நினக்கறம் என்று வற்புறுத்திய பொழுது தலைவி தோழிக்கு நெஞ்சழிந்து கூறியது என்றவாறு.

(2) அஃதாவது- தலைவன் வினைவயிற் பிரிவான் என்பதனைக் குறிப்பாலுணர்ந்த தோழி அதனைத் தலைவிக் கறிவுறுக்குங்கால் அவள் குறிப்புணருமாற்றாற் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.)(1) இதனை "எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதல் இலவே" (தொல்-அகத்-45) எனவரும் விதியினால் அமைத்துக் கொள்க.

(இ-ம்.) (2) இதனை, "தலைவரும் விழுமம்" எனவரும் நூற்பாவின்கண், (தொல்-அகத்-42) இவையெல்லாம் இயல்புற நாடின் ஒன்றித் தோன்றுந் தோழிமேன என்பதனால் அமைத்துக்கொள்க.

மறந்தவ ணமையா ராயினுங் கறங்கிசைக்
கங்கு லோதைக் கலிமகி முழுவர்
பொங்கழி முகந்த தாவி னுண்டுகண்
மங்குல் வானின் மாதிர மறைப்ப

வைகுபுலர் விடியல் வைபெயர்த் தாட்டித் தொழிற்செருக் கனந்தர் வீட வெழிற்றகை வளியொடு சினைஇய வண்டளிர் மாஅத்துக் கிளிபோற் காய கிளைத்துணர் வடித்துப் புளிப்பத னமைத்த புதுக்குட மலிர்நிறை	5
வெயில்வெரி நிறுத்த பயிலிதழ்ப் பசங்குடைக் கயமண்டு பகட்டிற் பருகிக் காண்வரக் கொள்ளொடு பயறு பால்விரைஇ வெள்ளிக் கோல்வரைந் தன்ன வாலவிழ் மிதவை வாங்குகை தடுத்த பின்றை யோங்கிய	10
பருதியங் குப்பை சுற்றிப் பகல்செல மருத மரநிழ் லெருதொடு வதியுங் காமர் வேனின் மன்னிது மாணல நுகருந் துணையுடை யோர்க்கே.	15

--- விற்றுற்று மூதெயினனார்.

(உரை)

1: மறந்தவண் .....ஆயினும்

(இ-ள்.) மறந்து அவண் அமையார் ஆயினும்- ஏடி! தோழி நம் பெருமான் நம்மை மறந்து அவ் வேற்று நாட்டிலேயே தங்கிவிடார் என்பதனை யானும் அறிகுவல் காண்! அங்ஙனமாயினும் என்க.

(வி-ம்.) வேனிற் பருவத் தொடக்கத்திலேயே யான் மீண்டு வருகுவல் அதுகாறும் ஆற்றியிருந்திடுக! என்று பருவம் குறித்துப் போன தலைவன் அப்பருவ நிகழ்வினும் மீண்டு வாராமையால் தலைவி ஆற்றாமை மீதார்ந்து வருந்துவாளை, தோழி பருவம் கடப்பினும் நம்

பெருமான் வினைமுற்றியவுடன் விரைந்து வருவர். வாராமல் அங்கேயே தங்கிவிட மாட்டார் காண்! வருந்துணையும் நீ ஆற்றியிருக்க வேண்டாவோ? என்று கழறிக் கூறியவழி, தலைவி அவ்வுண்மையை நீ கூறித்தான் யான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமோ? அதனை யானும் அறிவேன் காண்! நீ வாளாவிரு என்பாள், 'மறந்தவண் அமையார்' என்ற தோழி கூற்றையே அவளை இகழ்தற் பொருட்டு வழிமொழிந்தவாறாம்.

ஆயினும் என்றது அவர் வினை முற்றியவுடன் வருவாராயினும் என்பதுபடநின்றது. இனி, தன் ஆற்றாமைக்குக் காரணம் கூறுகின்றாள் தலைவி.

17 - 18: இது..... உடையோர்க்கே

(இ-ள்.)இது- இப்பொழுது நிகழுமிப்பருவம் யாதென்று நினைதி?, மாண் நலம் நுகரும் துணை உடையோர்க்கு -மாண்புடைய தமது பெண்மை நலத்தைச் செவ்வி தேர்ந்து நுகரும் தமது துணைவர் உடன் உறைதலையுடைய திருவுடைய மடந்தையர்க்கு மட்டுமே ஆற்றியிருத்தற்குரிய, என்க.

(வி-ம்.) நலம் - பெண்மை நலம். அது கண்டு கேட்டுண்டுகிர்த்து உற்றறிதற் கியன்ற ஐம்புலப் பேரின்பப் பிழம்பாகிய காமவின்பம் என்க.

1-17: கறங்கிசை.....வேனின்பம்

(இ-ள்.) இசை கறங்கு கங்குல்- ஊர்தோறும் ஆடலரங்கினும் பாடலரங்கினும் இன்னிசை முழங்குகின்ற இரவின்கண்; கலி மகிழ் உழவர்- கள்ளுண்டமையாலே மிக்க களிப்பினையுடைய உழுதூண்மாக்கள்; ஓதை- ஆளழைக்கும் ஆரவாரத்தோடு; வைகு புலர் விடியல் வை பெயர்த்து ஆட்டி- இரவெல்லாம் தங்கிய இருள் புலருகின்ற விடியற் காலத்திலே போர்வினைப் பிரித்துக் கடாவிட்டுக் குவித்த; பொங்கழி முகந்த- தூற்றாப் பொலியினின்றும் கூடைகளால் முகக்கப்பட்ட நெல்லோடு விரவிய; தா இல் நுண்துகள் - வலியற்ற நுண்ணிய கூளங்கள் எழுந்து; மங்குல் வானின் மாதிர மறைப்ப- இருண்ட முகில்கள் போன்று திசைகளை மறைக்கும்படி தூற்றி நெல்லைக் குவித்த பின்னர்; தொழில் செருக்கு அனந்தர் வீட - தொழிலால் வந்த இளைப்பும் கள்ளுண்டமையால் வந்த மயக்கமும் துயில் மயக்கமும் ஒருங்கே தீரும்படி; வளியொடு சினைஇய எழில்தகை வண் தளிர் மா அத்துக்கிளி போல் காயகிளைத் துணர் வடித்து- இனிய தென்றற் காற்றினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பேரழகுடைய வளவிய தளிர்களையுடைய மாமரத்தினது கிளியின் உருவம் போன்ற உருவமுடைய காய்களையுடைய கிளையிடத்தே அக்காய்களைக் கொத்தாகப் பெயர்த் தெடுத்து; புதுக்குடம்- புதிய மட்குடத்திலிட்டு; புளிப்பதன் அமைத்த - இனிய புளிப்புச் சுவையுண்டாகும்படி பதப்படுத்திய மலிர் நிறை- அப்புதுக்குடத்தினூடே அக்காய்களினின்றும் பெருகி நிரம்பிய சாற்றினை; வெயில் வெரிந் இறுத்தபயில் இதழ்ப் பசங்குடை- வெயிலின்கண் முதுகுப்புறம் வதங்குமாறு வைத்தமையால் தாம் வேண்டியவாறே வளையும் பனையோலையாற் கோலிய பசிய குடையாகிய உண்கலத்திற் பெய்து; கயம்மண்டு பகட்டில் பருகி - குளத்தின்கண் நீரின்கண் வாய்வைத்து மிகுதியாகப் பருகுகின்ற எருமைக்கடாக்களைப் போன்று வாயால வேண்டுமளவு பருகிப் பின்னர்; காண்வரக் கொள்ளொடு பயறுபால் விரைஇ - போதுமெனத் தோன்றுமளவு கொள்ளும் பயறும் பாலோடு விரவிச் சமைத்த ;

வெள்ளிக்கோல் வரைந்தன்ன வால் அவிழ் மிதவை- வெள்ளிக்கம்பியை ஓரளவாகத் துணித்துப் போகட்டாற் போன்ற வெள்ளிய பருக்கைகளையுடைய கூழையும் வயிறாரப் பருகி; வாங்குகை தடுத்த பின்றை- இனி வேண்டாஎன்று வளைந்த கையாற்றடுத்தபின்னர்; மருதமரநிழல் ஓங்கிய பருதி அங்குப்பை- மருத மரத்து நிழலிலே உயர்ந்த வட்டவடிவிறறாகக் குவித்துவைத்த அழகிய நெற்குவியலைச் சூழ்ந்து; எருதொடுவதியும்- தம்மெருதுகளோடே தங்குதற்குக் காரணமான; காமர் வேனில் மன் - அழகிய இளவேனிற் பருவங்காண்! இப்பருவத்தே பிரிந்துறைவோர் ஆற்றியிருத்தலும் கூடுமோ? என்பதாம்.

(வி-ம்) இப்புலவர் பெருமான் இளவேனிற் பருவத்திலே உழவர் தொழிலைப் பட்டாங்குப் பாடியிருத்தல் மிகவும் இன்பந்தருவதுணர்க. தமிழகத்தில் ஊர்கடோறும் இரவிலே கூத்தாட்டரங்கும் இசையரங்கும் நிகழ்வனவாம். இவற்றின் இன்னிசை முழங்குதல் கருதி 'கறங்கிசைக் கங்குல்' என்றாள். இவ்விசையும் பிரிந்துறைவார்க்குப் பெருந்துன்பம் ஆம். ஆகவே இவ் வடைமொழியானும் தனித்துறைவோர் ஆற்றியிருத்தல் கூடாமைக்குக் குறிப்பாக ஓரேதுக் கூறினமையுணர்க. கலிமகிழ் என்றது மிகையான களிப்புடைய என்றவாறு.

எனவே அது கள்ளுண்டுக் களித்தலைக் குறித்துநின்றது. பொங்கழி என்பது தூற்றாப் பொலிக்குப் பெயர் என்பர் பழையவுரையாசிரியர். பொங்கு அழி எனக் கூறிப் பெரிய வைக்கோல் போர்வெனக் கொண்டு அதற்கியையப் பொருள் கூறலுமமையும். வை- வைக்கோல்- பெயர்த்து ஆட்டி என்றது- முன்னிட்ட போர்வைப் பிரித்துக் கடா வடித்துக் கையால் அலைத்து என்றவாறு. தொழிலும் செருக்கும் அனந்தரும் வீட என உம்மை விரித்துத் தொழிலால் உண்டான இளைப்புக் கள்மயக்கமும் துயில் மயக்கமும் ஒருங்கே தீர என்க. 'தொழிற் செருக்கால் வந்த மயக்கம்' என்னும் பழைய உரை பொருந்தாது. தென்றல் தோன்றும் பருவத்தே புதிதாகத் தளிர்ந்தலின் தென்றலொடு என உடனிகழ்ச்சிக்குரிய உருபுகூறினார் எனினுமாம். அல்லது ஏதுப் பொருட்டாகக் கொண்டு ஆல் உருபாகத் திரித்துக் கோடலுமாம்.

துணர்வடித்து- கொத்தாகப் புய்த்து எடுத்து. புதுக்குடத்தி லிட்டுப் புளிப்பதன் வர அமைத்து அப்புதுக்குடத்துள் ஊறிப் பெருகி நிறைந்த சாறு என்க. வெரிந் இறுத்த எனக் கண்ணழிக்க. இறுத்த இதழ் பயில் இதழ் எனத் தனித்தனி யியைக்க. இதழ் ஈண்டு ஓலை முறியாமல் பதப்படுதற்கு வெயிலிற் போகட்டு வதங்க வைத்தமையால் வேண்டியாங்கு வளையும் ஏடு என்பார், பயில் இதழ் என்றார். மண்டுதல்- ஈண்டு ஆர்வத்தோடு மிகுதியாகப் பருகுதலைக் குறித்து நின்றது. இற்றைநாளினும் இவ்வழக்குண்டு. காண்வர- என்றது போதிய அளவுண்டாக என்னும் பொருட்டு. இதற்கிது போதுமென்று தோன்றுமளவு விரவி என்பது கருத்து. அவனுக்குப் போதியது என்பதை அவனுக்குக் காணும் என்னும் வழக்குண்மையுமுணர்க. இஃணராதார் அழகு பொருந்த என்றார். மிதவை- கூழ். கொள் பயறுதுபால் இவற்றை உலையில் அரிசியொடு விரவி அட்ட கூழ் என்பது கருத்து. அவிழ்- சோறு. அரிசி வெந்து

விரிதலால் அப்பெயர் பெற்றது. இதற்கு வெள்ளிக் கம்பியின் துணுக்குகள் உவமை. குடையில் வாய்வைத்துக் கூழுண்ணுதலால் இனி வேண்டா என்று வாயாற் கூறலாகாமையின் வாங்கு கையாற்றடுத்தல் வேண்டிற்று. இஃதியற்கை நவிர்சி. பருதி-வட்டம். ஞாயிறு போன்ற அழகிய குவியல் என்னல் மிகை. தூற்றிய நெல்லை மருதநிழலிற் குவித்து அக்குவியலைச் சூழ வதிவார் என்க. இஃதுணராதார் நெற் கூடாகச் சுற்றி என்றார். கடாவிட்ட நெல்லைக் களத்திலேயே நெற் கூடாகச் சுற்றிவைப்பது வழக்கமில்லை. நெற்குவியலை எருது முதலியன தின்னாமைக்குக் காவலாகச் சூழ வதிவர் என்க. உழவர் தாமும் இப்பருவத்தில் தனித்துறையார் எருதொடு வதிவர் எனவும் ஒருபொருள் தோன்றுதல் உணர்க. இக்கருத்தையே பழையவுரையாசிரியர் எருதொடு வதிதல் அசதி கூறியது என்று குறித்தனர், அக்குறிப்புரையில் அசதி என்பதன்கண் அகரவுயிர் எட்டுப்படியில் இறந்துபட, சாதி கூறியது என்றும் எருதொடு வதியும் என்றது அவர்கள் இயல்பு கூறியபடி என்றும் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு வரைந்தாரும் உளர்.

இனி, காமர் வேனில் என்பதற்கு - துணையுடையோர்க்கும் காமம் வருதற்குரிய வேனில் எனலுமாம். இதற்கு - காமர் என்பது காமம் வரும் என்னும் தொடரின் விகாரம் என்று கொள்ளல் வேண்டும். அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்து (அந்;திமாலை...காதை 40-ல்) காமருகுவளை என்பதற்கு விளக்கமாக: காமம் வருமென்பது விகாரத்தாற் காமரு என நின்றதென்பதூஉம், இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். இதனால், "அரிதாற்றி அல்லல் நோய் நீக்கிப் பிரிவாற்றிப் பின்னிருந்து வாழ்வார் பலர்" யாம் அத்துணை வன்கண்மையுடையேம் அல்லம் ஆதலின் ஆற்றுகிலேம் என்று வன்புறை எதிரழிந்து கூறினாளாயிற்று.

இனி, இதனை, (துறை-1) காதலர் மறந்து அவணமையார் ஆயினும் இது மாணலம் நுகருந் துணையுடையோர்க்கு இசை கறங்குங் கங்குலையும் உழவர் மறைப்ப ஆட்டி வீடப் பருகித் தடுத்த பின்றை மருதமரநிழல் எருதொடு வதியும் காமர் வேனின் மன். இப்பருவத்துயாம் ஆற்றியிருக்கும் வன்கண்மையுடையேம் அல்லேம் என்றியைபு.

இனி, (துறை, 2) தோழிகூற்றாயின் காதலர் பிரிவார்போலும் துணையுடையோர்க்கு இது காமர் வேனில் ஆதலால் காதலர் பிரிந்து போயினும் நம்மை மறந்து அவண் அமையார் என இயைத்துத் தோழி தலைவன் பிரிவுணர்த்தி வேனிலை ஏதுவாக்கி அவர் விரைந்து மீள்வர் என்று அறிவித்தாள் என்று கொள்க.

(பா-வே) 1. ணமைகுவ. 13. கோலறை. (37)

செய்யுள் 38

திணை: குறிஞ்சி.

துறை: (1) தோழி தலைமகன் குறைகூறியது. (2) பகலே சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகளுக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியதூஉமாம். (3) தோழி குறிபெயர்த்திட்டுச் சொல்லியதூஉமாம்.

(து-ம்) (1) அஃதாவது: தலைவன் வரைதற் கருத்தின்றிக் களவொழுக்கமே காமுற்றொழுகாநிற்பத் தினைமுற்றியதனால் கொய்யப்பட்டுத் தலைவியும் தோழியும் காவல் ஒழிந்து இல்லம்புக்களர். தலைவன் தினைப்புனத்தே அவரைக் காணாமையால் இரவில் மனைப்படைப்பை மருங்கு பிறர் அறியாவண்ணம் சென்று நின்றான். அதுகண்ட தோழி அதுகாறும் வரைந்து கொள்ளாமையாகிய அவன் பிழையை அவன் உணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டுத் தானொரு பிழை செய்தாள் போன்று தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவாளாய் அவன் கேட்பக் கூறியது என்றவாறு. (துறை. 2) பகற்குறியிடத்தின் மருங்கு அவ்வாறு தலைவன் வந்துழித் தலைவிக்குக் கூறுவாள் போன்று அவன் கேட்பக் கூறியது என்றவாறு,. (துறை. 3)

தினைகாவலொழிந்தமையால் அதுகாறும் பகற்குறியிடத்தே வந்தானை, இனி யாம் இல்லம் புகுதும்; இரவுக் குறிக்கண் வருக! என்று கூறுவாள் அவன் ஒருநாள் பகற்குறி மருங்கு வந்துழித் தோழி தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவாள் போன்று அல்லது தலைவிக்குக் கூறுவாள் போன்று அவன் கேட்பக் கூறியது என்றவாறு.

இவற்றிற்கு எல்லாம் "நாற்றமுந் தோற்றமும் " எனவரும் நூற்பாவின்கண் (தொல்-கள-23) "களனும் பொழுதும்.... அனைநிலைவகையான் வரைதல் வேண்டினும்" என்னும் விதியே அமையும்.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இதனைத் தலைவி கூற்றாகக் கொண்டு (தொல்-கள-20) "மறைந்தவற் காண்டல்" எனவரும் நூற்பாவின்கண் "தன்குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்கள நோக்கித் தன் பிழைப்பாகத் தழீஇத் தேறலும்" எனவருந் துறைக்கு எடுத்துக் காட்டி "இதனுள் ஊசன் மாறுதலும், புனமும் தன் குறிதள்ளிய இடன்; 'மறந்ததிசின்' என்றது தெருளாக் காலை; கூங்கண்ணது ஊரென உணர்த்தாமையின் இடையீடு படுவதன்றி அவன்கண் தவறுண்டோவெனத் தன் பிழைப்பாகத் தழீஇயினாள். இது சிறைப்புறமாக வரைவுகடாயது" என விளக்கியும் கூறியுள்ளார்.

விரியினர் வேங்கை வண்டுபடு கண்ணியன்
றெரியிதழ்க் குவளைத் தேம்பாய் தார
னஞ்சிலை யிடவ தாக வெஞ்செலற்

கணைவலந் தெரிந்து துணைபடர்ந் துள்ளி வருதல் வாய்வது வான்றோய் வெற்பன் வந்தன னாயி னந்தளிர்ச் செயலைத் தாழ்வி லோங்குசினைத் தொடுத்த வீழ்கயிற் றாசன் மாறிய மருங்கும் பாய்புட னாடா மையிற் கலுழ்பில தேறி	5
நீடிதழ் தலைஇய கவின்பெறு நீலங் கண்ணென மலர்ந்த சுனையும் வண்பறை மடக்கிளி யெடுத்தல் செல்லாத் தடக்குரற் குலவுப்பொறை யிறுத்த கோற்றலை யிருவி கொய்தொழி புனமு நோக்கி நெடிதுநினைந்து	10
பைதலன் பெயரலன் கொல்லோ வைதேய் கயவெள் ளருவி சூடிய வுயர்வரைக் கூஉங்க ணஃதெம் மூரென வாங்கதை யறிவுறன் மறந்திசின் யானே.	15

- வடம வண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார்.

(உரை)

1-5: விரியிணர்.....வெற்பன்

(இ-ள்.) வான் தோய் வெற்பன்- அந்தோ! வாளைத் தீண்டுகின்ற மலைகளையுடைய நம்பெருமான்; விரிஇணர் வேங்கை வண்டுபடு கண்ணியன்- இதழ்கள் விரிந்த வேங்கையினது நர*ண்மலராற் புனைந்த வண்டுகள் வந்து வீழ்கின்ற தலைமாலை அணிந்தவனாய்; தெரிஇதழ்க் குவளைத் தேம்பாய தாரன் - ஆராய்ந்து எடுத்துத் தொடுத்த அழகிய இதழ்களையுடைய குவளை மலரானியன்ற தேன் துளிக்கும் தாரணிந்த மார்பினனாய்; அம்சிலை இடவது ஆக- அழகிய விற்படை இடது தோளின் கண்ணதாய்த் திகழ்; வெம் செலல் கணை வலம் தெரிந்து- விரைந்து பாயும் அம்பினை ஆராய்ந்து வலக்கையிற் பற்றிக் கொண்டு வேட்டமேற் கொண்டு வருவான் போன்று; துணை படர்ந்து உள்ளி- தன் காதற்றுணைவியாகிய எம் பெருமாட்டியைக் காண்டல் கூடுமோ? கூடாதோ? என்னும் ஐயத்தால் வருந்தி அவளையே நினைந்து; வருதல் வாய்வது- இற்றை நாளும் வருதல் தப்பாது;

(வி-ம்.) உயர்குடித் தோன்றலாகிய தலைவன் களவின்பமே காழுறுகின்றான் அல்லது அக்குடிப் பண்பிற்கேற்ப வரைந்து கொண்டு அறத்தாற்றின் வாழ வெண்ணுகிலன் என்பது தோன்ற அவன் குடிச் சிறப்பினை அவன் மலைக்கேற்றி வான்றோய் வெற்பன் என்றால். இனி, தலைவன் தன்னை மதியுடம்படுத்த வந்தநாள் உள்ளொன்று வைத்துப்

புறம் ஒன்று பேசுவானாய் மடந்தை நல்லீர் ஈண்டென் கையம்பு பட்ட புண்ணொடு
 மான் ஒன்று போந்ததோ? களிறு ஒன்று போதக் கண்டீரோ? என்று வேட்டைமேல்
 விரைவான் போன்று வில்லொடுங் கணையொடும் கண்ணியும் சூடித் தாரும் அணிந்து
 வந்தவாறே இற்றை நாளும் வருவான் என அசதியாடுவாள் கண்ணியன் தாரன் சிலை
 இடவதாகப் படர்ந்து உள்ளி வருதல் தப்பாது என்கின்றாள். அவ்வாறு வருதல் மிகை.
 வரைந்து கோடலே இற்றை நாள் செயற்பாலது என்பது இக் கருப்பொருட் புறத்தே
 தோன்றிய இறைச்சிப் பொருளாம் என்று நுண்ணிதின் உணர்க. இங்ஙனமின்றேல்
 அவன் வரவினை இங்ஙனம் விதந்தோதுதல் வீண் ஆமென்க. படர்ந்துள்ளி என்றது
 காணுவங்கொல்லோ? காணேங் கொல்லோ? என்றெழும் ஐயவுணர்வால் பலபட
 நினைந்து வருந்தி தலைவியின் நலனுக்காக் கருதி என்பதுபட நின்றது. வாய்வது -
 தப்பாது.

6-8: வந்தனனாயின்.....மருங்கும்

(இ-ள்.) வந்தனன் ஆயின்- அவ்வாறு வாராமை நன்றுமன்! வந்தால்; அம் தளிர்ச்
 செயலைத் தாழ்வுஇல் ஓங்குசினைத் தொடுத்த வீழ்கயிற்று ஊசல்- அழகிய
 தளிரையுடைய அசோக மரத்தினது தாழ்தல் இன்றி உயர்ந்துள்ள கிளையின்கண் யாம்
 கட்டிய வாளா தாழ்ந்து தூங்குகின்ற கயிற்றையுடைய ஊசலும், பாய்பு உடன்
 ஆடாமையின் மாறிய மருங்கும்- யாம் விரைந்து அஃது ஆடுந்தோறும் அதனோடு
 ஒருங்கு ஆடாமையினால் அந் நிகழ்ச்சி மாறிய அம்மரத்தின் பக்கங்களையும் பார்த்துப்
 பின்னர் என்க.

(வி-ம்.) செயலை - அசோக மரம். தாழ்வுஇல் ஓங்குசினை என்றாள் ஊசல் ஆடுங்கால்
 வளைந்து தாழ்தலில்லாத வன்கிளை என்றற்கு. இதன்கண்ணும் தலைவன் போன்று
 களவொழுக்கத்திலேயே தாழ்தலில்லாத வன்மையுடைத்தெனப் பொருட் புறத்தே
 இறைச்சி தோன்றுதலறிக.

8-14: பாய்புடன் .....நினைந்து

(இ-ள்.) உடன் பாய்பு ஆடாமையின் கலுழ்புஇல தேறி- யானும் தலைவியும்
 (யாமிருவரும்) ஒருங்கே நீரினுட் பாய்ந்து விளையாட்டயர்தலொழிந்தமையால்
 கலங்காதனவாய்த் தெளிந்து: நீடு இதழ் தலைஇய கவின்பெறும் நீலம் கண் என
 மலர்ந்த சுணையும் - நீண்ட இதழ்கள் பொருந்தியதனால் அழகு பெற்றுள்ள நீல
 மலர்கள் இளமகளிர் கண்கள் போன்று மலர்ந்துள்ள சுணைகளையும், வல்பறை
 மடக்கிளி எடுத்தல் செல்லாத் தடம் குரல் குலவுப் பொறை இறுத்த கோல் தலை- வலிய
 சிறகுகளையுடைய இளங் கிளிகள்தாமும் கொய்து சுமந்து செல்ல வியலாத பெரிய
 கதிர்களாகிய வளைந்த சுமையைத் தம்மையுடையாருக்குக் கைமாறாகக் கொடுத்து
 விட்டமையாலே நிமிர்ந்து வறுங்கோல் மாத்திரையான நுனியையுடைய; கொய்து ஒழி

இருவிப் புனமும் நோக்கி-எமரால் கதிர் கொய்யப்பட்ட இருவியையுடைய தினைப்புனமும் ஆகிய இடங்களைக் கூர்ந்து நோக்கி; நெடிது நினைந்து-அவ்விடங்களிலே எம் பெருமாட்டியைக் (நின்னைக்) காணமாட்டாமையாலே ஏக்கறவு கொண்டு நெடிது நினைந்து நீள நினைந்தும் பார்த்தும்; பைதலன் பெயரன் கொல்லோ - யாம் அங்கில்லாமைக்குக் காரணமும் மீண்டும் எம்மைக் காண்டற்கு வழியும் புலப்படாது துன்பமுடையோனாய் வாளா மீண்டு போகானோ? போவானாயின் அவன் நிலை என்னாம்! ஆ! கெடுவேன்! என்க.

(வி-ம்.) ஊசலாடுமிடமும் நீராடும் சுனையும் கிளிகடியும் தினைப் புனமும் தலைவியைத் தலைவன் காண்டற்குரிய இடங்களாதலின் இவற்றை ஒவ்வொன்றாக நோக்கி யாண்டும் காணமாட்டானாய்க் கலக்க முறுவன். காரணம் யாது? எங்குச் சென்று காண்பது? எவ்வாறு முயல்வது? என்று பற்பல நினைவன் என்றும் இவற்றிற்கெல்லாம் காரணமும் வழியும் காணாமையால் கையறவுடன் மீள்வன் மீண்டாலும் எங்ஙனம் ஆற்றுவன்? என்று இரங்கியபடியாம். இம்மொழிகள்; தலைவன் தன் குறையால் வந்தன என்று தன்னுட் கழிவிரக்கங் கொண்டு வரைதற்கண் கருத்தான்றுதற் பொருட்டு ஈண்டுத் தோழி அவன் வரவுணரான் போன்று பேசும் படைத்துக்கோட் கிளவிகளேயாம் என்றுணர்க. கலுழ்பில என்ற பன்மை சுனைக்காயின் சுனைகள் பலவாதலின் அங்ஙனம் கூறினள் என்க. நீலமலர்க் கேற்றினுமாம். வன்பறையும் இளமையும் உடைய கிளியும் என வேண்டிய உயர்வு சிறப்பும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. தினைப்பயிர் தம்மையுடைய கானவர்க்கு அவர்தம் தாளில் எருப்பெய்து நீர்கால் யாத்து வளர்ந்தமைக்குக் கைம்மாறாகப் பெரிய சுமையைத் தலையாலே சுமந்து நின்று கொடுத்தது என்பது தோன்ற, குரல் கொய்தொழி புனமும் என்னாது, கிளி எடுத்தல் செல்லாத் தடக் குரல் குலவுப் பொறை இறுத்த கோற்றலை இருவிப் புனம் என்றாள்; இதன்கண் யாங்கள் வளர்த்த ஒன்றறிவுயிராகிய தினைப்பயிர் தாமும் எமக்குச் செய்யக் கடவ கடமையைச் செய்தொழிந்தது, மற்று எம் பெண்மை நலனுக்ரந்த தலைவன் தான் செய்யக் கடவ செய்தலன் எனப் பொருட் புறத்தே இறைச்சி தோன்றுதல் உணர்க. பெயரலன் கொல்லோ என்னும் எதிர்மறை வினா அதன் உடன்பாட்டுப் பொருளை வற்புறுத்தி நின்றது. அஃதாவது அவன் வந்தனனாயின் நோக்கி நெடிது நினைந்து பைதலனாய்ப் பெயர்வது ஒருதலை என்றவாறாம்.

15-18: ஐதேய்.....யானே

(இ-ள்.) யான் ஐது ஏய் வெள் அருவி சூடிய உயர் வரைக்கூஉங் கண்ணது எம் ஊர் என ஆங்கு அதை அறிவு உறல் மறந்திசின்- அடிச்சியாகிய யான் எம் பெருமானுக்குச் செய்யக் கடவதொன்றனைச் செய்யாதொழிந்தேன் அஃதியாதெனின் அழகி தாக வமைந்த சுனையினின்றும் வீழ்கின்ற வெள்ளிய அருவிகளைச் சூடிய உயர்ந்த இம் மலையின்கண்ணே கூப்பிடு தொலைவில் உளது யாங்கள் வாழும் குறிச்சி என்று அத்

திணைப்புனத்திலேயே இன்றியமையா அச் செய்தியை அறிவுறுத்தலை மறந்தொழிந்தேன். இனி வருந்தி என்னாம்! என்பதாம்.

(வி-ம்.) பழைய வுரையாசிரியர் (15) ஐதேய்கு என்று கண்ணழித்துப் பொருள் கூறினர் என்று தெரிகிறது. அங்ஙனமாயின் தேய்கு என்பதன் ஈற்றுயிர்மெய் செய்யுள் விகாரத்தாற் கெட்டதாகக் கொள்க. ஐது ஏய் வெள்ளருவி, கய வெள்ளருவி என அருவிக்கே தனித்தனி அடையாக்குக. கயம்- ஈண்டுச் சுனை. தினைக் கதிர் முற்றிக் கொய்யுமளவும் அவனும் வரைந்து கொள்ள முயன்றிலன் என்பது குறிப்பெச்சம். இது கேட்ட தலைவன் வரைதலிற் கருத்தான்றுதல் பயன் என்க.

தலைவி கூற்றாயினும் வரைவு கடாதலே கருத்தாமென்க.

இனி மூன்றாவதாகக் கூறிய துறைக்கு, இனி இரவின்கண் மனைப் படைப்புக்கு வருதி எனப் பகற்குறியிடத்தை மாற்றி இரவுக்குறி கூறியதாகக் கொள்க.

(பா-வே.) 7. காவிலோங்கு; 3. பாய்புடை; 15. போகுவன்; (31)

செய்யுள் 39

(து-ம்.) அஃதாவது தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்துபோய் நிரம்பப் பொருளீட்டிக் கொண்டு மீண்டு வந்து தலைவியைக் கண்டபொழுது அவள் நீயிர் எம்மைத் துவரமறந்தனர் போலும் என்று கூறி வருந்துதல் கண்டு தலைவன் தன் அன்புடைமை தோன்றக் கூறி மகிழ்வித்தது என்றவாறு. இச் செய்யுள் உரிப் பொருளால் முல்லைத் திணையாயினும் முதற் பொருள் பற்றிப் பாலைத்திணை ஆயிற்று என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதற்கு "கரணத்தி னமைந்த காலை" எனவரும் (தொல்-கற்-5.) நூற்பாவின்கண் 'சென்ற தேஎத் துழப்புநனி விளக்கியின்றிச் சென்ற தந்நிலை விளக்கினும்' எனவரும் விதி கொள்க. (ஆசிரியர் இளம்பூரண வடிகளாரும், நச்சினார்க்கினியரும் தத்தம்முரையில் இச் செய்யுளை இத் துறைக்கே எடுத்துக் காட்டினர்.)

ஒழித்தது பழித்த நெஞ்சமொடு வழிப்படர்ந்
துள்ளியு மறிதிரோ வெம்மென யாழநின்
முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய் முறுவ லமுங்க
நோய்முந் துறுத்து நொதுமன் மொழியனின்
னாய்நல மறப்பனோ மற்றே சேணிகந்
தொலிகழை பிசைந்த ஞெலிசொரி யொண்பொறி

படுஞெமல் புதையப் பொத்தி நெடுநிலை முளிபுன் மீமிசை வளிசுழற் றுறாஅக் காடுகவர் பெருந்தீ யோடுவயி னோடலி	
னதர்கெடுத் தலறிய சாத்தொ டொராங்கு மதர்புலி வெரீஇய மையல் வேழத் தினந்தலை மயங்கிய நனந்தலைப் பெருங்காட்டு ஞான்றுதோன் றவிர்சுடர் மான்றாற் பட்டெனக் கட்பட ரோதி நிற்படர்ந் துள்ளி	10
யருஞ்செல வாற்றா வாரிடை ஞெரேரெனப் பரந்துபடு பாய னவ்வி பட்டென விலங்குவளை செறியா விசுத்த நோக்கமொடு நிலங்கிளை நினைவினை நின்ற நிற்கண் டின்னகை யினைய மாகவு மெம்வயி	15
னுடல் யாங்குவந் தன்றென யாழநின் கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுத னீவி நறுங்கதுப் புளரிய நன்ன ரமையத்து	20

(உரை)

14. கட்படரோதி.....

(இ-ள்) கள் படர் ஓதி - வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மலர் மணங் கமழுகின்ற
கூந்தலையுடைய நல்லாய்! என்க.

(வி-ம்) கள் - வண்டு; வண்டுக்குத் தேன் என்னும் பெயருண்மையும் நினைக. ஓதி:
ஆகுபெயர்.

1-5: ஒழித்தது....மறப்பனோ.

(இ-ள்) ஒழித்தது பழித்த நெஞ்சமொடு - "வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்" என்னும்
ஆன்றோர் அறவுரைக்கிணங்கி முயலாமல் தவிர்ந்திருந்தமையை இகழ்ந்து
பொருள்செய்க என ஊக்கிய நெஞ்சத்தோடே; வழிப்படர்ந்து - பொருளீட்டும்
நெறியிலே சென்று; எம் உள்ளியும் அறிதிரோ என யாழ - பின்னர் எம்மை என்றேனும்
நினைத்துப் பார்த்தீரோ? என்று வினவி; நின் முள் எயிற்றுத் துவர்வாய் முறுவல்
அழுங்க - நின்னுடைய முட்போன்று கூர்த்த பற்களையுடைய பவளம் போன்ற அழகிய
வாயின்கண் யான் எதிர்பார்க்கின்ற புன்முறுவல் இல்லையாக, நோய் முந்துறுத்து -
அதற்கு மாறாகத் துன்பத்தை நின் கண்ணினும் முகத்தினும் முற்படக் காட்டி; நொதுமல்

மொழியல்- எனக்குப் பொருந்தாதவற்றைக் கூறி என்னையும் வருத்தாதே கொள்!; நின் ஆய் நலம் மறப்பனோ - நின் பால் யான் பலகாலும் ஆராய்ந்து மகிழ்தற்குக் காரணமான நினைவு பேரழகினை யான் மறந்தொழிவேனோ? மறந்தால் உயிர்தரியேன் காண்! என்க.

(வி-ம்) ஒழித்தது - சான்றோர் கூறிய அறிவுரைப்படி ஒழுகா தொழித்தது என்க. அஃதாவது ஆடவர்க்கு வினையே உயிர் ஆதலின் அவர் மடிந்திராது வினைசெய்தல் வேண்டும் என்பது. இனி, பழைய வுரையாசிரியர் "ஸ்திரீ விஸநம்பண்ணலாகாது" என்றும் "பழித்தல்- அதனை இகழ்தல்" என்றும் "இரவலர்க்கு இட இல்லாமல்; அவரை ஒழித்ததனைப் பழித்தல் என்றுமாம்" என்பர். "ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு எண்பொருள் ஏனை இரண்டும்" (குறள்) எனப் பொருளீட்டுமாறு தூண்டும் அறிவுரைகளை ஒழித்தது எனக் கோடலே ஈண்டைக்குப் பொருந்தும் என்க. அதனைப் பழித்தலாவது, "மடிமடிக் கொண்டமுகும் பேதை பிறந்த, குடிமடியுந் தன்னினும் முந்து" (குறள்) எனப் பழித்தல் என்க.

தலைவி புலந்து கூறியது. ஈண்டுத் தலைவன் அதனைக் கொண்டு கூறியவாறு.

தன்னைப் புன்முறுவலுடன் மகிழ்ந்து இன்மொழி கூறி வரவேற்பாள் என்று கருதி வந்தானாகலின் அங்ஙனம் அவள் வரவேலாது நோய் முந்துறுத்து நொதுமல் மொழிவது கேட்டுத் தலைவன் "நின்முள்ளெயிற்று.....மொழியல்" என்று வருந்திக் கூறுகின்றான். மறப்பனோ என்னும் வினா அதன் எதிர்மறைப் பொருளை வற்புறுத்து நின்றது.

5-12: மற்றே....பெருங்காட்டு.

(இ-ள்) சேண்; இகந்து - அன்புடையோய்! நின்னை மறந்தறியேன் என்பதற்குச் சான்று ஒன்று கூறுவல் கேள் நின்னைப் பிரிந்து பொருளீட்டுதற்கு யான் நெடுந் தொலை சென்று; ஒலிகழை பிசைந்த ஞெலிசொரி ஒண் பொறி- அசையுந்தோறும் ஒலிக்கின்ற உலர்ந்த மூங்கிற் கோல்கள் தம்மில் உராய்தலாலே உராயப்பட்ட கோல் சொரிந்த ஒள்ளிய தீப் பொறிகள்; படுஞெமல் புதையப் பொத்தி- ஆங்குதிர்ந்து கிடக்கும் மூங்கிற் சருகுகள் மறையும்படி மூண்டெழுந்து; வளி சுழற்றுறா - காற்றினாலே சுழற்றப்பட்டு; நெடுநிலை முளிபுல் மீமிசை- செங்குத்தாக நெற்கின்ற உலர்ந்த ஊகம்புல்லின் மேன்மேலும் மூண்டெழுந்து; காடு கவர் பெருந்தீ - அக்காட்டையே தன்னு ளகப்படுத் தெரிகின்ற பெரிய தீயானது, ஓடு வயின் ஓடலின் - அக்காற் றியங்கு மிடமெல்லாம் பரவிச் சென்று எரித்தலாலே - அதர் கெடுத்து - தாம் சென்ற வழியை விட்டோடி; அலறிய சாத்தொடு - அத் தீத் தம்மையும் வளைத்துக்கொள்ளுமென்று அஞ்சி அலறி அழுகின்ற வணிக மாக்கள் குழுவினோடு; ஓர் ஆங்கு - மற்றோரிடத்தே;

மதர்புலி வெரீஇய மையல் வேழத்து இனம் தலைமயங்கிய - செருக்குற்ற புலியைக் கண்டு அஞ்சிய மயக்கமுடைய யானைக்கூட்டம் ஓடிவந்து விரவுதற்குக் காரணமான; நனந்தலைப் பெருங்காட்டு- அகன்ற இடமுடைய பெரிய காட்டினூடே செல்லும் பொழுது என்க.

(வி-ம்) இகந்து- கடந்து - நின்னைப் பிரிந்து நெடுந் தொலைவைக் கடந்துபோய்ப் பெரிய காட்டினூடே செல்லுங்கால் என இயைக்க. ஒலிகழை என்புழி காற்றாலசைந்து ஒலிக்கின்ற மூங்கில் என்க. ஒலிகழை- தழைத்த மூங்கில் என்றல் ஈண்டைக்குப் பொருத்தமின்றென்க. முளிபுல்: வினைத்தொகை; ஈண்டு ஊகம்புல். முளிதல்- உலர்தல். உலர்ந்தமையின் நெடுநிலைப் புல்லாயிற்று. காற்றோடுவயின் பரவலின் என்றவாறு. சாத்து- வாணிகச்சாத்து; வாணிகர் கூட்டம். ஆறலைப்போர்க் கஞ்சி இவர் கூட்டமாய்ப் போதல் மரபு. சாத்தொடு பரந்து கண்படு பாயல் என்று இயைப்பர் பழைய வுரையாசிரியர். இது நூலாசிரியர் கருத்தன்று. சாத்தொடு வேழத்தி னந்தலை மயங்கிய பெருங்காடு என அக்காட்டின் கடுமை கூறலே ஆசிரியர் கருத்து. இக் கருத்தே சிறப்புடைத்து. என்னை? ஒருபால் காடுகவர் பெருந்தீயால் அதர்கெடுத்து அஞ்சி அலரும் சாத்தொடு மற்றொருசார் புலிவெரீஇய மையல் வேழம் வந்து தலைமயங்கும் அஞ்சு தகு பெருங்கா டெனலே அச்சச் சுவையந் தின்பமாதலை நுண்ணுணர்வாற் கண்டு கொள்க. தலைமயங்குதல் - ஓரிடத்தே கூடுதல். இத்தகைய இன்னாமை மிக்க காட்டினூடே யான் செல்லுங்கால் செலவாற்றா ஆரிடையான் நிற்படர்ந்துள்ளி பாயல்கொண்டேன் என மேலே சென்றியையும்.

13-18: ஞான்று..... நிற்கண்டு.

(இ-ள்) ஞான்று தோன்று அவிர்சுடர் மான்று (ஆல்) பட்டென - அந்திமாலையில் மேற்றிசையிலே மிகவும் தாழ்ந்து தோன்றுகின்ற ஞாயிற்று மண்டிலமும் ஒளி மயங்கி மறைந்ததாக அப்பொழுது யான் ; நிற்படர்ந்து உள்ளி - நின்னையே நினைந்து நினைந்து; அருஞ்செலவு ஆற்றா ஆர் இடை - மேலே அரிதிற் செல்லும் செலவுதானும் இயலாதாகிவிட்ட அரிய அந்நெறியிடமாகிய, ஞெரேரெனப் பரந்து படு பாயல் - யான் பொள்ளெனப் படுத்துறங்கும் அப் பரந்துபட்ட பாயலிடத்தே; நவ்வி பட்டென- ஒரு பிணைமான் தோன்றினாற்போலே தோன்றி; இகுந்த நோக்கமொடு - என்னை நோக்காமல் நிலத்தில் வீழ்ந்த நோக்கத்தோடு; இலங்குவளை செறியா - உடம்பு மெலிந்தமையால் கழன்று விழுகின்ற விளங்குகின்ற பொன்வளையலை வீழாதபடி ஏறச் செறித்து; நிலங்கிளை நினைவினை நின்ற - நிலத்தைக் காலாற் கீறுதற்குக் காரணமான வருத்தமுடையாய் நின்ற; நின்கண்டு- நின்னைக் கண்கூடாகக்கண்டு என்க.

(வி-ம்) ஆரிடையாகிய பரந்துபட்ட பாயல் என்க. அஃதாவது வழியாகிய பெரிதும் விரிந்து கிடக்கும் பாயல் என்றவாறு. ஞெரேரென- விரைவுக்குறிப்பு. ஞெரேரென யான் படுத்த பாயல் எனச் சிலசொற்பெய்து கூறுக. ஞான்று- நகரத்திற்கு ஞகரம் போலி நாலுதல்- ஈண்டுத் தூங்குதல் என்னும் தன்பொருள் குறியாது தாழ்தல் என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. மான்றால் என்புழி - ஆல்: அசைச் சொல், ஆற்றாத என்பதன் ஈறுதொக்கது. நவ்வி- மான். படுசொல் தோன்றுதல் மேற்று உடம்பு மெலிந்தமையால் கழன்ற வளையைச் செறித்து என்றவாறு நினைவு - வருத்தம்.

19-25: இன்னகை.....எம்மே.

(இ-ள்) இன் நகை- இனிய நகையினையுடையோய்.! இனையம் ஆகவும் - யாம் இந்நிலையினேம் ஆகவும் ; எம்வயின் யாங்கு ஊடல் வந்தன்று - எமக்கிரங்குதலின்றி உனக்கு எம்மிடத்து எவ்வாறு ஊடல் வருவதாயிற்று; என (யாழ்) நின்கோடு ஏந்து புருவமொடு குவவு நுதல் நீவி - யாம் நின்னுடைய கடை நிமிர்ந்த அழகிய புருவங்களையும் திரண்டு சிறுத்த நெற்றியையும் கையாற்றடவி; நறுங்கதுப்பு உளரிய நன்னர் அமையத்து- நறிய கூந்தலையும் கோதி நின்னைத் தழுவ முயலுகின்ற இனியதொரு செவ்வியிலே; ஏற்று- துயிலுணர்ந்து; இது கனவு என்றறிந்துழி; வறுங்கை காட்டிய வாய் அல் கனவின்- நின்னைத் தழுவுதல் போன்ற என் கைகளைப் பின்னர் வறுங்கையாக்கிப் பொய்மையான அக் கனாவினை நினைவு கூர்ந்து; ஏக்கற்ற வுலமரல்- ஏங்கிய எமது மனச் சுழற்சியை; போற்றாய் ஆகலின்- அறிந்து கொள்கிலை ஆதலான்; எம் புலத்தி- நீ "எம்மை உள்ளியும்

அறிதிரோ?" என்று ஊடுகின்றனை காண்! என்பதாம்.

(வி-ம்.) எனவே யாம் நின்னைக் கனவிலும் மறந்திலேம் காண்! என்று தெளிந்துரைத்தா-னாயிற்று.

இன்னகை: விளி.இனையம் என்றது. இத்தகைய பேரன்புடையே மாயிருப்பவும் என்றவாறு. இதற்குப் பழைய வுரையாசிரியர் "இனையமாகவும்- நாங்கள் இப்படிப் போந்து தனித்து வருந்தவும்" என்று கூறிய குறிப்புரை பொருந்துமாறில்லை. என்னை? கனவு காண்பவன் தனது நனாநிகழ்ச்சியைக் கூறினன் என்பது இயல்பன்மையான் என்க. ஆகவே, யாம் நின்பால் பேரன்புடையேமாகப் பரத்தமை முதலிய தவறுகள் செய்யாமல் இருக்கவும் என்பதே கனாவினும் ஊடல் பேர்ப்பான் கூற்றாதல் வேண்டும் என்க. துயிலுணர்ந்துழியன்றித் தலைவன் பெருங் காட்டினுள் ஆரிடையே பாயலாகத் துயில நேர்ந்தமை உணரான் என்க. துயிலுணர்ந்துழி வறுங்கை காட்டிய வாய்மையல் கனா பின்னும் நினைவின் நின்றலின் தலைவன் ஏக்கற்று உலமரல் எய்தினன் என்க.

இனி- இதனை, கட்படர் ஓதி நீ "உள்ளியும் அறிதிரோ, எம் என அழுங்க முந்துறுத்து நொதுமல் மொழியல் - நின் நலம் மறப்பனோ? யான்(நின்னைப் பிரிந்து) சேணிகந்து பெருங்காட்டுள் சுடர் பட்டென செலவு ஆற்றா ஆரிடை பாயல் கொண்டுழி நவ்வி பட்டெனத் தோன்றி நீ செறியா நோக்கமொடு நினைவினை நின்ற நிற்கண்டு இன்னகாய்! இணையம் ஆகவும் ஊடல் யாங்கு வந்தது? என நீவி உளரிய அமையத்து ஏற்று அவ்வாயல் கனவினால் ஏக்கற்ற உலமரல் நீ போற்றாயாகலின் எம்புலத்தி என்றியைக்க.

(பா-வே.) 6-மிசைந்த, 8-றுறாவி, 13-மான்றாழ்ப்பட் (26)

செய்யுள் 40

திணை: நெய்தல்

துறை: தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்துழிக் கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது- பொருளீட்டற்குத் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்தானாகத் தலைவி பிரிவாற்றாது அவனையே நினந்து நினந்துபெரிதும் வருந்துபவள் நீ ஆற்றியிருத்தலே சால்பாம் என்னும் தோழிக்குத் தலைவி அ.நா--11

என்னெஞ்சம் என்வரைத்தன்றி இடையறாது அவனையே நினைந்து மறுகுகின்றது; யான் ஆற்றியிருத்தல் எங்ஙனம் என்பது படச் சொல்லியது என்பதாம்.

(இ-ம்.) இதற்கு "அவனறிவு ஆற்ற அறியுமாகலின்" எனவரும் நூற்பாவின்கண் (தொல்-கற்-6*) "கிழவனை மகடுஉப் புலம்பு பெரிதாகலின், அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும்" எனவரும் விதி கொள்க.

கானல் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப
நீளிறப் பெருங்கடல் பாடெழுந் தொலிப்ப
மீனார் குருகின் மென்பறைத் தொழுதி
குவையிரும் புன்னைக் குடம்பை சேர
வசைவண் டார்க்கு மல்குறு காலைத்
தாழை தளரத் தூங்கி மாலை
யழிதக வந்த கொண்டலொடு கழிபடர்க்
காமர் நெஞ்சங் கையறு பிணையத்
துயரஞ் செய்துநம் மருளா ராயினு
மறாஅ லியரோ வவருடைக் கேண்மை

5

10

யளியின் மையி னவணுறை முனைஇ
 வாரற்க தில்ல தோழி கழனி
 வெண்ணெ லரிநர் பின்றைத் ததும்புந்
 தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தா ணாரை
 செறிமடை வயிரிற் பிளிற்றிப் பெண்ணை
 யகமடற் சேக்குந் துறைவ
 னின்றியின் மார்பிற் சென்றவென் னெஞ்சே.
 --- குன்றியனார்.

15

(உரை)

12-17: தோழி.....நெஞ்சே

(இ-ள்) தோழி - அவர் வருந்துணயும் ஆற்றியிருந்திடுக என்று வற்புறுத்துந் தோழியே! யான் ஆற்றியிருத்தற்குத் துணையாய் என் நெஞ்சம் செய்தது கேள்!; கழனி வெள் நெல் அரிநர்பின்றைத் ததும்பும் தண்ணுமை வெரீஇய தடம் தாள் நாரை- மருதப்பரப்பின்கண் வயலில் விளைந்துள்ள வெள்ளிய நெற் கதிரை அரிகின்ற உழவர்க்குப் பின்பக்கத்தே முழங்குகின்ற தண்ணுமையினது முழக்கத்திற்கு அஞ்சிய பெரிய கால்களையுடைய நாரையானது; செறி மடைவயிரில் பிளிற்றி- அணைசு செறித்த மூட்டு வாயையுடைய வயிர் (கொம்பு) ஊதும் ஒலி போன்று ஒலித்து அம்மருதநிலத்தின்றும் பறந்துபோய்; பெண்ணை மடல் அகம் சேக்கும் - நெய்தநிலத்தின் கண்ணதாகிய பனையினது மடலினூடே தங்குதற்கிடனான; துறைவன்- கடற்றுறையையுடைய நம் பெருமான் நம்மைக் கைவிட்டுப் போனவனுடைய; இன்துயில் மார்பில் சென்ற என் நெஞ்சு- யாம் இனிதே துயிலுதற்கிடனான அழகிய மார்பை நினைந்து அவனிடம் சென்ற என்னுடைய மட நெஞ்சம் என்க.

(வி-ம்.)கழனி ஈண்டு மருதப்பரப்பிலுள்ள வயல். வெண்ணெலரி நர் என்றது உழவரை. நெல்லரியும் உழவர் நெற்கதிர்களுள் குடம்பை கட்டி வாழும் சிறு பறவைகளும் பிறவுயிர்களும் ஓடி யுய்தற் பொருட்டு அரிவார் பின் பறை முழக்கும்படி செய்து அரிவர். இதனை "விளைந்த கழனி வன்கை வினைஞர் அரி பறையின் குரல்" எனவும், (மதுரைக்- 221-6) "வெண்ணெலரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ கண்மடற் கொண்ட தீந்தேன் இரிய" எனவும், (புறம் - 348), "வெண்ணெல் அரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை.....படுபுள் ளோப்பும்" எனவும் (அகம்-204) வருவனவற்றானும் உணர்க. தண்ணுமை என்றது ஈண்டு உடுக்கையை. நிசாளம் என்னும் பறையுமாம் (இது பிங்கலத்திற் கண்டது) (முழுவம் அன்றென்க.)

வயிர்- ஒரு துளைக்கருவி.'கொம்பு' என்பது மிது. பெருங்கானாரை என்பது ஒருவகை நாரையின் பெயர். அதனையே ஈண்டுத் தடந்தாணாரை என்றார்.

இனி இதன்கண் அமைந்த உள்ஞறையைப் பழைய வுரையாசிரியர்- "வெண்ணெல் அரிநர் தங்காரியஞ் செய்யப் பறைகொட்டுவிக்க, நாரை வேறு நிலத்ததாகிய பெண்ணையிலே சென்று தங்கித் தான் வாழுமிடமாகிய மருத நிலத்தை மறந்தாற்போலத் தங்காரியஞ் செய்ய நம்மைப் பிரிவார் இல்லைப் (வீட்டைப்) பிரிந்தவழி நம்முடைய நெஞ்சு நம்மை விட்டுத் தனக்கு அந்நியமாகிய மார்பிலே சென்றது என்றவாறு" என விரிப்பர்.

1-4: கானல் .....சேர

(இ-ள்.)கானல் மாலைக் கழி பூ கூம்ப- கடற்கரையை அடுத்துள்ள கழிகளிடத்தே மலர்ந்துள்ள ஒழுங்குபட்ட மலர்கள் குவியா நிறபவும்; நீல் நிறப் பெருங்கடல் பாடு எழுந்து ஒலிப்ப- நீலநிறமாகத் தோன்றுகின்ற பெரிய கடலின் முழக்கம் மிக்கு முழங்கவும்; மீன் ஆர் மெல்பறைத் தொழுதி குவை இரும்புன்னைக் குடம்பை சேர- மீன்களைத் தின்னுகின்ற மெல்லிய சிறகுகளையுடைய கூட்டமான கடற்பறவைகள் குவித்துவைத்தாற் போன்று தழைத்தடர்ந்த பெரிய புன்னைமரங்களிலே அமைந்த தத்தம் கூடுகளிற் புக்கடங்கவும் என்க.

(வி-ம்) மாலை- ஒழுங்கு. கழிப்பூ-நெய்தல் முதலியன. நீலம்- கடை குறைந்து நீல் என நின்றது. பாடு- முழக்கம். எழுந்தொலித்தல்- மிக்கொலித்தல். குருகு - ஈண்டுப் பறவைப் பொதுப் பெயர். பறை- சிறகு; பறத்தலுமாம். தொழுதி- கூட்டம். மீன் தேர்ந்துண்ணற்கு மெத்தெனப் பறத்தலுடைய குருகுமாம்.குடம்பை- கூடு. புன்னை- நிலத்திலிருந்தே குவித்துவைத்தாற்போன்று தழைக்கும் இயல்புடைய தாதல் கருதிக் 'குவை இரும்புன்னை' என்றார். இவை மாலைக்கால நிகழ்ச்சிகள்.

5-9: அசைவண்.....இனைய

(இ-ள்) அசை வண்டு ஆர்க்கும்- மலர்கள் குவிந்தமையால் குவியாமலர் நாடி அங்கும் இங்கும் அலமருகின்ற திரிகின்ற வண்டுகள் முரலுகின்ற அல்குறு காலை- உயிரினங்கள் வினை யொழிந்து தத்தம் காதற்றுணையுடன் தங்குதற்குக் காரணமான காலமாகிய; தாழை தளர - தாழைகள் தந்நிலையினின்று குலைந்து தளராநிற்பவும், அழிதக - பிரிந்துறைவோர் பெரிதும் வருந்தவும்; கொண்டலொடு தூங்கிவந்த கீழ்காற்றாகிய தந்துணையினோடு அசைந்தசைந்து வந்த ; மாலை- ஒவ்வோர் அந்திமாலைப் பொழுதும்; கழிபடர்க் காமர் நெஞ்சம் - மலருகின்ற காம நோயால்

மிகவும் வருத்தமெய்திய அவா மிக்க என்னுடைய புல்லிய நெஞ்சம்; கையறுபு இனைய - செயலறவினால் பின்னும் வருந்தவும் என்க.

(வி-ம்) மலர்கள் குவிதலால் குவியாதமலர் நாடி அங்குமிங்கும் அசைந்துதிரியும் வண்டுகள் என்க. விரைந்து திரிதலால் அவற்றின் ஒலியும் மிக்கொலித்தல் கருதி அசைவண்டு ஆர்க்கும் காலை என்றார். ஆர்க்கும் காலை, அல்குறு காலை எனத் தனித்தனி இயைக்க. அல்குறுகாலை என்புழி காலை என்பது சிறுபொழுது குறியாமல், காலம் என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. கொண்டலொடு வருதலால் - தாழைகள் தளர வந்த மாலை என மாலையின் வரவினை ஏதுவாக்கினார். அழிதக- அழிய. கூறுவாள் குறிப்பொடுபடுத்தும் பிரிந்துறைவோர் அழிதக என்று கூறிக் கொள்க. "காதலர் இவ்வழி மாலை கொலைக்களத் தேதிலர் போல வரும்" என வருந் திருக்குறளையும் நினைக (1223) இனி அல்குறுகாலை என்புழியும் உயிரினங்கள் தத்தம் காற்றுணையுடன் உறையும் காலம் என்க. காமர்- அவா. அழகெனின் இகழ்ச்சிக் குறிப்பாகக் கொள்க.

9-12: துயரம்....வாரற்கதில்ல

(இ-ள்) துயரம் செய்து- துன்பத்தையுண்டாக்கியும்; நம் அருளார் ஆயினும் - அவரையன்றிப் பிறிதோருயிரிலாத நமக்கும் அளிசெய்யாதொழியுனும் ஒழிக; அவருடைக் கேண்மை

அறாஅலியர்- அவருடைய நட்பு அந் நெஞ்சிற்கு அற்றொழியாமல் நிலைப்பதாகி; அளியின்மையின்-அவர்பால் அருள் இல்லாமை காரணமாக; அவண் உறை முனைஇ- அவ்வேற்று நாட்டின்கண் அவரிருக்கும்வ்விடத்தே தங்குதலை வெறுத்து; வாரற்க தில்ல- மீண்டும் என்பால் வாராதொழிவதாக; இதுவேகாண் என் விருப்பம் என்பதாம்.

(வி-ம்.) என்னெஞ்சம் எனக்குத் துணையாகாது என் வரைத் தாகாது அவர் மார்பை நச்சி என்னைக் கைவிட்டுச் சென்றது. ஆதலின் யான் ஆற்றியிருத்தற்கியன்ற துணையுமிழந்தேன் காண். ஆகவே யான் ஆற்றியிருத்தல் எங்ஙனம் என்பது கருத்து. நெஞ்சம் தன்னைப் பிரிந்து போனமையால் அதனைப் பிரித்துக் கழிபடர்க் காமர் நெஞ்சம் என இகழ்ந்தாள் தனக்கும் துயரம் செய்வார்பாற் சென்ற நெஞ்சம் அதன் பயனை நுகர்ந்து ஆண்டே கிடந்து வருந்துக ஈண்டு வாராதொழிக என்கின்றாள். ஈண்டு வரின் எம்மைப் பெரிதும் வருத்துதல் ஒருதலை என்பாள் அருளாராயினும் அவர் கேண்மை அறாதாகுக என்றாள். அதற்கும் அவர் அருளார் என்பாள் அவர்பால் அளியின்மையின் என்றாள். அறாஅலியர்: எதிர்மறை வியங்கோள். தில்: விழைவின்வந்தது.

இனி இதனை, தோழி இன்றுயின் மார்பிற் சென்ற என் நெஞ்சுக்கு அவர் கையறு துயரம் செய்தும் (நாணமின்றிச் சென்றமையின்) அவர் கேண்மை அறாதொழிக! (அவர் பால் அளியின்மையின் அஃது அவர் மார்பின் இன்றுயிலும் பெறாது.) அங்ஙனமாயினும் அஃது அவண் உறை முனைஇ வாரற்க! இதுவே என் விருப்பம் என இயைபு காண்க.

(பா-வே.) 6. தூக்கி; 11. னவனுறைவு (40)

செய்யுள் 41

திணை:பாலை

துறை: தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்த விடத்துக் கிழத்தியை நினைந்து சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது: தலைவன் மனையறம் பேணற்குப் பொருள் இன்றியமையாமையின் தலைவியைப் பிரிந்து போய் வேற்றுநாட்ட கவயின் ஈட்டுபவன் தான்குறித்த பருவங்கண்டுழித் தலைவியை நினைந்து இரங்கித்தன் னெஞ்சிற்குக் கூறியது என்றவாறு.

இதனை, வேந்தற் குற்றுழிச் சென்றோன் கூற்றாகக் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

(இ-ம்.) இதற்கு "கரணத்தின் முடிந்தமைகாலை" எனவரும் நூற்பாவின்கண் (தொல்-கற்.5.) மீட்டுவரவு ஆய்ந்தவகையின் கண்ணும்" எனவரும் விதிகொள்க.

இளம்பூரணர், "ஒன்றாத்தமரினும்" எனவரும் (தொல்-அகத்-44) நூற்பாவின்கம், "பாசறைபுலம்பலும்" என்னுந்துறைக்கு இதனை எடுத்துக்காட்டினர்.

வைகுபுலர் விடியன் மைபுலம் பரப்பக்
கருநனை யவிழ்ந்த லுழுறு முருக்கி
னெரிமருள் பூஞ்சினை யினச்சித ரார்ப்ப
நெடுநெ லடைச்சிய கழனியேர் புகுத்துக்
குடுமிக் கட்டிய படப்பையொடு மிளிர
வரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட் டுழுவ
ரோதைத் தெள்விளி புலந்தொறும் பரப்பக்
கோழிண ரெதிரிய மரத்த கவினிக்
காடணி கொண்ட காண்டகு பொழுதி

னாம்பிரி புலம்பி னலஞ்செலச் சாஅய்
 நம்பிரி பறியா நலனொடு சிறந்த
 நற்றோ னெகிழ வருந்தினள் கொல்லோ
 மென்சிறை வண்டின் தண்கமழ் பூந்துணர்
 தாதின் றுவலை தளிர்வார்ந் தன்ன
 வங்கலுழ் மாமை கிளைஇய 15
 நுண்பஃ நித்தி மாஅ யோளே.

10

--- குன்றியனார்#.

(பா-வே) 1. சேரமானந்தையார்.

(உரை)

(13-16) மென்சிறை.....மாஅயோளே.

(இ-ள்) மென்சிறை வண்டின் - மெல்லிய சிறகுகளையுடைய வண்டுகள்
 கிண்டுதலாலே; தண் கமழ் பூந்துணர்- மாமரத்தினது குளிர்ச்சியுடைய நறுமணங்
 கமழுகின்ற மலர்க் கொத்தினின்றும் , தாதின்துவலை - பூந்துகளோடு விரவிய
 தேன்றுளிகள்; தளிர் வார்ந்தன்ன- அம்மாவினது தளிரின்மேல் ஒழுகினாற் போன்று;
 அம் கலுழ் மாமை - அழகுவழிகின்ற தனது இயற்கை நிறமாகிய மாமை
 நிறத்தினிடையே ; கிளைஇய -தோன்றிய; நுண்பல் தித்தி மாயோள் - நுண்ணிய
 பலவாகிய சுணங்குகளையுடைய
 நங்காதலி என்க.

(வி-ம்) பொருளீட்டுதற்கண் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்த தலைவன் அயலிலே நிகழும்
 நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு தான் குறித்த பருவம் அஃதென்றறிந்துழித் தலைவியை
 நினைபவன் அவள் திருமேனியின் எழிலை இவ்வாறு நினைந்து கூறுகின்றான்.
 அவளுடைய இயற்கைநிறம் மாமைநிறம். அஃதாவது மாந்தளிர் போன்ற நிறம்.
 அந்நிறத்திடையே பொற்றேமல் புள்ளிபுள்ளி யாய்த் தோன்றி மின்னும்; ஆகலின்
 இங்ஙனம் உவமை தேர்ந்து கூறுகின்றான் என்க. வண்டுகள் கிண்டுதலாலே மாம்
 பூங்கொத்தினின்றும் பொன்னிறத்தாதோடு விரவி ஒழுகும் தேன்றுளி தளிரின் மேற்
 றுளித்தனவாக அவ்வழகிய பொன்னிறப் புள்ளிகளோடு திகழும் மாந்தளிர் அவளது
 நுண்பல் தித்தியையுடைய மாமைக்குவமையாகக் காண்கின்றான் என்க. மாயோள்
 என்பது- மாமை நிறமுடையோள் என்னும் தன்பொருள் குறியாது காதலி என்னும்
 பெயரளவினின்றது.

1-9: வைகுபுலர்.....பொழுதின்

(இ-ள்) வைகு புலர் விடியல் - இரவெல்லாம் வைகிய இருள் புலருகின்ற விடியற் காலத்திலே; மைபுலம் பரப்ப - காரெருமைகள் புன் மேய்தற்குக் கொல்லைகளிலே பரவிச் செல்லா நிற்பவும் ; கரு நனை அவிழ்ந்த ஊழ் உறு முருக்கின் எரிமருள் பூஞ்சினை இனச்சிதர் ஆர்ப்ப - கருவைத் தன்னகத்தே கொண்ட அரும்புகளின் இதழ்கள் விரியப்பெற்று மலர்ந்துள்ள முள் முருக்க மரத்தினது தீப் பிழம்பு போன்ற மலர்களையுடைய கிளைகளினெல்லாம் கூட்டம் கூட்டமாக வண்டுகள் முரலா நிற்பவும்; அடைச்சிய நெடுநெல் படப்பையொடு மிளிர - கழனிகளினின்றும் அரிந்து கொடுபோய்க் குவித்த நெடிய நெற்போர்வுகள் தோட்டங்களிலே திகழா நிற்பவும்; ஏர்புகுத்து கழனி குடுமிக்கட்டிய அரிகால் மிளிரப் போழ்ந்த தெரிபகட்டுழவர் ஓதைத் தெள்விளி புலந் தொறும் பரப்ப - நெல்லரிந்து கொண்ட பின்னர் மீண்டும் ஏர்களைப் புகுவித்து நெல்விளைந்த அப் புன்செய்கள் நெற்றாளாகிய குடுமிகளையுடைய கட்டிகளையுடையவாய்த் திகழும்படி அரிந்த தாள்களொடு பரளும்படி நிலம்பிளப்ப உழுத வலியனவாக ஆராய்ந்து பூட்டிய எருதுகளையுடைய உழுதொழின் மாக்கள் ஏர்மங்கலம் பாடும் ஆரவாரத்தோடு எருதுகளை உரப்புகின்ற தெளிந்த ஒலிகள் புன்செய் தோறும் பரவி ஒலியா நிற்பவும்; கோழ் இணர் கவினி எதிரிய - கொழுவிய புதுப் பூங்கொத்துக்களை ஈன்று இன்னிள வேனிலை எதிர் கொண்ட மரங்களையுடையவாய் ; காடு அணி கொண்ட காண் தகுபொழுதின் - முல்லை நிலப்பரப்பிலுள்ள காடு அழகு கொண்டு திகழ்தற்குக் காரணமான காட்சியின் பந்தக்கிருக்கின்ற இவ்விளவேனிற் பருவத்தின் கண் என்க.

(வி-ம்) தலைவன் தலைவியைப் பிரியுங்கால் யான் இளவேனிற் பருவத் தொடக்கத்தே மீண்டு வருகுவல். அதுகாறும் ஆற்றியிருத்தி எனத் தேற்றுகரை கூறி வந்தவன் வினை முற்றுமுன்னரே அப்பருவம் வந்துற்றமை கண்டு தலைவியை நினைந்து இரங்குபவன் அப்பருவ நிகழ்ச்சிகளைத் தான் கண்டாங்குக் கூறியவாறாம்.

எருமைகள் நண்பகலில் வெப்பம் பொறாவாகலின் வைகுபுலர் விடியலிலேயே ஆயர்கள் அவற்றைக் கட்டவிழ்த்து விட்டமையின் மேய்தற்கு யாண்டும் பரவிச் செல்வனவாயின என்க. ஈண்டு "கீழ்வானம் வெள்ளென்று எருமை சிறுவீடு மேய்வான் பரந்தன காண்" எனவரும் ஆண்டாள் திருப்பாவை நினையத்தகும்.

இனி, மை- எருமை, என்பது பழையவுரை. இதனை ஆகு பெயராகக் கொள்க . மை- செம்மறியாடுமாம். கரு- விதை. ஊழ்த்தல் உற்ற முருக்கென்க. ஊழ்த்தல் - மலர்தல். "இணரூழ்த்தும் நாறாமலர்" என வள்ளுவரும் ஓதுதலுணர்க. மருள்- உவமவுருபு. சிதர்- வண்டுகள். நெடுநெல் அடைச்சிய போர்வுகள் என்க. நெடுநெல் அடைச்சியவை படப்பையொடு மிளிர எனவும் கழனி அரிகால் போழ்ந்த குடுமிக்கட்டிய வாய் மிளிர எனவும் மாறியும் கழனியை நெடுநெல் என்பதன்முன்னும் மிளிர என்பதனைக் கட்டிய மிளிர என ஈரிடத்தும் எடுத்துக் கூட்டியும் பொருளியையு மாற்றாற் கூறுக. இது, கொண்டு கூட்டுப் பொருள்கோள். உழவர் ஓதையும் தெள்விளியும் புலந்தொறும் பரப்ப என்க. ஓதை என்றது உழவர் பாடும் ஏர்மங்கலப் பாட்டினை என்றும் தெள்விளி

என்றது பகடுரப்பும் ஒலியை என்றும் நுண்ணிதின் உணர்ந்துரைக்க. கோழிணராற் கவினி வேனிலை எதிரிய மரத்த என்க. காண் தகு பொழுது- கண்டின் புறத்தகுந்த பருவம்.

10-12: நாம்பிரி.....கொல்லோ.

(இ-ள்) நாம்பிரிபு அறியா நலனொடு சிறந்த நல்தோள்- தமக்கியல்பான (பூந்துணர்த்தாதின் துவலை தளிர்வார்ந்தன்ன அங்கலுழ் மாமை கிளைஇய நுண்பல் தித்தியையுடைய அழகுடனே) யாம் இடையறாது உடனுறைதலால் நமது பிரிவைப் பண்டு அறியாமையால் எய்திய புத்தழகோடு கூடிப் பெரிதும் சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்த ஊற்றினிமையாகிய நன்மையையுடைய நங்காதலியின் தோள்கள்; நாம்பிரி புலம்பின் நலம் செலச் சாஅய் - யாம் புல்லியவிப் பொருளீட்டற் பொருட்டுப் பிரிந்தமை யால் எய்திய தனிமைத்துயரம் மிக்கமையாலே அந்த இருவகைப்பட்ட பேரழகும் அழிந்து போக மெலிந்து; நெகிழ வருந்தினள் கொல்லோ- நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து வருந்தினளோ? ஆற்றியிருப்பளோ? அறிகின்றிலேம் என்செய்தும்! என்பதாம்.

(வி-ம்) நம்பிரிவு அறியா நலனொடு என்றது பண்டு தனக்கியல் பான அழகு நம்பிரிபறியாப்புத்தழகோடு என்பதுபட நின்றது. அவ ளியற்கையழகுமுன் கூறப்பட்டது. "நம்பிரிபு அறியாநலனொடு சிறந்த நற்றோள் நாம்பிரிபுலம்பின் நலஞ் செலச்சாஅய்" என மாறிக் கூட்டுக. நெகிழ்தலை நெஞ்சிற்குக் கூறுக. இன்னும், "வினைமுற்றிறில்லையே! வினைமுற்றுமுன் மீள்தலும் ஆடவர்க்கழகன்று ஆகலின் என் செய்தும்?" என்றபடியாம். வினையிடத்தே தலைவன் ஒரோவழித் தலைவியை நினைந்து கையற்றுக் கூறினும், அக்கையறவு மீண்டும் வினைபுரியும் உள்ளத்தாற்கதுமென மாயும் என்றுணர்க. இதனை "கிழவிநிலையே" எனவரும் நற்பாவிற் கு (தொல்-கற்-45) ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் வகுத்த விளக்கவுரையானும் உணர்க.

இனி இதனை, நெஞ்சமே! மாயோள் மை புலம்பரப்ப, பூஞ்சினை சிதர் ஆர்ப்ப அடைச்சிய (போர்வு) படப்பையொடு மிளிரக் கழனி கட்டிய மிளிர ஓதையும் விளியும் புலந்தொறும் பரப்பக் கவினி எதிரிய காடு அணி கொண்ட காண்டகு (இவ்விளவேனிற்) பொழுதில் சாஅய் நெகிழ வருந்தினள் கொல்லோ? என இயைத்திடுக.

(பா-வே.) 2.கருநுனை; 4.அடக்கிய. (41)

செய்யுள் 42

திணை: குறிஞ்சி.

துறை: தலைமகன் வரைவு மலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது- களவொழுக்கத்தே நின்ற தலைவன் தோழியால் வரைவு முடுக்கப்பட்டுத் தலைவியை வரைந்து கோடற்கு ஆவன செய்து கொண்டு வரைந்து கோடற்குச் சான்றோரை முன்னிட்டுப் பல்லிய முழங்க வருகின்றமை முற்பட அறிந்த தோழி அவ்வின்பங்கெழுமிய செய்தியைத் தலைவிக்குணர்த்துபவள் தன் மகிழ்ச்சி தோன்றக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதனை "நாற்றமுந் தோற்றமும்" எனவரும் நூற்பாவின்கண் (தொல்-கள-23.) 'ஆங்கதன்றன்மையின் வன்புறை' என்பதனால் அமைத்துக் கொள்க.

மலிபெயற் கலித்த மாரிப் பித்திகத்துக்
கொயலரு நிலைஇய பெயலேர் மணமுகைச்
செவ்வெரி நுறமுங் கொழுங்கடை மழைக்கட்
டளிரேர் மேனி மாஅ யோயே

நாடுவறங் கூர நாஞ்சி றுஞ்சக்
கோடை நீடிய பைதறு காலைக்
குன்றுகண் டன்ன கோட்ட யாவையுஞ்
சென்றுசேக் கல்லாப் புள்ள வுள்ளி
லென்றாழ் வியன்குள நிறைய வீசிப்

பெரும்பெயல் பொழிந்த வேம வைகறைப்
பல்லோ ருவந்த வுவகை யெல்லா
மென்னுட் பெய்தந் தற்றே சேணிடை
யோங்கித் தோன்று முயர்வரை
வான்றோய் வெற்பன் வந்த மாறே.

---- கபிலர்.

5

10

(உரை)

1-4: மலிபெயற்.....மாஅயோயே

(இ-ள்.) மாரி மலி பெயல் கலித்த பித்திகத்து- கார்ப் பருவத்தே மிகுதியாகப் பெய்த மழையினால் நன்கு தழைத்துள்ள பிச்சியினது; நிலைஇய பெயல் ஏர் கொயல் அருமண முகைச் செவ்வெரிந் உறமும்- நிலைபெற்ற மழையினால் எழுச்சியுற்று மிகுதியால்

கொய்தற்கியலாத நறுமணமுடைய அரும்பினது சிவந்த புறத்தைப் போன்று சிவந்த வரிகள் படர்ந்த; கொழுங் கடை மழைக்கண் - கொழுவிய கடைப் பகுதியையுடைய குளிர்ந்த கண்களையும்; தளிர் ஏர் மேனி மாயோயே - தளிர் போன்ற நிறத்தினையும் உடைய மாமையுடைய எம் பெருமாட்டியே! என்க.

(வி-ம்.)கலித்தல்- தழைத்தல். பித்திகம்-பிச்சிச்செடி. மிகுதியாக மலர்வதனால் கொய்தலரிதாகிய என்பது கருத்து. ஏர்- எழுச்சி. செவ்வெரிந்- சிவந்த புறப்பகுதி; பிச்சியின் வளமான நாளரும்பின் புறம் கடைகண்ணிற் செவ்வரி அடர்ந்திருத்தற்கு உவமை. மழைக் கண்- குளிர்ந்த கண். தளிர்ஏர் என்புழி, ஏர்: உவம உருபு. மாயோய்- மாமை நிறமுடையோய் ஏகாரம்: விளி. மகிழ்ச்சியான செய்தி கூறுதற்குத் தொடங்குதலின் விரையாது தலைவியின் அழகைப் பாராட்டுகின்றாள். அந்தக் கண்களும் மேனியும் இனி வாடவேண்டா மேலும் அழகுறும் என்னுங் கருத்தால் அவையிற்றை விதந்து பாராட்டுகின்றாள்.

5-12: நாடுவறங்.....பெய்தந்தற்றே

(இ-ள்.) நாடுவறங் கூர நாஞ்சில் துஞ்ச கோடை நீடிய பைது அறுகாலை- (நான் இப்பொழுது எய்தியுள்ள உவகைக்கு எல்லையே இல்லை; அஃதெத்தகையது எனின் கூறுவல் கேள்) நாட்டின்கண் மழை பொய்த்தமையால் வறுமைத்துன்பம் மிகா நிற்பவும் கலப்பை முதலிய கருவிகள் பயன்படாமல் வாளா கிடப்பவும் வெயிற்காலம் நீண்டமையால் நிலத்தில் பசுமை சிறிதுமின்றி அற்றுவிட்ட காலத்தே; குன்று கண்டன்ன கோட்ட சென்று சேக்கல்லாப் புள்ள- மலைகளைப் போன்ற கரைகளையுடையனவும், நீர்ப்பறவைகள் சென்று தங்குதலில்லாதனவும்; உள்இல் என்றாழ்- உள்ளிடத்தே வெயிலெறிக்கப்பட்டனவும் ஆகிய; வியன் குளம் யாவையும்- அகன்ற குளங்கள் அனைத்தும்; நிறைய வீசி- நிறையுமாறு உதவி; பெரும்பெயல் பொழிந்த ஏம வைகறை- பெரிய மழை பெய்து விட்ட இன்பந் தருகின்ற வைகறைப் பொழுதின்கண்; பல்லோர் உவந்த உவகை எல்லாம் என்உள் பெய்தந்தற்று- அந்த நாட்டில் வாழ்கின்ற பல்வேறு மக்களும் மகிழ்ந்த மகிழ்ச்சியை யெல்லாம் ஒரு சேரத் தொகுத்துக் கொணர்ந்து என் நெஞ்சினுள் பெய்து வைத்தாற்போன்ற மகிழ்ச்சிகாண்! என்க.

(வி-ம்) உவகைச்செய்தி கூறுவோர் ஞெரேலென அச்செய்தியைக் கூறாமல் அதற்கு முன்னுரையாகப் பலப்பல பேசிப் பின்னரே கூறுவது ஓரியல்பு. இங்ஙனம் பிற பேச்சுக்களால் காலத்தை நீடிக்கு மாற்றால் கேட்போருடைய நெஞ்சமும் அதனை விரைந்து கேட்க வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தால் கோடுகோடேறி விதுப்புறுவதாம். அங்ஙனம் விதுப்புற்றுழிக் கூறின் அவர் மகிழ்ச்சியும் மிகப் பெரிதாம்.. இவை மாந்தர் தம் மனவியல்பாகும். இவ்வியல்புணர்ந்து ஈண்டுத்தோழி கூறும் முன்னுரைகள் ஆற்றவும் இனியன. இத்தகைய இயல்பு மாந்தர் மனத்திற்குண்மையை யுணர்ந்த

கம்பநாடர், தம் இராம காதையில் கார்முகப் படலத்தில் இராமன் வில்லிறுத்த உவகைச் செய்தியை உணர்ந்த 'நீலமாலை' என்னும் தோழி அச் செய்தியைச் சீதைக்கு அறிவித்தற்கு, "கலைகளும் குழலும் சோர" ஓடிவந்தவள்,

"வந்தடி வணங்கிலள் வழங்கும் ஓதையள்
அந்தமில் உவகையள் ஆடிப் பாடினள்"

ஆகிச் செய்தி யொன்றுஞ்; சொல்லாளாக அவள் சிந்தையுள் மகிழ்ச்சியும் புகுந்த செய்கையும் கண்ட சீதை இவள் உவகைச் செய்தி கொணர்ந்துளாள் ஆதல் வேண்டும் என்று ஊகித்துணர்ந்து "சுந்தரி சொல்" என விதுப்புற்று வேண்டிய பின்னரும் செய்தி யிஃதென்று கூறாமலே இராமனைப் பலபட வருணிப்பதனையும் பின்னரும் சீதையின் ஆர்வம் பெருகிக் கரை புரள்கின்ற எல்லையில் அச் செய்தியைக் கூறினாளாகக் காட்டியிருத்தலானும் உணர்க. (கம்ப-கார்முகப்- 56-61) ஈண்டும் இத்தோழி தன் மகிழ்ச்சிக்குவமை தேர்ந்துரைத்து முடிப்பதற்குள் அத்தகைய உவகைக்குக் காரணமான செய்தி அறிந்து கோடற்குத் தலைவியின் ஆர்வமும் கடலளவு பெருகியிருத்தல் வேண்டுமன்றோ? இனித் தோழியும் செவ்வியறிந்து அச் செய்தி இஃதென்றறிவிக்கின்றாள் என்க.

12-14: சேணிடை....வந்தமாறே.

(இ-ள்) ஓங்கி சேண் இடை தோன்றும் உயர்வரை வான் தோய் வெற்பன் - ஏனைய மலைகளினுங் காட்டில் சிறப்பாக உயர்ந்து சேய்மையில், உள்ள ஊர்களிலுள்ளவர்க்குந் தோன்றுகின்ற உயர்ந்த மூங்கில்களையுடைய வாணைத் தீண்டுகின்ற மலையினையுடைய நம்பெருமான் ; வந்தமாறு- நாம் விரும்பிய வண்ணம் வரைவோடு வந்தமையால் ; என்க.

(வி-ம்) அங்ஙனம் மகிழ்தற்குக் காரணம் நம்பெருமான் வரைவோடு வந்ததேயாகும் என்பது கருத்து.

அவனுடைய வெற்புப் போன்று இனி நுங்கள் வாழ்வும் உயர்ந்து புகழினால் சேணிடை வாழ்வோர்க்கும் தோன்றுமாறு சிறப்புற்றுத் திகழும் எனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்றிற்று. புலவர் பெருமான் கபிலருடைய புகழ் போன்று இச் செய்யுளும் இன்பம் பெரிதுடைதாதலுணர்க.

இனி, இதனை "மாஅயோயே நாடு கூரத் துஞ்ச நீடிய காலை குளம் நிறைய வீசிப் பொழிந்த வைகறையில் பல்லோர் உவந்த உவகை எல்லாம் என்னுட் பெய்தந்தற்று எற்றாலெனின் வெற்பன் வந்ததனால்" என இயைக்க.

(பா-வே) 1. மழைபெயக். 2 முன்முகை 8. சேர்கல்லா (42)

செய்யுள் 43

திணை: பாலை.

துறை: தலைமகன் பொருள்கடைக் கூட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது: தலைவனுடைய நெஞ்சம் பொருட்சிறப்பைப் பலபட எடுத்துக் காட்டியாம் தலைவியைப் பிரிந்து சென்று பொருளீட்டிவர வேண்டும் என்று

இடையறாது வற்புறுத்தியதாக, அப்பொழுது கார்ப்பருவம் வந்துற்றமையால் இப்பருவம் பிரிதற்கியலாதது என்றுக் கொண்டு தான் செலவழுங்கியதனை உலகியல் மேலிட்டுக் கூறுவானாய் அந்நெஞ்சிற்குக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு "கரணத்தினமைந்து முடிந்த காலை" எனவரும் நூற்பாவின்கண் (தொல்-கற்-5) "வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமத்தானும்" எனவரும் விதிகொள்க.

இனி,

"செலவிடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே
வன்புறை குறித்த றவிர்ச்சி யாகும்"

என்பதனால், (தொல்-கற்-44) இதுவும் பிரிதனிமித்தமாய்ப் பாலைத் திணையாயிற்றென்று கொள்க.

கடன் முகந்து கொண்ட கமஞ்சூன் மாமழை

சுடர்நிமிர் மின்னொடு வலனேர் பிரங்கி

யென்றா முழந்த புன்றலை மடப்பிடி

கைமாய் நீத்தங் களிற்றொடு படிஇய

நிலனும் விசம்பு நீரியைந் தொன்றிக்

5

குறுநீர்க் கன்ன லெண்ணுந ரல்லது

கதிர்மருங் கறியா தஞ்சுவரப் பாஅய்த்

தளிமயங் கின்றே தண்குர லெழிலி, யாமே

கொய்யகை முல்லை காலொடு மயங்கி

மையிருங் கான நாறு நறுநுதற்

10

பல்லிருங் கூந்தன் மெல்லியன் மடந்தை
 நல்லெழி லாகஞ் சேர்ந்தன மென்று
 மளியரோ வளியர் தாமே யளியின்
 றேதில் பொருட்பிணிப் போகித்த
 மின்றுணைப் பிரியு மடமை யோரே.

15

-- மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனார்.

(உரை)

1-8: கடல்முகந்து....எழிலி.

(இ-ள்) தண் குரல் எழிலி- நெஞ்சமே! இப்பொழுது தண்மையும் இடி
 முழக்கத்தையுமுடைய முகில்களையுடைய கார்ப்பருவம் வந்துற்றதுகாண்!; ஆதலால்
 கடல் முகந்து கொண்ட கமம் சூல் மாமழை - கடலின்கண் நீரை நிரம்பப் பருகிய
 நிறைந்த சூலையுடைய கரிய முகில்கள் ; சுடர்நிமிர் மின்னொடு வலன் ஏர்பு இரங்கி-
 ஒளி மிக்க மின்னல்களுடனே வலப்பக்கமாக எழுச்சியுற்று முழங்கி; என்றாழ் உழந்த
 புல்தலை மடப்பிடிகளின்றொடு கைமாய் நீத்தம் படிஇய - முதுவேனிலின் வெயில்
 வெப்பத்தால் வருந்திய இளமையுடைய பிட்யானைகள் தத்தம் களிற்றியானைகளோடு
 நீர் நிலைகளில் தமதுயர்த்திய கையை மறைக்குமளவு பெருகிய வெள்ளத்திலே
 முழுகியின்புறவும் ; நிலனும் விசும்பும் நீர் இயைந்து ஒன்றி- நிலத்தையும் வானத்தையும்
 நீர் பொருந்தி ஒன்றுதலாலே; குறுநீர்க் கண்ணல் எண்ணுநர் அல்லது - குறிய நீர்
 நிரப்பிய நாழிகை வட்டிலில் ஒழுகிய நீரொழிய நின்ற நீர் நிற்கும் கோடுகளை
 எண்ணிப் பொழுதறிவாரன்றி; கதிர் மருங்கு அறியாது அஞ்சுவரப் பாஅய் - யாவர்க்கும்
 ஞாயிறு இயங்கும் இடம் அறியாமல் இஃது ஊழி பெயருங்காலமோ? என்று அச்சம்
 வருதற்குக் காரணமாகவும் திசையெல்லாம் எஞ்சாது பரவி; தளி மயங்கின்று -மழைத்
 துளியாலே செறிவுற்றது என்க.

(வி-ம்) எழிலி: ஆகுபெயர். கார்ப்பருவம். எழிலி வந்துற்றது; ஆதலால் மாமழை ஏர்பு
 இரங்கிப் படிஇயவும், ஒன்றவும் அஞ்ச வரவும் தளி மயங்கின்று என இயையும். ஒன்றி
 என்னும் எச்சத்தை ஒன்ற எனத் திரித்து அச்சம் உண்டாதற்கு ஏதுவாக்குக. குறுநீர்-
 நாழிகை வட்டில். சிறிய கலத்தின்கண் அடிப்பகுதியில் நுண்ணிய துளையுண்டாக்கி
 அக்கலத்தின்கண் நீர் பெய்து நிரப்பி அந்நீர் துளை வழியாக ஒழுகுங்கால் நாழிகைக்
 கொன்றாக வரையப்பட்ட கோடுகளை எண்ணிப்பார்த்து நாழிகை அறிவது
 அக்காலத்து வழக்கம்.

இனி, குறுநீர் கன்னல் எண்ணுநர் என்றது நாழிகைக் கணக்கரை எனலுமாம். அஞ்சுவர- அச்சமுண்டாக. இஃது ஊழி பெயருங் காலமோ என்று யாவர்க்கும் அச்சமுண்டாக என்க.

8-12: யாமே.....சேர்ந்தனம்

(இ-ள்.) யாமே- இத்தகைய கார்ப்பருவத்தே யாம் பொருள்வயிற் பிரிவேமானால் யாமும் ஆற்றாமையால் பொருள் செய்வினையை முற்றுவினையே; நங்காதலியும் பிரிவாற்றாதிறந்து படுவாள் என்றுணர்ந்துள்ள யாம்; கொய் அகை முல்லை காலொடு மயங்கி- மலர் கொய்யுந் தோறும் கொய்துழியெல்லாம் தழைக்கின்ற வளமிக்க முல்லையினது மலர் மணம் வாடைக் காற்றோடு விரவிக் கமழப் பெற்ற; கானம் நாளும் பல் இருங்கூந்தல் நறுநுதல் மெல் இயல் மடந்தை- காடு மணக்குமாறு போல மணக்கின்ற பலவாகிய கூந்தலையும் நறிய நுதலையும் மெல்லிய சாயலையும் உடைய நங்காதலியினது; நல் எழில் ஆகம் சேர்ந்தனம் - நல்ல அழகுடைய மெய்யினைச் சேர்ந்திருப்போமாயினேம்; என்க.

(வி-ம்.) யாமே என்றது இப்பருவம் பிரிந்துறைவார் ஆற்றாமையால் பெரும் பேதுறுவர் என்பதனை யுணர்ந்துள்ள யாம் என்பது படநின்றது. கொய்துழி யெல்லாம் அகைக்கின்ற வளமுடைய முல்லை என்க. அகைத்தல்- தழைத்தல். கால் ஈண்டு வாடைக்காற்று. முல்லைமணம் காற்றோடு விரவிமணக்கும் கானம்போல மணக்கும் கூந்தல் எனக் கூந்தலுக்கு அடையாக்குக.கானம், கூந்தலுக்குவமை. ஆகம்- உடம்பு; மார்புமாம். இனி, தன்னைப் பொருளீட்டத் தூண்டுகின்ற நெஞ்சிற்குப் பேதைமையுட்டுகின்றான்.

12-15: என்றும் .....மடமையோரே

(இ-ள்.) அளியின்று ஏதில் பொருள்பிணிப் போகி- இப்பருவத்தின்கண் அருள் சிறிதுமின்றித் தம்மோடியைபில்லாதபொருட்பற்றுடைய உள்ளத்தைத் தொடர்ந்து சென்று; தம்

இன் துணைப்பிரியும் மடமையோர்- அப்பொருளீட்டுதற் பொருட்டுத் தமக்கு இனிய வாழ்க்கைத் துணைவியைப் பிரிகின்ற அறிவிலிகள்; என்றும் அளியர் அளியர்- எப்பொழுதும் எம்மால் இரக்கப்படத் தகுந்தவரே! ஐயமில்லை! என்பதாம்.

(வி-ம்.) ஈண்டுத் தன்னைப் பொருள்வயிற்றுண்டுகின்ற நெஞ்சிற்குக் கூற வேண்டியவற்றையே பிறர்பால் வைத்துக் கூறுதலின் இது முன்னிலைப் புறமொழியாம். இப்பருவத்தே யாம் பிரிந்துறையின் நங் காதலி ஆற்றா திறந்துபடுதல்

ஒருதலை. ஆதலின் யாம் செலவழுங்குகின்றோம். மேலும் யாம் மேற்கொண்ட பொருள் செய்வினையும் முற்றுதலரிதாம் என்பது கருத்து.

இனி, இதனை, எழிலி மாமழை ஏர்பு இரங்கி பிடி களிற்றொடு படிஇய ஒன்றி அறியாது அஞ்சுவர மயங்கின்று, ஆதலால் யாம் மடந்தை ஆகம் சேர்ந்தனம். இப்பருவத்தே பொருட்பிணிப் போகித் துணைப்பிரியும் மடமையோர் என்றும் அளியர் என இயைக்க.

பா-வே. 4.கழைமாய்; 8.மின்குர. (43)

செய்யுள் 44

திணை: பாலை

துறை: வினை முற்றி மீளுந் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது- வேந்தற் குற்றிழித் தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் போரின்கண் வென்று மீள்பவன் தலைவியைக் காணப் பெரிதும் விதுப்புற்றுத் தன் தேர்ப்பாகனுக்குக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதற்குக் "கரணத்தினமைந்து" எனவரும் நூற்பாவின்கண், (தொல்-கற்.5.) 'பேரிசை யூர்திப்பாகர் பாங்கினும்' என வரும் விதி கொள்க.

வந்துவினை முடித்தனன் வேந்தனும் பகைவரும்
தந்திறை கொடுத்துத் தமரா யினரே
முரண்செறிந் திருந்த தானை யிரண்டு
மொன்றென வறைந்தன பணையே நின்றேர்

முன்னியங் கூர்திப் பின்னிலை யீயா

5

தூர்க் பாக வொருவினை கழிய

நன்ன னேற்றை நறும்பூ ணத்தி

துன்னருங் கடுத்திறற் கங்கன் கட்டி

பொன்னணி வல்விற் புன்றுறை யென்றாங்

கன்றவர் குழீஇய வளப்பருங் கட்டுர்ப்

10

பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்

கண்டது நோனா னாகித் திண்டோக்

கணைய னகப்படக் கழுமலந் தந்த

பிணையலங் கண்ணிப் பெரும்பூட் சென்னி

யமும்பி லன்ன வறாஅ யாணர்ப்
 பழம்பன் னெல்லின் பல்குடிப் பரவைப்
 பொங்கடி படிகய மண்டிய பசுமிளைத்
 தண்குட வாயி லன்னோட்
 பண்புடை யாகத் தின்றுயில் பெறவே.

15

----குடவாயிற் கீரத்தனார்.#

(உரை)

1-7: வந்துவினை.....ஒழிய

(இ-ள்.)பாக- தேர்ப்பாகனே!; வேந்தனும் வந்து வினை முடித்தனன்- நம் முடிவேந்தன்றானும் போர்த்தொழின்மேல் வந்து பகைவருடன் போர்புரிந்து வென்று வாகை சூடினன்; பகை வரும் தம் திறை கொடுத்துத் தமராயினர்- எஞ்சிய பகை மன்னர்கள் தாமும் அஞ்சித் தாம் அளக்க வேண்டிய திறைப்பொருளை அளந்து நம்மரசனுக்குச் சுற்றத்தாராயினர். முரண் செறிந்திருந்த தானை இரண்டும் ஒன்று என பணை அறைந்தன- ஆகவே நம் மன்னன் கட்டளைப்படி ஈண்டுத் தம்முள் மாறுபாடு மிக்கிருந்த நம்படையும் பகைவர் படையுமாகிய இரண்டு படைகளும் அம்மாறுபாடு தீர்ந்து கேண்மை கொண்டு ஒரே படையாகும் என்று அறிவித்து முரசங்கள் முழங்கப்பட்டன; நின் தேர் முன் இயங்கு ஊர்திப் பின் நிலைஈயாது- ஆதலால் நீ இனி நினைது தேரினை நினக்கு முன்னே செல்லுகின்ற நம் படைக்குரிய தேர் முதலிய ஊர்திகட்குப் பின் செல்லுதற்கு இடங் கொடாமல்; ஒருவினை கழிய ஊர்க- அவற்பிற்கெல்லாம் விலகி அவை பிற்பட்டொழியுமாறு முற்படச் செலுத்துவாயாக! அஃதெற்றுக் கெனின்; என்க.

(வி-ம்.) வினை- ஈண்டுப் போர்த்தொழில். அதனை முடித்தலாவது- போர்புரிந்து பகைவரை வென்று வாகை சூடுதல். பகைவர்- தோல்வியுற்ற பகைமன்னர். தந்திறை- தாம் அளக்கக் கடவனவாக வரையறுக்கப்பட்ட திறைப்பொருள். தமராதல்- சுற்றத்தார்போன்று கேண்மையுடையராதல். முரண்- மாறுபாடு. இரண்டும், முற்றும்மை. பகைமன்னர் தோல்வியுற்றுக் கீழ்ப்படிந்த பின்னர் அவர் படையும் வென்ற மன்னனுக்குரிய படையாகி விடுதலின் இரண்டும் ஒரேபடையாயின என்பது கருத்து. இவ்வாறு வினை முற்றியபின்னர் படைமறவர் இச்செய்தியை அறிந்து கோடற்பொருட்டு முரசறைந்து அறிவித்தல் மரபு.

இனி, வினைமுற்றியபின் ஊர்நோக்கி மீளலுறும் முடிமன்னன் ஊர்திகள் தன் தேர்க்கு முன்னரும் செல்லுதலால் அவற்றிற்கெல்லாம் முற்பட நம் தேர் செல்லும்படி அவற்றை விலகி அவை பிற்பட விரைந்து செலுத்துதி என்று கூறியபடியாம்.முன்னியங்கூர்தி என்றது முடிவேந்தன் ஊர்திகளை. நின்றேராகிய ஊர்தி என்பாருமுளர். அங்ஙனம் கூறின் ஒருவினை கழிய என்பது பொருந்தாமை

யறிக. முன்னியங்கூர்திப் பின்னிலை எனப் பகரவொற்றுப் பெய்து கூறுக.
பின்னிலையீயாது- பின்செல்லற்கிடங்கொடாமல் என்க.

7-14: நன்னன் .....சென்னி

(இ-ள்.) பழையன்- பழையன் என்னும் சோழமன்னனுடைய படைத் தலைவன்; நன்னன் ஏற்றை நறும்பூண் அத்திதுன் அருங் கடுந்திறல் கங்கள் கட்டி- நன்னனும், ஏற்றையும் நல்ல அணிகலணிந்த அத்தியும், பகைவர் கிட்டுதற்கரிய பேராற்றலையுடைய கங்களும், கட்டியும், பொன் அணி வல்வில் புன்றுறை என்று அவர் குழீஇய - பொன்னணிகலன் அணிந்த வலிய விற் படையையுடைய புன்றுறையும் என்று எடுத்தோதப்பட்ட சேரனுடைய படைத்தலைவர் அறுவரும் தத்தம் படைகளோடு ஒருங்கு கூடிய; அளப்பருங்கட்டீர் - அளவிடுதற்கரிய பாசறையிடத்தே சென்று போர்புரிந்து; பருந்துபடப்பண்ணி - பருந்துகள் வீழ்ந்து ஊண் உண்ணும்படி நூழிலாட்டியபின்னர்; பட்டென - விழுப்புண்டு இறந்தானாக; அது கண்டு நோனான் ஆகி - அந் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு எழுந்த வெகுளியைப் பொறாதவனாகி; கழுமலம் திண்டேர் கணையன் அகப்படத் தந்த - சேரனுக்குரிய கழுமலம் என்னும் ஊரை முற்றி அதன்கண்ணிருந்த திண்ணிய தேர்ப்படையையுடைய கணையன் என்னும் தலைமைப் படைத்தலைவனுட்பட அவ்வூரைக் கைப்பற்றித் தன்னாட்டோடு கூட்டிய; பிணையல் அம்கண்ணி - கட்டிய மலர்மாலையைத் தலையிற்சூடிய; பெரும்பூண் சென்னி - பெரும்பூட்சென்னி என்னும் பெயரையுடைய சோழமன்னனுடைய என்க:

(வி-ம்.) பழையன் - சோழமன்னனுடைய படைத்தலைவன். இவன் நன்னன் முதலிய ஆறுபடைத்தலைவர்களும் தத்தம் படையோடு கூடியிருந்த பாசறையைப் படைகொண்டு தாக்கிப் பெரும்பாலோரைக் கொன்று வீழ்த்திப் பின்னர் அப்பகைவர் படைக்கலனால் விழுப்புண் பட்டு மாய்ந்தனர். இக்களம் கண்டு பெரும்பூட் சென்னி என்னும் சோழமன்னன் வெகுண்டு எழுந்து கழுமலம் என்னும் ஊரைத்தாக்கி ஆங்கிருந்த கணையன் என்னும் சேரமன்னனுடைய படைத்தலைவர்க்குந் தலைவனாகிய மறவனையும் அக்கழுமலம் என்னும் ஊரையும் கைப் பற்றினன் என்பது இதன்கண் கண்ட வரலாறாகும். பெரும்பூட்சென்னி என்பது பெயர்.

15-19: அழும்பில்.....பெறவே

(இ-ள்.) அழும்பில் அன்ன அறாஅ யாணர் - அழும்பில் என்னும் மூதூர் போன்ற ஒழியாத புது வருவாயையும்; பல் பழ நெல்லின் பல்சூடிப் பரவை - பல்வேறுபட்ட பழைய நெல் நிரப்பப் பட்ட கூடுகளையுடைய பலவாகிய சூடிகளையுடைய நிலப்பரப்பினையும்; பொங்கடி படிசையம் - யானைகள் நீராடுதற்கியன்ற பெரிய

குளங்களையும்; மண்டிய பசுமிளை - அடர்ந்த பசிய காவற்காட்டையும் உடைய; தண் குடவாயில் அன்னோள் - குளிர்ந்த குடவாயில் என்னும் மூதூர்போல

ஐம்புலவியன்பங்களையும் ஒருங்கே தருகின்ற நங்காதலியின்; பண்புடைய ஆகத்து இன்துயில் பெறவே - பெண்மைப் பண்புமிக்குடைய மார்பின்கண் யாம் இனிய துயிலை இற்றை நாளிரவிலேயே பெறுதற்கேயாம் என்பதாம்.

(வி-ம்.) அழும்பில்- பாண்டியனாட்டின்கண்உள்ள ஓர் ஊர். அது, இற்றைநாள் 'அம்புக்கோயில்' என வழங்கபடுகின்றது என்பர். இவ்வழும்பில் வேளிர் மரபுக்குறுநிலமன்னன் ஆட்சியிலிருந்தது என்பதும் அவ்வூர் வளமிக்க ஊர்கட்கெல்லாம் எடுத்துக்காட்டாகத் தகுந்த பெருவளஞ் சான்றதென்பதும் மதுரைக் காஞ்சியில் ஆசிரியர் மாங்குடி மருதனார்,

"நிலனும் வளனும் கண்டமை கல்லா
விளங்குபெருந் திருவின் மான விறல்வேள்
அழும்பில் அன்ன நாடிழந் தனரும்" (343-5)

என்றோதுதலானும் உணரலாம்.

வளமிக்க அழும்பில் ஈண்டுக் குடவாயிலுக் குவமையாக வந்தது. குடவாயில் தலைவிக்குவமையாக வந்தது. அங்ஙனமாயின் இஃதுவமைக்கு உவமையாய் "அடுக்கிய தோற்றம்" என்னும் குற்றமன்றோவெனின் அற்றன்று, என்னை? அழும்பில் யாணர்க்குவமையாய் அத்தகைய யாணரையுடைய குடவாயில் எனக் குடவாயிலுக்கு அடை

மாத்திரையாய் நின்றலின் என்க.

குடவாயில் சோழநாட்டின்கண்ணுள்ள திருமூதூர். இச் செய்யுளைப் பாடியபுலவர் பெருமான் ஊராகலின் தலைவிக்குவமையாக எடுத்தனர்போலும். இவ்வூர் வளஞ்சிறந்தவூர் என்பதனை, "குழையாரும் பைம்பொழிலும் வயலும் சூழ்ந்த குடவாயில்" எனத் திருஞான சம்பந்தரும்

நெஞ்சம் குளிர்ந்தோதுகின்றார் (சம்பந்தர் தேவாரம். திருமுறை. 2) இச் செய்யுளினும் தண்குடவாயில் என்பதும் அது பைம்பொழிலும் வயலும் கயமும் பசுமிளையும் சூழவிருத்தலையே குறித்தவாறாம்! பொங்கடி: அன்மொழி - யானை. பெரும்பூட் சென்னி என்னும் சோழன் விரும்பி உறையும் ஊர்களில் இதுவுமொன்று போலும்.

பண்பு- பெண்மைப்பண்பு. "நாம் செல்லுமளவும் இறந்துபடாதாற்றியிருந்த" பண்பு என்பர் பழையவுரையாசிரியர். இனி, செறிவு நிறையுஞ் செம்மையும் செப்பும் அறிவும் அருமையுமாகிய தலைவிக்குரிய சிறப்பியல்புகளுமாம்.

இனி, இதனை, பாக! வேந்தனும் வினைமுடித்தனன். பகைவருந் தமராயினர். தானை இரண்டும் ஒன்றெனப் பணை அறைந்தன. ஆதலால் நின்தேரினை, முன்னியங்கு ஊர்திக்குப் பின்னிலையீயாது ஒருவிக்கழிய ஊர்க. அஃதெற்றுக்கெனின் குடவாயிலன்னோள் பண்புடை ஆகத்துத் துயிலை யாம் பெறுதற்கு என இயைக்க.

(பா-வே.) 4. வோர்ந்தன படையே; 9.கழீஇய; 10.கடமூர். (44)

செய்யுள் 45

திணை: பாலை.

துறை: வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது - தலைவன் வினைவயிற் பிரிந்தானாகப் பெரிதும் ஆற்றாமை யுடையளாய் வருந்துந் தலைவியைத் தோழி. அவர் வருந்துணையும் ஆற்றியிருப்பதுவே நின்கடன் ஆதலால் ஆற்றியிருந்திடுக! என்று வற்புறுத்தினள். அதுகேட்டு அவ்வாறு ஆற்றியிருத்தல் என்னாலியலாதுபோலும் என்பதுபடத் தலைவி வன்புறை எதிரழிந்து கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதனை "அவனறிவாற்ற வறியுமாகலின்" எனவரும் நூற்பாவின்கண் (தொல்-கந்-6.) ஆவயின் வரும் பல்வேறு நிலையினும் வாயிலின் வருடம் வகை என்பதனாலமைத்திடுக.

வாட லுழுஞ்சில் விளைநெற் றந்துண
ராடுகளப் பறையி னரிப்பன வொலிப்பக்
கோடை நீடிய வகன்பெருங் குன்றத்து
நீரிலா ராற்று நிவப்பன களிறட்

டாளி லத்தத் துழுவை யுகளுங் 5
காடிறந் தனரே காதலர் மாமை
யரிநுண் பசலை பாஅய்ப் பீரத்
தெழின்மலர் புரைதல் வேண்டு மலரே
யன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்

றொன்னிலை முழுமுத றுமியப் பண்ணிப் 10
புன்னை குறைத்த ஞான்றை வயிரிய
ரின்னிசை யார்ப்பினும் பெரிதே யானே
காதலந் கெடுத்த சிறுமையொடு நோய்கூர்ந்
தாதி மந்தி போலப் பேதுற்

றலந்தனெ னுழல்வென் கொல்லோ பொலந்தார்க் 15

கடல்கால் கிளர்ந்த வென்றி நல்வேல்
வான வரம்ப னடன்முனைக் கலங்கிய
வுடைமதி லோரரண் போல
வஞ்சவரு நோயொடு துஞ்சா தேனே.

--- வெள்ளிவீதியார்

(உரை)

1-6: வாடல் .....காதலர்

(இ-ள்.) காதலர் - என்னால் காதலிக்கப்பட்டவர் என்னைக் கைவிட்டுப் பொருளைக் காதலித்து; வாடல் உழுஞ்சில் விளை நெற்று அந்துணர் ஆடுகளப் பறையின் அரிப்பன வொலிப்ப - மழைவறந்தமையால் வற்றிய வாகையின்கண் விளைந்து முதிர்ந்த நெற்றின் கொத்துக்கள் ஆரியக் கூத்தர் கயிற்றிலேறி ஆடுங் காலத்தே கொட்டும் பறையொலிபோன்று இடையே விட்டுவிட்டு ஒலியாநிற்ப; கோடை நீடிய அகன் பெருங்குன்றத்து உழுவை- முதிர் வேனிற் பருவம் தனக்குரிய எல்லையைக் கடந்து நீளப்பெற்ற அகன்ற பெரிய மலை முழைஞ்சிலுறைகின்ற புலிகள் ; நீர்இல் ஆர் ஆற்று நிவப்பன களிறு அட்டு- நீர் இல்லாமல் வறிதே கிடக்கும் கடத்தற்கரிய காட்டியாற்றினூடே அவற்றின் கரைகட்கு மேலே உயர்ந்து தோன்றுவனவாய் நீர் நாடிச் செல்லுகின்ற களிற்றியானைகளைக் கொன்று தின்று ; ஆள் இல் அத்தத்து உகளும்- ஆள் வழக்கற்று வறியவாய்க் கிடக்கின்ற பாலை நிலத்து அருவழிகளிலே பின்னும் இரை தேர்ந்து திரிதற் கிடனான; காடு இறந்தனர் - காட்டைக் கடந்து போயினர், என்க.

(வி-ம்) வாடலுழிஞ்சில் - வற்றிய வாகைமரம். நெற்றந்துணர் என்புழி அம் சாரியை, வாகைமரம் கொத்துக் கொத்தாகக் காய்க்கு மியல்பிற்று. ஆதலின் நெற்றந்துணர் என்றார். ஆடுகளம் ஈண்டு கழைக்கூத்தாடும் ஆரியக்கூத்தர் ஆடுமிடம். அவர்கள் ஆடும்போது- பறைமுழக்குவர். இடையிடையே தங்கள் வித்தைச் சிறப்பைக் கூறுங்கால் பறைமுழக்காமல் விட்டு மீண்டும் முழக்குவர். ஆகலின் ஆடுகளப்பறையின் அரிப்பன ஒலிப்ப என்றாள். அரிப்பன ஒலிப்ப- விட்டு விட்டு ஒலிக்க. இனி அரித்தெழும் ஓசை உடையவாய் ஒலிப்ப எனினுமாம். அஃதாவது சலசலவொலி என்க. கோடைநீடுதலாவது- கார் முதலிய பருவங்கள் நிகழாமல் எப்பொழுதும் வேனிற்பருவமாகவே நீளுதல். இங்ஙனம் கோடைநீடன் முல்லை நிலமும் குறிஞ்சி நிலமும் பாலை நிலமாகிவிடும் , ஈண்டுக் குன்றமும் யாறும் கூறப்படுதலின் இது குறிஞ்சி திரிந்த பாலை என்க.

கோடை நீடியது நீர் இல்லாமைக்குக் குறிப்பேதுவாய் நின்றது. குன்றத்து உழுவை நீர்வறந்து கிடக்கும் கானாற்றினூடே நீர்நாடி வரு வனவும் அந்த யாற்றின்

கரைக்குமேலே உயர்ந்து தோன்றுவனவுமாகிய களிறுகளை அட்டுத் தின்று, அவ்விரை பெறாதபொழுது ஆளில் அத்தத்து இரைதேடித்திரியும் என்க. இங்ஙனம் உய்த்துணர்ந்து பொருள் கூறமாட்டாதார் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு பொருந்தாவுரை கூறுவாராயினர். இனி "நீரிலாராற்று நிவப்பன களிற்ட்டு" என்னும் அடிசெவிக்கின்பம் பயவாமலும் பொருட் பொருத்தமுறாமலும் கிடத்தலைக் கூர்ந்து நோக்கின் இவ்வடி "நீரிலாயாற்று ணிவப்பன களிற்ட்டு" என்றிருந்த அடியின் சிதைவாயிருத்தல் கூடும் என்று கருதுதல் கூடும். அங்ஙனமாயின் அச்சிதைவு பழைய வுரையாசிரியர் காலத்திற்கு முன்பு நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டும் என்க.

காதலர் என்றது இகழ்ச்சி. என்னை? நம்மாற் காதலிக்கப்படுபவர், நம்மைக் கைவிட்டுப் பொருளையே காதலிப்பவர் என்பது தோன்ற நிற்றலின்.

"வாடல்....உகளும் காடு" என்னுமிதன்கண் அமைந்த உள்ளுறை வருமாறு:- அவர் கடந்த காட்டில் உழிஞ்சில் நெற்று ஒலிப்பதுபோன்று ஈண்டு அவர் போனபின் அலர் ஒலிப்பதாயிற்று-

கோடை நீடிய குன்றம் போல யான் ஆற்றாமைத் துயரம் நீள வருந்துகின்றேன்,. நீர் இல்லாத ஆற்றுள் வரும் களிறு அட்டுத்தின்று பின்னும் இரைதேர்ந்து திரியும் உழுவைபோன்று அவரது துணையிழந்த என்பால் பசலைபூத்து என் எழிலெலாம் தின்று பின்னும் என் உயிரையும் பருக முயல்கின்றது என்பதாம். இனி யான் இறந்துபடுதல் தேற்றம் என்று தோழிக்குத் தலைவி தன்னுட் கையாறெய்திய துணர்த்தல் இதன் பயன் என்றுணர்க.

6-12: மாமை.....பெரிதே.

(இ-ள்) மாமை- என்னுடைய மாமை நிறமோ அவர் இன்மையால்; அரிநுண் பசலை பாஅய்ப் பீரத்து எழில்மலர் புரைதல் வேண்டும் - ஐதாய் நுண்ணிய பசப்பூர்ப் பெற்றுப் பீர்க்கினது அழகிய மலர்போற் றோன்றுதலை அவாவுகின்றது; அலர் - மற்றுக் கணவன் வினைவயிற் பிரியுங்கால் ஆற்றியிருக்குந் திண்மை மகளிர்க்கு வேண்டாவோ இவளைக் காண்மின் பசப்பூர்ந்து அழிகின்றாள் என்று என்னிலைகண்டு அயலார் தூற்றும் பழிச் சொல்லோ; அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலை - அன்னி என்பான் குறுக்கை என்னு மூரின்கட் போர்க் களத்துத் தன்னை எதிர்த்த பகைவனாகிய; திதியன் தொல்நிலைப்புன்னை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிக் குறைத்த ஞான்றை - திதியன் என்பவனுக்குரியதாய்ப் பழங்காலந் தொட்டு நிற்கின்ற நிலையுனையுடைய புன்னை மரமானது முழுவதும் வேரோடு அற்றுப் போம்படி வெட்டி வீழ்த்தி அதனைத் துண்டுகளாகத் துணித்துப் போகட்ட பொழுது; வயிரியர் இன்இசை ஆர்ப்பினும் பெரிது - அவனைடைய வென்றிப் புகழைப் பாடிப் பரவிய பாணர்களின் இனிய இசையாலுண்டான ஆரவாரத்தினுங்காட்டிற் பெரிதாயிற்று என்பதாம்.

(வி-ம்) மாமை- மாந்தளிர் நிறம். இந்த நிறம் காதலரால் விரும்பிக் காணப்பட்டது. இப்பொழுது அவர் விரும்பாமையால் தன்னுருக்கரந்து மற்றொன்றனுடைய நிறம்போலத் தோன்ற விரும்புகிறது என்று பொருள் தோன்றுதலுணர்சு. காதலர் என்னைக் கைவிட்டு மற்றொன்றைக் காதலித்துப் போயினர். அவர்க்கின்பமாயிருந்த என் மாமை நிறமும் என்னை வெறுத்து மற்றொரு நிறமாக மாறிற்று என்றவாறு. இங்ஙனம் பொருள் தோன்றுதற்குக் காரணம் மாமைதான் பீர்க்கம்பூப்போலத் தோன்றுதற்கு அவாவும் என்பதுபட 'வேண்டும்' என ஒருசொற்பெய்து வைத்தமையே. இது "செய்யா மரபினவாகியவற்றைத் தொழிற்படுத்தடக்கியவாறு".

குறுக்கை- ஓரூர் . பறந்தலை- போர்க்களம். புன்னை -திதியன் என்பவனுடைய காவன்மரம்,. தொன்னிலைப்புன்னை முழுமுதல் எனக் கூட்டுக. முழுமுதல் துமியப்பண்ணி - என்றது புன்னைமரம் வெட்டிய பின்னர் வேரினின்றும் கிளைக்குமியல்புடையதாதலின், அங்ஙனம் கிளையாமைக்கு முழுவதும் வேரோடு வெட்டி வீழ்த்தி என்றவாறு. தொன்னிலைப்புன்னை என்றமையால் அம்மரம் திதியனுடைய முன்னோர் காலத்திலிருந்து பகைவரால் வீழ்த்தப்படாது நின்றமை கூறித் திதியனுடைய மறக்குடிச் சிறப்புணர்த்தியபடியாம். அத்தகைய மறக்குடி மன்னனாகிய திதியனையும் வென்றமையால் அன்னியின் மறப்புகழ் பாணராலிசையினேத்தற்பாலதாயிற்று என்க. வயிரியர்- கூத்தர் என்பாருமுளர். அவர்க்கும் அது பெயராயினும் இன்னிசை என்றமையால் பாணர் என்றலே சிறப்பாம். பாணர்க்கும் அப்பெயர் உண்டு என்பதைப் பிங்கலத்திற் காண்க. வயிரியர் அன்னியின் இசையை நாடெங்கும் பரப்பினாற் போன்று என்னை ஏதின்மகளிர் ஊரெங்கும் வசை தூற்றாநின்றனர் என்றவாறு ஆடவர்தங் கடமை மேற்செல்லும் பொழுது கற்புடை மகளிர் ஆற்றியிருத்தலே அறமாம். ஆற்றாமை பழியாம். ஈண்டு என்னாற்றாமையையே வசையாகத் தூற்றுகின்றனர் என்கின்றாள். எனவே என்னை இவ்வாறு வருந்தக் கைவிட்டுச் சென்ற காதலரைப் பழிகூறுவார் இலர் என்பது குறிப்பு. இதனை,

"பசந்தா ளிவளென்ப தல்லா லிவளைத்
துறந்தா ரவரென்பா ரில்"

எனவருந் திருக்குறளோடு ஒப்பு நோக்குக.

15-19: பொலந்தார் .....துஞ்சாதேனே.

(இ-ள்) பொலம் தார் கடல் கால்கிளந்த வென்றி நல்வேல் அரண் - பொன்னாலியன்ற மாலையினையும் , கடலின்கண் வந்த மாற்றார் படை அஞ்சிப் புடைபெயர்ந்தோடியடங்குதற்குக் காரணமான நன்மையையுடைய வேற் படையினையும் உடைய; வான வரம்பன் அடல்முனைக் கலங்கிய - வானவரம்பன் என்னும் அரசனுடைய கொலைத்

தொழிலையுடைய போர்முனைக்கண் அவன மறவராற் கலக்க முற்றோடிய;
உடைமதில் ஓர் அரண் போல- அம்மன்னன் படையால் தகர்க்கப்பட்ட மதிலாகிய
ஓரோவொரு அரணையுடைய அரண்மனைக்குட் புகுந்து ஒளித்தவர் போன்று
அஞ்சுவரும் நோயொடு துஞ்சாதேன் - அச்சம் வருகின்ற பிரிவாற்றாமைத்
துன்பத்தோடே விழிதுயிலாதேனாகிய என்க.

பொலம்- பொன். கிளர்தல்- புடைபெயர்தல். வானவரம்பன்- சேரன். சேரமன்னன்
வேலாற் கடல் கால் கிளர்ந்தவென்றி என்றது கடலின்கண் வந்த யவனப் படையைக்
கால் கிளர்ந்து ஓடச்செய்த வென்றி என்றவாறு.

முனை - போர்முனைக்கட் படைமறவர். வானவரம்பன் ஏனைய அரண்களைக்
கடந்து மதிலையும் உடைப்பானாக அவன் முனையாற் கலங்கி அம் மதிலாகிய
ஓரேயரணை நம்பி அதனகத்துட் புக்கவாதுயிலாது வருந்தினாற் போன்று துயிலாது
வருந்துவேன் என்றவாறு.

உடைமதிலோர் அரண்போலத் துஞ்சாதேன்- என்றாளேனும் உடைமதிலாகிய ஓர்
அரணகத்துள்ளோர் போலத் துஞ்சாதேன் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. காட்டரண்
முதலிய ஏனைய அரணெலாம் கடந்து எஞ்சிய ஒரே அரணாகிய மதிலையும்
உடைக்குங்கால் அதனகத்தோர் துஞ்சாதாராதல் இயல்பாதலும் உணர்க.

12-15: யானே.....கொல்லோ.

(இ-ள்) (19 விழிதுயிலாதேனாகிய) யான்- யான்; ஆதி மந்திபோல - திருமாவளவன்
மகள் ஆதிமந்தி என்பாள் போன்று; காதலன் கெடுத்த சிறுமையொடு- கடல் கொண்டு
போனமையாற் றன் காதலனைக் காணாத அலமரலோடு; நோய் கூர்ந்து-
பிரிவாற்றாமைத்துயர் மிகப்பெற்று; பேதுற்று அலந்தனென் உழல்வென் கொல்-
வருந்தி நெஞ்சு சுழன்று இவ்வுலகில் திரியவல்லேனோ? இனியான் இறந்து படுதல்
தேற்றங்காண்! என்பதாம்.

(வி-ம்) துஞ்சாதேனாகிய யான் எனக் கூட்டுக. ஆதிமந்தி- கரிகாற்சோழன் மகள்.
இவள் கணவற்கெடுத்த சிறுமையொடு நோய் கூர்ந்து அலமந்தமையை; "உரைசான்ற
மன்னன் கரிகால் வளவன் மகள் வஞ்சிக்கோன் தன்னைப் புனல்கொள்ளத் தான்
புனலின் பின் சென்று கன்னவில் தோளாயோ, என்னக் கடல்வந்து முன்னிறுத்திக்
காட்ட வவனைத் தழீஇக் கொண்டு பொன்னங் கொடிபோலப் போதந்தாள்" எனவரும்
கண்ணகியார் மொழியானுமுணர்க. (சிலப்-21: 10-15)

இனி இச்செய்யுள் நல்லிசைப்புலமையாட்டியார் வெள்ளிவீதியார் தம் கணவனைப் பிரிந்துழி, ஆற்றாமையால் வருந்திப் பாடியது என்றும் அறிகின்றோம். இதனை இந்நூல் 147- ஆஞ் செய்யுளில் ஓளவையார் "வெள்ளி வீதியைப்போல நன்றுஞ் செலவயர்ந்திசினால் " என்று ஒதுதலான் உணரலாம். இச்செய்யுளை வெள்ளிவீதியார் தம் பெயரையாதல் கணவன் பெயரையாதல் குறித்துப் பாடாமையால் அகனைந்திணைப் பாடலாகிப் பன்னீரடியின் மிக்கிருத்தலான் இந்நெடுந்தொகையிற் கோக்கப்பட்டது. இங்ஙனமே இவர் இயற்றிய செய்யுள் ஒன்று அடிகள் குறைந்துள்ளமையின் குறுந்தொகையி லிடம்பெற்றுளது. அது,

"கன்று முண்ணாது" எனத் தொடங்கும் செய்யுளாம். (குறுந்தொகை- 27) அலந்தனென் உழல்வென் கொல்லோ என்றது இறந்துபடுவது தேற்றம் என்னும் குறிப்புடையது என்பர் பழையவுரையாசிரியர்.

இனி இதனை, காதலர் காடிற்றந்தனர்; மாமை பசலைபா அய்ப்பீரத் துய்மலர் புரைதல் வேண்டும்; அலர் பெரிது; துஞ்சாதேனாகிய யான் ஆதிமந்திபோல உழல்வென் கொல்லோ என்றியைக்க.

(பா-வே.) 3. வியன்பெருங். (45)

செய்யுள் 46

திணை: மருதம்

துறை: வாயில் வேண்டிச் சென்ற தலைமகற்குத் தோழி வாயின் மறுத்தது.

(து-ம்) அஃதாவது- தலைவி தலைவன் பரத்தைமை யொழுக்கங் காரணமாகப் பெரிதும் ஊடியிருப்பப் பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்து தலைவன் தோழியை வாயில் வேண்டியபொழுது அவள் அவனது கூடாவொழுக்கத்தை எடுத்துக் காட்டி வாயின் மறுப்பாள் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு "பெற்றகரும் பெரும்பொருள்" எனவரும் நூற்பாவின்கண் (தொல்-கற்- 6) 'நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படிஇக் காத்த தன்மையிற் கண்ணின்று பெயர்ப்பினும்' என வரும் விதி கொள்க.

இனி இதனை, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தலைவி கூற்றாகக் கருதி "அவனறிவு" என்னும் நூற்பாவில் (தொல்-கற்-6) 'செல்லாக் காலைச்செல்கெனவிடுத்தலும்' எனவரும் துறைக்கு எடுத்துக்காட்டினர்.

இனி அவரே (தொல்-பொருளியல்) 'உறுகண் ஓம்பல்' என்னும் நூற்பாவின்கண் இதனைத் தோழி கூற்றாகவே கொண்டு அவள் அறிவுடைமைக்குச் சான்றாகவும் எடுத்துக் காட்டினர்,.

சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரா
ஊர்மடி கங்குலி நோன்றனை பரிந்து
கூர்முள் வேலி கோட்டி னீக்கி
நீர்முதிர் பறனத்து மீனுட னிரிய

வந்தூம்பு வள்ளை மயக்கித் தாமரை
வண்டுது பனிமல ராரு மூர
யாரை யோநிற் புலக்கேம் வாருந்
றுறையிறந் தொளிருந் தாழிருங் கூந்தற்
பிறரு மொருத்தியை எம்மனைத் தந்து

5

வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப வஃதியாங்
கூறேம் வாழிய ரெந்தை செறுநர்
களிறுடை யருஞ்சமந் ததைய நூறு
மொளிறுவாட் டானைக் கொற்றச் செழியன்
பிண்ட நெல்லி னள்ளு ரன்னவென்

10

னொண்டொடி நெகிழினு நெகிழ்க்
சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ.

15

--- அள்ளுநர் நன்முல்லையார்.

(உரை)

1-6: சேற்று.....ஊர

(இ-ள்) சேற்று நிலை முனைஇய செங்கண் காரான்- கட்டுத் துறையின்கண் தானே ஆக்கிக் கொண்ட சேற்றில் நிற்கும் நிலைமையினை வெறுத்த சிவந்த

கண்களையுடைய எருமையானது; ஊர்மடி கங்குலின் நோன்தனை பரிந்து- ஊரிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் துயிலுகின்ற நள்ளிரவிலே வலிய கயிற்றைத் தானே அறுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுப் போய்; கூர்முள்வேலி கோட்டின் நீக்கி- கூர்த்த முள்ளையுடைய வேலியைத் தனது மருப்பினால் அகற்றி; நீர்முதிர் பழனத்து மீன் உடன் இரிய - நீர்மிக்குள்ள பொது நிலத்திலே; ஆங்குள்ள மீன்கள் ஒருங்கே அஞ்சி ஓடுமாறு

நீரிலிறங்கி; அம் தூம்பு வள்ளை மயக்கி- அந்நீரின் மேற்படர்ந்துள்ள அழகிய உட்டுளையமைந்த வள்ளைக் கொடிகளை நிலைகுலையச் செய்து; வண்டு ஊது தாமரைப் பனிமலர் ஆரும் ஊர - தம்முள்ளே வண்டுகள் தாதாதுகின்ற குவிந்த குளிர்ந்த தாமரை மலர்களைத் தின்னுதற்கிடனான வளமிக்க ஊரனே! என்க.

(வி-ம்) தலைவியொடு இன்புற்றமர்ந்து வாழும் நிலையைத்தானே கலக்கிக் கொண்டமை தோன்ற தான ஆக்கிக்கொண்ட சேற்றின் நின்றலை வெறுத்த காரான் - என்றாள். ஈண்டிதன்கண்ணமைந்த உள்ளுறைக்குக் காரான் தலைவனுக் குவமையாதற்கு இங்ஙனம் கூறினள். காரான்- எருமை. ஆ என்பது பெற்றம் எருமை மரை என்னும் மூன்று விலங்குகட்கும் பெண்பாற்பெயர். எருமை என்பது தோன்றக் காரான் என்றாள். செங்கட்காரான் என்புழிச் செய்யுளின்பம் உணர்க. தளை- கயிறு. தலைவியின் பேரன்பினை உள்ளுறைக்கண் உவமையாதற்கு நோன்கயிறு என்கின்றாள். எனவே தலைவனைக் கண்ணோட்டமிலி என்பது குறிப்பாயிற்று. அறவொழுக்கம் பேணுதலைக் கூர்முள் வேலியாக உள்ளுறுத்தாள். அதனையும் கைவிட்டுப் போனான் என்பாள் கோட்டின் நீக்கி என்றாள். பழனம்- ஊர்ப்பொதுநிலம்; இது பரத்தையர் சேரிக்கு உள்ளுறைக்கண் உவமை.

தாமரை இரவிற் குவிதலின் வண்டுகள் உள்ளே ஊதும் என்றார் பழைய உரையாசிரியர். இனி, இதன்கண்ணமைந்த உள்ளுறையைப் பழைய உரையாசிரியர்,

"காரான் தனக்கு நிலையென்று புகுத்தப்பட்ட கொட்டிலை நீராலும் சாணாகத்தானும் தானே சேறாக்கிக்கொண்டு தளையையும் அறுத்துக் கொண்டு பழனத்துக்குக் காவலாகிய வேலியையுங் கோட்டாலெடுத்து, மீன்களிரியத் தாமரையைச் சூழ்ந்த வள்ளையை மயக்கி, மலர்ச்சியின்றி வண்டொடு குவிந்த தாமரையை ஆர்ந்தாற்போல, நீயே ஆதரித்துக் கொள்ளப்பட்ட இவளை நீ தானே வேறுபடுத்தி நாணமாகிய தளையையு மறுத்துக்கொண்டு பரத்தையர்க்குக் காவலாகிய விறலியையும் பாணனாகிய கோட்டாலே நீக்கி, அப்பரத்தையுடனூறையும் தோழிமார் இரிய அப்பரத்தையருடைய தாய்மாரையும் மயக்கி அகமலர்ந்துன்னை எதிரேற்றுக் கொள்ளாத மகளிரை நுகர்வானொருத்-தனல்லையோ என்றவாறு" என விரித்துரைப்பர்.

7-11: யாரையோ....எந்தை.

(இ-ள்) நீ யாரையோ - நீ எமக்கு எவ்வுறவுடையை? நின்னொடு யாம் புலத்தற்கு; நின் புலக்கேம் - ஏதிலாளனாகிய நின்னை யாம் புலவேங் காண்! எந்தை- எந்தையோ! பிறரும் எம் மனைத் தந்து- யாங்கள் வாளாதிருக்கவேயும் இவ்வூர் ஏதின் மாக்கள் எங்கள் இல்லத்திற்கு வந்து யாங்கள் விரும்பாத செய்தியைக் கூறுபவர்; "வார் உற்று உறையிறந்து ஒளிரும் தாழ் இருங்கூந்தல் ஒருத்தியை - நீ நீண்டு மழைக்காலின்

அழகினையும் கடந்து திகழ்கின்ற தாழ்ந்த கரிய கூந்தலையுடைய ஒரு பரத்தை மகளை; வதுவை அயர்ந்தனை என்ப - வதுவை செய்து கொண்டாய் என்று கூறுகின்றனர்.; அஃது யாம் கூறேம்- அப்பழியை யாங்கள் நினக்குக் கூறுவே மல்லேம்; வாழியர் - அச் செய்தி வாய்மையாயின் நீ அந்த மணமகளோடு நீடுழி வாழ்க! என்று வாழ்த்தவும் வாழ்த்துகின்றேம் என்க.

(வி-ம்) புலத்தலும் அன்புடையார்மாட்டே பயன்தருவதாம் நீயோ அன்பு சிறிதுமில்லாத ஏதிலன் ஆகினை என்பாள், நீ யாரையோ யாங்கள் புலத்தற்கு-அதற்குத் தகுதியில்லாயாதலின் யாம் புலக்கின்றிலேம் என்பாள் , நிற்புலக்கேம் என்றாள். இதனை,

"நோத லெவன்மற்று நொந்தாரென் றஃதறியுங்
காதல ரில்லா வழி" (குறள் -1308)

எனவரும் திருக்குறட் கருத்தொடு ஒப்புநோக்குக!

உறை: மழைக்கால்- மழைக்காலின் அழகையும் கடந்த என்க. ஒருத்தி என்றது பரத்தை யொருத்தியை என்றவாறு; உன்னை யாங்கிருக்கின்றாய் என்று நாடி உன் செய்தியை யாங்கள் வினவுமதுமில்லை; அங்ஙனமிருந்தும் ஏதிலர் எம் மனைக்கே வலிய அச்செய்தியைக் கொணர்ந்து கூறுகின்றனர். என்பாள் 'எம்மனைத் தந்து' என்றனர். அவரெல்லாம் நிற்பழி கூறி எம்மல்லல் கண்டு களிக்கவே கூறுகின்றனராயினும் யாங்கள் அதுபற்றிக் கவலைகொள்வதில்லை. ஆதலின் அஃதி யாங் கூறேம் என்கின்றாள் என்க. வாழிய என்றது மணந்தாரை வாழ்த்தும் மரபுண்மையால் வாழ்க! என்று அசதியாடியபடியாம். எந்தை என்றது ண்டுத் தொன்னெறி முறைமையாய் வரும் புலனெறி வழக்கில் வரும் ஒருவிளி. முறைப்பெயர் அன்று. இதனை "அன்னை என்னை" எனவரும் (தொல்-பொருளியல் 52) நூற்பாவால் வழு வமைதிச் சொல்லாகக் கொள்க.

11-16: செறுநர்.....யாரோ.

(இ-ள்) பெரும- பெருமானே! செறுநர் களிறு உடை அருஞ் சமம் ததைய நூறும் ஒளிறு வாள் தானை- பகை மன்னர் யானைப்படை முதலிய நால்வகைப் படையோடும் வந்து எதிர்கின்ற போர்களிலெல்லாம் அவருடைய வெல்லுதற்கரிய போர்கள் தோறும் அவர்தம் ஆற்றல் சிதையும்படி நுறுக்குகின்ற ஒளிமிக்க வாட்படையேந்திய படையினையும்; கொற்றம்- வெற்றியினையும் உடையவனாகிய; செழியன்- பாண்டியனுடைய; பிண்டநெல்லின் அள்ளூர் அன்ன என் - நெற்குவியலையுடைய அள்ளூர் போன்ற நலமுடைய எனது; ஒள் தொடி நெகிழினும் நெகிழ்க- ஒள்ளிய

குறுந்தொடி நெகிழ்வதாயினும் நெகிழ்ந்து ஒழிக; சென்றீ - நீ நின் புதுமணப் பாந்தையின்பாலே செல்லுக; யாரே நின் தகைக்குநர்- யார்தாம் நின்னைச் செல்லாது தடுக்க வல்லுநர்? என்பதாம்.

(வி-ம்) நூறும் கொற்றத்தையுடைய செழியன் என்க. நூறுதல்- நூறுக்குதல்- கொன்று குவித்தல்; இதனை நூழிலாட்டல், என்பர். அள்ளூர்- அள்ளியூர் என்பர் பழைய வுரையாசிரியர். அள்ளூர்- ஐம்புலவின்பமும் ஆரத்தருதல்பற்றி வந்த பயனுவமை. இதனைப் பாடிய புலவர் தாமும் இவ்வூரினர் என்பது அவர் பெயரால் அறியப்படும். தோழி கூற்றாயின் என் ஒண்டொடி என்றது தலைவிக்கும் தனக்கும் வேறுபாடு நோக்காமற் கூறியபடியாம். இவ்வாறு கூறுதல் புலனெறி வழக்கம் . இதனை, "தாயத்தினடையா வீயச் செல்லா வினை வயிற்றங்கா வெம்மென வருடம் கிழமைத் தோற்றம் அல்லவாயினும் புல்லுவ வுளவே" என்னும் நூற்பாவால் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் (பொருளியல்-27) வழுவமைதி கூறினர். "என்தோள் எழுதிய தொய்யிலும்" எனக் கலியின்கண் (18) தோழி தலைவியின் தோளைத் தன்றோளாகக் கூறுதலறிக. ஈண்டும் தோழி தலைவியின் தொடி என்கின்றாள் என்க. தலைவி கூற்றாயின் இவ்வாராய்ச்சியின்று. இனி, பழைய வுரையாசிரியர் "ஒண்டொடி என்று ஆகுபெயரால் தலைவியை ஆக்கி அவள் மெலியினும் மெலிக வென்பாருமுளர்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

இனி, இதனை, ஊர! பிறரும் நீ ஒருத்தியை வதுவை யயர்ந்தனை என்ப. யாம் அது கூறேம்! என் ஒண்டொடி நெகிழினும் நெகிழ்க! பெரும்! சென்றீ யார் நின்றகைக்குநர்? என இயைத்திடுக.

பா.வே. 1 நம்மனை; 13 கொற்கைச்; 14. ரன்னவெம்மொ; (நீ யாரையோ? என்று வினவியவள் யெம்மனை என்பதே பொருந்தும். நம்மனை என்னும் பாடம் சிறப்பின்று. ஏனையோர் இப் பாடத்தையே கொண்டனர்)

செய்யுள் 47

திணை: பாலை.

துறை: தலைமகன் இடைச்சுரத்து அழிந்த நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது- தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பொருளீட்டப் போவானாக இடைவழியிலே தலைவியின் பிரிவாற்றாது அவன் நெஞ்சு அழிந்தது. அந்நெஞ்சினை

வற்புறுத்தி மீண்டும் மேற்கொண்ட பொருள்செய்வினைக்கண் ஊக்குபவன் அந்நெஞ்சிற்குக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு "கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலை" என வரும் (தொல்-கற்- 5) நூற்பாவின்கண் "மீட்டுவரவு ஆய்ந்த வகையின் கண்ணும்" எனவரும் விதிகொள்க.

அழிவி லுள்ளம் வழிவழிச் சிறப்ப
வினையிவண் முடித்தன மாயின் வல்விரைந்
தெழுவினி வாழிய நெஞ்சே யொலிதலை
யலங்குகழை நரலத் தாக்கி விலங்கெழுந்து
கடுவளி யுருத்திய கொடிவிடு கூரெரி 5
விடர்முகை யடுக்கம் பாய்தலி னுடனியைந்
தமைக்கண் விடுநொடி கணக்கலை யகற்றும்
வெம்முனை யருஞ்சுர நீந்திக் கைம்மிக்
ககன்சுடர் கல்சேர்பு மறைய மனைவயி
னொண்டொடி மகளிர் வெண்டிரிக் கொளாஅலிற் 10
குறுநடைப் புறவின் செங்காற் சேவல்
நெடுநிலை வியனகர் வீழ்துணைப் பயிரும்
புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை
யாண்டுளர் கொல்லெனக் கலிழ்வோ ளெய்தி
யிறையணி நெடுந்தேர்க் கைவண் செழியன் 15
மழைவிளை யாடும் வளங்கெழு சிறுமலைச்
சிலம்பிற் கூதளங் கமழும் வெற்பின்
வேய்புரை பணைத்தோட் பாயு
நோயசா வீட முயங்குகம் பலவே.
-- ஆலம்பேரிச் சாத்தனார்.

(உரை)

3. வாழிய நெஞ்சே

(இ-ள்) நெஞ்சே! என் நெஞ்சமே! யாம் எண்ணித்துணிந்த வினை கெட அழுங்காதே கொள்! வாழிய- நீ நீடுவாழ்வாயாக! என்க.

(வி-ம்) இஃது இடைச் சுரத்திலே தலைவியை நினைந்து செல வழங்கும் நெஞ்சை விளிக்கின்றானாகலின் அவன் குறிப்பு யாம் எண்ணித் துணிந்த வினைகெட அழுங்காதேகொள் என்பதாயிற்று. அதன் போக்கினைத் தடுக்கின்றானாகலின் அதற்கிரங்கி வாழ்த்தினன். என்க.

1-2: அழிவில்....ஆயின்.

(இ-ள்) அழிவு இல் உள்ளம் வழிவழிச் சிறப்ப- நமக்கு இயல்பாக அமைந்துள்ளதாகிய இடுக்கண் கண்டு அழிதலில்லாத சிறந்த ஊக்கமானது மேலும் மேலும் சிறந்தோங்கும்படி; இவண் வினை முடித்தனம் ஆயின் - இவ்விடத்தே யாம் மேற்கொண்டிருக்கின்ற பொருள் செய்யும் வினையை நன்கு செய்து முடித்தோமானால்; என்க.

(வி-ம்) பண்டு அந்நெஞ்சமே பலகாலும் ஊக்குவித்தமையின் அதனைப் பாராட்டும் வாயிலாய் ஊக்கமழிந்தக்கால் உண்டாகும் இன்னலையும் இழிவையும் கூறாமற் கூறுகின்றான் தலைவன். இவ்வினை முடியாம லழுங்கினையாயின் நீ விழையும் அவ்வின்பமும் பின்னர் அரிதாம் என்பது குறிப்பு. இக்குறிப்புப் பொருள் "அடைமொழி இனமல்லதுந் தரும் ஆண்டுறின்" என்னும் வுத்தி பற்றி அழிவில் உள்ளம் என்புழிவந்த அடைமொழியாதல் சொல்லுவான் குறிப்புக்கிணங்க உய்த் துணர்ந்து கொள்ளுமாற்றாற் கொண்டாம். மேலும் இவ்வாறு கொள்ளும் குறிப்புப் பொருள்கட்கும் இஃதொக்கும்.

3-8: ஒலிதலை.....நீந்தி

(இ-ள்) கடுவளி ஒலிதலை அலங்கு கழை நரலத்தாக்கி- சூறைக்காற்றானது தழைத்த நுளியையுடைய அசைகின்ற மூங்கிற் கோல்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து ஒலிக்கும்படி மோதி; உருத்திய கொடிவிடு கூர் எரி- வெப்பமுறச் செய்தமையாற்றோன்றிக் கொழுந்துவிட்டு மிகுகின்ற காட்டுத் தீயானது; (கடுவளி) உடன் இயைந்து விலங்கு எழுந்து விடர்முகை அடுக்கம் பாய்தலின் - அச்சூறைக்காற்றோடு சேர்ந்து அவ்விடத்தினின்று விலகி உயரவெழுந்து பிளப்புண்ட முழைஞ்சுகளையுடைய பக்க மலையிலே பரவி எரிதலாலே; அமைக்கண் விடுநொடி கலைக்கணம் அகற்றும்- அம்மலையிலுள்ள மூங்கில்களின் கணுக்கள் வெடித்தலால் எழுகின்ற ஒலி அங்கு வாழ்கின்ற முசுக்கலை என்னும் குரங்குக் கூட்டங்களை ஓட்டுதற்கிடனாய்; வெம்முனை அருஞ்சுரம் நீந்தி - வெட்சி மறவரும் கரந்தை மறவரும் போர் செய்தற்குரிய கடத்தற்கரிய பாலை நிலத்து வழியைக் கடந்து போய் என்க.

(வி-ம்) ஒலித்தல்- தழைத்தல். அலங்குதல் - அசைதல். கடுவளி தாக்கி வெப்பமுறச் செய்தலால் பிறந்த எரி என்றவாறு. மூங்கில் ஒன்றனோடு ஒன்று உராய்தலால் தீத்தோன்றுதல் இயல்பு. உருத்திய எரி, கொடிவிடு எரி, கூர் எரி எனத் தனித்தனி கூட்டுக. கூர்- மிகுதிப் பொருட்டு. எரி கடுவளி யுடனியைந்து விலங்கி எழுந்து பாய்தலின் என்க. பாய்தல் -பரவுதல். விடர்- வெடிப்பு; பிளவு. முகை- முழை. அடுக்கம்-

பக்கமலைகள். அமைக்கண்- மூங்கிலின் கணு. தீப்பற்றி எரியும்பொழுது கணுக்கள் ஒலியோடு பிளத்தலியல்பு. இவ்வோசைக்கு அஞ்சி கலைக்கணங்கள் ஓடின என்பது கருத்து. கலை- முசுக்கலை- குரங்கு . மான்கலை என்பாருமுளர். வளி தாக்குதலால் மூங்கிலிற் பிறந்த தீ தன்னினமாகிய மூங்கிலை அழிக்க அங்கு வாழும் கலைக்கணங்கள் அஞ்சி ஓடும் என்றான். நினைதைத் தாக்கிய காமத்தால் யாம் வினை தவிர்ந்துழிப் பிறக்கும் நல்குரவினால் நம்மினமும் கெடும் நம்மை நம்பி வாழுஞ் சுற்றத்தாரும் ஆதரவின்றி அலமந்தோடுவர் எனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்றுதற்கு.

ஆக்கொள்ளும் வெட்சியாரும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து வளைக்கும் கரந்தையாரும் போரிடும் இடம் பாலையாகலின் வெம்முனை அருஞ்சரம் என்றான். இத்தகைய இடமாதலின் நம்முள்ளமும் நீயும் நானும் போரிடும் வெம்முனையாயிற்றுப் போலும் என்பது குறிப்பு.

8-14: கைம்மிக்.....எய்தி

(இ-ள்) அகன் சுடர் கல் சேர்பு மறைய- விரிந்த சுடரையுடைய ஞாயிற்று மண்டிலம் மேற்றிசைக்கண் மலையினை அடைந்து மறையாநிற்ப - மனைவயின் ஒள் தொடிகளிரர் வெள்திரிக் கொளாலின் நம்மில்லத்துள்ள ஏவற்சிலதியராகிய ஒள்ளிய வளையலையுடைய மகளிர் தாம் தகளியின்கண் இட்ட வெள்ளிய திரியிடத்தே - விளக்கை ஏற்றுதலாலே; நெடுவியல் நகர் குறுநடைப்புறவின் செங்கால் சேவல் வீழ்துணைப் பயிரும்- நெடிய மேனினை மாடங்களையுடைய அகன்ற நமதில்லத்தின்கண் அம் மாடத்தே உறைகின்ற குறுகுறு நடக்கும் நடையையுடைய புற வினத்துச் சிவந்த கால்களையுடைய சேவலானது தான் விரும்பிய பெடையினை அழைத்தற்குக் காரணமாய்; புலம்பொடு வந்த - பிரிந் துறைவோர் திறத்தே தனிமைத் தன்மையை; செய்தலொடு வந்த புன்கண்மாலை- துன்பத்தையுடைய அந்திமாலைப் பொழுதிலே; கைம்மிக்கு - பிரிவாற்றாமைத் துயர் மிகுவதனாலே; யாண்டு உளர் கொல்லோ எனக் கலிழ்வோள் எய்தி - ம்மை நினைந்து நம்பெருமான் இப்பொழுது எவ்விடத்துளரோ என்று கூறி அழுகின்ற நங்காதலியை யாம் சென்றெய்தி என்க.

(வி-ம்) கைம்மிக்கு என்பதனை (13) புன்கண்மாலை என்பதன் பின் கூட்டுக. கைம்மிகுதல் - எல்லை கடத்தல். அகன்சுடர்- ஞாயிறு. திரிக்கொள்ளுதல். - விளக்கேற்றுதல். திரிக் கொளலும் புறவுச்சேவல் வீழ்துணைப் பயிர்ந்தற்குக் குறிப்பேதுவாய் நின்றது. சேவல் திரிக் கொளுவுதல்கண்டு இரவு வருதல் அறிந்து துணையை அழைக்கும் என்றவாறு. சேவல் பெடையை அழைத்தலும் மாலைவரவும் தலைவியின் துயர் கைம்மிகுவதற்கு ஏதுக்கள். புலம்பு- சுற்றத்தார் சூழலிலிருந் தேயும் தனித்துறைவது போல்வதோர் துன்பவுணர்ச்சி. இத்துயர் மாலையில் மிகுதலின் அதனோடு மாலைவரும் என்றான். இதனை,

"காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை மலருமிந் நோய்" (குறள் 1227)

எனவும்,

"பனியரும்பிப் பைதல்கொண் மாலை துனியரும்பித்
துன்பம் வளர வரும்" (குறள் 1223)

எனவும் வருந் திருக்குறள்களானு முணர்க்.

(8) நீந்தி (13) எய்தி என இயையும் .

15-19: இழை.....பலவே

(இ-ள்) நெடுந்தேர் கைவண் இழை அணி செழியன்- நெடியதேரையும் இரவலர்க்கு வழங்கும் வள்ளன்மையையும் உடைய அணிகலனணிந்த பாண்டியனுடைய; மழை விளையாடும் வளம்கெழு சிறுமலைச் சிலம்பில் - முகில்கள் தவழுகின்ற வளம் பொருந்திய சிறுமலை என்னும் பெயருடைய மலையினது; கூதளம் கமழும் வெற்பின் - கூதாள மலர் மணங்கமழுகின்ற பக்கமலையிலே வளம்பெற வளருகின்ற; வேய்புரை பணைத் தோள் பாயும் நோய் அசா வீட - மூங்கிலை ஒத்த பருத்த தோள்களிலே பரவும் பசப்புறு பருவரல் தீருமாறு; பல முயங்குகம் - யாம் இனிதே பலபடியாகத் தழுவு வேம் என்க.

(வி-ம்) சிறுமலையாகிய சிலம்பு என்க. கூதளம் - ஒருவகை நறுமண மலருடைய செடி. இதனைக் கூதாளம் எனவும் கூதாளி எனவும் வழங்குப. வெற்பு என்றது, ஈண்டுப் பக்கமலையை. சிறுமலையின் பக்கமலைகளிலே வளரும் மூங்கில் பெரிதும் வளமுடையதாதல் பற்றி அதனை விதந்தெடுத்துக் கூறினன். பல ஈண்டு பலவகையான முயக்கத்தைக் குறித்தது. பிரிந்து பின்னர்க் கூடுவார் கூட்டம் பேரின்பம் பயப்பதாகலின் இப்பிரிவும் இன்பத்திற்கோர் ஏது வென்றானுமாம்.

பிரிந்துறைதலாலே ஏக் கறவுடையராகிய காதலர் மீண்டுங் கூடுங்கால் இன்பம் பெருகும் என்பதனை,

"அறனு மீகையும் அன்பும் கிளையும்
புகழு மின்புந் தருதலிற் புறம் பெயர்ந்து
தருவது துணிந்தமை பெரிதே
விரிபூங் கோதை விளங்கிழை பொருளே."

எனவரும் பழம்பாடலாலும் உணர்க.

(தொல். அகத். 44. இளம்பூ-மேற்கோள்.)

இனி இதனான் அழிவில் உள்ளம் வழி வழிச் சிறப்ப இவண் வினை முடித்தனமாயின். நீ விரும்புகின்ற இன்பமும் இற்றையின்பத்தினும் பலபடி சிறந்த புத்தின்பமும் பெறுதிகாண் என்றுணர்த்துவான் பலபடியானும் முயங்குகம் என்றான்.

2-3: வல்விரைந்து.....எழு

(இ-ள்) இனி வல் விரைந்து எழு- இப்பொழுது இவ்வாறு செலவழுங்காமல்எண்ணித் துணிந்த வினை மேற் செல்லுதற்கு மிகவும் விரைந்து எழுந்து என்னுடன் வருவாயாக! என்பதாம்.

(வி-ம்) இனி, -இப்பொழுது. எழுந்து என்னுடன் இயைந்து வருதி என்றவாறு.

இனி இதனை, நெஞ்சே யாம் உள்ளம் சிறப்ப முடித்தனமாயின் அப்பொழுதே சுரம் நீந்திப் போய் நகரில் மாலையில் யாண்டுளர் கொல்லோ? எனக் கலிழ்வோள் எய்திப் பணைத்தோள் பாயு நோய் அசா வீடப் பலமுயங்குகம். இப்பொழுது என்னுடனியைந்து வினை செய்விரைந்து எழு! வாழிய. என இயைக்க.

பா.வே. 5. அருத்திய; 7. கலைக்கணம்; 12. ரிளந்துணை. (47)

செய்யுள் 48

திணை: குறிஞ்சி

துறை: செவிலித்தாய்க்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றது.

(து-ம்) அஃதாவது -களவொழுக்கம் நிகழ்வுழி பல்வேறு இடையூறுகளாலே தலைவி தலைவனைக் காணாமல் பெரிதும் ஆற்றாமை யுடையளாய் மெய்வேறுபட்டு ஊணும் உறக்கமுமின்றி வருந்த அந்நிலை கண்ட செவிலித்தாய் பெரிதும் வருந்தி அவள் மெலிவிற்குக் காரணம் யாதென ஆராய்வாள் தோழியை நோக்கி நீ அறிதியோ இவள் இந்நிலையள் ஆதற்கு காரணம் என்று வினவ, அது கேட்ட தோழி தலைவி கற்புக் கடம் பூண்ட செய்தியை செவிலிக்குக் குறிப்பாக அறிவுறுத்துவாள் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு, "நாற்றமுந் தோற்றமும்" எனவரும் (தொல்-கள- 23) நூற்பாவின்கண் ,
'முன்னிலை அறன் எனப்படுதல் என்றிருவகைப் புரைதீர் கிளவி தாயிடைப்
புகுப்பினும்,' எனவரும் விதி கொள்க.

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நின்மகள்
பாலு முண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனளென வினவுதி யதன்றிறம்
யானுந் தெற்றென வுணரேன் மேனாள்

மலிபூஞ் சாரலென் றோழி மாரோ 5
டொலிசினை வேங்கை கொய்குவஞ் சென்றுழிப்
புலிபுலி யென்னும் பூச றோன்ற
வொண்செங் கழுநீர்க் கண்போ லாயித
மூசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்

பக்கஞ் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன் 10
குயமண் டாகஞ் செஞ்சாந்து நீவி
வரிபுனை வில்ல னொருகணை தெரிந்துகொண்
டியாதோ மற்றம் மாதிறம் படரென
வினவி நின்றந் தோனே யவற்கண்

டெம்முள் ளெம்முண் மெய்ம்மறை பொடுங்கி 15
நாணி நின்றனெ மாகப் பேணி
யைவகை வகுத்த கூந்த லாய்நநுதன்
மையீ ரோதி மடவீர் நும்வாய்ப்
பொய்யு முளவோ வென்றனன் பையெனப்

பரிமுடுகு தவிர்த்த தேர னெதிர்மறுத்து 20
நின்மக ளுண்கண் பன்மா னோக்கிச்
சென்றோன் மன்றவக் குன்றுகிழ வோனே
பகன்மா யந்திப் படுசுட ரமையத்
தவன்மறை தேள நோக்கி மற்றிவன்

மகனே தோழி யென்றன 25
ளதனள வுண்டுகோண் மதிவல் லோர்க்கே.
-- தங்கால் முடக்கொற்றனார்.

(உரை)

1-7: அன்னாய்.....தோன்ற.

(இ-ள்) அன்னை- தாயே!; நின்மகள்பாலும் உண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு நனி
பசந்தனள் என - உன் மகள் ஆன்பாலும் பருகிலளாய்த் துயரங்கொண்டு மிகவும்

பசப்பூர்ப் பெற்றனள் என்று சொல்லி; வினவுதி - அதற்குக் காரணம் அறிகின்றிலேன் நீ அறிதியோ? என்று என்னை வினவுகின்றனையல்லயோ!; அதன் திறம் யானும் தெற்றென உணரேன் - அதற்குரிய காரணம் இஃதென்று யானும் தெளிவாக அறிகிலேன் அறியேன் ஆயினும்; அன்னாய் வாழி வேண்டு- தாயே யான் இப்பொழுது நினக்குக் கூறுவதொன்றனைக் கூர்ந்து கேட்டருள்வாயாக!

அஃதென்னையோவெனின்; மேல் நாள் என் தோழிமாரோடு ஒலி சினை வேங்கை மலி பூஞ்சாரல் கொய்குவம் சென்றுழி- முன்னர் ஒரு நாள் யான் என் தோழியரோடு பதிதாகத் தழைத்துள்ள கிளைகளையுடைய வேங்கை மரங்கள் மிகுந்த மலர்களையுடைய மலைச் சாரலின்கண் வேங்கை மலர் கொய்வதற்குச் சென்ற பொழுது; புலி புலி என்னும் பூசல் தோன்ற - மலர் கொய்யும் என் தோழியர் புலி புலி, புலி புலி, புலி புலி என்று கூவும் ஆரவாரம் எழுந்ததாக; என்க.

(வி-ம்) ஈண்டு அன்னாய் என்று விளிப்பவள் விளிக்கப்படும் செவிலியின் மகளாகவும் தலைவியைப் பேணுவதில் அவளுக்கிருக்கும் விழிப்பு மிகுதிதோன்ற நின்மகள் என்கின்றாள் தோழி; அவள் அங்ஙனம் கூறியது தலைவியை என்க. பாலும் உண்ணாள் என்புழி உம்மை உயர்வு சிறப்பு. பாலும் உண்ணாள் எனவே ஏதும் உண்டில்ள் என்றாளாயிற்று. ஈண்டுச் செவிலி கூற்றைத் தோழி கொண்டு கூறிய 'பாலும் உண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு நனி பசந்தனள்' என்பது புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாகாதன போன்று காட்டி ஆராய்வார்க்குப் புணர்ச்சி நிமித்தமாகத் தோன்றுகின்ற மெய்ப்பாடுகளாம். இங்ஙனமாதலை—துன்பத்துப் புலம்பல, பசியடநிற்றல், பசலைபாய்தல், என்றோதுவர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். இவையிற்றுள் பசியடநிற்றல் என்னும் ஒரு மெய்ப்பாட்டிற்கே பேராசிரியர் "அன்னாய்...வினவுதி" என்னும் இவ்வடிகளை எடுத்துக் காட்டினர். (தொல்-மெய்ப்பா-22)

அதன் திறம் - அங்ஙனமாதற்குரிய காரணம். தெற்றென உணரேன் எனவே யான் உனக்குக் கூறுமிந் நிகழ்ச்சி காரணமாக விருக்குமோ? என்று ஐயவுணர்வுடையேன் என்றாளாயிற்று. ஆகவே நீ என் கூற்றை விரும்பிக் கூர்ந்துகேள் என்பது பட அன்னாய் வாழி வேண்டு என்று தொடங்குகின்றாள்.

புலி புலி என்று கூவி அச்சுறுத்தினால் "வேங்கை மலர் கொய்யத் தாழ்ந்து கொடுக்கும் என்னும் ஒரு பேதைத்தன்மை. அதுவும் மலையில் வாழ்வார்க்கு உள்ளதோர் பண்பு" என்று விளக்கினர் பழையவுரையாசிரியர்.

மலர் கொய்குவம் சென்றுழிப் புலி புலி யென்னாம் பூசல் தோன்ற எனத் தோழி எண்மையாக இயம்புகின்றாள். அங்ஙனம் பூசலிடும் வழக்கம் செவிலி அறிவள் ஆதலால் என்க. இங்ஙனம் நம்புதல் மலைநாட்டினர்க்குள்ள ஒரு பேதைத் தன்மை என்று விளக்குகின்ற பழையவுரையாசிரியர் ஆய்வுரை பாராட்டற் பாலது.

8-14: ஒண்சங்...நிற்றந்தோனே

(இ-ள்) ஒள் செங்கழுநீர்க் கண்போல் ஆய் இதழ் சூழ்செய் ஊசிபோகிய மாலையன்- அப்பொழுது ஒரு நம்பி ஒள்ளிய செங்கழுநீர் என்னும் நீர்ப் பூவினுள் வைத்து மகளிர் கண்போன்று அழகாக மலர்ந்துள்ளனவாக ஆராய்ந்து எடுத்த மலர்களைச் சூழவைத்து ஊசியைச் செலுத்தித் தைத்த தொடை மாலையை மார்பிலணிந்தவனாய்; செச்சைக் கண்ணியன்- சிவந்த மலராற் புனைந்த கண்ணியைத் தலையிற் பித்தையில் ஒருபுறமாகக் கட்டியவனாய்; குயம் மண்டு ஆகம் செஞ்சாந்து நீவி- மகளிர் முலைகள் அழுந்துதற்கேற்ற விரிந்தமார்பிலே செஞ்சந்தனம் பூசி; வரிபுனை வில்லன்- வரிந்து புனைந்த வில்லையுடையவனாய்; ஒரு கணை தெரிந்து கொண்டு - அம்புக்கூட்டினுள் ஒப்பற்ற சிறந்த அம் பொன்றனை ஆராய்ந்து வலக்கையி லெடுத்துக்கொண்டு விரைந்து எம்மெதிரோடி வந்து; அம் மா படர்திறம் யாதோ என வினவி நிற்றந்தோன் - அக் கொடிய விலங்கு செல்கின்ற வழியாது? என்று எம்மை நோக்கி வினவி நின்றனன் என்க.

(வி-ம்) கழுநீர் இதழ், கண்போலிதழ், ஆயிதழ் எனத் தனித்தனி கூட்டுக ஊசி போகிய மாலையன், சூழ் செய் மாலையன் எனக்கூட்டுக. சூழ் செய் மலை-மலரை நாரினைச் சூழவைத்து ஊசியாற் றைத்துச் செய்த மலை. இதனைத் தொடைமலை எனவும் தார் எனவுங் கூறுப. செச்சைக்கண்ணி -சிவந்த மலரானியன்ற தலைமலை. தலைமயிரைத் தலையின் ஒரு புறத்தே கொண்டையாகக் கட்டி அதனைச் சுற்றிக் கட்டிய கண்ணி என்க. குயம்- முலை. மண்டுதல் -மிக்கழுந்துதல். எனவே அவன் மார்பு மகளிர் மனங்கவரும் பேரழகுடையது என்றாளாம். புலி புலி என்னும் பூசல் கேட்டு அதனை எய்து தொலைத்தற்கு அமைவாக இடக்கையில் வில்லைப்பற்றிச் சிறந்த அம்பையும் தேர்ந்து வலக்கையிற் கொண்டு விதுப்புற்று அம் மா படர்திறம் யாது என்று வினவியவாறே ஓடி வந்து எம் முன்னின்றான் என்றவாறு. மா என்றது புலியை. திறம்- வழி. நிற்றந்தோன் என்புழி தருதல் பகுதிப் பொருள் விசுதி, நின்றான் என்க.

14-22: அவற்கண்டு.....கிழவோனே.

(இ-ள்) மன்ற அக்குன்று கிழவோனே - தேற்றமாக அவன் அதோ தோன்றும் மலைகட்குத் தலைவனே ஆதல் வேண்டும். அவன் கண்டு- அப்பெருந்தகையோனைக் கண்டு யாங்கள், எம்முள் எம்முள் மெய்ம்மறைபு ஒடுங்கி நாணி நின்றனெம் ஆக- ஒருவருக்குள் ஒருவராய் எங்கள் உடம்பு மறையுமாறு உள்ளம் ஒடுங்கி நாணி நின்றேமாக; பேணி ஐவகை வகுத்த கூந்தல் ஆய் நுதல் மைஈர் ஓதி மடவீர் நும்வாய்ப் பொய்யும் உளவோ என்றனன் - நன்கு எண்ணெய முதலியன பெய்து ஐந்துவகையாக வகுத்துக் கைசெய்து வளர்க்கப்பட்ட கூந்தலையும் அழகிய நுதலையும் உடைய

இளமையுடைய நங்கையீர்! நும்முடைய வாயின் கண் பொய்யும் உண்டுபோலும் என்று நாகரிகமாக எம்மைக் கழறியவனாய்; பை எனப் பரி முடுகுதவிர்த்த தேரன் - பாய்தற்கு விதுப்புறுகின்ற தன் குதிரைகளை நோக்கிப் 'பை' என்றுரப்பி

அக்குதிரையின் துடிப்பைத் தவிர்த்து நிறுத்திய தேரிலேறி யமர்ந்து; நின்மகள் உண்கண் எதிர் மறுத்துப் பல் மாண் நோக்கிச் சென்றோன்- அப்பொழுது அவன் எழிலை உண்ணுகின்ற நின்மகள்கண் நோக்குங்கால் தான் நோக்காது விடுத்தும் அவள் நோக்காது நிலநோக்குங்கால் தான் நோக்கியும் இவ்வாறு ஒருவரை ஒருவர் மாறிப் பன்முறையும் நோக்கிப் பின்னர்ச் செல்லா நின்றான்; என்க.

(வி-ம்) அவன் தோற்றங்காணின் இக் குறிஞ்சி நிலத்துக் கோமகன் என்றே உறுதியாக நினைக்கின்றேன் என்பது குறிப்பாகப் புலப்படும்படி மன்ற அக் குன்று கிழவோன் சென்றான் என்றான்.

யானும் நின்மகளும் மட்டும் அல்லேம். ஆயமகளிர் பலரும் ஒருங்கே குழீஇ நின்றேம் என்பது தோன்ற எம்முள் எம்முள் என்று அடுக்கினள். மடவீர் நீங்கள் நுங்கள் கூந்தலை மட்டுமே நன்கு பேணுவீர் போலும் வாய்மையைப் பேணீர் போலும் என்று எம்மைக் குறிப்பாக இடித்துரைத்தான் என்பாள் பேணி.....பொய்யு முளவோ என்றான் என்றான். இஃது அவன் நனி நாகரிகன் என்பதுணர்த்திய படியாம். இதன்கண் முன்னர் ஐவகை வகுத்த கூந்தல் கூறப்பட்டமையின் மையீரோதி மடவீர் என்பது வாளா மகளீர் என்னும் பெயர்

மாத்திரையாய் நின்றது. பாய்தற்குத் துடிக்கின்ற குதிரைகளை நோக்கிப் 'பை, பை' என்று கூறி அவற்றின் துடிப்படக்கி நிறுத்தினன் என்பது கருத்து. ஈண்டு 'பை' என்பது குதிரைக்குக் கூறிய குறிப்பு மொழி என்க. இனி, பை என என்பது மெல்ல என்னும் பொருட்டெனினுமாம். தேரன் - தேரிடத்தான். எதிர்மறுத்து நோக் குதல் - மாறி மாறிப் பார்த்தல். ஈண்டு, "யானோக்குங் காலை நிலனோக்கு நோக்காக்காற் றானோக்கி மெல்ல நகும்" (1194) எனவரும் திருக்குறளையும் நினைக. எதிர்மறுத்துப் பன்மாண் நோக்கினன் என்றான் நின்மகளும் அங்ஙனமே அவனை நோக்கினள் என்று குறிப்பாக வுணர்த்தற்கு. நின்மகளுடைய மையுண்டகண் எனவும், அவன் அழகைப் பருகுகின்ற கண் எனவும் இரு பொருளும் தோன்ற 'உண் கண்' என்றான்.,

23-26: பகல்மாய்... ..வல்லோர்க்கே

(இ-ள்) பகல் மாய் அந்தி சுடர் படு அமையத்து அவன் மறை தேளம் நோக்கி மற்று தோழி இவன் மகனே என்றனள்- பகற்பொழுது தீர்கின்ற அந்திமாலையாகிய ஞாயிறு மறையும் அந்தப் பொழுதில் அவன் தேரிற் சென்று மறையும் அளவும் அத் திசையையே நோக்கி அவன் மறைந்த பின்னர் என்முகம் நோக்கித் தோழீ! இவனும்

மக்களினத்தவனோ? என்று வியந்து வினவினள் காண்! மதிவல்லோர்க்கு அதன்

அளவுகோள் உண்டு- நின்போன்று ஆய்ந்துணரும் அறிவு வன்மையுடையோர்க்கு அந் நிகழ்ச்சியின் அளவு கருதிப் பார்த்தற்கும் ஒரு கொள்கை உண்டாகலாம்; இந்நிகழ்ச்சியை யன்றி யான் எதும் காரணம் அறிகின்றிலேன் என்பதாம்.

(வி-ம்) பகலை மாய்க்கின்ற அந்தியாகிய சுடர்படு மமையம் என்க. தேஎம்- திசை. அவன் மறைந்த பின்னர் என்னை நோக்கி வினவினள். மகனே! என்றது மக்களுள்ளும் இத்துணை மாண்புடையோரும் உளரேயோ என்று வியந்தபடியாம். மகனோ தேவனோ என்று ஐயுற்று வினவிய தன்றென்க.

இனி அறத்தொடு நிற்குந்தோழி யளித்தல் முதலிய ஏழு வகையில் ஏற்பன கொண்டு நின்றல் வேண்டும் என்ப இதனை,

"எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்
கூறுதல் உசாதல் ஏதீடு தலைப்பா
டுண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ
அவ்வெழு வகைய வென்மனார் புலவர்"

என வரும் நூற்பாவான் (தொல்.-பொருளியல்-13) உணர்க.

இவற்றுள் -புலி புலி என்ற பூசல் தோன்றியவுடன் தானே வந்து நின்றனன் என்பது காட்சிக் கெளரியனாகும் தன்மை கூறலின், எளித்தலும், புலி காக்க வந்தான் என ஏதீடுமாயிற்று. குன்று கிழவோன் என்றதும் மகனே! என்று வியந்தமை கூறியதும் திருவும் உருவும் கூறி ஏத்தல் ஆயின. நின் மகள் உண்கண் பன்மாண் நோக்கிச் சென்றான் என்றது வேட்கை யுரைத்தல். புலி என்ற பூசல் தோன்றிய வழி அவன்றானே வந்து தலைப்பட்டான் என்றது தலைப்பாடு. அவன் மறை தேஎம் நோக்கி மகனே என்றது-உருவு நிறுத்த காமவாயிலாய், அவன்பால் இவள் காதல் கொண்டனள் எனக் குறிப்பாகக் கூறலின் உண்மை செப்பலும் ஆயிற்று என்க.

இச் செய்யுள் பழையவுரையாசிரியர் பலரானும் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்பட்டதொரு சிறந்த செய்யுளாம்.

இனி, இதனை "அன்னாய் நின்மகள் பசந்தனள் என வினவுதி யானும் உணரேன் . மேனாள் யானும் தோழிமாரும் கொய்குவம் சென்றனம். அப்பொழுது புலி புலி என்னும் பூசல் தோன்ற ஒருவன் மாலையனாய், கண்ணியனாய் வில்லனாய்க் கணை கொண்டு வினவி நின்றான். நாணி நின்றனமாக மடவீர் பொய்யுமுளவோ என்றனனாய்த் தேரனாய்ப் பன்மானோக்கிச் சென்றனன் அக்குன்று கிழவோன். நின்மகள் நோக்கி மகனே என்றனள் அதனளவு வல்லோர்க்குக் கோள் உண்டு என இயைத்திடுக.

(பா-வே) 9 மூசுபோகிய; 18 மகரீர், 26 இதனளவுண்டு கொல். (48)

செய்யுள் 49

திணை: பாலை

துறை: உடன் போயின தலைமகளை நினைந்து செவிலித்தாய் மனையின்கண் வருந்தியது.

(து-ம்) அஃதாவது -தோழி அறத்தொடு நின்ற பின்னும் தமருடம்படாமையும் பிறவுமாகிய இடையூறுகள் நிகழ்ந்துழித் தலைவன் இரவின்கண் தலைசுவியைத் தமரறியா வண்ணம் தோழியின் உடன் பாட்டோடு தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றானாக; வழிநாள் தலைவி தலைவனுடன் போனமை உணர்ந்த செவிலி தலைவியை நினைந்து அன்பால் அகமுருகி மனையிற் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு "எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதல் இலவே" என்னும் (தொல்-அகத்-43) விதி கொள்க. (ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியரும் இதற்கிதனைக் காட்டினர்)

கிளியும் பந்துங் கழங்கும் வெய்யோ
 ளளியு மன்புஞ் சாயலு மியல்பு
 முன்னாட் போலா ளிறீஇயரென் னுயிரெனக்
 கொடுந் தொடைக் குழவியொடு வயின்மரத் தியாத்த
 கடுங்கட் கறவையிற் சிறுபுற நோக்கிக் 5
 குறுக வந்து குவவுநுத னீவி
 மெல்லெனத் தழீஇயினே னாக வென்மக
 ணன்ன ராகத் திடைமுலை வியர்ப்பப்
 பல்கான் முயங்கினண் மன்னே யன்னோ
 விறன்மிகு நெடுந்தகை பலபா ராட்டி 10
 வறனிழ லசைஇ வான்புலந்து வருந்திய
 மடமா னசாவினந் திரங்குமரல் சுவைக்குங்
 காடுடன் கழித லறியிற் றந்தை
 யல்குபத மிகுத்த கலியுடை வியனகர்ச்
 செல்வுழிச் செல்வுழி மெய்ந்நிழற் போலக் 15
 கோதை யாயமொ டோரை தழீஇத்
 தோடமை யரிச்சிலம் பொலிப்பவவ
 ளாடுவழி யாடுவழி யகலேன் மன்னே.

---வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார்.#

(பா-வே.) #. வண்ணப்புறக் கல்லாடனார்.

(உரை)

1-7: கிளியும்.....தழீஇயினேனாக

(இ-ள்.)கிளியும் பந்தும் கழங்கும் வெய்யோள்- கிளிக்கு மழலை மிழற்றுதலையும் பந்தெறிதலையும் கழங்காடுதலையும் மிகுதியாக விரும்புவள் இப்பொழுது அவற்றை விரும்புகின்றிலள்; அளியும் அன்பும் சாயலும் இயல்பும் முன் நாள் போலாள்- இவள் பிறவுயிர்கள்பாற் கொள்ளும் அருளானும் எம்மனோர் பாற் செலுத்தும் அன்பினாலும் தன் மெய்யின்கண்ணதாகிய மென்மையாலும் செயல்களானும் முந்தை நாட்களில் இருந்தாற் போன்றிலள்; மாறுபட்டிருக்கின்றனள். இம்மாறுபாட்டிற்குக் காரணம் காணமாட்டாது வருந்தி; என்உயிர் இறீஇயிர் என- என் உயிர் கெடுவதாக என்று என்னையே யான் நோவேனாகி; கொடுந் தொடைக் குழவியொடு வயின் மரத்து யாத்த கடுங்கண் கறவையின் வளைந்த தொடைகளையுடைய தனது இளங்கன்றினோடே ஓரிடத்தே கட்டப்பட்ட விரைந்து விரைந்து கன்றை நோக்கும் ஆவைப்போன்று; சிறுபுறம் நோக்கி- அவளுடைய முதுகை அடிக்கடி பரிந்து பார்த்து; குறுகவந்து குவவுநுதல் நீவி- ஆராமையால் அவளை அணுகிச் சென்று குவிநது திரண்ட அவளுடைய அழகிய நெற்றியை விரலாற் றடவி; மெல்எனத் தழீஇயினேன் ஆக- பரிவுடன் மெத்தென்று அவளைத் தழுவினேன் அவ்வளவில்; என்மகள் - என் அருமை மகள்; நன்னர் ஆகத்து இடைமுலை வியர்ப்ப- தனது நல்ல, மார்பகத்து முலைகள் பொள்ளென வெயர்ப்ப (முன்னாள் போலாது) பல்கால் முயங்கினள் மன் - பன்முறையும் என்னை ஆர்வத்துடன் தழுவுவாளாயினள்; அது கழிந்தது! தன்க.

(வி-ம்) கள்ளமறியாத வெள்ளையுள்ளத்தோடிருந்த போதெல்லாம் கிளி முதலியவற்றையே மிகவும் விரும்புவாள் என்றது இப்பொழுது அவற்றை விரும்புகிலள் என்பதுபட நின்றது. அளி- கீழ் மக்களும் அஃறிணையுமாகிய பிறவுயிர் பாற் செலுத்தும் அருள். அன்பு தொடர்புடைய சுற்றத்தார்பாற் காட்டும் அன்பு. சாயல்- ஐம் பொறியானும் நுகர்தற்கியன்ற பெண்மைக்குரிய மென்மை. இயல்பு என்றது அவட்கியற்கையாகிய செயன்முறைகள். இவையெல்லாம் தன் நெஞ்சத்தே வஞ்சம் புக்கபின் மாறுபட்டமையின் இவற்றால் எல்லாம் அவள் பண்டு போன்றிலள் என்றவாறு. அவள் நெஞ்சமெல்லாம் காதலன் கவர்ந்தமையால் மாறுபட்டிருந்தாள் போலும் இதனை யான் அறிகிலேன் என்பது கருத்து.

குழவி- ஆன்கன்றுக்கும் கூறுப. இதனை "குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை, ஆவும் எருமையும் அவை சொலப்படுமே" எனவரும் தொல்காப்பியத்தாலுணர்க (மரபி 19-20) கடுங்கண்- விரைந்து விரைந்து நோக்கும் கண். அங்ஙனம் நோக்குதலை ஈன்றணிமையுடைய ஆண்களிடத்தே கண்டுணர்க.

அவள் முகங் கொடாமையால் சிறுபுறமே நோக்கினேன் என்பது கருத்து. நெஞ்சத்துள் வஞ்சம் நின்று வெதுப்புதலான் முயங்குங்கால் முலைவியர்த்தது என்பது கருத்து. மன் கழிவுப் பொருட்டு.

9-13: அன்னோ.....அறியின்

(இ-ள்) அன்னோ- ஐயகோ! விறல்மிகு நெடுந்தகை பல பாராட்டி அவளை உள்ளங் கவர்ந்த வெற்றி மிக்க நெடுந் தகைமையையுடைய காளை, பல படியாகவும் நலம்பாராட்டி மன மகிழ்வித்து; வறன் நிழல் அசைஇ- உலறிய அரு நீழலின்கண் இருந்து இளைப்பாறி; வான் புலந்து வருந்திய மடமான் அசா இனம் - மழை வறந்தமையாலே உணவு பெறாமல் பசிப்பிணியால் வருத்தமுற்ற மடப்பமுடைய மாணினது இளைப்புற்ற கூட்டமானது; திரங்கும் மரல் சுவைக்குங் காடு - நீர் வற்றிய மாற் புல்லினைக் கறித்துப் பார்த்தற்க்குக் காரணமான வறிய பாலையின் கண்; உடன் கழிதல் அறியின் - தன்னுடன் கொண்டு தலைக் கழிதலை நான் நெருநல் அறிந்தேனாயின் என்க.

(வி-ம்) அன்னோ- இரக்கக் குறிப்பு. என் செல்வியின் நிறையழித்து வென்று அவளைக் கைப்பாற்றின விரல் என்றவாறு. அங்ஙனம் அவளை வென்று கொண்டமைக்குக் காரணம் அவளது நெடுந் தகைமையை அன்றிப் பிறிதில்லை ஆகலின் அதனையே அவனுக்குப் பெயராக்கி நெடுந்தகை என்றாள் நெடுந்தகையாதலின் அவளை நலம் பாராட்டுமாற்றால் வழி வருத்தம் தோன்றாமற் செய்து இனிதே அழைத்தேகுவன் என்று தன்னெஞ்சினைச் சிறிது தேற்றிக்கொள்வாள், நெடுந்தகை பல பாராட்டி வறன் நிழல் அசைஇக் கழிவன் என்றாள்.

மரல்- கற்றாழை மடல் போன்று கார்ப் பருவத்தே நீரை வேண்டு மளவு தன் மடலிலே நிரப்பிக்கொண்டு நீர் வறந்த காலத்தும் ஏனைப் பசும்புற்கள் தலை காண்பறியவாயழியுங் காலத்தும் அழியாதிருக்கும் ஒரு தடித்த மடலையுடைய புல். இப் புற்களின் நீர் நிரம்பிய மடல்கள் திரங்கியிருந்தன என்பது அக்காட்டின் வெம்மை மிகுதியை உணர்த்தியபடியாம். வான்புலந்தமையால் பட்டினியால் வருந்திய மான் இனம், அசா மான் இனம் எனத் தனித்தனி கூட்டுக. அசா- இளைத்த. உடம்பு உணவின்மையால் இளைத்த மாணினம்; மரலை மான்கள் விரும்பித் தின்னா. வேறுணவு பெறாமையால் தாம் தின்னாதவற்றையும் தின்னும் என்பது தோன்ற மரல் சுவைக்கும் என்றாள் உடன் கழிதல் தலைவன் தலைவியைத் தன்னுடன் கொண்டு தலைக் கழிதல். இவ்வொழுக்கத்தை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்

"கொண்டுதலைக்கழிதல்' என்றே குறியிட்டாளுவர். அவள் நம்மைப் பிரிந்து போவாள் என்று அறிதற்கு வேண்டிய குறிகள் அவள்பால் இருக்கவேயும் அக் குறிகளைக் கொண்டு யான் அறிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அறியா தொழிந்தேன் என்று கழிவிரக்கங் கொள்வாள் உடன் கழிதல் அறியின் என்கின்றாள்.

13-18: தந்தை.....மன்னே

(இ-ள்) தந்தை அல்குபதம் மிகுத்த கடியுடை வியல் நகர் - அவளுடைய தந்தையினது உண்டு உண்டு அமையாது எஞ்சிக் கிடக்கின்ற உணவுப் பொருள்கள் மிக்க காவலுடைய பெரிய மாளிகையிடத்தே; செல்வுழிச் செல்வுழி மெய்ந்நிழல் போல - அவள் செல்லுமிடந்தோறும் செல்லுமிடந்தோறும் அவளுடைய உடம்பினது நிழல் போன்று யானுந் தொடர்ந்து சென்றும்; அவள் கோதை ஆயமொடு ஓரை தழீஇ - அவள் மலர்மாலையணிந்த தன் தோழிமாரோடு பந்தும் கழங்கும் முதலிய ஆடற் கருவிகளைக் கைக்கொண்டு; தோடு அமை அரிச் சிலம்பு ஒலிப்ப - பூத்தொழி லமைந்த பரலையுடைய தனது சிலம்புகள் ஒலிக்கும்படி; ஆடுவழி ஆடுவழி அகலேன் மன் - விளையாடு மிடந்தோறும் விளையாடுமிடந்தோறும் சென்றும் ஒரு நொடிப் பொழுதும் அவளைப் பிரியா திருப்பேனே! அதுவும் கழிந்ததே இனி என் செய்கோ? என்பதாம்.

(வி-ம்) தந்தையின் அல்குபத மிகுத்த கடியுடை வியனகரில் இனிதே வாழ்ந்தவள் நீரும் நிழலும் உணவுமில்லாத வறிய பாலை வழியிலே எங்ஙனம் செல்வாளோ? என்னும் பரிவினால் தந்தையின் கடிநகரை விதந்தோதினள். ஓரை- விளையாட்டுக் கருவிகள் . தோடமை சிலம்பு அரிச்சிலம்பு எனத் தனித்தனி கூட்டுக. தோடு- பூ- பூத்தொழில் உடைய சிலம்பு என்க. அரி- சிலம்பினுட் பெய்யும் பரல்கள். செல்வுழிச் சென்றும் ஆடுவழிச் சென்றும் அகலேன் என்க. அகலேன் என்றது ஒரு நொடியும் அகலேன் என்பதுபட நின்றது. மன்- கழிவுப் பொருட்டு.

இனி இதனை, வெய்யோள் அளி முதலியவற்றால் முன்னாள் போலாள். அவள் மாறுபாடுகண்டு என் உயிர் இறீஇயர் என நொந்து பரிவினால் சிறுபுறம் நோக்கியும் அமையாது ஆராமையால் அவளைக் குறுகவந்து நீவித் தழீஇயினேன் ஆக; அவ்வழி அவள் வியர்ப்ப முயங்கினள் மன். நெடுந்தகை பாராட்டி அசைஇ காட்டில் உடன் கொண்டு கழிதல் (அறியேன்) அறியின் அவள் தந்தை நகரில் அவள் செல்வுழி நிழல்போலச் சென்றும் ஆயமொடு தழீஇ ஆடுவழிச் சென்றும் அகலேன் மன்! இனி என செய்கோ? என இயைக்க.

(பா. வே) 6. குறுகச் சென்று (49)

செய்யுள் 50

திணை: நெய்தல்.

துறை: தோழி பாணனுக்குச் சொல்லியது

(து-ம்) அஃதாவது - தலைவன் பரத்தையர் சேரியிடத்தானாகத் தலைவி பிரிவாற்றாமையாற் பெரிதும் வருந்துபவள் அவ் வருத்தத்தைப் பொறுத்துப் பிறர் அறியாமல் மறைத்-தொழுகுவாளாக, அது கண்ட தோழி தலைவியின் நிலையைத் தலைவனுக்குக் கூறும் பொருட்டுப் பாணனுக்குக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு, கற்புங் காமமும்.....கிழவோள் மாண்புகள் முகம்புகன் முறைமையிற் கிழவோற் குரைத்தல் அகம்புகன் மரபில் வாயில்கட்கு உரிய" என வரும் விதி கொள்க. (தொல்-கற்-11) ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இதற்கிதனையே எடுத்துக் காட்டினர்.

கடல்பா டவிந்து தோணி நீங்கி

நெடுநீ ரிருங்கழிக் கடுமீன் கலிப்பினும்

வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கெளவை தூற்றினு

மாணிழை நெடுந்தேர் பாணி நிற்ப்ப்

பகலு நம்வயி னகலா னாகிப்

5

பயின்றுவரு மன்னே பனிநீர்ச் சேர்ப்ப

னினியே மணப்பருங் காமந் தண்ப்ப நீந்தி

வாரா தோர்நமக் கியாஅ ரென்னாது

மல்லன் மூதூர் மறையினை சென்று

சொல்லி னெவனோ பாண வெல்லி

10

மனைசேர் பெண்ணை மடிவா யன்றி

றுணையொன்று பிரியினுந் துஞ்சா கானெனக்

கண்ணிறை நீர்கொடு கரக்கு

மொண்ணுத லரிவையா னென்செய்கோ வெனவே

-- கருவூர்ப் பூதஞ் சாத்தனார்#.

(பா-வே) #. கருவூர்ப் பூதனார் மகனார் கொற்றனார்.

(உரை)

10: பாண....

(இ-ள்) பாண- பாண்மகனே! ஈதொன்று கோள்! என்க.

(வி-ம்) இது, பிரிவாற்றாது வருந்தும் தலைவி நிலையினைப் பரத்தையர் சேரியிடத்தே தங்கியிருக்கின்ற தலைவனுக்குக் கூறுதற் பொருட்டுத்தோழி பாணனை விளித்துத் தோற்றுவாய் செய்தவாறு.

1-6: கடல்பா.....சேர்ப்பன்.

(இ-ள்) பனி நீர்ச் சேர்ப்பன் - குளிர்ந்த நீரையுடைய கடற்கரைத் தலைவனாகிய நம்பெருமான் களவுக் காலத்தே; கடல் பாடு அவிந்து தோணி நீங்கி - கடலானது காற்றொடுங்குதலால் முழக்கமின்றி அமைதியுறுதலானே; நுளையர் கடலிற் செலுத்தும் தோணிகளும் இயக்கமின்றிக் கடலினின்று நீங்கவும்; நெடுநீர் இருங்கழிக் கடுமீன் கலிப்பினும்; நெடிய நெய்தனிலத்துக் கரிய நீரோடைகளில் கொடிய சுறவு முதலிய மீன்கள் அஞ்சா தேறிச் செருக்கித் திரியா நிற்பவும்; வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கௌவை தூற்றினும் - சுடு சொற்களே பேசுமியல்புடைய பெண்டிர் தன்னுடைய பழியை ஊறறியத் தூற்றினும் இவற்றிற்கெல்லாம் அஞ்சாமல்; மாண்இழை நெடுந்தேர் பாணி நிற்ப- தான் ஊர்ந்துவந்த மாட்சிமையுடைய இழைப்புத் தொழிலாற் சிறந்த தனது தேரானது தான் மீண்டு வருதலை எதிர்பார்த்து நெடும் பொழுது நிற்பினும்; பகலும் நம்வயின் அகலானாகி-பகற் பொழுதினும் நம்மிடத்தினின்றும் பிரியாதவனாகி; பயின்று வரும் மன் - அடுத்தடுத்து வருகுவன். அது கழிந்தது என்க.

(வி-ம்.) பாடு-முழக்கம். காற்றொடுங்குதலால் கடல் முழக்க மின்றிக் கிடப்பவும் பாய்விரித் தியங்க வியலாமையால் தோணிகள் கடலிற் புகுதாது நீங்கின என்றவாறு. எனவே நுளையர் மீன் படுப்பச் செல்லாமல் சேரியிலே வதியும் பொழுதும் அவர் காண்பதற்கு

அஞ்சாது வருவன் என்றாளாயிற்று. இனி நுளையர் பாக்கத்து மருங்கேயுள்ள நெடு நீர்க் கழிகளில் சுறாமீன் திரிதற்கும் அஞ்சாது நீந்தி வருவான் என்பாள் நெடுநீர் இருங்கழிக் கடுமீன் கலிப்பினும் வரும் என்றாள். வரும் வழியில் கொடிதறி பெண்டிர் தன் பழிதூற்றினும் நாணாது வருவான் என்பாள் வெவ்வாய்.....தூற்றினும் வரும் என்றாள். இழை- இழைப்புத் தொழில். பரதவர் பலரும் காண்பர்

என்றஞ்சாது பகலும் நம் வயின் அகலானாகிப் பயின்று வரும் என்றாள். பயின்று வருதல்- அடுத்தடுத்து வருதல். மன்- கழிவுப் பொருட்டு.

இனி, ஈண்டுக் கூறுவன வெல்லாம் தாம் காண்டற்கரியாயிருந்த களவுக்காலத்தே தமக்கிருந்த பெருமையைத் தாம் எளியராயிருக்கும் இக்கற்புக் காலத்தே நினைவுகூர்ந்து தோழி வருந்திப் பாணனுக்குக் கூறியபடியாம். என்னை? "அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய எண்மைக் காலத்து இரக்கத் தானும்" தோழிக்குக் கூற்று நிகழும் என்ப தோத்தாகலான். (தொல்-கற்-6*.)

இனி, இங்ஙனம் கூறுவது தலைவன் கேட்பானாகுமிடத்தேயே ஆயினும் ஈண்டுப் பாணன் தான் சொல்லியவாறே தலைவன்பாற் சென்று சொல்லுக! என்னுங் கருத்தாற் றலைவன் கேட்பவே கூறுகின்றாள் என்க.

இதுகாறும் தோழி களவுக்காலத்து நிலையைப் பாணனுக்குத் தன் கூற்றாகவே கூறி இனித் தலைவியின் நிலையை அறிவிக்கின்றாள்.

7-8 : இனியே.....என்னாது

(இ-ள்.) இனி- யாம் எளியேமாயிருக்கின்ற கற்புக் கால மாகிய இப்பொழுது; மணப்பு அருங் காமந் தண்ப்ப நீந்தி - பண்டு எம்மைக் - கூடுதல் அரியதாகியிருந்த விருப்பமானது நீங்கி

விட்டமையாலே அப்பரத்தையர் சூழலைக் கடந்து; வாராதோர் நமக்கு யார் என்னாது- நம்பா லன்புகொண்டு அளி செய்யத் தாமே வாராதவர் நமக்கு என்ன உறவுடையோர் ஆவர் என்று கருதிப் பாராமல்; என்க.

(வி-ம்.) இனி என்றது- கற்பொழுக்கம் நிகழ்கின்ற இப்பொழுது என்றவாறு; பண்டு மணப்பருங் காமமாயிருந்தது இப்பொழுது யாம் எளியம் ஆகிவிட்டமையால் அவரை விட்டுத் தண்ப்பப் பரத்தையர் சூழலை நீந்தி வாரார் ஆயினர். ஆதலால் அவர் நமக்கு யார் என்று தன் தகுதியால் தலைவி வருந்தாதிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவள் அங்ஙனம் கருதிப் பார்த்து அமைகிலள் என்று தோழி தலைவியைக் குறை கூறுகின்றாள் என்றுணர்க.

10-14: எல்லி.....எனவே

(இ-ள்.) ஒண்ணுதல் அரிவை - ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய நந்தலைவி; கண் நிறை நீர்கொடு- பிரிவாற்றாது பெரிதும் வருந்தித் தன் கண்கள் நிறைந்து ததும்பும் கண்ணீரைக் கொண்டிருந்தும்; எல்லி மனைசேர் பெண்ணை மடிவாய் அன்றில் துணை ஒன்று பிரியினும் துஞ்சாகாண்- என்னைக் கண்டுழி என்னை நோக்கித் தோழி! இரவின்சன் நமது மனைப்படப்பையில் நிற்கின்ற பனையிலுறைகின்ற வளைந்த அலகையுடைய அன்றில்கள் தம்முள் இணைந்து ஒன்றுதலை ஒரு சிறிது பிரிந்தாலும் துயிலமாட்டாகாண்!; என- என்று பிறிதொன்றினைச் சொல்லி; என்செய்கோ எனக் கரக்கும்- அவற்றின் வருத்தத்திற்கு யான் என் செய்வேன் என்று கூறித் தன் பிரிவாற்றாமையை யானும் அறியாவண்ணம் மறைக்கின்றாள் என்க.

(வி-ம்.) தலைவன் பிரிவாற்றாது தனியிடத்தே கண்கனிந்து வருந்துவாள் யான் சென்றால் தன் கண்ணில் நீர் நிறைதற்குப் பிறிதொரு காரணம் சொல்லி அதன் பொருட்டுத்தான் வருந்துவதாகச் சொல்லித் தன் பிரிவாற்றாத்துயரத்தை எனக்கும்

மறைப்பாள். இவ்வாறு தலைவியிருக்கின்றாள் எனத் தோழி பாணனுக்கு அவள் நிலையை எடுத்துக் கூறினாளாகவுணர்சுக.

பிரிவாற்றாமையால் கலங்கி அரிவை கண்ணிறைகொடு அதற்கு என் அன்றில்கள் துஞ்சா யான் என் செய்கோ என்று கலங்கியதற்குக் காரணம் அன்றில் வருந்துதற்குத் தான் வருந்துவதாகக் கூறிக் கரக்கும் என்*றியைக்க.

9-10: மல்லல்.....எவனோ

(இ -ள்.) மல்லல் மூதூர் மறையினை சென்று - நீ வளமிக்க பழைய ஊராகிய அப்பரத்தையர் வாழும் ஊருக்கு அப்பரத்தையர் அறியாவண்ணம் மறைந்து சென்று; சொல்லின் எவன்- நம் பெருமாட்டியின் இந்நிலைமையை நம்பெருமானிடம் சொன்னால் என்னாம்? என்பதாம்.

(வி-ம்.)எவனோ என்னும் வினா சொல்லுக என்று வற்புறுத்து நின்றது. பிறர் பொருள் கவர்வாராகிய பரத்தையர் வாழும் ஊர் ஆதலின் மல்லல் மூதூர் என்று அதன் இகழ்ச்சி தோன்ற வுரைத்தாள். பரத்தையர் அறியின் நம் பெருமான் வாராவண்ணம் செய்வர். நினக்கும் தீங்கு செய்வர் என்பது தோன்ற மறைந்து சென்று சொல் என்றாள்.

இனி இதனைப், பாண, நீ மூதூர் சென்று அரிவை கண்ணிறை நீர் கொடு துஞ்சாகாண் எனச் கரக்கும் எனச் சொல்லின் எவன் என இயைக்க. (50)

செய்யுள் 51

திணை: பாலை.

துறை: பொருள்வயிற் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

(துறை விளக்கம்) அஃதாவது பொருளீட்டி வருதல் வேண்டும் எனத் தன்னை இடையறாது தூண்டுகின்ற தன்னெஞ்சை நோக்கித் தலைவன், யாம் இப்பொழுது பிரிந்துபோனால் தலைவி ஆற்றாமையாலிறந்துபடுவள். ஆதலின் அந்நினைவினை இப்பொழுது தவிர்க! எனக் கூறிச் செலவழுங்கியது என்றவாறு.

(இலக்கணம்) இதற்கு "கரணத்தின்" எனவரும் (தொல்.கற்பி-5) நூற்பாவின்கண் "வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமத் தானும்" எனவரும் விதி கொள்க. (இதனை இந்நூற்பாவின்கண் "நின்று நனிபிரிவின் அஞ்சிய பையுளும்" என்பதற்கு

எடுத்துக்காட்டினர் இளம்பூரணர். இதற்கு இஃது அத்துணைப் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை.)

ஆள்வழக் கற்ற சுரத்திடைக் கதிர் தெற
நீளெரி பரந்த நெடுந்தா ளியாத்துப்
போழ்வளி முழங்கும் புல்லென் உயர்சினை
முடைநசை இருக்கைப் பெடைமுகம் நோக்கி

ஊன்பதித் தன்ன வெருவரு செஞ்செவி
எருவைச் சேவல் கரிபுசிறை தீய
வேனில் நீடிய வேயுயர் நனந்தலை
நீயுழந் தெய்துஞ் செய்வினைப் பொருட்பிணி
பல்லிதழ் மழைக்கண் மாஅ யோளவயிற்

5

பிரியிற் புணர்வ தாயிற் பிரியாது.
ஏந்துமுலை முற்றம் வீங்கப் பல்லாழ்
சேயிழை தெளிர்ப்பக் கவைஇ நாளும்
மனைமுதல் வினையொடும் உவப்ப
நினைமாண் நெஞ்சம் நீங்குதல் மறந்தே.

10

-----பெருந்தேவனார்#.

(# கடுகு பெருந்தேவனார் என்றும் பாடம்)

(உரை)

(இதன் பொருள்.) 14; மாண் நெஞ்சம் - மாட்சிமையுடைய என் நெஞ்சமே கேள்!

(விளக்கம்.) வினையே ஆடவர்க்குயிர் என்பதுபற்றி இன்பம் காமுறாது வினையே காமுற்றுத் தன்னைப் பொருள்வயின் ஊக்குதலால் அதனைப் பாராட்டுவான் மாண் நெஞ்சம் என்றான். நெஞ்சம்: அண்மைவிளி.

1-10: ஆள்.....புணர்வதாயின்

(இ-ள்.) ஆள் வழக்கு அற்ற சுரத்து இடை- மாந்தர் இயங்குதல் இல்லையான கடிய பாலைநிலத்து வழியிலே: கதிர் தெற நீள் எரி பரந்த நெடுந்தாள் யாத்து- ஞாயிறு மிகவும் காய்தலானே நெடிய வெப்பம் பரவப்பெற்ற நெடிய அடிப் பகுதியினையுடைய யாமரத்தினது; போழ்வளி முழங்கும் புல் என் உயர்சினை- விரைந்து இயங்கும்பொழுது இடைநின்று கிழிக்கப்படுகின்ற கோடைக்காற்று முழங்குதற்குக் காரணமான புற்கென்று தோன்றும் உயர்ந்த கிளையிடத்தே; முடை நசை இருக்கைப் பெடை முகம் நோக்கி- அடைகாத்துக் கிடத்தலாலே பசிமிக்கு ஊணாகிய இரையைப் பெரிதும் விரும்பியிருக்கின்ற தனது பெடைக்கமுகின் முகவாட்டத்தினைப் பார்த்து; ஊன் பதித்து

அன்ன வெருவரு செஞ்செவி எருவைச் சேவல்- ஊனை நறுக்கிப் பதித்துவைத்தாற் போன்று கண்டார்க்கு அச்சம் வருதற்குக் காரணமான சிவந்த செவிகளையுடைய சேவலாகிய கழுகு; சிறை கரிபு தீய வேனில் நீடிய -அப் பெடைக்கு இரை நாடிப் பறக்கின்றபொழுது அதன் சிறகுகள் கரிந்து தீய்ந்து போம்படி வேனிலனது வெப்பம் மிகுந்த; வேய் உயர் நனந்தலை- உலர்ந்த மூங்கில்கள் உயர்ந்து நின்றற்கிடனான அகன்ற அப் பாலைப் பரப்பிலே சென்று; நீ உழந்து செய்வினை எய்தும் பிணி பொருள்- நீ மிகவும் வருந்திச் செய்கின்ற தொழிலாலே நினக்கு வருகின்ற பிணியாகிய அப்பொருள்தானும்; பல் இதழ் மழைக் கண் மாயோள்வயின் பிரியின் புணர்வது ஆயின்- பலவாகிய இதழ்களையுடைய மலர்போலும் குளிர்ந்த கண்களையும் மாந்தளிர் போன்ற நிறத்தினையும் உடைய நம்மாருயிர்க் காதலியிடத்தினின்றும் யாம் பிரிந்து போவதனாலே எய்துவதொன்றா யிருக்குமானால் என்க.

(வி-ம்.) ஆள் என்றது மாந்தர் என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. வெப்பமிகுதியும் ஆறலைக்கப்படுதலும் ஆள்வழக்கு அற்றமைக்குக் காரணங்கள் என்க. நீள் எரி என்றது, மிக்க வெப்பம் என்பதுபட நின்றது. இலைகள் உதிர்ந்து வற்றிக் கொம்பு மாத்திரையாய் நின்றலின் யாமரத்தினது அக்கொம்புகள் காற்றை எதிர்த்து ஊடறுத்தலின் போழ் வளிமுழங்கும் சினை என்றவாறு. போழப்பட்ட வளி என்க, முடை- இரையாகிய ஊண். முடைநசை இருக்கைப்பெடை எனவே கூட்டின் கண் அடைகாத்திருக்கும் பெடைக்கழுகு என்பது பெற்றாம். ஊன்பதித்தன்ன செஞ்செவி எருவை என்புழி உவமை நயமுணர்க. அப்பொருளே பிணிபோல் வருத்துதலின் பொருட்பிணி என்றான்.

10-14: பிரியாது.....மறந்தே

(இ-ள்) நீங்குதல் மறந்து - நீ இப்பொழுதைக்கு நங் காதலியைக் கைவிட்டுப் போவதனை மறந்து, பிரியாது - அவளைப் பிரியாமலே; நாளும் - யாம் நாள்தோறும்; மனைமுதல்- நம் மனைத் தலைவியை அவளது; ஏந்து முலைமுற்றம் வீங்கப் பல் ஊழ் சேஇழை தெளிர்ப்பக் கவைஇ- உயர்ந்த முலைகள் மார்பிடத்தே பரந்து விம்முமாறு பல்முறையும் முயங்கி; வினையொடும் உவப்ப நினை- அவள் மனைக்கணிருந்து செய்யும் விருந்தோம்பன் முதலிய அறச் செயல்களிலே அவளோடு நாமும் மகிழ்ந்திருப்பவே நினைவாயாக! பொருள்வயிற் பிரிவை நினையாதொழிக! என்பதாம்.

(வி-ம்) பிரியாது ஏந்துமுலை என முலைக்கு அடையாக்கலுமாம். முலைமுற்றம் - மார்பு. மனைமுதல்- மனைவி. வினை விருந்தோம்பன் முதலிய அறங்கள். நீங்குதல் மறந்து என்பது, நீங்கின் அவள் இறந்து படுவாள் ஆதலின் என்னும் ஏதுவினைக் குறிப்பாகத் தோற்றுவித்து

நின்றது. இது தகுதியது அமைதியும் அகற்சியது அருமையும் குறிப்பாலுணர்த்திச் செலவழுங்கிய படியாம்.

இனி, இதனை, நெஞ்சமே! வேனில் நீடிய நனந்தலை நீ உழந்து எய்தும் பொருள்
மாயோள்வயின் பிரியிற் புணர்வது ஆயின், அதனை நீ மறந்து யாம் அவளைப்
பிரியாது நாளும் பல்லாழ் கவைஇ மனைமுதலகிய அவள் செய்யும் அறவினையோடு
உவக்குமாறே நினை! பிரிவை நினையாதே கொள்! என வினை இயைபு செய்க.

(பாட வேற்றுமை) 10 . பிரியப் புணர்வ.

செய்யுள் 52

திணை: குறிஞ்சி.

துறை: தலைமகள் வேறுபட்டமையறிந்த செவிலித்தாய்க்குத் தோழி அறத்தொடு
நிற்குமெனத் தலைமகள் சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது களவொழுக்கத்தே தலைவன் சிறைப்புறமாக வந்து நின்றலறிந்த
தலைவி, தோழி அறத்தொடு நிற்க முயல்வாளை நீ இப்பொழுது அறத்தொடு நின்றல்
வேண்டா என்று தடுப்பாள்போலத் தாயறிந்தமை அத்தலைவனுக்
குணர்த்தும்பொருட்டு அவன் கேட்பத் தோழிக்குக் கூறியது என்றவாறு. இது வரைவு
கடாவற் பொருட்டாம் . பழையவுரையாசிரியர் தலைவி தோழியை அறத்தொடு
நிற்பிப்பவள் கூட்டமில் நாட்டத்தாற் கூறுக என்று கூறியதென்பர். பேராசிரியர் "இது
வாழ்க்கை முனிந்து தலைமகள் சொல்லிய" தென்பர். (தொல் மெய்ப்பாடு -23)

(இ-ம்.) இதற்கு, "மறைந்தவற் காண்டல்" என்னும் நூற்பாவின்கண் (தொல் களவி -
20) "விட்டுயிர்த்து அழுங்கினும்" எனவரும் விதி கொள்க. (ஆசிரியர் நச்.
இதற்கிதனைக்காட்டி இது சிறைப்புறம் என்றும் ஓதினர்.)

வலந்த வள்ளி மரனோங்கு சாரற்
கிளர்ந்த வேங்கைச் சேனெடும் பொங்கர்ப்
பொன்னேர் புதுமலர் வேண்டிய குறமகள்
இன்னா விசைய பூசல் பயிற்றலின்
ஏகல் அடுக்கத் திருளளைச் சிலம்பின்
ஆகொள் வயப்புலி யாகுமஃ தெனத்தம்
மலைகெழு சீறார் புலம்பக் கல்லெனச்
சிலையுடை யிடத்தர் போதரு நாடன்
நெஞ்சமர் வியன்மார் புடைத்தென அன்னைக்கு
அறிவிப் பேங்கொல் அறிவியேங் கொல்லென

5

10

இருபாற் பட்ட சூழ்ச்சி ஒருபாற்
சேர்ந்தன்று வாழி தோழி யாக்கை
இன்னுயிர் கழிவ தாயினும் நின்மகள்
ஆய்மலர் உண்கண் பசலை

காம நோயெனச் செப்பா தீமே.

15

-நொச்சி நியமங்கிழார்.

(மாற்றூர்கிழார் மகனார் கொற்றங் கொற்றனார் என்றும் பாடம்.)

(உரை)

1-12: வலந்த.....தோழி

(இ - ள்.) தோழி வாழி - என் தோழியே ஈதொன்றுகேள்!; வள்ளி வலந்த மரன் ஓங்கு சாரல் - வள்ளிக்கொடி படர்ந்து பின்னிக் கிடத்தற்கிடனாகிய மரங்கள் பலவும் உயர்ந்துள்ள மலைச்சாரலின்கண்; கிளர்ந்த வேங்கைச் சேண் நெடும் பொங்கர்ப் பொன் நேர் புதுமலர் வேண்டிய குறமகள் - செழிப் புற்ற வேங்கை மரத்தினது மிகவும் உயர்ந்திருக்கின்ற கிளைகளிலே அரியனவாக மலர்ந்திருக்கின்ற பொன்போன்ற நிறத்தையுடைய புதிய மலரைக் கொய்துகொள்ள நினைத்த குறத்தி; இன்னா இசைய பூசல் பயிற்றலின் - கேட்டோர்க்குத் துன்பந் தருகின்ற ஒலியையுடைய புலி!புலி! என்னும் ஆரவாரத்தை இடையறாதுண்டாக்குதலாலே; சிலையுடை இடத்தர்- வில்லைப் பற்றிய இடக்கையினை யுடையராகிய குறவர்கள்; அஃது- அந்தப் புலியயானது; ஏ கல் அடுக்கத்து இருள் அனைச் சிலம்பின் ஆ கொள் வயப்புலி ஆகும் என - நம்மலையினது பக்கமலைத் தொடரின்கண் வைத்து இருண்ட முழைஞ்சினையுடைய மலையிடத்தே நாடோறும் நம் ஆக்களைக் கொண்டு தின்னும் ஆற்றல் மிக்க புலியே ஆதல்வேண்டும் என்று துணிந்தவராய்; மலைகெழு சீறூர் புலம்ப- தாம் வாழுகின்ற மலையிடத்ததாகிய தம்மூர் தனித்துக் கிடக்கும்படி; கல்லெனப் போதரும் - அவ்வாரவாரம் எழுந்த திசைநோக்கிக் 'கல்' என்னும் பேராரவார முண்டாகும் படி அப்புலியைக் கொல்லுதற்பொருட்டு விரைந்து வருதற்குக் காரணமான; நாடன் -மலைநாட்டையுடைய; நெஞ்சு அமர் வியன் மார்பு என - நமது நெஞ்சம் பெரிதும் விரும்புகின்ற நம் பெருமானுடைய அகன்ற மார்புதானே (என் பசலை நோய்க்கு) காரணமாகும் என்று மறைவெளிப்படுத்து; அன்னைக்கு அறிவிப்பேம் கொல் அறிவியேம் கொல் என இருபால் பட்ட சூழ்ச்சி- நம் தாய்க்கு அறிவிப்பேமா? அறிவியாது விடுவேமா? என இது காறும் என்னெஞ்சினுள்ளே இருதலைப்பட்டுக் கிடந்த என்னுடைய ஆராய்ச்சியானது; ஒருபால் சேர்ந்தன்று- இப்பொழுது அறிவிப்பேம் என்னும் ஒருமுடிவுக்கு வந்துவிட்டது காண்! என்க.

(வி-ம்) வலந்த - பின்னிய. சாரல் - மலைசார்ந்த இடம்; கிளர்ந்த- செழித்த; சேண்- உயரம்; பொங்கர்- கிளை; வேங்கை மலர்கொய்யும் மகளிர் புலிபுலி என்று கூவி அம்மரத்தை அச்சுறுத்தினால் அது வளைந்து கொடுக்கும் என்பது ஒரு நம்பிக்கை. இக்காரணம் பற்றியே உயர்ந்த கிளையிலுள்ள புதிய வேங்கை மலரைப் பறிக்கக் கருதிய குறத்தி புலிபுலி என்றாரவரித்தனள் என்க. இன்னா இசைய பூசல் என்றது புலிபுலி என்றாரவாரித்தலை. ஏ- கல்- அடுக்கம் எனக் கண்ணழித்திடுக. ஏகல்- தொடர் என ஒரு சொல்லாகக் கோடலு மாம். ஏ-பெற்று; பெருக்கம். கல்-மலை. கல்லடுக்கம்- பக்கமலைத் தொடர். அச்சீறாரின்கண் ஒருபுலி நாடோறும் ஆக்களைக் கொல்வதற்கு வருந்தியிருந்த குறவர், புலிபுலி என்ற ஆரவாரங் கேட்டு அந்தப் புலியைக் கண்டே யாரோ ஒருத்தி ஆரவாரிக்கின்றாள் என்று கருதிக் குறவரெல்லாம் திரண்டு ஓடி வருவாராயினர் என்றவாறு. ஈண்டுப் பழையவுரையாசிரியர் கூறும் உள்ளூறை வருமாறு:-

"வேங்கையைக் கொடிசூழ அவ்வேங்கையிலே அலர் உண்டான அளவிலே ஆண்டுவாழு மறவர் 'புலிபுலி' என்று பூப்பறித்தற்குச் சொன்ன, அரவத்தாலே ஊரெல்லாம் ஆரவாரித்தாற்போல அவரை நாம் தலைப் பெய்த வளவிலே அலர்பிறந்ததாக அவ்வலர் முதற்சீராலே முகிழ் முகிழ்த்துப் பின்னை எல்லாரும் அறிந்தது" என்றவாறு எனவரும் (எல்லாரானும் அறியப்பட்டது என்பது கருத்து)

12-15: யாக்கை.....செப்பாதீமே

(இ-ள்.)யாக்கை இன் உயிர் கழிவது ஆயினும் - ஆதலால், நீ அறத்தொடு நின்று மறைவெளிப்படுத்தும் பொழுது. என் இனிய உயிர்தான் என் உடம்பைவிட்டுப் போவதானாலும் போயொழிக!; ஆய்மலர் உண்கண் பசலை- அழகிய நெய்தன் மலர்போன்ற நின் மகளுடைய மையுண்ட கண்ணிடத்தே பூத்துள்ள பசலைக்குக் காரணம்; காம நோய் எனச் செப்பாதீமே- அவள் நாடன்பாற் கொண்டுள்ள காமநோயே ஆகும் என்று கூறாதே கொள்! என்பதாம்.

(வி-ம்.) "செறிவும் நிறையும் செம்மையும் செப்பும் அறிவும் அருமையும் பெண்பாலான" என்பதனால் தலைவி உயிர் கழிவதாயினும் கழிக, நீ காமநோயெனச் சொல்லற்க என்கின்றாள். என்னை? உயிர் கழிய வருங்காலத்தே தன்னைக் காப்பாற்றற் பொருட்டுத் தோழி அறத்தொடு நின்று மறைப்புலப்படுத்துவள் என்பது கருதி அக்காலத்தும் நீ காமநோயெனக் கூறாதொழி என்று ஆணையிட்டபடியாம்.

(பா.வே.) 10. அறியலம் கொல் எனவும் பாடம். இதற்கும் அறிவியேம் கொல் என்னும் பொருளே கொள்க.

இனி இதனைத் தோழி ஆய்மலர் உண்கட் பசலைக்குக் காரணம் அறிவிப்போமா? அறிவியாதொழிவேமா? என்று இருதலைப்பட்ட எனது ஆராய்ச்சி அறிவிப்பேம் என ஒருமுடிவுக்கு வந்துள்ளது. ஆதலால் நீ அறிவிக்குங்கால் இதற்குக் காரணம் காமநோய் எனச் செப்பாதொழி. அங்ஙனம் ஒழியின் என் உயிர் போவதாயிற் போயொழிக! என இயைபு காண்க. என் உயிர் போம்பொழுது யான் நினக்கிது கூறவல்லுநள் ஆகேன் ஆகலின் அப்போதைக்கிப்போது சொல்லிவைத்தேன் என்பது கருத்து. இதனால் தலைவி சிறைப்புறத்தெ நின்ற தலைவனுக்குத் தாயறிவுற்றமையும் தன்னிலை உணர்த்தினமையும் உணர்க.

செய்யுள் 53

திணை: பாலை.

துறை: வற்புறுக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

(து-ம்.) அஃதாவது- பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் குறித்த பருவத்தே வாராது நீட்டித்தமையால் தலைவி ஆற்றாமைமிக்கு நெஞ்சழிவாளைத் தோழி நம்பெருமான் நல்லர் அருள் உடையவர் அணித்தாகவே வருவர். அதுகாறும் நீ ஆற்றுக என்று வற்புறுத்தினளாக; அதுகண்ட தலைவி வன்புறை எதிரழிந்து தோழியைச் சினந்து கூறிய தென்றவாறு.

(இ-ம்.) இதனை "அவன*றி வாற்ற" என வரும் நூற்பாவின்கண் (தொல்-கற்பி-6) "கொடுமை யொழுக்கம் தோழிக் குரியவை..... ஆவயின் வரும் பல்வேறு நிலையினும்" என்பதன்கண் அமைத்துக் கொள்க.

அறியாய் வாழி தோழி யிருளற
விசம்புடன் விளங்கும் விரைசெலல் திகிரிக்
கடுங்கதிர் எறித்த விடுவாய் நிறைய
நெடுங்கால் முருங்கை வெண்பூத் தாஅய்

நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடை
வள்ளெயிற்றுச் செந்நாய் வருந்துபசிப் பிணவொடு
கள்ளியங் காட்ட கடத்திடை உழிஞ்சில்
உள்ளூன் வாடிய சரிமூக்கு நொள்ளை
பொரியரை புதைத்த புலம்புகொள் இயவின்

5

விழுத்தொடை மறவர் வில்லிட வீழ்ந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல் லின்னிழல் வதியும்
அருஞ்சுரக் கவலை நீந்தி யென்றும்
இல்லோர்க் கில்லென் றியைவது கரத்தல்

10

வல்*லா நெஞ்சம் வலிப்ப நம்மினும்

பொருளே காதலர் காதல்

அருளே காதலர் என்றி நீயே

-- சீத்தலைச் சாத்தனார்..

15

(உரை)

1: அறியாய்.....தோழி

(இ-ள்.) வாழி- என்னை ஆற்றுவிக்க முயல்கின்ற நீ நீடுழி வாழ்க!; தோழி- தோழி கேள்; அறியாய்- நீ நம்பெருமானுடைய பண்புடைமையை நன்கு அறியாய் காண்! என்றா

லெனின்; என்க.

(வி-ம்.) தோழி தனக்கு நலஞ்செய்யவே முயல்வதுபற்றி தன்னன்றியறிவு தோன்ற வாழ்த்திப் பின்னர் இடித்துரைப்பவள் நீ அறியாய் காண் என்கின்றாள்.

15-16: காதல்.....நீயே

(இ-ள்.) நீயே- என்னை ஆற்றுவிக்கும் அன்புடைய நீதானும்; காதலர் காதல் அருளே என்றி - நம்பெருமான் காதலிக்கும் பொருள் அருளே என்று கூறுதியல்லையோ

ஆதலால்;

என்க.

(வி-ம்.) நீ நம்பெருமானுடைய இயல்பறியாது அவர் நல்லர் அருளுடையர் என்கின்றனை ஆதலால் நீ மடவை என்றிகழ்ந்த படியாம்.

1-15: அறியாய்.....காதலர்

(இ-ள்.) என்றும் இல்லோர்க்கு இல் என்று இயைவது கரத்தல் வல்லா நெஞ்சம் வலிப்ப - எப்பொழுதும் தன்பால் வந்த வறியோர்க்கு எம்பால் நுமக்கு வழங்குதற்குரிய பொருள் யாதும் இல்லை என்று சொல்லித் தம்மால் ஈட்டிக் கொடுத்தற்கியன்ற பொருளை மறைக்கும் வலிமையில்லாத தமது நெஞ்சம் இடையறாது தூண்டுதலாலே, இப்பொழுது; இருள் அற விசும்புடன் விளங்கும் விரைசெல்ல திகிரிக் கடுங்கதிர் எறித்த விடுவாய் நிறைய - இருள் அற்றொழியும்படி தன்னால் விளக்கஞ் செய்யப்பட்ட

வானத்தோடே தானும் ஒருசேர விளங்கா நின்ற விரைந்து செல்லும்
செலவினையுடைய ஞாயிற்று மண்டிலத்தின்; கடுங்கதிர்- கடிய வெப்பமுடைய
வெய்யில் எறித்தமையால் நிலம் பிளப்புண்ட இடைவெளி நிறைந்து மறையும்படி;
நெடுங்கால் முருங்கை வெள் பூத்தாஅய்- நெடிய அடிப்பகுதிகளையுடைய முருங்கை
மரத்தினது வெள்ளிய மலர்கள் பரக்கப்பட்டு; நீர் அற வறந்த நிரம்பா நீள் இடை - நீர்
கூவல்களிடத்தும் அற்றுப் போம்படி வறட்சியுற நடக்கத் தொலையாத நெடிய பாலைப்
பரப்பினூடே; கள்ளி அம் காட்ட கடத்திடை- கள்ளிக்காடுகள் மட்டுமே அடர்ந்துள்ள
கன்னிலத்தின்மேல் நிற்கின்ற; உழிஞ்சில்- அரிதாகக் காணப்படுகின்ற வாகை
மரத்தினது கோழரையினை; உள் ஊன் வாடிய சுரி*மூக்கு நொள்ளை- உள்ளே தசை
வற்றிய சுரிந்த மூக்கினையுடைய நொள்ளை என்னும் பெயருடைய நத்தைகள் ஊர்ந்து
போய் இடையீடின்றிப் பற்றிக் கிடந்து; பொரியரை புதைத்த- பொருக்குடைய அடிப்
பகுதியையுடைய மரம் போன்று தோன்றுமாறு மறைத்து விடுதற்கிடனான: புலம்பு
கொள் இயவின் - வழங்குவா ரில்லாமையாலே தனிமையுற்றுக் கிடக்கின்ற வழியின்
மருங்கிலே நடப்பட்ட; விழுத்தொடை மறவர் வில்இட விழுந்தோர் எழுத்து உடை
நடுகல்லின் நிழல்- குறிதப்பாது அம்பு தொடுக்கும் சிறந்த தொடுத்தற் றொழிலை
யுடைய பகைமறவர் வில்லிட்டு எய்த அம்பினை மார்பிலேற்றுப் போர்க்களத்தே மடிந்த
மறவர்க்கு நினைவுச் சின்னமாக நட்ட அவர்தம் பெயரும் பீடுமெழுதப்பட்ட
எழுத்துக்களையுடைய நடுகல்லினது புல்லிய நிழலிலே; வள் எயிற்றுச் செந்நாய்
வருந்து பசிப் பிணவொடு வதியும் - கூரிய பற்களையுடைய செந்நாய் இரை
பெறாமையாலே வருந்துகின்ற தனது பிணவினோடு தங்குதற்கிடனான; அருஞ்சுரக்
கவலை நீந்தி- கடத்தற்கரிய கவர்த்த வழிகளைக் கடந்து சென்று ஈட்டும்; பொருளே-
பொருள்தான்;காதலர் நம்மினும் காதல்- நம்பெருமானால் நம்மைவிடச் சிறப்பாகக்
காதலிக்கப்படுவது, ஆதலால் அவர் அணித்தாக வருகுவர் என்பது எங்ஙனம்?
என்பதாம்.

(வி-ம்) ஈண்டுத் தலைவி பாலைநிலத்தின் இயல்பு கூறியது - பண்டு தலைவன்
கூறியதனைக் கொண்டு கூறியபடியாம். இங்ஙனம் கூறுதலுண்டென்பதனை
"நிகழ்ந்தது நினைத்தற் கேதுவு மாகும் " எனவரும் (தொல் அகத். 43) நூற்பாவாலறிக.
திகிரி- வட்டம். ஆகுபெயர். ஞாயிற்று மண்டிலம். கடுங்கதிர்- வெயில். எறித்தமையால்
நிலத்தில் உண்டான விடுவாய் என்க. விடுவாய் - வெடிப்பின் இடைவெளி. நீர் அற
என்றது கூவல் முதலியவற்றினும் நீர் அற்றுப்போம்படி என்பதுபட நின்றது.
நடுகல்லின் நிழல்- நடுகல்லினது புல்லிய நிழல் எனவே அமையும். கல்லினது இனிய
நிழல் எனக்கொண்டு. வேறு நிழலில்லாமையால் இனிய நிழலாயிற்று என்பர்
பழையவுரையாசிரியர். காதல் - காதலிக்கப் படுவது. ஆதலால் அவர் வருவார் என்பது
பேதைமை என்பது குறிப்பெச்சம்.

இனி இதனை, தோழி நீ காதலராற் காதலிக்கப்படுவது அருளே என்றி ஆதலால் நீ
அறியாய் அவரால் காதலிக்கப்படுவது "நீரற வறந்த நீள் இடை புலம்புகொள் இயவின்

நடுகல்லின் நிழலில் செந்நாய் பசியையுடைய பிணவொடு வதிதற் கிடனான
அருஞ்சரக் கவலை நீந்திப் போய் ஈட்டும் பொருளே ஆகும் ஆதலால் விரைந்து வருவர்
என்கின்ற நீ அறியாய்காண்! என இயைத்திடுக.

செய்யுள் 54

திணை: முல்லை.

துறை: வினைமுடித்து மீளும் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது - வினைவயிற் பிரிந்த தலைவன் தான் மேற்கொண்ட
வினைமுடிந்தவுடன் தலைவியை நினைந்தவனாய் விரைந்து சென்றுஅளைக் காண
விதுப்புறும் நெஞ்சினனாய்த் தேர்ப்பாகனை விளித்துத் தேரினை விரைந்து
செலுத்துமாறு கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு "கரணத்தின்" எனவரும் (தொல்-கற்பி-5) நூற்பாவின்கண் "அவ்வழிப்
பெருகிய சிறப்பின் கண்ணும்" எனவரும் விதி கொள்க.

விருந்தின் மன்னர் அருங்கலந் தெறுப்ப
வேந்தனும் வெம்பகை தணிந்தனன் தீம்பெயற்
காரும் ஆர்கலி தலையின்று தேரும்
ஓவத் தன்ன கோபச் செந்நிலம்

வள்வாய் ஆழி உள்ளூறு புருளக்

5

கடவுக காண்குவம் பாக மதவுநடைத்
தாம்பசை குழவி வீங்குசுரை மடியக்
கனையலங் குரல பாற்பரி பயிற்றிப்
படுமணி மிடற்ற பயநிரை யாயம்

கொடுமடி யுடையர் கோற்கைக் கோவலர்

10

கொன்றையங் குழலர் பின்றைத் தூங்க
மனைமனைப் படரும் நனைநகு மாலைத்
தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்
பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்ணிலைப்

புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்

15

நீர்குடி சுவையில் தீவிய மிழற்றி
முகிழ்நிலாத் திகழ்தரும் மூவாத் திங்கள்
பொன்னுடைத் தாலி யென்மகன் ஒற்றி
வருகுவை யாயின் தருகுவென் பாலென

விலங்கமர்க் கண்ணள் விரல்விளி பயிற்றித்

20

திதலை யல்குலெங் காதலி

புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே.

-மாற்றார் கிழார் மகனார் கொற்றங் கொற்றனார்
(நொச்சி நியமங்கிழார் மகனார் ...என்றும் பாடம்)

(உரை)

1-6: விருந்தின்.....பாக.

(இ-ள்) பாக- தேர்ப்பாகனே!; விருந்தின் மன்னர் அருங்கலம் தெறுப்ப- நம்மால் அறிவுறுத்தப்பட்டபடியே புதிய பகைமன்னர் தாமும் நம்மரசனுக்கடங்கிப் பெறற்கரிய பேரணி கலங்களைக் கொணர்ந்து திறையாகக் குவியா நின்றலாலே; வேந்தனும் வெம்பகை தணிந்தனன்- அவர்பால் போர் மேற் கொண்டுவந்த நம்மரசன்றானும் நம்மறிவுரைக் கிணங்கி அவர்பாற் பகை தீர்ந்து அமைதி எய்துவானாயினன்.; ஆகவே நாம் மேற்கொண்டு வந்த வினையும் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டது; தீம் பெயல்காரும் தலையின்று- இனிய தலைப்பெயலையுடைய முகில தாமும் ஆரவாரத்தோடே மழை பொழிந்தது; ஓவத்து அன்ன கோபச் செந்நிலம்- ஓவியம் வரைந்து வண்ணந் தீட்டினாற் போன்று இந்திர கோபப்புழுக்கள் ஊர்ந்து செல்கின்ற சிவந்த இந்த நிலத்தின்கண்; வள் வாய் ஆழி உள் உறுபு உருள- வலிமையுடைய விளிம்பினையுடைய தேரினது உருள் நிலத்தினூடே அழுந்துமாயினும் விரைந்துருளும்படி; கடவுக - நினது கல்வி மாட்சிமையாலே செலுத்தக்கடவை அஃதெற்றுக்கெனின் என்க.

(வி-ம்) விருந்தின் மன்னர் என்றது நம்மன்னனுடைய போராற்றல் அறியாத புதியராகிய பகைமன்னர் என்பதுபட நின்றது. வேந்தனும் என்புழி எச்சவும்மை சிறப்பும்மைப் பொருள்படவும் நின்றது. தெறுப்ப- குவிப்ப. விருந்தின்மன்னர் அருங்கலங்களைத் திறையாகக் கொணர்ந்து குவிப்ப என்றவாறு. விருந்தின்மன்னர் தன்னறிவுரைக் கிணங்கி அருங்கலம் குவிப்ப வேந்தனும் நம்மறிவுரைக்குச் செவிசாய்த்துப் பகை தணிந்தனன். ஆகவே யாம் மேற்கொண்டு போந்த சந்து செய்வித்தலாகிய வினைமுடிந்தது என்றானுமாயிற்று. முதுவேனில் கழிந்து கார்ப்பருவத் தொடக்கத்தே பெய்யும் மழையாகலின் தீம் பெயல் என்றான். காரும் தலையிற்று எனற்பாலது தலையின்று என மெலிந்து நின்றது. கார்ப்பருவமும் வந்துற்றது எனினுமாம். ஓவம்- ஓவியம். கோபம் - இந்திரகோபம். வள்- வலிமை; பெருமையுமாம். உள் உறுமாயினும் விரைந்துருள எனச் சிலசொற் பெய்துரைக்க. மழை பொழிந்தமையான் தேராழி நிலத்தில் அழுந்தும். ஆயினும் விரைந் துருளுமாறு கடவுக என்பது கருத்தாகக்கொள்க. காண்குவம் என்பது இறுதியிற் கூட்டப்படும்.

6-12: மதவு நடை.....மாலை.

(இ-ள்) பய நிரை ஆயம் - பாலாகிய பயனையுடைய கூட்டமாகிய ஆக்கள்; தாம்பு அசை மதவு நடைக்குழவி- மனையிடத்தே தாம்புகளாலே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற செருக்கிய நடையையுடைய தம் கன்றுகளை நினைந்து: வீங்கு சுரை மடிய - பால் சுரந்து பருத்த காம்புகளையுடைய மடியை யுடையனவாய்; கனையல் அம்குரல - கனைக்கின்ற அழகிய குரலையுடையனவாய்; கால் பரி பயிற்றி - காலின் செலவினை விரைவுபடுத்தலாலே; படுமணி மிடற்ற - விரைந்தொலிகும் மணிகளையுடைய கழுத்தினையுடையனவாய்; கொடு மடி உடையர்- கீரைபறித்திடுதற்குக் குழியக் கோலிய மடியையுடைய ஆடையினை யுடையராய்; கோல் கைக் கோவலர் - கோல்பற்றிய கையினையுடைய ஆயர்; கொன்றை அம் குழலர் பின்றைத் தூங்க- கொன்றைப் பழத்தா லியற்றிய அழகிய குழலை இசைப்பாராய்த் தம் பின்னர் மெத்தென வாராநிற்ப ; மனை மனைப்படரும் - ஆக்கள் தத்தம் மனைதொறும் மனைதொறும் விரைந்து புகுதற்குக் காரணமான்; நனை நகு மாலை - முல்லை மல்லிகை முதலியவற்றின் மொட்டுகள் அலர்தலையுடைய இற்றைநாள் மாலைப் பொழுதிலேயே யாம் சென்று; என்க.

(வி-ம்) பயம்- பால்; பாற்பயனையுடைய நிரை என்க. அசை குழவி- கட்டப்பட்ட கன்று; மடிய - மடியையுடையனவாய்; மடி- ஆவின் முலைக்குப் பெயர். இப்பொருள் காணமாட்டாது மடியவேண்டி எனப் பழையவுரைகாரர் வினையெச்சம்மாகக் கொண்டனர். ஆகலின் மடியக் கனைகுரல எனப் புணர்த்தனர், யாம் கூறும் பொருட்கு ஒற்று நீக்கி இயல்பு புணர்ச்சியாகக் கொள்க. சுரை என்றது முலைக்காம்புகளை. ஆவின் குரல் கேட்டற் கினிதாகலின் அம்குரல என்றார். காற்பரி பயிற்றுதலாவது விரைய விரைய அடிபெயர்த்திடுதல். இங்ஙனம் விரைந்து போதல் கன்றை நினைந்து விரையும் ஆவிற்கியல்பு. பயிற்றி- பயிற்ற எனத் திரித்து மணியில் ஒலி விரைந்துபடுதற்கு ஏதுவாக்குக.

ஆக்கள் இங்ஙனம் விரைந்து படரினும் கோவலர் மெத்தென இயங்கி இசையூதி வருவர் என்பது தோன்றக் கோவலர் குழலர் பின்றைத் தூங்க என்றார். மனைமனை எனும் அடுக்குப் பன்மைமேற்று.

13-16: தனக்கென....மிழற்றி.

(இ-ள்) தனக்கு என வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை- எல்லாம் தனக்கே வேண்டும் என்னும் மேற்கோளுடன் வாழுதலின்றித் தான முயலும் முயற்சியால் வரும் பயனெல்லாம் பிறர்க்குப் பயன்படவேண்டும் என்னும் மேற்கோளுடனே முயலுதலானே பிறர்க்கே உரிமையுடையனாய்த் திகழ்கின்ற பண்ணன் என்பானது சிறுகுடி என்னும் ஊரின்கண் அவனது தோட்டத்திலுள்ள; நுண் இலை புன் காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர் - நுண்ணிய இலைகளையும் புல்லிய

காழிணையும் உடைய நெல்லிமரத்திற் காய்த்த பசிய காயைத் தின்றவர் பின்னர்; நீர் குடி சுவையில் தீவிய மிழற்றி- நீரைப் பருகுங்கால் உண்டாகும் சுவையைப்போன்று இனிமையுடைய தனது மழலை மொழியாலே பேசி; என்க.

(வி-ம்) "தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்" என்னுமிதனோடு, "உண்டா லம்ம.....தமக்கென முயலா நோன்றாள் பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே" எனவரும் புறப்பாட்டு (182) ஒப்புக் காணற்பாலதாம். சிறுகுடி- பண்ணனது ஊர். இப்பெயருடைய ஊர் தமிழ்நாட்டிற் பலவுள்ளன. படப்பை - திண்ணனுடைய படப்பை என்க. புன்காழ் - நொய்தான அகக்காழ். இதனை விதை என்பாரும் உளர். அவன் படப்பைக் கண்ணவாகிய நெல்லிக்காயாதலின் வேண்டியவர் பறித்துத் தின்பார் என்பதும் தோன்றிற்று. நெல்லிக்காயைத் தின்ற பின்னர் நீர் பருகின் மிகவும் தித்திப்புச்சுவை தோன்றும். இச் சுவை ஈண்டுத் தலைவியின் மொழியினிமைக்குவமை. அவள் சொல்லும் மழலைச் சொல்லென்பான் மிழற்றி என்றான்.

17-22: முகிழ்நிலா.....நிலையே.

(இ-ள்) முகிழ்கின்ற நிலவொளியாலே விளங்குகின்ற திங்கட்குழவியே!; பொன் உடைத்தாலி என்மகன் ஒற்றி வருகுவையாயின் பால் தருகுவன் என- பொன்னாலியன்ற தாலியை அணிந்துள்ள என் மகனோடு விளையாட நினைந்து நீயும் இங்கு வருவாயானால் நினக்கும் யான் பால் பருகத் தருகுவன் காண்! என்று கூறி; விலங்கு அமர்க் கண்ணன்- அவ்விளந் திங்களை ஒருக்கணித்து நோக்குகின்ற அமர்த்த கண்ணையுடையாளாய்; விரல் விளி பயிற்றி- அத்திங்களை வருக! வருக! என்று தன் விரல்களை யசைத்து அடுத்தடுத்து அழைத்து; புதல்வன் பொய்க்கும்- தன் இடையிலிருக்கின்ற மகன்பொருட்டுப் பொய்யை மெய்ப்போலக் கூறி நிற்கும்; திதலை அல்குல் எம் காதலி பூங்கொடி நிலை (6) காண்கம்- தேமல் படர்ந்த அல்குலையுடைய எம் காதலியாகிய பூங்கொடி போல்வாளது நிலையினை யாமும் காண்பேம் என்று அவாவுகின்றே மாதலான்; என்க.

(வி-ம்.) மூவாத்திங்கள்- பிறைத்திங்கள், அதுவும் குழவியே ஆதலின் நீயும் வருதியாயின் பால் தருகுவன் என்று அழைத்தபடியாம். விரல் விளி பயிற்றல்- நான்கு விரல்களைச் சேரக்கூட்டி அசைத்துக் கொண்டு வருக! வருக! எனக் கூறுதல். திதலை - தேமல். புதல்வன் மெய்யென்று நினைத்து எதிர்பார்க்கும்படி பொய் கூறுவன் என்க.

இதன்கட் டலைவன் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரிந்தவன் ஆகலின் அந்தணத் தலைவன் என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து.

இனி இதனை, பாக விருந்தின் மன்னர் அருங்கலம் இறுப்ப வேந்தனும் பகை தணிந்தனன் ஆதலின் நம் வினைமுற்றியது. இனி நீ தேரினை விரைந்து கடவுக! எற்றுக் கெனின் யாம் இற்றைநாள் மாலையிலேயே எம் காதலி புதல்வற் பொய்த்து நிற்பாள்நிலை காண்குதும் என அவாவுகின்றேம் ஆகலின் என்றியைபு காண்க.

(பா.வே.) 6. கடவிக் காண்குவம். 16*. பயனிரையாயம். 15. புன் காணெல்லி.

செய்யுள் 55

திணை: பாலை.

துறை; புணர்ந்துடன் போன தலமகட்கு இரங்கிய தாய் தெருட்டும் அயலிலாட்டியர்க்கு உரைத்தது.

(து-ம்.) அஃதாவது- களவொழுக்கத்தினின்ற தலைவி இற்செறித்தலும் பிறவுமாகிய இடையூறு காரணமாகத் தமரறியாமல் தலைவனுடன் சென்றுவிட்டவழி அஃதறிந்த தாய் பெரிதும் வருந்துவாளாக, அது கண்டு அவளை ஆற்றுவிக்கும் அயல் வீட்டினராகிய மகளிர்க்கு அத்தாய் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்.) இதனை "தன்னும் அவனும் அவளுஞ் சுட்டி" எனவரும் (தொல்-அகத்-36) நூற்பாவின்கண் "அவ்வழி ஆகிய கிளவியுமுரிய" என்பதனால் அமைத்துக் கொள்க.

காய்ந்து செலற் கனலி கல்பகத் தெறுதலின்
நீந்து குருகுருகும் என்றாழ் நீளிடை
உளிமுக வெம்பரல் அடிவருத் துறாலின்
விளிமுறை அறியா வேய்கரி கானம்

வயக்களிற் றன்ன காளையொ டென்மகள்
கழிந்ததற் கழிந்தன்றோ இலனே யொழிந்தியான்
ஊதுலைக் குருகின் உள்ளுயிர்த் தசைஇ
வேவது போலும் வெய்ய நெஞ்சமொடு
கண்படை பெறேஎன் கனவ ஒண்படைக்

5

கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலைப்
பொருதுபுண் ணாணிய சேர லாதன்
அழிகள மருங்கின் வாள்வடக் கிருந்தென
இன்னா இன்னுரை கேட்ட சான்றோர்
அரும்பெறல் உலகத் தவனொடு செலீஇயர்

10

பெரும்பிறி தாகி யாங்குப் பிறிந்திவண்
காதல் வேண்டியென் துறந்து

15

போதல்செல் லாவென் உயிரொடு புலந்தே.

----மாமூலனார்.

(உரை)

1-6: காய்ந்து.....அழிந்தன்றோவிலனே

(இ-ள்.)காய்ந்து செல்ல கனலி கல் பகத் தெறுதலின்- அன்புடையீரே! கேண்மின்!
நிலவுலகத்தை வெம்மை செய்து விசும்பிடத்தே இயங்குதலையுடைய
ஞாயிற்றுமண்டிலம் மிகவும் சுடுதலாலே; நீந்து குருகு உருகும் என்றாழ் நீள் இடை- பிற
நிலத்தினின்றும் தனக்கு மேலே பறந்து கடந்து செல்லாநின்ற பறவைகளின் நிணமும்
உருகுதற்குக் காரணமான வெப்ப முடைத்தான நெடிய பாலைப் பரப்பின்கண் பரவிக்
கிடக்கின்ற; உளிமுக வெம்பரல் அடி வருத்துறாலின்- உலையிட்டுக் காய்ச்சப் பட்ட
உளியினது வாய்போன்ற கூர்மையுடைய வெப்பமேறிய பருக்கைக் கற்கள் தன்மிசை
நடப்போருடைய அடிகளைப் போதக் குத்தித் தீய்த்துப் பெரிதும் வருத்தம்
செய்தலாலே; விளிமுறை அறியா- அவர்தாம் வீழ்ந்து சாகும் இடம் யாது என்று
அறியாமைக்குக் காரணமாய்; வேய் கரி கானம்- தனது கருப்பொருளாகிய மூங்கில்கள்
தாமும் கரிந்து போதற்கிடனான வெவ்விய பாலைக் காட்டினூடே; என் மகள் -
யானீன்று வளர்ந்த என்னுடைய அருமை மகள்; வயக்களிற்று அன்ன காளை யொடு -
பிறள் மகள் ஆகிய வலிய களிற்றியானை போல்வானொரு கட்டினங் காளையோடு;
கழிந்ததற்கு அழிந்தன்று இலன்- எம்மைத் துறந்து போயதனை நினைந்து
யானிப்பொழுது வருந்துகின்றிலேன் காண் அவள் போய் ஒழிக!; என்க;

(வி-ம்) இதன் ஆசிரியராகிய மாமூலனார் பாலைநிலத்தின் கொடுமையைக்
கற்போருள்ளமும் வெதும்புமாறு ஓதியிருத்தலுணர்க. கனலி- ஞாயிறு. பறந்து
கடத்தலின் அருமை தோன்ற நீந்து குருகு என்றார். உருகும் என்றமையாலே நிணம்
உருகும் என்பதே சிறப்பாதலறிக. தன்மிசை நடப்பவர் என வருவித்தோதிக் கொள்க.
வெப்பத்தில் வீழ்ந்து துடிப்பவர் வீழ்ந்து சாதற்கு ஓரிடம் வேண்டுவரன்றோ அத்தகைய
இடத்தைக் காணவொண்ணாத வெம்பாலை என்க. முறை- இடம் என்னும் பொருட்டு;
இனி தாம் எவ்வகையாற் சாவேமோ என்று அறியவொண்ணாத எனினுமாம். வேய்
அந்நிலத்துக் கருப் பொருளாதலால் அதுதானும் கரியும் கானம் என்க. என்மகள்,
என்றதனால் பிறள் மகள் என்றுங் கூறிக்கொள்க. இனி, தான் வருந்துதற்குரிய
காரணம் இஃதென்கின்றாள்.

6-9: ஒழிந்தியான்.....கனவ.

(இ-ள்) யான் ஒழிந்து- அளியேனாகிய யான் அவளைப் பிரிந்து; ஊது உலைக்குருகின் உயிர்த்து உள் அசைஇ - கொல்லுலைக்கண் ஊதுகின்ற துருத்தி போன்று உள்ளிருந்து வெய்தாக உயிர்த்து மெலிந்து; வேவது போலும் நெஞ்சமொடு- பிரிவாற்றாமை யென்னும் பெருந்தீயினாலே வேகின்றது போன்ற நெஞ்சத்தினோடு; கண்படை பெறேன் கனவ - உறக்கமும் எய்தப் பெறாதேனாகி வெம்பாலையில் அவள் இயங்குதலை என் மனக்கண் முன்னே கனவுபோலக் கண்டிருக்குமாறு; என்க.

(வி-ம்) ஊதுலைக்குருகு - வெளிப்படை. அசைஇ- மெலிந்து கண்படை பெறேன் கனவ என்றது. அவள் பாலையிற் செல்லுங்கால் படுகின்ற துன்பத்தைத் தன் மனக்கண்முன்னே கற்பனையிற் கண்டு வருந்துவதனை. தன்னை நீங்கிச் சென்ற அன்புடையாரைப்பற்றி வருந்துபவர் யான் இங்குக் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கின்றேன் என்னும் வழக் கத்தை உலகியலினும் காணலாம். கண்படை பெறேன் கனவ என்றமையே அது கனவன்றென்பதை அறிவுறுத்துதலறிக.

9-17: ஒண்படை.....புலந்தே.

(இ-ள்) ஒன் படைக் கரிகால் வளவனொடு - ஒள்ளிய படைகளையுடைய கரிகாற் சோழனோடு; வெண்ணிப் பறந்தலைப் பொருது புண் நாணிய சேரலாதன்- வெண்ணியென்னும் ஊரின் மருங்கே யமைந்த போர்க்களத்திலே போரிட்ட காலத்தே பட்ட புறப் புண்ணிற்குப் பெரிதும் நாணமுற்ற சேரலாதன் என்னும் சேர மன்னன்; அழிகள மருங்கின் வாள் வடக்கிருந்தென - தான் தோற்ற அப் போர்க்களத்திலேயே வாளேந்திய கையோடு வடக்கு நோக்கி உண்ணா நோன்போடிருந்து உயிர் நீப்பானாக; இன்னாஇன் உரை கேட்ட சான்றோர் - அவ்வின்னாமையும் இனிமையும் ஆகிய இரண்டனையும் தன்பாற் கொண்ட செய்தியைக் கேட்ட சான்றோர் பலருடைய; அரும்பெறல் உலகத்து அவனொடு செலீஇயர் - அரிதிற் பெறுதற்குரிய மறவர்க்கியன்ற மேனிலையுலகத்தே அம்மற மன்னனோடு ஒருங்கே செல்லுதற் பொருட்டு; பெரும்பிறிதாகி ஆங்கு - உயிரும் அவர்தம் உடலினின்றும் நீங்கிப் போனாற் போல; இவண் காதல் வேண்டி - இப்புல்லிய வுலகத்தே பின்னும் சிலரை அன்பு செய்து வாழ்தலை விரும்பி; பிறிந்து துறந்து போதல் செல்லா என உயிரோடு புலந்தே - என் உடலினின்றும் பிரிந்து இவ்வுலகத்தையே துறந்து போதலைச் செய்யாதிருக்கின்ற என் புல்லிய உயிரோடு பிணங்கியே யான் இங்ஙனம் வருந்துகின்றேன் கண்டீர்! என்பதாம்.

(வி-ம்.) ஒண்படை என்புழி ஒண்மை - புகழ்மேனின்றது. வெண்ணி: ஓரூர்; இஃது ஆரூரின் அணித்தே கோயில்வெண்ணி என்னும் பெயரோடுளது. பறந்தலை - போர்க்களம். புண் - புறப்புண். நாணி என்றதனால் அப்புண் அவன் எதிர்பாராமற் பட்டபுண் என்பது பெற்றாம். சான்றோர் என்றது அவன் சான்றாண்மையை அறிந்த

பிற சான்றோர், “இன்னா இன்னுரையாவது - மரிக்கின்றான் என்ற இன்னாமையும் புறப்புண்பட்ட பழிதீர இருந்து உயிர் விடுகின்றா னென்கிற இனிமையுமுடைய உரை” என்பது பழையவுரை. அரும்பெறல் உலகம். என்றது விழுப்புண் பட்டுயிர் நீத்த மறவர் எய்தும் மேனிலையுலகம் பெரும்பிறிது சாவு. காதல் அன்பு. ஒருத்தியின் அன்பு இங்ஙனம் ஆயிற்று; இவ்வுயிர் இன்னும் சிலர்பால் அன்பு செய்ய விரும்பியிருக்கின்றது என்றிகழ்ந்தபடியாம்.

இனி இதனை, யான் என்மகள் கானம் கழிந்ததற்கு வருந்தி ஆற்றாதாகின்றேன் அலேன் யான் இதுகேட்டு உயிர்த்து மெலிந்து வேவது போலும் நெஞ்சோடிருந்து கனவும்படி என் உயிர் பின்னும் இவ்வுலகில் அன்பு வேண்டி என் யாக்கையினின்றும் ஒழிந்து போகாமைக்கே ஆற்றுகிலேன் என இயைத்திடுக.

(பா.வே.) 8. போலுமயல நெஞ்சமொடு

செய்யுள் 56

திணை: மருதம்.

துறை: பரத்தமைனைக்குச் செல்கின்ற பாணன் தன் மனைக்கு *வந்தசனாகத் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது தலைவன் பரத்தையரொடு கேண்மை கோடற்குத் துணைசெய்கின்றவனாகிய பாணன் தலைவி மனைக்கெதிர் செல்பவன் வழியிலிடைபூறுபட்டுத் தன் மனைமுன்றிலின் வந்தவனைத் தலைவி இகழ்ந்து நகைத்தமையைத் தோழிக்குக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதனை "அவனறிவு" எனவரும் (தொல். கற்பி-6) நூற்பாவின்கண் "வாயிலின் வரும் வகை" என்பதனாலமைக்க.

நகையா கின்றே தோழி நெருநல்
மணிகண் டன்ன துணிகயந் துளங்க
இரும்பியன் றன்ன கருங்கோட் டெருமை
ஆம்பல் மெல்லடை கிழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பன்மலர் மாந்திக் கரைய
காஞ்சி நுண்டா தீர்ப்புறத் துறைப்ப
மெல்கிடு கவுள அல்குநிலை புகுதரும்
தண்டுறை யூரன் திண்டார் அகலம்
வதுவை நாளணிப் பதுவோர்ப் புணரிய

பரிவொடு வருஉம் பாணன் தெருவில் 10
 புனிற்றாப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி யாழிட்
 டெம்மனைப் புகுதந் தோனே அதுகண்டு
 மெய்மலி உவகை மறையினென் எதிர்சென்
 றிம்மனை அன்றஃ தும்மனை என்ற
 என்னுந் தன்னும் நோக்கி 15
 மம்மர் நெஞ்சினோன் தொழுதுநின் றதுவே.

--மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார்.

(அறுவை வாணிக னிள வேட்டனார் என்றும் பாடம்)

(உரை)

1-10: நகையாகின்றே.....பாணன்.

(இ-ள்) தோழி- தோழி கேள்!; நெருநல்- நேற்று இரும்பு இயன்று அன்ன கருங் கோட்டு எருமை- இரும்பினால் செய்தவை போன்று காணப்படுகின்ற கரிய மருப்புகளையுடைய எருமையினம் விடியற் காலத்தே ; மணி கண்டு அன்ன துணிகயம் துளங்கவும் - பளிக்குமணியைக் கண்டாற் போன்ற தெளிந்த நீரையுடைய குளம் கலங்கும்படி, ஆம்பல் மெல் அடை கிழிய - அதன்கட் படர்ந்துள்ள ஆம்பலினது மெல்லிய இலைகள் கிழிந்தொழியவும் நீரிற்பாய்ந்து ; கூம்புவிடு பல் குவளை மலர் மாந்தி - அங்கு அப்பொழுது அலர்ந்திருக்கின்ற பலவாகிய குவளை மலர்களையும் வயிறு நிரம்பத்தின்று; கரைய காஞ்சி நுண்தாது ஈர்ம் புறத்து உறைப்ப- பின்னர்க் கரையிலேறி மெல்ல மெல்ல நடந்து அக்கரையின் கண்ணவாகிய காஞ்சி மரங்களில் அப்பொழுது அலருகின்ற புதிய மலர்களினின்றும் பூந்துகள் ஈரமான தம் முதுகின் மேலே உதிரும்படி; மெல்கு இடு கவுள் -- அசைவிடுகின்ற தாழ்வாயை யுடையவாய் வந்து; அல்கு நிலை புகுதரும் - தாம் தங்குமிடமாகிய கொட்டிலினூடே புகுதற்குக் காரணமான; தண் துறை ஊரன் - குளிர்ந்த நீர்த்துறைகள் பலவற்றையுமுடைய ஊர்த்தலைவனாகிய நம்பெருமானுடைய; தார் திண் அகலம் - மாலையணிந்த திண்ணிய மார்பினோடு; வதுவை நாள் அணிப் புதுவோர்ப் புணரிய - திருமணக் கோலம் பூண்ட புதிய பரத்தை மகளிரைக் கூட்டும் பொருட்டு; பரிவொடு வருஉம் பாணன் - பெரிதும் ஆர்வத்தோடு வழிமேல் வருகின்ற பாணனை என்க.

(வி-ம்) மருதத்திற்குச் சிறுபொழுது வைகறையும் விடியலும் ஆகலின் அப்பொழுது மேய்தற்கு விடப்பட்ட கற்றெருமைகள் குளத்தில் வீழ்ந்து புதிய குவளைமலர்களை மேய்ந்தன என்பது கருத்து. மணி- பளிங்குமணி; இது நீரின் தெளிவுக்குவமை; குவளை- செங்கழு நீரும் நீலமும் என இருவகைய. இவை, இரவின் மலர்வன ஆதலின்,

கூம்புவிடுமலர் என்றார். கூம்பு விடுமலர் என்றது மலர்ந்த பூ என்னுந்துணை. ஈரம்புறம் - நனைந்த முதுகு.

இனி இதன்கண் "மணிகண்டன்ன.....ஊரன்" என்றது உள்ளுறை யுவமம் அதனைப் பழையவுரையாசிரியர் "இரும்பியன் றன்ன கருங்கோட்டெருமை கயங் கலங்க ஆம்பல் மெல் அடை கிழியக் குவளைக் கூம்புவிடுபன் மலரை மாந்திக் காஞ்சி நுண்டாது புறத்துறைப்ப மெல்கிடு கவுளவாய்த் தங்குநிலை புகுதரும் என்றது. இரும்பு போன்ற நெஞ்சினையுடையராகிய பரத்தையர் ஊர்முழுதும் கலங்கத் தான் முன்பு கூடின பரத்தையர் தாய்மார் கலங்க, அப்பரத்தையர் 'அவ்வாம்பற்பூப் போலக்குவி' குவிதல் விட்ட குவளைமலர் போலும் பூப் பெய்து கொள்ளப்பட்ட பரத்தையரை நுகர்ந்து வருகின்ற காலத்து வழியிலகப்பட்ட சேடியர் முதலாயினாரை(யும்) நுகர்ந்து பின்னும் சிலரைக் கூடக் கொடுநாக்கெறிந்து கொண்டு நம்மனையிலே தங்குதற் பொருட்டு வருகின்றான் என்று தோழிக்கு வாயின் மறுத்தது" என நுண்ணிதின் விளக்கினர். இங்ஙனம் கூறவே இது தலைவனுக்கு வாயில் வேண்டிவந்த தோழிக்கு வாயில் மறுப்பவன் அதற்குரிய காரணத்தைத் தலைவி இதன்கண் உள்ளுறுத்துக் கூறி மறுக்கின்றாள் என்றவாறாயிற்று.

(இதற்கு அப்பரத்தையர் தாய்மார்க்குவமையாக வேண்டிய ஆம்பற்பூச் செய்யுளிற் கூறப்படாமையால்) "கூம்புவிடுபன் மலர் என்றதனானே ஆம்பற்பூக் குவிதல் கொள்க. பூ ஆண்டுக் கூறிற்றிலதேனும் குறிப்பினாற் கொள்க" எனவும் அப்பழையவுரையாசிரியர் அறிவுறுத்தினர். இவர் கூறும் இந்நுணுக்கங்கள் ஆற்றவும் இன்பந்தருவன வாதலுணர்க.

10-16: தெருவில்.....நின்றதுவே.

(இ-ள்) தெருவில் புனிற்று ஆப் பாய்ந்து என - தெரு விடத்தே நின்றதொரு ஈன்றணிமையுடைய ஆவானது சினந்து பாய்ந்ததாக; கலங்கி யாழிட்டு எம்மனைப் புகுதந்தோன் - அப் பாணன் நெஞ்சு கலங்கித் தன் கையிலிருந்த யாழ்க்கருவியை நிலத்தில் எறிந்துவிட்டு அஞ்சி ஓடிவந்து எமது மனையின்கண் புகுந்தான்; அதுகண்டு மெய்ம்மலி உவகை மறையினன்- அந் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு எனக்குண்டான உடல் புளகித்தற்குக் காரணமான மகிழ்ச்சியை அவன் அறியாதவண்ணம் வலிந்து என்னுள் மறைத்துக்கொண்டு; எதிர் சென்று- அவன் எதிரே சென்று; இம் மனை உம் மனை அன்று அஃது என்ற - ஏடா! இந்த வீடு நீ புகுதற்குரிய உங்கள் வீடன்றுகாண், அம்மனை அதோ சேய்மையிற் காணப்படுகின்ற வீடாயிருக்கும் என்று அறிவுறுத்திய; என்னும் தன்னும் நோக்கி - என்னிலையையும் தன்னிலையையும் தன்னெஞ்சாலே நினைத்துப் பார்த்து; மம்மர் நெஞ்சினோன் - மயங்கிய நெஞ்சத்தோடு; தொழுது நின்றது - பொள்ளெனக் கைகூப்பி என்னைத் தொழுது அவன் நின்ற நிலையினை;

நகை ஆகின்று- இப்பொழுது நினைப்பினும் எமக்கு நகைப்பே உண்டாகின்றதுகாண்; என்பதாம்.

(வி-ம்) கட்டுண்ணாது நின்ற ஆ வென்பது தோன்ற தெருவில் என்றாள். புனிற்றா - ஈன்றணிமையுடைய ஆ. இது சினந்து பாய்கின்ற தன்மையுடைத்தாம் . யாழிட்டது அச்சத்தால் நெஞ்சு கலங்கியதன் விளைவு. கலக்கமிகுதி தோன்ற எறியப்படாத யாழையும் எறிந்து என்றாள். ஈண்டு யாழும் எனல்வேண்டிய உயர்வு சிறப்பும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. அது- அவ்வவலநிலைமை. தனக்குக் கேடுசூழ்பவனுக்குக் கேடுதானே வந்தமை கண்டு யான் மகிழ்ந்தேன் ஆயினும் அங்ஙனம் மகிழ்தல் நாகரிகமன்மையின் அதனை மறையினென் என்றாள். மறையினென் - மறைத்தேன். இம்மனை உம்மனை அன்று எனமாறுக. தலைவனை அகப்படுத்து உம்மனை என்றாள். அஃது- என்றது தூரத்தே தோன்றும் பரத்தைமனை யொன்றனை விரலாற் சுட்டிக்காட்டி அதோ தோன்றுகின்ற அம்மனை என்றவாறாம். என்னும் தன்னும் என்றது அவனாற் கேடு சூழப்பட்ட என்னிலையும் பிறர்க்குக் கேடு சூழ்ந்து கேட்டிற்கு ஆளாகிய தன்னிலையும் என்பதுபட நின்றலின் நோக்கி என்றது நோக்கல் நோக்கம்.

உன்னால் பாராட்டப் படுகின்ற தலைவன் நிலைமை ஈதாகலின் அவன் பொருட்டு நீ வாயில் வேண்டாதொழி என்பது குறிப்பு. இனி இதனை, தோழி ஊரன் அகலம் புதுவோர்ப் புணரிய வருஉம் பாணன் தெருவில் ஆப் பாய்ந்தெனப் புகுதந்தோன் அதுகண்டு உவகை மறையினென் எதிர் சென்று இம்மனை உம் மனை அன்று (உம் மனை) அஃது என்ற என்னையும் தன்னையும் நோக்கி மம்மர் நெஞ்சினளாய் அவன் தொழுது நின்றது (நினையின்) நகையாகின்று என இயைதிடுக.

செய்யுள் 57

திணை: பாலை

துறை: பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைமகன் கிழத்தியை நினைந்து சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது- பொருளீட்டற்குத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்கின்றவன் இடைச்சுரத்தில் தன் பிரிவாற்றாமல் தலைவி என்னாவளோ என்று தலைவன் தன்னெஞ்சொடு கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதற்கு "கரணத்தின்" எனவரும் (தொல்-கற்பி-5) நூற்பாவின்கண் 'வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமத் தானும்' எனவரும் விதிகொள்க.

சிறுபைந் தூவிச் செங்காற் பேடை

நெடுநீர் வானத்து வாவுப்பறை நீந்தி
வெயிலவிர் உருப்பொடு வந்துகனி பெறாஅது
பெறுநாள் யாணர் உள்ளிப் பையாந்து

புகலேக் கற்ற புல்லென் உலவைக் 5
குறுங்கால் இற்றிப் புந்தலை நெடுவீழ்
இரும்பிணர்த் துறுகல் தீண்டி வளிபொரப்
பெருங்கை யானை நிவப்பில் தூங்கும்
குன்ற வைப்பின் என்றாழ் நீளிடை

யாமே எமியம் ஆகத் தானே 10
பசுநிலா விரிந்த பல்கதிர் மதியில்
பெருநல் ஆய்கவின் ஓரீஇச் சிறுபீர்
வீயேர் வண்ணங் கொண்டன்று கொல்லோ
கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்

முதுநீர் முன்றுறை முசிறி முற்றிக் 15
களிறுபட எருக்கிய கல்லென் ஞாட்பின்
அரும்புண் உறுநரின் வருந்தினள்
பெரிதழிந்து பானாட் கங்குலும் பகலும்
ஆனா தழுவோள் ஆய்சிறு நுதலே.

--நக்கீரர்.

(உரை)

1-10: சிறுபைந்.....எமியம் ஆக

(இ-ள்) யாமே சிறுபைந் தூவிச் செங்காற் பேடை- நெஞ்சமே யாம் இப்போது சிறிய தண்ணிய சிறுகுகளையும் சிவந்த காலையும் உடைய வாவற்பெடை; நெடு நீர் வானத்து வாவுப் பறை நீந்தி - நெடிய தன்மையையுடைய வானத்தின்கண் தாவித்தாவிப் பறக்கும் பறத்தற்றொழிலாலே மிகத் தொலையைக் கடந்துசென்று; வெயில் அவிர் உருப்பொடு- வெயிலின்கண் மிக்கு விளங்காநின்ற வெப்பத்தையுடைய நண்பகலிலே வந்து ஆராய்ந்து பார்த்தும்; கனி பெறாஅது- தனக்கிரையாகிய கனி ஒன்றேனும் காணப்பெறாமல்; பெறுநாள் யாணர் உள்ளிப் பையாந்து - தான் அங்கு நிரம்பக் கனி பெறுதற்குக் காரணமான பண்டை நாளின்கண் அவ்விடத்தினது வளத்தை நினைந்து வருந்தி; புகல் ஏக்கற்ற - தனக்கு வேறு புகலிடங் காணாமல் ஏங்குதற் கிடனாயதும் ; புல் என் உலவைக் குறுங்கால் இற்றி நெடுவீழ் இரும் பிணர்த் துறுகல் தீண்டி- இலைதீய்ந்து புற்கென்றிருக்கும் கொம்புகளையும் குறிய அடியையுமுடைய இற்றிமரத்தினது நெடிய விழுதானது கரிய பொருக்குடைய பொற்றைக் கல்லினைத் தொட்டுக் காற்றுத் தாக்குதலாலே; யானை பெருங்கை நிவப்பில் தூங்கும் - யானையினது பெரிய கையை உயர்த்தினாற்போன்று அசைதற் கிடனானதும் ஆகிய;

குன்ற வைப்பின்- மலையிடத்தமைந்த ஊர்களையுடைய; என்றாழ் நீள் இடை-
வெப்பமுடைய நீண்ட இச் சுரநெறியிடத்தே; எமியம் ஆக- தமிழேமாய்க் கிடந்துழன்று
வருந்தாநிற்ப; என்க.

(வி-ம்) தூவி- இறகு. வாவலின் இறகு. - தண்ணென்றிருக்கும் ஆதலின் பைந்துாவி
என்புழி. பசுமை ஈண்டுத் தண்மைப் பண்புணர்த்தி நின்றது. தலைவியை நினைத்தலின்
வாவலினும் பேடையின் வருத்தத்தையே நினைந்தனன்போலும் . வாவுப் பறை- ஒரு
கொம்பினின்றும் மற்றொரு கொம்பிற்குத் தாவித் தாவிப் பறந்து சேறலின் வாவுப்பறை
என்றான். வாவல்- தாவுதல். இதனால் வாவல் என்பது அதற்குக் காரணப் பெயர்
என்பது பெற்றாம். வெயிலவிர் உருப்பு என்றது, நண்பகலை. நண்பகற் பொழுதிலேயே
வந்து என்றான். கனி அரிதிற் கிடைக்குமிடமாகலின் தன்னியல்பிற்கு மாறாகப் பகற்
பொழுதிலே வந்து என்றவாறு. வாவல் இரவிலேயே இரைதேர்தல் இயல்பு. பெறு நாள்
என்றது பண்டு நிரம்பப் பழம் பெறுதற்கியன்ற நாள் என்பது பட நின்றது. புகல்-
புகலிடம். உலவை- கொம்பு. தழையின்மையின் புல்லென் உலவை என்றான்.
இற்றியின் விழுது துறுகல்லின் மேற்பட்டு அசைதலின் அத்தோற்றம் யானை
இருங்கையை உயர்த்தி அசைத்தல் போலும் என்றவாறு. பேடை....ஏக்கற்ற நீளிடை
எனவும், இற்றிவீழ்.....தூங்கும் நீளிடை எனவும் குன்றவைப்பின்... நீளிடை எனவும்
தனித் தனி இயையும். யாமே என்றது தன்னெஞ் சத்தை அகப்படுத்தபடியாம். எனவே
இது நெஞ்சிற்குக் கூறியவாறாயிற்று. யாமே என்புழி ஏகாரம் தலைவியைப் பிரித்தலின்
பிரிநிலை என்க.

14-19: கொய்சுவல்.....நுதலே.

(இ-ள்) கொய் சுவல் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்- கத்தரிகையால் கொய்து
மட்டஞ் செய்யப்பட்ட பிடரிமயிரை யுடைய குதிரைகளையும் மீனக்கொடியையும்
உடைய தேரினையுடைய பாண்டியன் ; முதுநீர் முன் துறை முசிறி முற்றி- கடலின்கட்
சிறந்த துறைமுகத்தையுடைய முசிறி என்னும் பட்டினத்தை முற்றுக்கையிட்டு; களிறுபட
எருக்கிய கல் என் ஞாட்பின்- யானைப்படையை அழித்த கல் என்னும்
ஆரவாரத்தையுடைய போரிடத்தே அரும்புண் உறுநரின் - பெறற்கரிய விழுப்புண்பட்ட
மறவர் போன்று; பெரிது அழிந்து வருந்தினள்- பிரிவாற்றாமையாலே மிகவும் நெஞ்சம்
அழிந்து வருந்தினாள்; பகலும் பால் நாள் கங்குலும் - பகலினும் நள்ளிரவினும்; ஆனாது
அழுவோள் ஆய் சிறுநுதல்- ஒழியாது அழுகின்ற நங்காதலியினது அழகிய சிறிய நுதல்
என்க.

(வி-ம்) முதுநீர்- கடல்; எருக்கிய- கெடுத்த; அழித்த. "அரும்புண்- தீர்த்தற்கரிய
மருமத்திற் புண்" என்பது பழையவுரை. மருமம்- மார்பு. பால்நாட்கங்குல்- நள்ளிரவு.

10-13: தானே.....கொல்லோ

(இ-ள்) தானே பசு நிலா விரிந்த பல்கதிர் மதியின்-தண்ணிய நிலவொளி பரவிய பலவாகிய கதிர்களையுடைய திங்களை ஒத்த; பெருநல் ஆய் கவின் ஓரீஇ- பெரிய நன்மையை யுடைய பலரும் ஆராய்தற்குரிய அழகு நீங்கப்பெற்று; சிறு பீர் வீ ஏர் வண்ணம் கொண்டன்று கொல்லோ - சிறிய பீர்க்கம்பூவினது நிறத்தை ஒத்த நிறத்தைக் கொண்டதோ? கொள்ளாதாயிற்றோ? என்பதாம்.

(வி-ம்) 10- தானே, தானும் ஏயும், அசைச்சொற்கள். பசு நிலா- தண்ணிய நிலவொளி. மதி- ஈண்டுப் பிறைத்திங்கள். பெரு நற்கவின், ஆய்கவின் எனத் தனித் தனி இயையும். கொல்-ஐயம்.

இனி இதனை, பேடை நீந்திப் பெறாது ஏக்கற்றதும்; இற்றிவீழ் கல் தீண்டி வளி பொர யானைக்கை நிவப்பில் தூங்குவதும்; ஆகிய நீளிடை யாம் எமியம், அழுவோள் நுதல் தனது கவின் ஓரீஇபீர் வீ வண்ணம் கொண்டன்று கொல்லோ என இயைத்திடுக.

(பா-வே) 4-பெயர்ந்து. 8. தோன்றும். 16- களிறுபட வருந்திய என்றும் பாடங்கள்.

செய்யுள் 58

திணை: குறிஞ்சி

துறை: சேட்படுத்து வந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது- வரைதலிற் கருத்தின்றி அதனை நீட்டிப்பச் செய்து இரவுக் குறிக்கண் வந்த தலைவனுக்குத் தலைவி களவொழுக்கத்தே புணர்ச்சிக் காலத்தினும் நீளிதாய பிரிவுக் காலத்துத் தானுறுந் துன்பத்தைத் தலைவன் குறிப்பாலுணரும்படி கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதனை "மறைந்தவர்க் காண்டல்" (தொல்.களவு. 20) எனவரும் நூற்பாவின்கண் "வந்தவழி எள்ளினும்" எனவரும் விதியாலமைக்க. இதனை (நச்சினார்க்) "பெற்றவழி மலியினும்" என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டுவர்.

இன்னிசை உருமொடு கனைதுளி தலைஇ
மன்னுயிர் மடிந்த பானாட் கங்குல்
காடுதேர் வேட்டத்து விளிவிடம் பெறாஅது

வரியதள் படுத்த சேக்கைத் தெரியிழைத்
 தேனாறு கதுப்பிற் கொடிச்சியர் தந்தை 5
 கூதரிற் செறியுங் குன்ற நாட
 வளைந்துவரல் இளமுலை ஞெழுங்கப் பல்லாழ்
 விளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறஞ் சுற்ற
 நின்மார் படைதலின் இனிதா கின்றே
 நும்மில் புலம்பினும் உள்ளுதொறு நலியும் 10
 தண்வரல் அசைஇய பண்பில் வாடை
 பதம்பெறு கல்லா திடம்பார்த்து நீடி
 மனைமரம் ஓசிய ஒற்றிப்
 பலர்மடி கங்குல் நெடும்புற நிலையே.
 --மதுரைப் பண்டவாணிகள் இளந்தேவனார்.

(உரை)

1-6 : இன்னிசை .....நாட

(இ-ள்) தெரி இழை தேன் நாறு கதுப்பின் கொடிச்சியர் தந்தை- ஆராய்ந்தெடுத்த அணிகலன்களையும் தேன்மணக்கும் கூந்தலையும் உடைய கொடிச்சியரின் தந்தைமார்; இன் இசை உருமொடு கனைதுளி தலைஇ- கேட்டற்கினிய ஒலியையுடைய இடிமுழக்கத்தோடே மிக்க மழை பொழியப்பட்டு; மன் உயிர் மடிந்த கூதிரில் பால் நாள் கங்குல்- உலகத்தே உடலொடு நிலை பெற்ற உயிரினமெல்லாம் உறங்கிய கூதிர்ப்பருவத்து நள்ளிரவிலே; காடு தேர் வேட்டத்து விளிவு இடம் பெறாஅது- தாம் காட்டினூடே ஆராய்தற்குக் காரணமான வேட்டைத் தொழிலிடத்தே அக்காட்டின்கண் உறங்குமிடம் பெறமாட்டாமையாலே தம்மில்லத்தை நாடி வந்து ; வரி அதன்படுத்த சேக்கை செறியும் குன்ற நாட - அங்கு வரிகளையுடைய புலித்தோலைப் பாயலாக விரித்துத் தங்குதற்கிடனான மலைநாட்டையுடைய பெருமானே! என்க.

(வி-ம்) தெரியிழை; வினைத்தொகை. கதுப்பு-கூந்தல். கொடிச்சியர்- குறக்குடியிலுயர் குடிப்பிறப்புடைய மகளிர். இரவின்கண் முழங்கிப்பெய்யும் மழையொலி உறங்குவார்க்குப் பெரிதும் இன்பஞ் செய்தலின் இன்னிசை உரும் என்றாள். தலைஇ- பெய்து; பெய்யப்பட்டு; விளிவு இடம்- உறங்குமிடம். -இனி அவ்வேட்டத்தைச் செய்து முடிக்கும் செவ்வியுமாம்.

உள்ளுறை- கொடிச்சியர் தந்தைமார் தந்தொழிலிற் கிடையூறுற்ற பொழுது மட்டுமே இல்லத்தை நினைந்து வந்து தங்குமாறு போலே நீயும் நின் காரியத்திலேயே கண்ணாயிருந்து அதனையே செய்குதி. மற்று அதற்கு இடையூறு தோன்றிய பொழுதின்

மட்டுமே என்னை நினைந்து வருதி இங்ஙனம் வருதலினும் வாராமையே இனிது என அவனை எள்ளிய கருத்து இதன்கண் உள்ளுறுத்தப் பட்டமையுணர்க.

10-14: நும்மில்.....நெடும்புறநிலையே.

(இ-ள்) நும் இல் புலம்பினும் - நும்மை எய்துதல் இல்லாத தனிமைப் பொழுதிலே; உள்ளுறொறும் நலியும்- நும்மை நினைநுந்தோறும் பெரிதும் யான் வருந்துதற்கிடனான; தண் வரல் அசைஇய பண்பு இல் வாடை- குளிர்ந்த தனது வருகையாலேயே உயிர்களை நடுக்கஞ் செய்கின்ற நற்பண்பு சிறிதுமில்லாத வாடைக்கு அஞ்சி; பதம் பெறு கல்லாது- அதற்குத் தப்பியுய்தற்குச் செவ்வி பெறாமல்; இடம் பார்த்து - நீ வருகின்ற காலத்தை எதிர்பார்த்து; நீடி- நீண்டபொழுது தாழ்த்து; மனைமரம் ஓசிய ஒற்றி- மனையினயலில் நிற்கின்ற மரம் முறியுமாறு வளைத்துப் பிடித்தவாறே; பலர் மடி கங்குல்- ஊரிலுள்ளார் பலரும் நன்கு தயிலுகின்ற நள்ளிரவிலே; நெடும் புறநிலை-யான் நெடிது நிற்கின்ற புறநிலை; என்க.

(வி-ர்) புலம்பு- தனிமைத்துன்பம். வாடைக்கு அஞ்சி, அதற்குத் தப்புஞ் செவ்வி பெறாமல் என்க. வரலாலேயே அசைஇய வாடை என்க. பண்பு- நற்பண்பு. மனைமரம்- மனையருகே நின்று தலைவன் வரும் வழியை மறைக்கும் மரம். மறையாமைப் பொருட்டு அதன் கிளையை முறியுமளவு கையால் வளைத்துப் பிடித்து நிற்கும் நிலை என்றவாறு.

7-9; வனைந்து.....ஆகின்றே.

(இ-ள்) வனைந்து வரல் இளமுலை ஞெழுங்கப் பல்ஊழ் விளங்குதொடி முன்கை வனைந்து புறம் சுற்ற நின்மார்பு அடைதலின்- யான் இப்பொழுது வனைவதுபோலே வளர்ந்து வருகின்ற என்னுடைய இளைய முலைகள் நன்கு அமுங்கும்படி பலமுறை விளங்குகின்ற பொன்வளையலையுடைய என் முன் கைகள் இருமருங்கும் வளைந்து நின் முதுகினைச் சூழும்படி நினது மார்பின்கண் முயக்கம் பெறுதலினுங் காட்டில்; இனிதாகின்று- இன்ப மிக்கதாகின்றதுகாண்; என்றவாறு.

(வி-ம்) வனைதல்- செய்தல். வரல் -வளர்தல்; யான் நின்னைத் தழுவுமிப்பொழுதே நீ பிரிந்துபோய் மறந்தும் விடுவை என்னும் நினைவு துன்புறுத்துதலாலே மனவமையொடு இன்புறுகின்றேனில்லை. ஆதலின்- நின்னை எதிர்பார்த்து நிற்கின்ற நெடும்புற நிலையில் நீ வந்தால் பேரின்பமெய்துவேன் என்னும் இன்ப நினைவே மிக்கு அப்பொழுதைத் துன்பத்தை மறப்பிக்கின்றதாதலின் நின் மார்படைதலின் நெடும்புற நிலையே இனிதாகின்றது என்றாள் என்க.

இனி இதனை, குன்றநாட, வாடைக்குப் பதம் பெறுகல்லா திடம் பார்த்து நீடி மரம் ஒற்றிக் கங்குலில் நிற்கும் நெடும் புறநிலையே நின்மார்பு அடைதலினும் இனிதாகின்றது என இயைக்க.

செய்யுள் 59

திணை: பாலை.

துறை: தலைமகன் பிரிவின்கண் வேறுபட்ட கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லியது.

(து-ம்) அஃதாவது--தலைவன் பொருளீட்டப் பிரிந்தவன் வரவு நீட்டித்தலாலே தலைவி பிரிவாற்றாமல் பெரிதும் வருந்து உடல் மெலிந்தமை கண்ட தோழி தலைவனை இயற்பழிப்பாள் போல, அன்புறு தகுந இறைச்சியிற் சுட்டி அவர் விரைந்து மீண்டுவருகுவர் நீ அதுகாறும் ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்பதுபடக் கூறியது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதனை-"பெறற்கரும் பெரும் பொருள்" எனவரும் (தொல். கற்பி. 9) நூற்பாவின்கண் "வகை படவந்த கிளவியெல்லாம்" என்பதனாலமைத்திடுக.

தண்கயத் தமன்ற வண்டுபடு துணைமலர்ப்
பெருந்தகை இழந்த கண்ணினை பெரிதும்
வருந்தினை வாழியர் நீயே வடாஅது
வண்புனல் தொழுநை வார்மணல் அகன்றுறை

அண்டர் மகளிர் தண்டழை உடஇயர் 5
மரஞ்செல மிதித்த மாஅல் போலப்
புன்றலை மடப்பிடி உணீஇயர் அங்குழை
நெடுநிலை யாஅம் ஒற்றி நனைகவுள்
படிஞ்மிறு கடியும் களிநே தோழி

சூர்மருங் கறுத்த சுடரிலை நெடுவேல் 10
சினமிகு முருகன் தண்பரங் குன்றத்து
அந்துவன் பாடிய சந்துகெழு நெடுவரை
இன்றீம் பைஞ்சுனை ஈரணிப் பொலிந்த
தண்ணறுங் கழுநீர்ச் செண்ணியற் சிறுபுறம்

தாம்பா ராட்டிய காலையும் உள்ளார் 15
வீங்கிறைப் பணைத்தோள் நெகிழ்ச் சேய்நாட்
டருஞ்செயற் பொருட்பிணி முன்னிநப்
பிரிந்துசேண் உறைநர் சென்ற ஆநே.

-மதுரை மருதனிளநாகன்.

(உரை)

1-3: தண்கய .....நீயே

(இ-ள்.) (9) தோழி - எம்பெருமாட்டியே கேள்! நீயே - நீதான் இப்பொழுது; தண்கயத்து அமன்ற வண்டுபடு துணை மலர்ப் பெருந்தகை இழந்த கண்ணினை - தண்ணிய குளத்திலே செறிந்த வண்டுகள் வந்து மொய்க்கின்ற இரட்டையாக இணைந்து மலர்ந்த செந்தாமரை மலர்கள் போன்று தமக்கியல்பாக வமைந்த பேரழகினை இழந்து பசலைபாய்ந்த கண்களையுடைய யாய்; பெரிதும் வருந்தினை - மிகவும் பிரிவாற்றாமையாலே வருந்தாநின்றனை; இங்ஙனம் வருந்துதல் நின் பெருந்தகைமைக்குப் பொருந்தாதுகாண்! வாழியர் - நீ வாழ்வாயக; என்க.

(வி-ம்.) அமலுதல் - செறிதல். துணைமலர் - ஓரிடத்தே இணைந்து மலர்ந்துள்ள தாமரை மலர். பெருந்தகை பேரழகு. ஆடவர் பொருளீட்டி வருந்துணையும் ஆற்றியிருத்தலே குலமகளிர் கடமையாகலின் நீ இங்ஙனம் வருந்துதல் தகாது என்பது குறிப்பு.

10-18: சூர்மருங்கு .....ஆறே.

(இ-ள்) சூர் மருங்கு அறுத்த சுடர் இலை நெடுவேல் சினம் மிகுமுருகன் தண் பரங்குன்றத்து - சூரபன்மா என்னும் அவுண்ணைச் சுற்றத்தோடு அழித்தொழித்ததாகிய ஒளியுடைய இலையையுடைய நெடிய வேற்படையினையுடைய வெகுளி மிக்க முருகவேளாகிய கடவுள் உறைகின்ற தண்ணிய திருப்பரங்குன்றமாகிய; அந்துவன் பாடிய சந்து கெழு நெடுவரை - நவ்வந்து வனார் என்னும் புலவர் பெருமானார் பாராட்டிப் பாடிய சிறப்பமைந்த சந்தனமரங்கள் பொருந்திய நெடிய மலையின் கண்ணதாகிய; இன் தீம் பைஞ் சுனை ஈரணிப் பொலிந்த தண் நறுங் கழுநீர்ச் செண் இயல் சிறுபுறம் - இனிய தீவிய பசிய சுனையிற்பூத்த பேரழகாலே மிகவும் பொலிவுடைய தண்ணிய நறிய கழுநீர் மலரால் அணிசெய்யப்பட்ட கொண்டை கிடந்தசைந்த நினது சிறிய முதுகினது நலத்தை; தாம் பாராட்டிய காலையும் உள்ளார் - தாமே பாராட்டிப் புகழ்ந்த அந்தக் காலத்தே தாம் கூறிய சூண்மொழியையும் எண்ணிப்பாராராய்; வீங்கு இறைப் பணைத்தோள் நெகிழ்- பருத்த இறையினையுடைய மூங்கிலை ஒத்த நிந்தோள்கள் மெலியும்படி; சேய் நாட்டு அருஞ் செயல் பொருள் பிணி முன்னி- தூரிய நாட்டிலே சென்று செயற்கரிய செய்து ஈட்டும் பொருட்பற்றை முன்னிட்டு; நம் பிரிந்து சேண் உறைநர் சென்ற ஆறு - அன்புமிக்க நம்மையும்

பிரிந்துபோய் மிகத் தொலைவிற்கண்ணுள்ள நாட்டின்கண் காலம் நீட்டிப்ப
உறைபவராகிய நம்பெருமான் ஆண்டுச் சென்ற நெறியின்கண்; என்க.

(வி-ம்) சூர்- சீரபன்மன் என்னும் அவுணன். மருங்கு- சுற்றம். குன்றத்து என்புழி
அத்துச்சாரியை. குன்றமாகிய நெடுவரை என்க. ஈரணி பேரழகு கழுநீர் மலரால்
செண்ணித்த செண் என்க. செண்- ஆகுபெயர்- கொண்டை. சிறுபுறம்- முதுகு.
நம்பாராட்டிய காலை என்றது இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த காலத்தை. உள்ளார்
என்றது அக்காலத்தே நின்னிற் பிரியேன் என்ற சூண் மொழியை. அதனை உள்ளார்
எனவே அதனினும் வினையே ஆடவர்க்குயிர் என்பது பற்றி அச்சுறாறுவு பொய்யாது
நின்னை மனத்தகத்தே அவர் பிரியார் பொருளீட்டி அறஞ்செய்தலே நல்வாழ்க்கை
ஆதலின் அவர் இன்பந் துறந்தும் அதற்கின்றியமையாத பொருளீட்டற்குப் போயினர்
ஆதலின் நீ எவ்வாற்றானும் ஆற்றியிருத்தலே செயற் பாலது என்று குறிப்பால்
வற்புறுத்தினாளாயிற்று. இதனைப் பின்னும் வலியுறுத்தற்குப் பின்னர்
இறைச்சிப்பொருளும் தோற்றுவிப்பள்.

அந்துவன்- நவ்வந்துவன் என்னும் புலவர் பெருமான். இவர் பரிபாடல் 8-ஆம்
பாடலில் சினமிகு முருகன் தண்பரங்குன்றத்தை இமயக்குன்றத்தோடும்
அதன்கட்சுனையை முருகன் தோன்றிய சரவணப் பொய்கையோடும் ஒப்பித்துப் பாடிய
அருமையை ஈண்டு இப் புலவர்

பெருமான் நினைவுகூர்ந்து பாடுகின்றனர்.

3-9: வடாஅது.....களிறே.

(இ-ள்) வடாஅது வண்புனல் தொழுநை வார் மணல் அகன் துறை- வடதிசைக்
கண்ணதாகிய வளவிய நீர்ப்பெருக்கினையுடைய யமுனைப் பேரியாற்றினது நெடிய
மணற்பரப்பினை யுடைய அகன்ற துறையின்கண்ணே இறங்கி; அண்டர் மகளிர்
தண்தழை உடைய - நீராடித் தன்னால் ஆடை கவரப்பட்ட ஆயர் மகளிர் தண்ணிய
தழையை ஆடையாகஉடுத்துக் கோடற் பொருட்டு; மரம் செல மிதித்த மாஅல் போல -
கரைக்கண் நின்ற குருந்த மரக்கிளை நீர்மருங்கே வளைந்து செல்லுமாறு திருவடியாலே
மிதித்தருளிய மாயோனைப் போன்று; களிறு புன் தலை மடப்பிடி உணீஇயர் -
களிற்றியானையானது புற்கென்ற தலையையுடைய இளமையுடைய பிடியானை
உண்ணும்பொருட்டு; அங்குழை நெடுநிலை யாஅம் ஒற்றி- அழகிய தழையையுடைய
செவ்வன் நிற்கும் நிலையினையுடைய யாமரத்தினைக் காலான் மிதித்து
வளைத்திட்டுக் கொடுத்து; நனை கவுள்படி ளிமிறு கடியும் - அதன் தழையாலேயே
தனது மதநீரான் நனைந்த கவுளிடத்தே வந்து மொய்க்கின்ற வண்டுகளை ஓச்சும் என்று
நம்பெருமானே கூறினர் அல்லரோ. அத்தகைய காதற் காட்சியைக் காணுமவர்
அண்மையிலேயே மீண்டுவருவர், ஆற்றுதி! ஆற்றுதி!; என்றவாறு

(வி-ம்) யமுனையாற்றின்கண் மால் மரத்தை மிதித்தமை பற்றிப் பழையவுரையாசிரியர்.

"ஆயர் பெண்கள் குளியா நின்றார்களாக, அவர் இட்டுவைத்த துகிலெல்லாம் பின்னை எடுத்துக் கொண்டு குருந்த மரத்தேறினாராக. அவ்வளவில் நம்பி மூத்தபிரான் வந்தாராக, அவர்க்கு ஒரு காலத்தே கூட மறைதற்கு மற்றொரு வழியின்;மையின் ஏறிநின்ற குருந்த மரத்தின் கொம்பைத் தாழ்த்துக் கொடுத்தார். அதற்குள்ளே அடங்கி மறைவாராக. அவர் போமளவுந் தானையாக வுடுக்கத் தாழ்த்தாரென் பாருமுளர்" என்பர்.

இனி இதனை, --

"நீளிற வண்ணன் " என்று தொடங்கும் சிந்தாமணிச் செய்யுளினும் காணலாம். களிறு பிடியின்பாற் செய்யும் காதலன்பினை வழியிற் காண்பவர் நினைநினைந்து மீள்வர் என வற்புறுத்தபடியாம்; இஃதிறைச்சி.

"அன்புறு தகுவன இறைச்சியிற் சுட்டலும்
வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே"

என்பது தொல்காப்பியம். (பொருளியல்-35)

இனி இதனை; தோழி நீ பெரிதும் வருந்தினை வருந்தாதேகொள்- அவர் நம் பாராட்டிய காலையும் உள்ளாராய்ப் பொருட்பிணி முன்னி நப்பிரிந்து சேண் உறைநர் சென்ற ஆறு, களிறு பிடி உணீஇயர் யாம் ஒற்றி கவுள்படி ஞிமிறு கடியும் என்றாரல்லரோ அத்தகைய காட்சி கண்டு விரைவின் மீள்வர் வருந்தற்க! என்றியைக்க.

பா-வே. 7. வங்குழை. 9. படுஞ்மிறு 11. சீர் மிகுமுருகன் 13. ஈண்டிப் பொலிந்த.

செய்யுள் 60

திணை: நெய்தல்.

துறை: தலைமகற்குத் தோழி செறிப்பறிவுறீஇ வரைவு கடாயது.

(து-ம்) அஃதாவது - வரைந்து கோடலிற் கருத்தின்றிக் களவொழுக்கமே காழுற்றுப் பகற்குறியிடத்தே அடுத்தடுத்து வந்து தலைவியை எதிர்பார்ப்பவனாகிய தலைவனைத் தோழி பகற் குறியிடத்தே தமிழளாய்ச் சென்று கண்டு இவ்வொழுக்கத்தை அன்னை அறிந்து கொள்ளக் கூடும். அறிந்தவழித் தலைவியை அவள் புறம்போகாதபடி சிக்கென இற்செறித்து விடுவள் ஆதலின் நீ இவ்வாறு பகற்குறியிடத்தே வாராதே கொள்! எனப் பகற்குறி மறுத்து இற்செறிப்பும் அறிவுறுத்துக் குறிப்பாக வரைவுகடாஅயது என்றவாறு.

(இ-ம்) இதனை 'நாற்றமும் தோற்றமும்' எனவரும் நூற்பாவின் கண் (தொல் களவி.

23) "களனும் ...அனைநிலை வகையான் வரைதல் வேண்டினும்"
என்பதனாலமைத்திடுக.

பெருங்கடற் பரப்பில் சேயிறால் நடுங்கக்
கொடுத்தொழில் முகந்த செங்கோல் அவ்வலை
நெடுந்திமில் தொழிலொடு வைகிய தந்தைக்கு
உப்புநொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு

அயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து
கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்
திண்டேர்ப் பொறையன் தொண்டி அன்னஎம்
ஒண்டொடி ஞெழுக்கா தீமோ தெய்ய
ஊதை ஈட்டிய உயர்மணல் அடைகரைக்

5

கோதை ஆயமொடு வண்டல் தைஇ
ஓரை ஆடினும் உயங்குநின் ஒளியெனக்
கொன்னுஞ் சிவப்போள் காணின் வென்வேல்
கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த
நாடுதரு நிதியினும் செறிய

10

அருங்கடிப் படுக்குவள் அறனில் யாயே.

15

-குடவாயிற் கீரத்தனார்.

(உரை)

1-8: பெருங்கடல்.....தெய்ய

(இ-ள்) பெருங் கடல் பரப்பில் சேஇறா நடுங்கக் கொடுந் தொழில் முகந்த செங்கோல் அ வலை - பெருமானே ! ஈதொன்று கோள்! பெரிய கடற்பரப்பினூடே சென்று ஆங்கு வாழ்கின்ற சிவந்த இறாமீன்கள் துடிக்கும்படி கொடிய தொழில் செய்து அகப்படுத்துக் கொள்ளற்குக் கருவியாகிய செவ்விய கோல்களையுடைய அழகிய வலைகளோடு; நெடுந் திமில் தொழிலொடு வைகிய - நெடிய திமிலின்கண் அத்தொழிலில்

கருத்தூன்றித் தங்கிய; தந்தைக்கு குறுமகள் - பரதவனாகிய தன் தந்தைக்கு அவன் மகளாகிய சிறுமி; உப்பு நொடை நெல்லின் மூரல் வெள் சோறு அயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து கொழுமீன் தடியொடு கொடுக்கும் - உப்புக்கு விலையாகப் பெற்ற நெல்லினது அரிசியாற் சமைத்த மூரலாகிய வெள்ளிய சோற்றின்மேலே அயிலைமீன் இட்டுத் துடுப்பாலே துழந்து சமைத்த காட்சிக்கினிதாகிய புளிக் கறியைச் சொரிந்து கொழுவிய மீன்கருவாட்டுப் பொரிக் கறியோடு உண்ணக் கொடுத்தற் கிடனான; திண் தேர்ப்பொறையன் தொண்டி அன்ன - திண்ணிய தேரினையுடைய சேரமன்னனுடைய தொண்டிப்பட்டினம் போன்ற; எம் ஒள்தொடி ஞெழுக்காதீம் - எம்பெருமாட்டியாகிய ஒள்ளிய வளையலை

யுடையானை நீ இவ்வாறு பகற்குறி யிடத்தே அடுத்தடுத்து வந்து வருத்தாதே கொள்; அஃதெற்றுக்கெனின் என்க.

(வி-ம்) இறா- அயிலை என்பன மீன்வகை. முகத்தல்- அகப்படுத்தல் கோல்- வளையிற் கட்டிய கோல். திமில்- தோணி. திமிலின் கண் தொழிலின் மேற் கருத்தூன்றி வைகிய தந்தை என்க. நொடை- வலை. மூரல் -நெற்சோறு. -மூரலாகிய சோறு. என்க. புளி- ஆகு பெயர். புளிக்கறி. பார்வைக்கினிய கறி என்பதுதோன்ற அம்புளி எனப்பட்டது. கொழுமீன் - ஒருவகை மீனுமாம். தடி- கருவாடு. ஆகுபெயராய் அதனாலியன்ற பொரிக்கறிக் காயிற்று. இவ்வாற்றால் தொண்டியின் வளம் தெரிந்தோதப் பட்டமை யுணர்க. தொண்டிப் பட்டினம் போன்று ஐம்புலவின்பங்களும் வளமும் உடையாள் என்பாள் அதனை உவமை எடுத்தாள். ஞெழுக்குதல் அடுத்தடுத்து வந்து வருத்துதல். அங்ஙனம் வருதல் தலைவியின் தமர் அறிவுறுதற்கு ஏதுவாதல் பற்றித் தலைவி வருந்துதலைக் கருதிற்று.

இனி, "திமிறொழிலொடு வைகிய தந்தைக்கு இளமகளானவள் மீன் கொண்டு வருதற்கு முன்னே தான் உப்புவிற்ற நெல்லாலே ஆக்கப் பட்ட மூரல் வெண் சோற்றையும் புளிக்கறியையும் சொரிந்து கொழுமீன் தடியொடு கொடுத்தாற் போலத் தாம் வரைதற்குத் தாமும் புறம்பே முயல, நாங்களும் அறத்தொடு நிலைவகையால் ஈங்கே முயல்வேம் எனச் சொல்லியவாறாக்குக என இதன்கண் உள்ளுறை உவமம் கொள்வர் பழையவுரையாசிரியர். மோ. தெய்ய, அசைச் சொற்கள்.

9-15: ஊதை.....யாயே.

(இ-ள்) ஊதை ஊட்டிய உயர்மணல் அடைகரைக் கோதை ஆயமொடு- வாடைக் காற்று வாரிக் கொணர்ந்து குவித்த உயர்ந்த மணற் குன்றங்களையுடைய நீரடைகரைக் கண்ணை; கோதை ஆயமொடு - மலர்மாலை யணிந்த தோழிமார் கூட்டத்தோட; வண்டல் தைஇ - சிற்றில் கோலி; ஓரையாடினும் - விளையாட்டயர்ந்தாலும்; அறன்இல் யாய் நின்ஒளி உயங்கும் எனக் கொன்னும் சிவப்போள் - அறப்பண்பில்லாத எம் அன்னை ஏடி உன் உடம்பினது ஒளி மழுங்கும் அங்குப் போகாதே கொள்! என்று

கடிந்து வாளாதேயும் வெகுள்பவள் ; காணின்- நின் வரவினை ஒருமுறை கண்டால்;
 வென் வேல் கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த நாடு தரு நிதியினும் செறிய- வெற்றி
 வேலையும் கொற்றத்தினையும் உடைய சோழமன்னர் குடவாயில் என்னும் நகர்க்கண்
 கருவூலத்தே வைத்த பிறநாட்டு வேந்தர் திறையாகத் தந்த அரும்பொருளைக்
 காப்பதனைக் காட்டினும் செறிவாக; அருங்கடிப் படுக்குவள்- அரிய காவலின்கண்
 வைத்துப் போற்றா நிற்பள். ஆதலால் இனி நீ இங்ஙனம் வாராதேகொள்! என்பதாம்.

(வி-ம்) ஊதை- வாடைக்காற்று. கோதை போல்வாராகிய ஆயமகளிர் எனினுமாம்.
 வண்டல் ஓரை- மகளிர் விளையாட்டு வகை. உயங்குதல் -மழுங்குதல். கொன்னும்-
 வாளாதும். சிவப்பு- வெகுளி. நின் வருகையைக் காணின் என்க. ஆதலால் வாராதே
 கொள் என்பது குறிப்பெச்சப் பொருள்;.

இனி இதனை , பெரும இனி நீ எம் ஒண்டொடியை வருத்தாதொழி. ஆடினும்
 சிவப்பவளாகிய யாய் காணின் செறிய அருங்கடிப் படுக்குவள் ஆதலின் வாராதே
 கொள் என இயைக்க.

(பா-வே) 5. அயிரை. 8 ஞெழுங்கா.

பாகம் 1 செய்யுள் 1 – 60 முற்றிற்று
 பாகம் 2 செய்யுள் 61- 120